

ALMANAK ANTICIPATIA

COLECȚIA DE POVESTIRI
ȘTIINȚIFICO
FANTĂSTICE

ANTICIPAȚIA

ONORATĂ
CU PREMIUL PENTRU
CEA MAI BUNĂ
REVISTĂ SF DIN
EUROPA

În perioada 8 - 12 aprilie, pe pitoreasca insulă britanică Jersey, s-a desfășurat ce-a de-a 21-a Convenție Europeană de Science-Fiction, EUROCON '93 - HELICON.

Au fost prezente delegații din 22 de țări europene, cât și un număr impresionant de scriitori, artiști și fani americani, deosebit de interesați de fenomenul sf de pe bătrînul continent. Printre invitații de marcă ai manifestării s-au numărat: John Brunner și soția sa, chinezoaica Li-Yi Brunner, George R. R. Martin, Larry van der Putte, Karel Thole, Sam Lundwall și soția sa Karin Lundwall, Jack Cohen, Dave Langford, Anne McCaffrey, Peter Grace, Roberto Quaglia, John Bark, Jim Burns, Jean-Pierre Moumon, Ian Watson, Joe Haldeman și mulți alții.

Dintre temele puse în discuție se pot enumăra: Încotro se îndreaptă societatea?, Elemente ale unei bune ficțiuni, Artele marțiale în science-fiction, Cine ne traduce cărțile?, Erotic SF?, Aceasta-i calea spre viitor!...

Pentru delegația română, formată dintr-un număr de 51 de persoane, EUROCON '93 a însemnat obținerea a două premii europene: pentru cea mai bună revistă de profil - Anticipația (vezi foto), și premiul de încurajare pentru tineri autori, acordat scriitorului Alexandru Ungureanu, cât și votul Societății Europene de Science-Fiction pentru organizarea în 1994 a următorului EUROCON la Timișoara.

Revenind la premiul obținut de către "Colecția de povestiri științifico-fantastice" ANTICIPAȚIA, acesta reprezintă, indubitabil, recunoașterea eforturilor depuse de câteva generații de împătimiți ai genului, începînd cu Maestrul Adrian Rogoz, continuînd cu Ioan Eremia Albescu, Alexandru Mironov, Viorica Podină, și sfîrșind cu Mihai Dan Pavelescu, Mihail Grănescu și Cristian Tudor Popescu.

PAVEL D. CONSTANTIN

ÎNCOTRO ?!

Cei mai dibaci analiști și cei mai imaginativi scriitori de SF nu cred să poată să prevadă la ora actuală cu o probabilitate acceptabilă cursul evenimentelor. Deși se vorbește destul de insistent de scenariu puse la cale pe scară planetară, faptul că de prea multe ori efectul întâmplărilor s-a întors împotriva potențialilor autori arată cât se poate de limpede lipsa de credibilitate a unor astfel de ipoteze. Să luăm bunăoară scenariul insistent vehiculat al răsturnării lui Ceaușescu de către serviciile secrete sovietice. Puțin sunt aceia care mai pot crede astăzi că autorul acestei acțiuni (autor care de altfel nu mai există într-un anumit sens fiind mai mult ca probabil propria sa victimă potrivit acestui scenariu) ar beneficia acum de rodul efortului făcut la vremea respectivă. Desigur, mai există și posibilitatea de a se fi strecurat o greșeală fatală în acest posibil plan care să fi răsturnat cu totul situația. Dar la o analiză mai atentă constăți că sunt prea multe posibile greșeli și prea multe dintre ele fatale ca să fie vorba de ceva coerent. Mai degrabă s-ar părea că este vorba de un lung lanț de întâmplări independente de posibilul autor, unele cu efecte dezastruase.

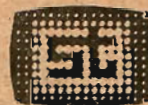
Cam toate scenariile ce se vehiculează -altminteri bine structurate logic, până la un anumit punct și doborâtoare de imaginație- suferă cumplit la o astfel de analiză. Proba de foc prin care se poate identifica autorul pe baza întrebării "cui prodest" (cui folosește) spulberă orice identitate posibilă. Se strecoară încet, încet soluția că ceea ce se întâmplă nu folosește la nimeni. Ba dimpotrivă, păgubește pe toată lumea. Un sentiment și mai îngrijorător se insinuează în momentul în care, pe baza unor informații bine filtrate, se poate constata că nu numai zona fostelor țări socialiste este bântuită de astfel de fenomene ci întregul mapamond, este adevărat, nu în proporțiile și mai ales, nu cu violența cu care se manifestă la noi.

Cui i-a folosit războiul din Kuwait și urmările sale sângeroase împotriva Irakului, cui îi folosește dramatica situație din Yugoslavia sau din Somalia? Cui îi folosește degringolada economică prin care trece occidentul, căci trebuie să fi orb să nu-ți dai seama de teribila spaimă care macină vestul industrializat vizavi de declinul economic din ce în ce mai accentuat. Să fie acestea semnele unei crize de sistem politic? Puțin probabil, pentru că maladia este mult prea generalizată, cuprinzând deopotrivă sisteme democratice dar și structuri dictatoriale.

Cauzele par a fi mult mai profunde și probabil mult mai ample decât ne putem închipui. Există ca explicație o posibilă evoluție globală ce are ca resort comportamentul biosocial al omului ca entitate imperfectă și deseori irațională pe care o să încercăm să o explicăm.

Uneori, pentru înțelegerea unor fenomene, este interesant de a face comparații, sau de a găsi similitudini între două tipuri de sisteme pentru a prevedea o eventuală evoluție a lor. Cu puțin efort am putea accepta ideea că întreg sistemul socio-uman la scară planetară, format din miliarde de celule numite oameni, fiecare cu o identitate

*Almanahul
Anticipația 1993*

Societate cu capital de stat funcționând sub egida Ministerului Cercetării și Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerțului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administrație

Ioan Albescu
Gabriela Buliga
Cornel Daneliuc
Adriana Popescu

* * *

Redactor literar

Mihai-Dan Pavelescu

Responsabil almanah

Viorica Podină

Coperta

Walter Riess

Tehnoredactare computerizată

Ioan Albescu

Corectură

Lia Decei

Difuzare

Cornel Daneliuc
(tel: 6177244 sau
6176010/1151)

Tiparul

Regia Autonomă a
Imprimeriilor
Imprimeria "Coresi"
(tel: 6176010 sau
6176020/2411)

Desenele interioare

Walter Riess
Valentin Leonida (pag. 94)

distinctă dar integrată în subsisteme mai mari numite colectivități profesionale, națiuni, țări, federații, rase etc. se aseamănă cu un organism viu. Mai ales în această epocă în care există o circulație informațională extrem de bine dezvoltată la scară planetară (sistemul nervos), un schimb de materii prime și energie bine reglementat (sistemul vascular) se poate destul de ușor demonstra credibilitatea unei astfel de similitudini. Plecând de la această ipoteză de lucru, să vedem ce situație identificabilă la organismul viu ar fi similară pentru actuala stare a societății noastre.

În îndelungata istorie a societății umane au existat o serie de situații dramatice. Unele la nivel local, altele la nivel regional și, în sfârșit, câteva la scară planetară. Unele afectând zona economicului, altele zona politicului, deseori cu efecte asupra creșterii demografice. Stările conflictuale la scară macrosocială (similare bolilor la organismul viu) s-au finalizat fie prin crize economice, fie prin revoluții, fie prin războaie sau combinații ale acestora. La fel și organismul, poate să aibă o suferință locală sau una generalizată. Boala poate să fie tratată cu indulgență, trecând de la sine, poate e nevoie de o intervenție chirurgicală dar poate fi vorba și de un deznodământ fatal. Care sunt cauzele bolii? De regulă este vorba de un agent extern ce acționează pe fondul unei slăbiri a rezistenței de apărare. Anumiți agenți externi afectează o parte a organismului provocând boli locale, alții alterează starea generală de sănătate cuprinzând întregul corp.

În acest context ar fi interesant de a identifica, pe baza unei comparații de acest gen, de ce "boală" suferă astăzi societatea umană și care ar fi evoluția simptomelor acestei "boli". Toate semnalele confirmă faptul că avem de-a face cu o stare de alterare generalizată a societății umane. Avem de-a face - ca să urmărim comparația - cu un agent care afectează toate celulele sistemului. Dar care ar fi elementul comun care s-ar putea regăsi la nivel de individ sau chiar de stat? Un posibil numitor comun al comportamentului oamenilor din zilele noastre ar fi intoleranța, manifestată deseori sub formă violentă, dar și sub formă mascată, atenuată. Există la ora actuală în lume o enormă doză de agresivitate bazată pe intoleranță ce generează stări conflictuale între indivizi dar și între state. Spiritul de înțelegere, de cooperare, de armonizare între oameni sau colectivități umane se mani-

festă cu greu acceptându-se mult prea ușor rezolvarea în forță. Se manifestă o anumită alterare a spiritului rațional și o apetență maladivă în a rezolva situațiile critice prin mijloace de constrângere. În timp ce se declară cu emfază supremația raționalității se apelează ca și cum ar fi firesc la metode brutale. Virusul care bântuie societatea de astăzi se numește agresivitate. Se spune că înaintea marilor războaie s-a putut constata un anumit dezechilibru între sexe, predominând elementul masculin. Statisticile ne arată că în majoritatea statelor numărul bărbaților întrece pe cel al femeilor. În plus asistăm la o anumită "masculinizare" a comportamentului feminin mai ales la nivelul tinerei generații, nu numai în ținută dar și în felul de a se manifesta. Pentru o față a timpurilor noastre a devenit normal să se exprime brutal, chiar vulgar, să practice sporturile "dure". Maladia se poate identifica deja și la vârstele mai fragede. Am aflat astel cu stupoare că într-un stat ce se vrea civilizat doi copii de zece ani răpesc dintr-un magazin un puști nevinovat de doi ani, îl maltratează și îl ucid cu sânge rece după toate canoanele filmelor de groază. Nu mai departe de câteva luni în București, doi tineri atacă un bărbat, îl bat crunt numai pentru satisfacția de a-l maltrata. Sunt simptome care spun multe. Există prin urmare o mare acumulare de violență care stă să explodeze.

Suntem în preajma unui război mondial? Sunt aceste simptome semnalele unui proces ireversibil de dezlănțuire a unui cataclism la scară planetară? Mă tem că da! În lumea în care trăim, din nefericire, semnalele de avertisment sunt desconsiderate. Alienarea caracteristică unei societăți care a interpus între natură și om o tehnologie bazată pe profitul cu orice preț își va spune cât de curând cuvântul. Mă tem în același timp că așa cum rezultă și din modul de reacție al unui organism viu la boală, sacrificiile pentru însănătoșire vor fi suportate pe seama unei părți mai restrânse a societății, printre care ne numărăm și noi, fiind mai vulnerabili.

Dar, dincolo de aceste speculații, rămâne un mare avertisment. Ne paște o nenorocire din care toți vom avea de suferit. Învățămintele trecutului în acest sens s-au uitat și va trebui să le rememorăm pe viu. Dar cu ce preț!

Istoria ne va dovedi dacă am luat-o pe calea cea bună. Mă tem că va trebui să suferim ca să ne corijăm traiectoria.

Ioan Albescu

TUNELUL TIMPULUI

Incepând cu acest an, va propunem o istorie în date a genului SF. O prima parte va fi publicată în almanah, și va acoperi evenimentele mai vechi de un secol. Partea a doua va fi serializată în revistă. (Fiind în 1993, ne vom referi numai la anii terminați cu cifra 3)

1893

- Se naște Edward Everett Evans (m.1958), autor nord-american căruia i se datorează câteva povestiri notabile: "Man of Many Minds"(1953), "The Planet Mappers" (1955), sau "Alien Minds" (1955)

- Se naște Regis Messac, romancier și ziarist francez, (m. 1945)
Scrieri: "Quinzinzinzili"(1934), "La cite des asphyxies" (1934),"Valcretin" (1935).
Eseuri și studii: "Micromegas" (1936), "Espuissse d'une chronologie bibliographique des utopies"

- Se naște Clark Ashton Smith (m.1961), poet și prozator american, unul dintre creatorii genului "heroic fantasy" modern. Scrieri: ciclul "Zotique" (1932-1953), "City of the Singing Flame" (1931), "The Great God Avto" (1940 ; "Marele zeu Auto"), etc.

Apariții editoriale:

- "Moxon's Master" ("Stăpânul lui Moxon"), "The Damned Thing", "Can Such Things Be?" ("Fiara nevăzută"), de Ambrose Bierce (n.24.6.1842) - m.1914 ?)

- "La fin du monde" de Camille Flammarion (n.26.2.1842 - m.3.6.1925)

- "Na Lune" (scrisă în 1887) de K.E.Tiolkovski (n.5/17.9.1857 - m.19.9.1935)

1883

- Se naște Eric Temple Bell (m.20.12.1960), șef de catedră la California Institute of Technology, președinte al Asociației Matematicienilor din SUA. Sub pseudonimul John Taine, a publicat numeroase povestiri SF: "The Purple Sapphire"(1924), "Green Fire" (1928), "The Greatest Adventure" (1929), "The Iron Star" (1930), "The Time Stream" (1931/32), "Seeds of Life" (1931), "Before the Dawn" (1934), etc.

- Se naște Alexsei Nikolaevici Tolstoi (m.1945), romancier poet și pionier al SF rus. Titluri: "Aelita" (1922), "Bunt masin" (1924), "Ghiperboloid injnera Garina" (1925; "Hiperboloidul inginerului Garin"), "Garin diktator" (1927)

Apariții editoriale:

- "La guerre au vingtieme siecle" de Albert Robida (n.1848 - m.1926), celebru grafician și caricaturist.

- "Contes cruels"/("Povestiri fioroase" și "Povestiri crude") de Villiers de l'Isle Adam (n.7.11.1838 - m.19.8.1889).

1863

- Se naște Henry de Graffigny (m.1942). În colaborare cu G.LeFaure, a publicat mai multe romane între care sunt demne de menționat : "De la Terre aux etoiles" (1882; "În lumea planetelor") și "Aventures extraordinaires d'un savant Russe" (1889-1896). În 1925, scrie "Voyage de cinq Americains aux planetes".

- Se naște Vasili Afanasievici Obrucev, geolog și geograf, autor al mai multor romane axate pe tema "civilizațiilor pierdute": "Plutonia" (1915), "Zemlya Sannikova ili Poslednie onkiloni" (1926; "Tara lui Sannikov"), etc.

- Se naște Paul Scheerbart (m.1915), unul dintre pionierii anticipației germane. Dintre scrierile lui: "Die grosse Revolution - Ein Mondroman" (1902), "Kometentanz - Astrale Pantomime" (1902), "Der Aufgang zur Sonne-Hausmarchen"(1902/1903), "Lesabendio - Ein Asteroiden Roman" (1943)

Apariții editoriale:

- "I misteri politici della Luna" de Guglielmo Folliero, unul dintre primele texte SF propriu-zise din literatura italiană.

1853

- Se naște Pierre Giffard (m.1922), autorul romanelor "La guerre infernale" (1908), "Le drames de l'air", "L'enfer de neige", "Le tombeau de glace"

Apariții editoriale:

- "Isaac Laquedem", unicul text înrudit genului SF, datorat celebrului autor de romane istorice de capă și spadă, Alexandre Dumas (1802-1870)

1843

- "The Celestial Railroad" de Nathaniel Hawthorne (n.4.7.1804 - m.19.5.1864), unul dintre clasicii literaturii americane. Alte texte SF publicate : "Dr.Heidegger's Experiment" (1837; "Experiența doctorului Heidegger"), "The Artist of the Beautiful" (1844; "Făurarul de frumuseți"/ "Creatorul de frumuseți"), "Rappacini's Daughter" (1844), etc.

1833

- Apare "M/s Found in a Bottle" ("Manuscris găsit într-o sticlă") de Edgar Allan Poe (n.19.1.1809 - m.7.10.1849), unul dintre fondatorii literaturii SF moderne. În anii următori, publică culegerea "Tales of the Grotesque and Arrabesque" (1840), precum și romanul "The Narrative of Arthur Gordon Pym of Nantucket" (1838; "Aventurile lui Arthur Gordon Pym").

1803

- Se naște Edward George Bulwer (m.1873), autorul romanului "The Coming Race" (1871)

- Se naște Louis-Napoleon Geoffroy-Chateau (m.1858), cunoscut sub pseudonimul Louis Geoffroy, autor al ucroniei "Napoleon et la conquete du monde, 1812-1836 - Histoire de la monarchie universelle" (1836).

- Se naște celebrul desenator și gravor Grandville, pseudonimul lui Jean Ignace-Isidore Gerard (m.1847). În 1844 a publicat "Un autre monde", ilustrată - ca de obicei - cu propriile gravuri.

- Se naște Vladimir Odoievski (m.1869), unul dintre marii prozatori ruși ai secolului XIX. A abordat genul anticipativ în scrieri precum: "Cosmoramă" (1834), "Anul 4338" (1835), "Orașul fără nume" (1839) sau "Ultima sinucidere" (1840)

1793

- Moare Carlo Goldoni (n.1707). Celebrul dramaturg italian a scris în 1750 comedia "Il mondo della Luna" (partitura muzicală aparținând lui Haydn), apropiată prin tema abordată de proto-SF.

1763

- În Anglia, fără menționarea numelui autorului, este publicată povestirea "The Reign of George VI, 1900-1925".

1743

- "A Journey from this World to the Next" de Henry Fielding (1707-1754), celebru romancier și dramaturg englez.

1723

La Paris, fără indicarea autorului, este publicată povestirea "Relation d'un voyage du Pole arctique au Pole Antarctique par le centre du monde; avec les descriptions de ce perrilleux passage et des choses merveilleuses et etonantes qu'on decouvert sous le Pole Antarctique".

1623

- Apare utopia "Civitas Solis" ("Cetatea Soarelui") de Tomasso Campanella (1568 - 1639)

Cristian și Mihaela Ionescu

Fritz Leiber

Corabia umbrelor

Premiul Hugo – 1970

Idiot! Prosst! Ssstupid! sîsii pisica și-l mușcă pe Spar. Cele patru înțepături ale dinților ca niște ace îl treziră din greața și mizeria mahmurelii, astfel încît mintea bărbatului pluti liberă ca și trupul său în bezna Rafalei, unde străluceau numai două lumini veșnice, palide precum o scînteie de vis și înfinit de depărtate, aidoma Punții sau Pupei.

Viziunea era cea a unei corăbii cu toate pînzele întinse, pe o mare albastră, încrețită de vînt, sub cerul azuriu. Ultimele două substantive nu mai erau acum obscene. Putea auzi șuieratul vîntului sărat prin sarturi și straiuri, răpăitul pînzelor bombate și scîrțîitul celor trei catarge și a lemnăriei corabiei.

Ce era lemnul? De undeva sosi răspunsul: plastic viu.

Și ce forță netezea apa, împiedicînd-o să se transforme în globuri mari, și totodată oprind corabia de a se roti, cu chila peste catarge, în vînt?

În loc să fie încețoșată și cu muchiile rotunjite precum realitatea, viziunea avea contururi precise și era strălucitoare – ceva ce Spar nu mărturisea niciodată, de teamă să nu fie acuzat de a doua vedere și astfel de vrăjitorie.

Rafala era tot o corabie; adesea i se spunea Corabia. Era însă o navă ciudată; matrozii trăiau de-a pururi în parîme, înăuntrul unor cabine de felurite forme, construite din funii transparente țesute laolaltă. Și era o navă care nu mergea nicăieri, deoarece avea înăuntru tot ce-i trebuia... asta era totul.

Singurele lucruri pe care le aveau în

comun cele două nave erau vîntul și scîrțîitul permanent. Pe măsură ce viziunea se destramă, Spar începu să audă curenții Rafalei țiuind încetîșor prin coîdoarele lungi și să simtă scîrțîitul în parîma care-l lega de gleznă și încheietura mîinii, ca să nu plutească prin Vizuina Liliecilor.

Visele Zilei-de-somn începură bine, cu Spar avîndu-le pe toate cele trei fete ale lui Crown. Dar în timpul Noptii-de-somn fusese pe jumătate trezit de clămpănitul îndepărtat al măcinătorului cel mare din Cala Trei. Apoi îl atacaseră vîrcolacii și vampirii, umbre solide plonjînd din cele șase colțuri, în vreme ce pe fundalul întunecat chicoteau vrăjitoarele cu prietenii lor. Fusese, într-un fel, apărat de pisică, prietena unei vrăjitoare slăbănoage, ai cărei dinți rînjiți erau precum o ceață alburie în norul argintiu, mai mare, al pletelor ei sălbatice. Spar își strînse laolaltă gingiilor știrbe. Dintre creaturile supranaturale, pisica dispăruse ultima. După aceea apăruse viziunea minunată a corabiei.

Mahmureala îl lovi brusc și nemilos. Sudoarea îl năpădi atît de puternic, încît se simțea înconjurat de un nor. Fără nici un avertisment, stomacul i se revărsă pe gură. Mîna lui liberă găsi la timp un tub pentru reziduuri și-și apăsă pîlnia pe față. Își putea auzi voma acră bolborosind pe tub, grăbită de o ușoară absorbție.

Stomacul îi deversă iarăși, iute ca pocnitura unui chepeng de siguranță

atunci cînd o pală de vînt năvălea pe coridoare. Deplasă rapid tubul în interiorul salopetei sale scurte și largi și prinse substanța întunecată, aproape tot atît de apoasă și explozivă cît și voma. Apoi simți nevoia arzătoare de a face apă.

După aceea, simțindu-se binecuvîntat de slăbit, Spar se ghemui în bezna tot atît de binecuvîntată și se pregăti să moțăie pînă avea să-l trezească Patronul.

– Prosstule! sîsii pisica. Nu mai dormi! Prriveșșște! Prriveșșște atent!

Prin țesătura uzată a salopetei, Spar putu simți în umărul stîng patru rînduri de gheare precum atingerea spinilor din Grădinile Diane sau ale lui Apollo. Încremenii.

– Sssparr, urmă pisica încetișor, fără să-l mai înțepe. Îți dorresc binele. Poți fii sssigurr.

Spar întinse temător mîna dreaptă, atinse blana scurtă, mai moale decît a lui Suzy și o mîngîie ușor.

Pisica sîsii foarte încet, aproape torcînd:

– Sssparr sssolidul! Prriveșșște deparrtel! Prriveșșște merreul! Înaintel! Înapoil!

Bărbatul simți un val de iritare față de permanenta referire la vederea sa – proaste maniere pentru o pisică! – urmată de o speranță irațională legată de ochii lui. Hotărî că aceasta nu era o pisică vrăjitoare rămasă din coșmar, ci una rătăcită, care pătrunse în Vizuina Liliiecilor printr-un tub de vînt și-i copiasse visul. Multe animale se rătăceau în zilele acestea de teamă a vrăjitoriei și depopulare a Corăbiei sau cel puțin a Călei Trei.

La Provă apărură zorile, căci colțul-prova, violet, al Vizuinii Liliiecilor începu să se lumineze. Cele două lumini de veghe pâliră în albul tot mai puternic. După douăzeci de bătăi de inimă, Rafala avea să fie la fel de luminoasă ca în oricare Zi-de-lucru sau oricare altă dimineață.

Pisica se mișcă în lungul mîinii lui Spar, o umbră neagră pentru ochii săi sașii. Nu putea să vadă că purta în dinți o altă umbră, cenușie și mai mică. Fără să vrea, Spar atinse a doua formă. Avea o blăniță și mai scurtă, însă rece.

Parcă lovită, pisica sări de pe brațul lui gol, împingîndu-se puternic în labele posterioare. Ateriză expertă pe următoarea parîmă, o linie tremurătoare și sură ce dispărea în ambele direcții înainte de a ajunge la un perete.

Spar își desprinse mîna și glezna, cuprinse cu degetele picioarelor o parîmă de grosimea unui creion și se zgîi la pisică.

Ea îi întoarse privirea cu niște ochi ce erau pete verzi aproape suprapunîndu-se cu pata neagră a capului.

– Pisioul tău? întrebă Spar. Mort?

Pisica eliberă povara cenușie, care pluti lîngă botul ei.

– Pisssoil!

Glasul șuierat era parcă și mai disprețuitor.

– Essste un șșșoarece pe care l-am ucisss, prosstule!

– Îmi placi, pisico, zîmbi Spar. O să-ți spun Kim.

– Kim-cea-zzzveltă, scui pă pisica. Eu o sssă-ți ssspun Prosstul sssau Idiotul!

Scîrțîelile sporiră în intensitate, așa cum se întimpla întotdeauna după zori și după-amiază. Parîmele zbîrnîiră. Pereții pîriră.

Spar întoarse iute capul. Deși realitatea era, prin natura ei, un vîlmășag de forme vagi, putea observa perfect orice mișcare.

Patronul plutea încet spre el. Pe trupul rotofei și roșcat se zărea chipul lui mare, palid și rotund, al cărui centru roz-strălucitor era mai interesant decît petele vagi, îndepărtate, mici și castanii ale ochilor. Un braț solid se termina prin sclipirea puternică a pliofilmului, celălalt în lucirea întunecată a oțelului. Departe, înapoia lui, se vedea colțul-pupa, roșu închis al Vizuinei Liliiecilor, cu torul cel mare și scînteietor al barului din mijloc.

– Curvă puturoasă ce ești, îl întîmpină Patronul. Ai sforăit toată Ziua-de-somn în timp ce eu am stat de pază și acum îți aduc sticluța de ceața-lunii.

O noapte rea, Spar, continuă el cu glas apăsător. Vrăjitoare, vampiri și vîrcolaci bîntuind pe coridoare. Dar le-am rezistat la toți, ca să nu mai zic de șoareci și șobolani. Am auzit prin tuburi că vampirii au pus mîna pe Fetiță și pe

Dulceață, tîrfele proaste! Vigilență, Spar! Acum suge ceața-lunii și dă-i drumul la măturat. Locul ăsta pute.

Întinse mîna cu pliofilmul lucitor.

Cu vorbele disprețuitoare ale lui Kim șui erîndu-i în minte, Spar zise:

- Nu cred c-o să beau în dimineața asta, Patroane. Doar terci de grîu și roua-lunii. Ba nu, apă.

- Ce-ai zis, Spar? făcu Patronul. Nu cred că pot permite așa ceva. Nu vrem să-ncepi să te zvîrcolești în fața clienților. Ucide-m-ar pămîntul!... Ce-ai asta?

În aceeași clipă, Spar se azvîrli către brațul sclipind a oțel. Înapoia lui, parîma vibră. Cu o mîna răsuci o țeavă rece și groasă. Cu cealaltă, îndepărtă un deget grăsuliu de pe trăgaci.

- Nu-i o pisică vrăjitoare, doar o rătăcită, rosti el pe cînd se rostogoleau, continuînd să se rostogolească încet.

- la mîna de pe mine, nenorocitul izbucni Patronul. O să te pun în fiare. O să-i spun lui Crown.

- Armele de foc sînt ilegale, ca și cuțitele și acele, răspunse Spar îndrăzneț, deși începuse să se simtă amețit și cu stomacul în gură. Ție ar trebui să-ți fie teamă.

Recunoscuse înapoia vocii răstite uimirea dintotdeauna a Patronului față de abilitatea lui de a se mișca iute și precis, deși era pe jumătate orb.

Se izbiră, oprindu-se într-o plasă de straiuri.

- Ți-am spus să-mi dai drumul, ceru Patronul, zbatîndu-se slab. Crown mi-a dat pistolul ăsta. Și-am și un permis pentru el, de pe Punte.

Ultima afirmație, cel puțin era o minciună, bănuie Spar. Patronul continuă:

- Și-apoi e o armă de apărare, refăcută pentru bile tari, elastice. Nu îndeajuns că să găurească un perete, dar suficient ca să-i doboare pe bețivi... sau vreo pisică vrăjitoare!

- Nu-i o pisică vrăjitoare, Patroane, repetă Spar, deși trebuia să înghită un nod ca să nu vomite. E o pisică rătăcită, cu o comportare foarte bună, care și-a dovedit deja utilitatea ucigînd unul din șobolanii care ne fură mîncarea. O cheamă Kim. O să fie un ajutor de treabă.

Silueta neclară a lui Kim se lungi,

apărînd umbre vagi și subțiri de labe și coadă.

- Așșșș sssînt eu, se laudă ea. Currată. Folosesssc cuburrile de reziduurri. Omorr șșșoarreci, șșșobolanii! Pot sssă-i ssspionez pe vampirri șșșși vrăjitoarrel!

- Vorbește! icni Patronul. Vrajitorie!

- Crown are un ciine care vorbește, răspunse Spar apăsător. Un animal vorbitor nu dovedește absolut nimic.

În tot timpul acesta, ținea strînse țeava și degetul. Simțea acum, prin încleștarea trupurilor lor, o transformare în Patron, de parcă în interiorul pielii sale, stăpînul Vizuinii Liliiecilor își preschimba mușchii și oasele într-o melasă groasă și dulce care se mula după orice.

- Iartă-mă, Spar, șopti el respectuos. A fost o noapte grea și Kim m-a speriat. E neagră ca o pisică vrăjitoare. Normal că am greșit. O s-o punem prinzătoare. Trebuie să-și câștige întreținerea! Acum, ia-ți băutura.

Pungulița pliantă ce umplea palma lui Spar era parcă piatra filozofală. O ridică spre buze, dar în același timp degetele picioarelor găsiră o frînghie și plonjă iute către torul sclipitor, care avea o gaură îndeajuns de mare pentru a servi drept adăpost.

Se prăbuși lîngă celălalt perete al găurii. Torul absorbise impactul. Ținea pungița la buze, cu dopul deșurubat, însă nu apăsase. Închise ochii și, cu un suspin, o aruncă orbește înapoi în colivia cu ceața-lunii.

Orientîndu-se numai după pipăit, luă din dulapul fierbinte un burduf cu terci de grîu, luînd în același timp o punguliță de cafea și strecurîndu-o într-un buzunar interior. După aceea, scoase un burduf cu apă, îl deschise, aruncă înăuntru cinci tablete de sare, îl închise, îl scuțură și apăsă puternic.

- Deci tot bei, rosti dinapoia lui Patronul. Ceața-lunii nu-ți ajunge, îți faci cocteil. Ar trebui să-ți vărs pungița. Însă toți bețivii sînt mincinoși, ori ajung așa.

Incapabil să reziste tachinării, Spar protestă:

- Nu, e doar apă sărată să-mi întărească gingiile.

- Amăritule, ce-ți trebuie ție gingii

tari? Vrei să-mparți șobolanii cu noul tău prieten? Să nu te prind că-i frigi pe grătarul meu! Ar trebui să-ți tai contul pentru sare. La mătură!

Apoi întoarse capul spre colțul-prova violet și strigă:

– Și tu! Prinde șoarecii!

Kim găsisese deja tubul măcinător cel mic și vîrșise înăuntru șobolanul mort, prinzînd tubul cu labelle anterioare și împingînd leșul cu botul. Atunci cînd șobolanul atinse supapa rigidă, se auzi începînd măcinatul ce avea să continue pînă la macerarea corpului și transportarea reziduurilor în haznaua cea mare care hrănea Grădinile Dianei.

Spar își clăti de trei ori gingiile cu apă sărată, scuipînd într-un tub și regurgitînd puțin după prima gargară. Apoi, evitîndu-l pe Patron, apăsă ușor pungulița cu cafea, obligînd-o să-i intre pe gît – băutura mai scumpă decît ceața-lunii, obținută prin distilare din roua-lunii – laolaltă cu puțin terci de grîu.

Îi oferi și lui Kim, care clătină din cap:

– Tocmai am mîncat un șșșoarece.

După ce termină, porni spre colțul-tribord verde. În afara chepengului auzea niște bețivi strigînd cu o furie obosită și jalnică:

– Deschide!

Apucînd capetele celor două tuburi lungi pentru reziduuri, Spar începu să măture aerul, venind în spirală din colțul verde, aidoma unui păianjen ce-și țese pînza.

De la teigheaua-tor, acolo unde lustruia visător titanul subțire, Patronul deschise aspirația tuburilor, pentru ca reacția să-l iuțească pe Spar. Bărbatul își folosea trupul numai pentru a menține traiectoria, evitînd funiile ca să nu încâlcească tuburile.

După o vreme, Patronul își privi încheietura mîinii și strigă:

– Spar, tu nu poți ține măsura timpului? Deschide!

Îi azvîrli un inel cu chei, pe care Spar îl prinse deși îl zărise numai în a doua jumătate a zborului său. Pe cînd se îndrepta spre chepengul verde, Patronul îl strigă iarăși, ațărînd spre provă și în sus. Ascultător, Spar descuie și deschise chepengul negru și pe cel albastru, deși nu era nimeni acolo,

apoi îl deschise pe cel verde. De fiecare dată, evitase marginea cauciucată a deschizăturii și lipiciosul chepeng de avarie aflat alături.

Trei drojdieri se rostogoliră înăuntru, clienți vechi, înșfăcînd parîmele și împingîndu-se unul pe celălalt în graba lor de a ajunge la teighea, dar neuitînd să-l blesteme pe Spar.

– Sugruma-te-ar cerull

– Îngropa-te-ar Pămîntull

– Îneca-te-ar oceanele!

– Vorbiți frumos, băieții făcu Patronul. Deși recunosc, imbecilitatea ajutorului meu tentează pe oricine să fie slobod la gură.

Spar azvîrli cheile înapoi. Drojdierii se aliniaseră umăr lîngă umăr în jurul teighelei, trei pete cenușii cu capetele îndreptate spre colțul albastru.

Patronul apăru în fața lor.

– Jos, jos! se răsti el indignat. Drept cine vă credeți? – Dar încă nu servești pe nimeni de deasupra.

– Sîntem doar noi trei.

– Nu contează, replică Patronul. E proprietatea lor, sugacilor. Dacă nu plățiți din pungă, inversarea.

Bodogănind, bețivanii își răsuciră trupurile astfel încît capetele le erau îndreptate spre colțul negru.

Fără să se răsucescă și el, Patronul le azvîrli o formă neclară, prelungă și roșie, cu trei ramificații. Fiecare înhăță o ramificație și o azvîrli în gură.

– Întii să văd conturile, rosti Patronul, țînîndu-și mîna grăsuță pe robinet.

Bolbărosind furioși, cei trei scoaseră niște obiecte prea mici ca Spar să le poată distinge și le întinseră Patronului. Acesta le studie pe rînd, apoi le băgă în casierie.

– Șase secunde de roua-lunii, decretă el. Sugeți iute.

Își privi încheietura mîinii și învîrți robinetul.

Unul din drojdieri păru că se sufocă, dar expiră pe nas și continuă să sugă cu bravură.

Patronul închise robinetul.

Imediat, unul din bețivi începu să răcnească:

– Ne-ai închis prea repede. N-au fost șase.

Liniștitor, Patronul explică:

– V-o împart în patru și două. Nu

vreau să vă-necați. Gata?

Drojdierii înghițiră lacomi al doilea jet, apoi, sugînd atenți tuburile în căutarea unor picături uitate, începură să pălăvrăgească. În spirala lui îndepărtată, urechile agere ale lui Spar auziră majoritatea discuției.

– O zi-de-somn scîrboasă, Patroane.

– Ba-i bună, bețivane... pentru un sugaci beat căruia să-i ia sîngele un vampir setos.

– Eram în siguranță la Pete, prost gras ce ești!

– În siguranță la Pete? Ce noutate!

– Lua-te-ar Atomii Murdarilor însă vampirii le-au luat pe Fetița și pe Dulceața. Chiar pe coridorul principal al tribordului, dacă poți crede așa ceva. Pe Cobalt Nouăzeci, Rafala-i tot mai pustie! Oricum, Cala Trei. În timpul zilei poți înota pe un coridor întreg fără să întilnești un suflet.

– Și de unde știi de fete? Întrebă un altul. Poate c-au plecat să-și caute norocu-n altă parte, în altă cală.

– Norocul lor s-a încheiat. Suzy le-a văzut cadavrele.

– Nu Suzy, îi corectă Patronul cu superioritate. Mabel le-a văzut. O soartă normală pentru niște curve bețive.

– N-ai inimă, Patroane.

– Exact. De asta vampirii mă lasă în pace. Vorbind serios, băieți, vircolacii și vrăjitoarele umblă prea libere în Trei. Am fost treaz toată ziua-de-somn, păzind. O să fac o plîngere la Punte.

– Faci mișto.

– N-ai curajul.

Patronul încuviință solemn din cap și făcu o cruce peste partea stîngă a pieptului. Cei trei erau impresionați.

Spar reveni către colțul verde, măturînd la depărtare de perete. În drumul său zări pata neagră a lui Kim, care făcea un ocol pe perimetru, sărînd de pe o parîmă pe alta și, la răstimpuri, ascuțindu-și ghearele pe ele.

Prin chepengul verde pluti o formă grăsulie, deschisă la culoare, încinsă de două cercuri albastre – sutien și chiloți.

– 'Neața, Spar, îl întîmpină o voce moale. Cum merge?

– Bine și prost, replică bărbatul.

Norul auriu al părului blond plutind liber îl atinse pe obraz.

– Mă las de ceața-lunii, Suzy.

– Nu te chinui prea tare, Spar. Muncește o zi, hoinărește o zi, joacă o zi, dormi o zi... așa-i cel mai bine.

– Știu. Ziua-de-muncă, ziua-de-trîndăvit, ziua-de-jos, ziua-de-somn. Zece zile fac o terrană, douăsprezece terrane fac o soarenă, douăsprezece soarene fac o stelană, și tot așa, în vecii vecilor. Cu unele corecții, mi-au zis unii. Aș vrea să știu ce-nseamnă toate numele astea.

– Ești prea serios. Ar trebui... Oh, o pisicuță! Ce scumpă e!

– Pissicuță la naibal șuieră pata neagră sărînd pe lîngă ei. Essste o pissică. ESSSTE Kim.

– Kim e noua noastră prinzătoare, explică Spar. Și ea e serioasă.

– Nu-ți mai pierde timpul cu bătrînul Știrb Chior, Suzy, o strigă Patronul, și vino-ncoace.

Suzy îl ascultă cu un suspin, urmînd calea mai sigură a frîngiilor de lîngă pereți. Înainte de a pleca, atinse obrazul boțit al lui Spar cu degetele ei moi.

– Dragul de Spar, murmură ea.

Cînd picioarele ei îi trecură pe lîngă față, bărbatul auzi clinchetul brațării de pe gleznă – făcută numai din inimioare aurite.

– Ai auzit de Fetița și de Dulceața? o întîmpină sadic un drojdier. Cum ți-ar plăcea să ai carotida sau iliacul retezate...?

– Gura, sugaciule! i-o retează obosită Suzy. Dă-mi ceva de băut, Patroane.

– Ai un credit cam mare, Suzy. Cum o să plătești?

– Lasă joaca, Patroane, te rog. Oricum, măcar dimineața. Cunoști toate răspunsurile și mai ales la întrebarea asta. Deocamdată, o punguliță de roua-lunii, neagră. Și nițică liniște.

– Pungulițele sînt pentru doamne, Suzy. O să te servesc sus, trebuie să...

Se auzi deodată un chicot ascuțit ce se transformă într-un urlet de minie. Lîngă chepengul de la pupa, o siluetă palidă în chiloți verzui și sutien – nu, ceva mai lat, o vestă sau o haină scurtă – se zbătea sălbatic, izbind și lovind.

Intrînd neatentă și se pare prea iute, fata subțirică se agățase de marginea interioară a chepengului și de chepengul de avarie.

Se eliberă în cele din urmă, în timp ce Spar plonjase către ea, iar drojdierii îi dădeau sfaturi în gura mare și porni spre tor, trăgând de funii, cu o coamă de păr negru înapoia ei.

Ajunsa cu un *bang* al șoldului în titan, își ținu haina verzuiie cu o mână, iar mîna cealaltă o întinse peste barul ce se legăna.

Plutind înapoia ei, Spar o auzi spunînd:

– O ceața-lunii dublă, Patroane. Hai, rapid.

– Bună dimineața, Rixende, o salută Patronul. Te-aș servi cu plăcere apă-aurie, numai că... își întinse brațele grăsuțe... Lui Crown nu-i place ca fețele lui să vină singure-n Vizuina Liliacilor. Ultima dată mi-a poruncit categoric...

– Ce vorbești! Crown m-a trimis chiar el aici, să caut ceva ce a pierdut. Pînă atunci, ceața-lunii. Dublă!

Bătu cu pumnul în bar, pînă ce reacțiunea o împinse în sus și avu nevoie de ajutorul lui Spar să revină înapoi.

– Ușor, ușor, doamnă, o liniști Patronul și petele neclare ale ochilor săi căprui dispărură cînd zîmbi. Dacă Crown intră chiar cînd apeși pe punguliță?

– N-o să vină! protestă vehement Rixende, deși privi iute îndărătul lui Spar - ceața neagră, ceața albă a feței, iarăși ceața neagră. Are o fată nouă. Nu Pharette sau Doucette, o fată pe care n-ați văzut-o niciodată. O cheamă Almodie. O să fie ocupat cu slăbănoaga aia toată dimineața. Și acum, ia scoate din colivie dubla aia de ceața-lunii, păcătosomele ce ești!

– Ușurel, Rixie. Toate la timpul lor. Ce-a pierdut Crown?

– O gentuță neagră. Cam atît de mare. Întinse brațul subțire, cu degetele strînse. A pierdut-o aici în seara zilei-de-joc, sau i-a șutit-o cineva.

– Ai auzit, Spar? făcu Patronul.

– N-a fost nici o gentuță neagră, răspunse foarte repede Spar. Tu însă ți-ai uitat geanta portocalie, Rixende. Ți-o aduc.

Se răsuci înăuntru torului.

– Dă-le dracu' pe amîndouă gențile. Dă dubla aia! ceru agitată fata. Mamă

Pămînt!

Pînă și drojdierii amuțiră. Ducîndu-și mîinile la tîmple, Patronul o imploră:

– Fără obscenități de-astea, te rog. Sună și mai groaznic de la o fată draguță, scumpa mea.

– Am auzit Mamă Pămînt! Acum termină cu prostiile, Patroane și dă dubla aia pînă nu-ți scot ochii și-ți fac coliviile praf!

– Bine, bine. Imediat, imediat. Dar cum o să plătești? Crown mi-a spus că-mi anulează licența dacă te mai trec în creditul lui. Ai un cont? Sau... monede?

– Ești chior? Sau crezi că vesta asta are buzunare interioare? O desfăcu brusc, dezvăluindu-și bustul, apoi o strînse la loc.

– Mamă Pămînt! Mamă Pămînt! Mamă Pămînt!

Drojdierii bolboroseau scandalizați. Suzy puffni plictisită.

Forma vagă a mîinii grăsuțe a Patronului atinse încheietura lui Rixende, în jurul căreia se vedea ceva auriu.

– Ai aur, șopti el și ochii îi dispărură iarăși, de data aceasta de lăcomie.

– Știi prea bine că-i sigilată pe mînă.

– Dar astea? Înălță brațul către o pată galbenă de lîngă capul fetei.

– Și ei sînt sigilați. Crown mi-a găurit urechile.

– Dar...

– Oh, diavol murdar de atomi! Te-am înțeles, n-ai grijă. Bine!

Ultimele cuvinte se sfîrșiră într-un țipăt mai mult de mînie decît de durere, cînd apucă pata aurie și trase. Sîngele își liniștea imediat. Ea întinse pumnul.

– Acum, dă! Aur pentru o ceața-lunii dublă.

Patronul respiră adînc, dar nu replică și scotoci în colivia de ceața-lunii, parcă înțelegînd că mersese prea departe. Drojdierii tăceau și ei.

– Și neagra mea, adăugă Suzy aparent neimpresionată.

Spar găsi un burete uscat și prinse cu dibăcie globulețele plutitoare de sînge, apoi îl apăsă de urechea sfîșiată a Rixendei.

Patronul studia pandantivul din aur masiv, țînîndu-l aproape de ochi. Rixende ridică la gură pungulița dublă și

ochii îi dispărură când începu să sugă. Spar duse cealaltă mână a Rixendei la burete și fata îl apucă mecanic, apăsându-l de ureche. Suzy oftă resemnată, apoi își întinse trupul grăsuț peste tejghea, băgă mîna într-o colivie de frig și-și luă o dublă de neagră.

O siluetă prelungă, subțire, arămiu-închisă, într-un șort mov și argintiu strîns pe piele, țîșni prin chepengul roșu-închis, cu o viteză de două ori mai mare decît ar fi îndrăznit vreodată Spar, și fără să atingă nici o parîmă, accidental sau intenționat. La mijlocul drumului, trecînd pe lîngă Spar, noul sosit făcu o jumătate de tumbă și picioarele sale descolțe, lungi și subțiri, atinseră titanul lîngă Rixende. Se fixă atît de expert, încît torul de-abia se clătină.

Un braț măsliniu o prinse pe față. Celălalt braț îi smulse pungulița de la gură, închizîndu-i cu o pocnitură capatul.

Cu un glas leneș și melodios, bărbatul întrebă:

– Ce ți-am spus noi, fetișo, că o să se întîmple, dacă mai bei vreodată singură?

Vizuina Liliiecilor amuțise. Patronul stătea lipit cu spatele de peretele interior al găurii, cu un braț înapoia lui. Spar își ținea mîna în nișa lui pentru obiecte pierdute și găsite înapoia coliviilor cu roua-lunii și ceața-lunii. De teamă, transpirase din cap pînă în picioare. Suzy își ținea neagra lîngă buze.

Un drojdier izbucni într-o tuse violentă, horcăi, apoi gîfii umil:

– Iartă-mă, legiste. Să trăiești.

– 'Neața... Crown, îl urmă Patronul.

Crown îndepărtă ușor vesta de pe un umăr al Rixendei și începu s-o ciupească.

– De ce ai pielea de găină, iubito, și rigidă ca un mort? Ce te-a speriat? Potește-te, piele. Destindeți-vă, mușchi. Relaxează-te, Rix, și-o să-ți dăm un jet.

Mîna lui găsi buretele, se opri, cercetă, găsi partea umedă și o apropiie de mijlocul feței lui. Adulmecă.

– Ei, băieți, știm cel puțin că nici unul dintre voi nu-i vampo, observă el tărăgănat. Altfel, v-am fi găsit sugîndu-i urechea.

– N-am venit să beau, jur, încep Rixende vorbind foarte repede și mono-

ton. Am venit să iau gentuța aia pe care ai pierdut-o. După aia, m-a tentat. N-am știut că așa o să se-ntîmple. Am încercat să rezist, dar Patronul m-a ispitit. Am...

– Gura, o opri Crown. Tocmai ne întrebam cum i-ai plătit. Acum știm. Cum aveai de gînd să-ți plătești a treia dublă? Îți tăiai o mîna sau un picior? Patroane... arată-ne cealaltă mîna. Am zis să ne-o arăți. Așa. Acum, desfă pumnul.

Crown culese pandantivul din palma ca o pată a Patronului. Ochii lui, parcă galben-căprui, îl fixau pe Patron tot timpul, în vreme ce legăna bijuteria prețioasă înainte și înapoi, apoi o azvîrli încet în sus.

Pe cînd umbra aurie se mișca constant spre chepengul albastru deschis, Patronul deschise și închise gura de două ori, apoi bolborosi:

– N-am ispitit-o, Crown, pe cuvînt. N-am știut c-o să-și rupă urechea. Am încercat s-o opresc, dar...

– Nu ne interesează, făcu Crown. Pune dubla în creditul nostru. Continuînd să-l privească, ridică mîna și recuperează bijuteria înainte de a ieși din raza brațului.

– De ce-i atît de mort căminul acesta de veselie?

Întinzînd peste tejghea un picior lung, cu dexteritatea unui braț, Crown prinse urechea lui Spar între degetul său mare și următoarele, îl apropie pe bărbat și-l răsuci.

– Cum merge cu sarea, băiețel? Ți se întăresc gingiile? Există un singur mod de testare.

Fixînd falca și buzele lui Spar cu celelalte degete, îi vîrî degetul mare în gură.

– Haide, mușcă-mă, băiețel.

Spar mușcă. Era singurul mod de a nu vomita. Crown chicoti. Spar mușcă mai tare. Energia îi umplu trupul tremurător. Se înroși la față și fruntea îi pulsă sub sudoarea fricii. Era convins că-i provoca durere lui Crown, însă Medicul Legist al Calei Trei continua să chicotească încîntat, iar cînd Spar icni, își retrase piciorul.

– Vai, vai, ai devenit puternic, băiețel. Aproape că am simțit. Ia, îți facem cinste.

Spar își feri gura deschisă larg și stupid din calea jetului subțire de ceață-lunii. Jetul îl lovi în ochi și-l ustură atât de puternic încât strânse din pumni și-și încheștă gingiile dureroase ca să nu urle.

– Vă întreb din nou, de ce-i locul ăsta atât de mort? Nu l-ați aplaudat pe băiețel și acum băiețelul s-a supărat pe noi. Nu puteți râde un pic pentru noi? Crown îl privi pe fiecare în parte: Ce s-a întâmplat? V-a furat pisica limba?

– Pisica? Avem o pisică, o pisică nouă, a venit ieri noapte, am pus-o ca prinzătoare, începu Patronul să bolborosească. Poate vorbi nițel. Nu așa bine ca Bulldogul-iadului, dar vorbește. E amuzantă. A prins un șobolan.

– Ce-ai făcut cu șobolanul, Patroane?

– L-am băgat în mestecător. Adică Spar l-a băgat. Sau pisica.

– Vrei să spui că ai aruncat un cadavru fără să ne anunți? Ah, nu păli, Patroane, nu-i nimic. Păi, te-am putea acuza că ai dat adăpost unei pisici vrăjitoare. Spui că a venit noaptea trecută și aia a fost noapte numai bună pentru vrăjitoare. Ei, ei, acum nu te înverzi la față. Doar glumeam. Căutam un prilej de râs.

– Spar! Cheamă-ți pisica! Fă-o să zică ceva caraghios.

Înainte ca Spar s-o cheme sau măcar să se hotărască dacă s-o facă sau nu, pata neagră apărură pe o parîmă lîngă Crown, cu ochii ei verzi fixați pe cei galben-căprui ai bărbatului.

– Deci tu ești glumețul, da? Păi... glumește.

Kim parcă crescuseră în dimensiuni. Spar își dădu seama că își zbîrlise blana.

– Dă-i drumul, glumește... așa cum zic ei că poți face. Patroane, cred că nu făceau mișto de noi cu pisica vorbitoare.

– Spar! Fă-ți pisica să ne distreze!

– Nu te deranja. Credem că are și ea limbă. Așa-i, Negroso?

Întinse mîna. Kim o zgîrie și sări în lături. Crown scoase din nou un chicot scăzut.

Rixende începu să tremure fără să se poată controla. Crown o examină atent, însă leneș, întorcîndu-i capul spre el cu mîna cea întinsă, astfel încît sîngele din zgîrietura pisicii să intre în

burete.

– Spar a jurat că pisica poate vorbi, bolborosi Patronul. O să-l...

– Gălăgia, făcu Crown.

Ridică pungulița la buzele lui Rixende, o apăsă pînă se goli, iar tremurul fetei se potoli, apoi zvirli plofifulul către Spar.

– Și acum, despre gentuța neagră, Patroane, rosti sec Crown.

– Spar!

Acesta scotoci în nișa de obiecte pierdute și găsite, răspunzînd repede:

– Nici o gentuță neagră, legiste, numai asta, pe care a uitat-o doamna Rixende în ultima Zi-de-joc.

Se întoarse scoțînd ceva mare, rotund, portocaliu-strălucitor și închis cu șireturi.

Crown o luă și o învărti încet, descriind un cerc. Pentru Spar, care nu putea zări cureaua, era ca o minge.

– Un pic cam mare și nu tocmai de culoarea potrivită. Sîntem siguri că ne-am pierdut aici gentuța neagră sau ne-a fost furată. Ai făcut din Vizulina Liliecilor un adăpost al hoților, Patroane?

– Spar...?

– Te-am întrebat pe tine, Patroane.

Îmbrîncindu-l pe Spar, Patronul scotoci disperat în nișă, dînd la o parte coliviile cu ceață-lunii și punguțele cu roua-lunii. Scoase mai multe obiecte mici. Spar le putea distinge numai pe cele mari: un ventilator manual și o piciorușă roșie. Pluteau grămadă în jurul Patronului.

Gîfîind, acesta rămase încă un minut cu mîinile în nișă, fără să mai scoată ceva, pînă cînd Crown rosti cu glasul lui leneș:

– Ajunge. Oricum, gentuța neagră nu era așa importantă pentru noi.

Patronul reapărură cu o față de două ori mai încrețoșată. Era pesemne înconjurată de un nimb de transpirație. Arătă geanta portocalie.

– Poate-i înăuntru!

Crown deschise geanta, începu să scotocească, apoi se răzgîndi și o smuci brusc. Numeroasele obiecte dinăuntru ieșiră, îndreptîndu-se încet și cu viteză egală, în sus, ca o armată dezordonată. Crown le examină trecînd pe lîngă el.

- Nu, nu-i aici. Împinse geanta spre Patron: Bagă la loc aiurelile lui Rix și îi pregătit cu ea, când coborîm...

Punîndu-și brațul în jurul lui Rixende și ținîndu-i buretele apăsat pe ureche, se întoarse și se împinse cu putere spre chepengul pupa. După ce dispăruse de cîteva secunde, se auzi un suspin general și cei trei drojdieri scoaseră alte bilete de cînt, ca să plătească încă un jet. Suzy mai ceru o neagră dublă, pe care Spar i-o întinse imediat, în vreme ce Patronul își scutură zăpăceala și-i ordonă lui Spar:

- Strînge tot gunoiul, în special al lui Rixie și bagă-l la loc în geantă. Dă-i drumul, putoare!

Apoi folosi ventilatorul manual ca să se usuce.

Spar avea o sarcină plictisitoare, însă Kim îi veni în ajutor, sărînd după obiectele prea mici ca să fie zărite de bărbat. O dată ce le lua în mîină, Spar le putea pipăi sau mirosi, pentru identificare.

Cînd se domoli furia sa neputincioasă împotriva lui Crown, gîndurile lui Spar reveniră la noaptea Zilei-de-somn. Viziunea aceea de vampiri și vîrcolaci, fusese numai un vis?... acum cînd știa că nălucirile acționaseră. Dacă ar fi avut ochii mai buni, ca să deosebească iluzia de realitate! „Priveșșște! Priveșșște atent!” îi șuiera în amintire. Cum ar fi fost să vadă contururile? Totul ar fi fost mai strălucitor? Sau mai apropiat?

După o îndelungă oboseală, strînse toate lucrurile și reveniră, el la măturat, iar Kim la vînațoarea de șoareci. Pe măsură ce dimineața Zilei-de-muncă trecea, Vizuina Liliiecilor deveni, treptat, mai puțin luminoasă, deși era greu de spus din ce motiv.

Mai apărură cîțiva clienți, însă toți pentru o dușcă rapidă și Patronul îi servi morocănos; Suzy aprecie că nu merită să se încurce cu vreunul.

O dată cu scurgerea timpului, Patronul devenea tot mai irascibil, așa cum Spar știa că avea să se întîmple după incidentul cu Crown. Încercase să-i dea afară pe cei trei drojdieri, dar aceștia scoaseră alte conturi boțite, pe care nici cea mai atentă examinare nu le putu dovedi falsuri. Drept răzbunare,

le scurtă jeturile și se luă la ceartă cu ei. Îl opri din măturat pe Spar și-l întrebă nervos:

- Pisica aia a ta... l-a zgîriat pe Crown, nu? Trebuie să scăpăm de ea; Crown a spus că poate fi o pisică vrăjitoare, ții minte?

Spar nu răspunse. Patronul îl trimise să schimbe cleiul de pe chepengurile de avarie, pretextînd că dacă Rixende se putuse elibera, însemna că se uscase. Înghiți apetitoare și bău ceața-lunii cu suc de roșii. Pulveriză o aromă sintetică oribilă prin toată Vizuina Liliiecilor. Începu să numere conturile încasate și monedele, dar renunță, trîntind sertarul cu autoîncuietoare, aproape înainte de a fi început. Rînji către Suzy.

- Spar! strigă el. Treci în locul meu! Și dacă dai ceva-n plus drojdierilor, o faci pe pielea ta!

Apoi încuie casa de valori și făcîndu-i lui Suzy semn către chepengul stacojiu de la tribord, își făcu vînt într-acolo. Ridicînd nefericită din umeri către Spar, ea îl urmă oboșită.

De îndată ce dispărură cei doi, Spar le dădu drojdierilor un jet de opt secunde, respingîndu-le conturile și le puse în față două colivii mici de mîncare, cu sintetice și bile de aluat. Ei mormăiră niște mulțumiri și se năpustiră. Lumina păli de la strălucirea sănătoasă la un alb cadaveric. Se auzi un muget vag, îndepărtat, urmat peste cîteva secunde de o întetire a scîrțîielilor. Noua lumină îl neliniștea pe Spar. Servi încă două suge-și-cazi și vîndu o punguliță de ceața-lunii la preț dublu. Începuse să mănînce un apetitor, dar în aceeași clipă Kim înotă spre el, arătîndu-i mîndră un șoarece. Își învinse greața, dar începu să se teamă de apariția adevăratelor simptome ale abstenenței.

O siluetă pîntecoasă, înveșmîntată într-un negru sobru, apăru prin chepengul verde, tîrîndu-se pe lîngă pereți. De cealaltă parte a barului, apariția se completă cu ceața unui păr alb și a bărbii, aproape ascunzînd pielea întunecată și accentuînd petele neclare ale ochilor cenușii.

-Doc! îl întîmpină Spar.

Toată mizeria și neliniștea îi

dispărură și-i întinse imediat o punguță rece de roua-lunii trei stele. Totuși, în agitația ce-l cuprinsese, nu se putu gândi decât la banalul:

- O noapte păcătoasă a Zilei-de-somn, nu, Doc? Vampirii și...

- ...Și-alte superstiții neghioabe ce apar în fiecare soarenă, dar nu dispar niciodată, îl întrerupse un glas bătrîn și cinic, totuși amabil. Deși nu cred că ar trebui să-ți răpesc iluziile, Spar, nici măcar pe cele înfricoșătoare. Și așa n-ai prea multe bucurii de la viață. Iar apoi, într-adevăr, e multă ticăloșie în Rafală. Ah, asta-mi face bine la amigdale.

Spar își aminti lucrul cel mai important. Scormonind adînc în salopetă, extrase, în așa fel încît să n-o vadă drojdierii de dedesubt, o gențuță neagră, plată și îngustă.

- Ia, Doc, șopti el, ai pierdut-o în ultima Zi-de-joc. Ți-am păstrat-o.

- La dracu', o să-mi pierd și chiloții dacă o să-i scot vreodată, comentă Doc, coborînd glasul cînd Spar duse degetul la buze. Cred că am început iarăși s-amestec ceața-lunii cu roua-lunii.

- Așa ai făcut, Doc. Nu ți-ai pierdut geanta însă. Crown, sau una din fetele lui, ți-a șutit-o cînd stătea lîngă tine. Și eu... eu, Doc, am șutit-o din buzunarul lui Crown. Da, și-am tăcut din gură cînd Rixende și Crown au venit azi-dimineață să-ntrebe de ea.

- Spar, băiete, îți sînt pe deplin îndatorat, făcu Doc. Mai mult decît îți poți da seama. Mai dă un trei stele, te rog. Ah, nectar! Spar, cere-mi orice răsplată și, dacă se află doar în tărîmul primului infinit transfiniit, ți-o satisfac.

Spre propria uimire, Spar începu să tremure - de excitare. Aplecîndu-se pe jumătate peste bar, șopti răgușit:

- Dă-mi ochi buni, Doc! apoi adăugă impulsiv: Și dinții!

După o pauză lungă, Doc răspunse cu glas visător și trist:

- În Zilele Vechi asta ar fi fost ușor. Perfecționaseră transplantele oculare. Puteau regenera nervii cranieni și uneori puteau reda puterea de analiză unui cerebel atins. Transplantul rădăcinilor dentare de la un nou-născut era o joacă de copil. Dar acum... Ah, da, aș putea

face ce-mi ceri, în mod inconfortabil, antic, anorganic însă...

Se opri, pe un ton ce vorbea despre mizeria vieții și inutilitatea eforturilor.

- Zilele Vechi, mormăi un drojdier către tovarășul său. Vorbe de vrăjitorie!

- Vrăjitorie, pe naiba! răspunse celălalt. Mecanicul trupului e doar ramolit. Visează în toate cele patru zile, nu numai în Ziua-de-somn.

Al treilea drojdier fluieră o melodie asemănătoare vîntului, împotriva ochiului rău.

Spar smuci mîneca lungă a salopetei negre a lui Doc.

- Doc, ai promis. Vreau să văd clar, să mușc tare!

Doc își puse mîna zbîrcită pe brațul lui.

- Spar, rosti el încet, dacă o să vezi clar, o să fii și mai nefericit. Crede-mă, eu știu. Viața e mai ușor de îndurat atunci cînd lucrurile sînt neclare, așa cum este mai ușor cînd gîndurile sînt încețoșate de rouă sau ceață. Și dacă în Rafală există oameni care ard de dorința de a mușca puternic, tu nu ești genul lor. Mai dă-mi un trei stele, te rog.

- M-am lăsat de ceața-lunii azi-dimineață, Doc, spuse mîndru Spar, întinzîndu-i pungulița cerută.

Doc zîmbi amar.

- Mulți se lasă de ceața-lunii în fiecare dimineață a Zilei-de-muncă și se răzgîndesc atunci cînd se apropie Ziua-de-joc.

- Nu și eu, Doc! Și-apoi, argumentă Spar, Patronul, Crown, fetele lui, și chiar Suzy, toți văd bine și nu sînt nefericiți.

- O să-ți spun un secret, Spar, răspunse Doc. Patronul, Crown și fetele sînt cu toții zombi, morți umblători. Da, pînă și Crown cu șiretenia și puterea lui. Pentru ei, Rafala este universul.

- Și nu-i așa, Doc?

Ignorîndu-i intervenția, Doc continuă:

- Dar tu nu vei fi așa, Spar. Tu vei vrea să știi tot mai multe. Iar asta te va face mult mai nefericit decît ești.

- Nu-mi pasă, Doc, făcu Spar și repetă acuzator: Ai promis.

Petele cenușii ale ochilor lui Doc aproape dispăruseră cînd se încruntă gînditor. În cele din urmă, rosti:

- Uite ce-ți propun, Spar. Știu că

ceața-lunii aduce dureri și suferințe, dar și alinare și bucurie. Să presupunem însă că în fiecare dimineață a Zilei-de-muncă și la amiaza Zilei-de-trîndăvit, o să-ți aduc o pilulă micuță care-ți va oferi toate efectele bune ale ceții-lunii și niciunul dintre cele rele. Am una în geantă. Încearc-o acum și vezi. Și-n fiecare seară a Zilei-de-joc o să-ți aduc o altă pilulă care te va face să dormi tun, fără nici un coșmar. Mult mai bine decît ochi și dinți. Gîndește-te.

Pe cînd Spar căzu pe gînduri, Kim se înalță spre ei. Îl privi pe Doc cu ochii ei apropiați și verzi.

– Vă ssssalut resssspectuosss, domnule, șuiără pisica. Mă numesssc Kim.

– Mulțumesc la fel, doamnă. Să ai parte de șoareci mulți.

O mîngîie încetîșor, începînd cu bărbia și pieptul. Visarea îi revenise în glas.

– În Zilele Vechi, toate pisicile vorbeau, nu doar cîteva. Întregul trib al felinelor. Și, de asemenea, mulți cîini... iartă-mă Kim. În timp ce delfinii, balenele și maimuțele...

– Răspunde-mi la o întrebare, Doc, îl întrerupse Spar. Dacă pilulele tale aduc fericire fără mahmureală, de ce bei întotdeauna roua-lunii, ba îi mai adaugi și ceața-lunii?

– Deoarece pentru mine..., începu Doc, apoi se opri surîzînd. M-ai prins, Spar. Nu m-am gîndit niciodată că știi să-ți folosești mintea. Foarte bine, așa să fie. Vino la biroul meu în Ziua-de-trîndăvit... știi una? Perfect!... și-o să vedem ce putem face pentru ochii și dinții tăi. Și-acum, o punguliță dublă pentru coridor.

Plăti cu monede strălucitoare, azvîrli burduful de trei stele în buzunar și le zise:

– Pe curînd, Spar. La revedere, Kim.

Se îndreptă apoi în zigzag, spre chepengul verde.

– La revederre, domnule, toarse Kim după el.

Spar întinse gentuța cea neagră.

– Ai uitat-o din nou, Doc.

Doc se întoarse blestemînd scîrbit și o băgă în buzunar, tocmai cînd chepengul stacojiu se deschise și Patronul înotă afară. Părea bine dispus și fluiera melodia „O să mă mărit cu tipu’ de pe

Punte”. Se apucă să studieze casa de valori și robinetele de roua-lunii, dar cînd Doc dispăru, îl întrebă bănuitor pe Spar:

– Ce i-ai dat moșului?

– Portofelul, răspuse senin Spar.

Și-l uitase.

Își scutură pumnul închis și acesta zăngăni.

– Doc a plătit în monede, Patroane.

Patronul le înhăță cu lăcomie.

– Înapoi la mătură, Spar.

Cînd bărbatul plonjă spre chepengul stacojiu, pentru a prinde tuburile de la babord, apăru Suzy, care trecu pe lîngă el ferindu-și privirea. Se așeză la bar și luă, fără zîmbet, pungulița de ceața-lunii oferită de Patron cu o curtenie batjocortoare.

Spar se simți furios pentru soarta ei, totuși nu se putea gîndi decît la apropiata lui întîlnire cu Doc. De-abia își dădu seama cînd noaptea Zilei-de-muncă sosi repede, aidoma unui șis azvîrlit, și nu încercă nimic din obișnuita lui neliniște. Patronul aprinse toate luminile în Vizuina Liliecilor! Acestea străluceau orbitor în vreme ce dincolo de pereții translucizi se zărea o volbură lăptoasă.

Afacerile începuseră să se lege. Suzy plecă cu primul care-i conveni. Patronul îl chemă pe Spar să preia torul, iar el luă o foaie de hîrtie subțiată de atîtea ștersături și, așezînd-o pe o plăcuță ținută pe genunchi, scrise pe ea concentrat, parcă gîndind fiecare cuvînt sau fiecare literă, umezindu-și adesea creionul în gură. Deveni atît de absorbit în sarcina lui dificilă încît, fără să-și dea seama, pluti către chepengul negru de dedesubt, rotindu-se și rostogolindu-se. Hîrtia devenea din ce în ce mai murdară de mîzgălelele și socotelile sale, de ștersături, salivă și transpirație.

Noaptea scurtă trecu mai iute decît îndrăznise Spar să creadă, și strălucirea bruscă a Zilei-de-trîndăvit îl făcu să tresară. Majoritatea clienților începuseră siesta.

Spar se întrebă ce să-i spună Patronului ca să poată părăsi Vizuina Liliecilor, însă problema se rezolvă singură. Patronul împături foaia mîzgălită și o sigilă cu bandă fierbinte.

– Du asta pe Punte, trîntorule, la Exec. Stail!

Scoase geanta portocalie din nișă și controlă curelele, să vadă dacă erau bine legate.

– În drum, las-o la Gaura lui Crown. Politicos și servil, Spar! Acum, saril!

Spar strecură mesajul sigilat în singurul buzunar cu fermoarul în stare de funcțiune. Apoi se împinse încetișor spre chepengul prova, unde aproape se ciocni de Kim. Reamintindu-și dorința Patronului de a scăpa de pisică, o prinse de pieptul îmblănit, sub lăbuțele din față, și o strecură ușor în salopetă, șoptind:

– O să facem un drum împreună, Kimișor.

Pisica își înfipse ghearele în țesătura subțire și rămase nemișcată.

Pentru Spar, coridorul era un cilindru îngust, cu ambele capete închețoșate, ornat cu dungi longitudinale, verzi și roșii, neclare. Se orienta mai mult după pipăit și memorie, știind că acum trebuia să se împingă împotriva vântului ușor, mână-peste-mână, de-a lungul liniei centrale. După cotul cilindrilor largi ai coridoarelor prova și pupa, coridorul deveni drept. De două ori ajunse lângă ventilatoarele suspendate care zumzăiau atât de încet încât le recunosc doar după întărirea curentului înaintea lor și după aspirația ușoară de dincolo de ele.

În curînd începu să simtă miros de pămînt și verdeață. Trecu înfiorîndu-se pe lângă un disc negru, care era ușa către măcinătorul cel mare al Calei Trei. Nu se întâlni cu nimeni – ciudat chiar și pentru o Zi-de-trîndăvit. În cele din urmă zări verdele Grădinilor lui Apollo și, dincolo de ele, un perete negru, uriaș, pe care, către provă, se zărea un ceruleț portocaliu, închețoșat, ce-i trezea întotdeauna o tristețe și o inexplicabilă spaimă. Se întrebă pe cîți pereți negri era reprezentat cercul acela neplăcut, mai ales pe tribordul Rafalei. Îl văzuse pe destui.

În preajma grădinilor, atât de aproape încît putea zări cîteva umbre verzi legănîndu-se, precum și silueta plutitoare a unui grădinar, coridorul cotea în jos în unghi drept. Două duzini de trageri de-a lungul liniei și ajunse să plutească lângă un chepeng deschis, unde atât amintirea distanței, cît și

aroma puternică de mosc, îl anunțară că se afla la intrarea Găurii lui Crown. Zgîindu-se înăuntru, putea distinge spiralele negre și argintii întrepătrunse, din uriașa cameră sferică. Exact vizavi de chepeng se găsea un alt perete negru cu discul roșu-portocaliu plasat excentric.

De sub bărbia lui Spar, Kim șuiera încet, dar agitată:

– Ssstai! Taci, pe viața ta!

Pisica își scosese capul prin gulerul salopetei. Urechile ei îl gîdilau pe gît. Spar se obișnuise cu melodramele lui Kim și oricum avertismentul era inutil. Zărise și el vreo șase trupuri goale care pluteau și s-ar fi oprit fie și numai de rușine. Deși din depărtare nu putea deosebi organele genitale de urechi. Vedea însă că, exceptînd părul, fiecare corp avea altă nuanță: unul era măsliniu închis, iar celelalte cinci – sau patru? nu, cinci – erau albe. Nu le recunosc pe cele două cu părul auriu și respectiv argintiu, care erau și cele mai albe. Se întrebă care era fata cea nouă a lui Crown, Almoide. Era ușurat că trupurile nu se atingeau între ele.

La fata cu părul auriu se întrezărea o sclipire metalică și reuși să distingă pata roșie, neclară, a unui tub subțire cu cinci ramificații ce uneau tubul cu celelalte cinci chipuri. Chiar cu o fată în rol de barman era ciudat pentru Crown să servească cu roua-lunii într-o asemenea manieră plebea. Bineînțeles, tubul putea transporta vinul-lunii sau chiar ceața-lunii.

Sau Crown intenționa să deschidă un bar, la concurență cu Vizuina Liliiecilor? Nu era momentul, în zilele acestea, iar locul era prost ales, se gîndi Spar încercînd să decidă ce să facă cu geanta portocalie.

– Șșșterge-ol! Îl îndemnă Kim în șoaptă.

Degetele lui găsiră un inel-carabinieră lângă chepeng. Îl fixă pe curelele genții și apoi se împinse îndărăt.

Clinchetul slab al carabinierei primi totuși un răspuns din Gaura lui Crown – un mîrîit gros și prelung.

Spar trase și mai repede de linia de mijloc. Cînd ajunse la cotul spre coridorul interior, privi înapoi.

Din chepengul lui Crown tocmai

ieșea un cap, cu urechi mari și ciulite, mai mic decât al unui om și mai negru chiar decât Crown.

Mirîitul se repetă.

Era ridicol să fie atît de înspăimîntat de Buldogul-iadului, își spuse Spar pe cînd înainta împreună cu tovarășa lui. Păi, uneori Crown adusese dulăul chiar în Vizuina Liliecilor.

Poate motivul era că Buldogul nu mîrîia niciodată în Vizuina Liliecilor, ci doar vorbea, folosind vreo sută de monosilabe.

Și apoi, ciinele nu se putea trage de linia centrală ca să capete viteză. Nu avea gheare ascuțite. Deși, ar fi putut să facă salturi, dintr-un perete al coridorului în celălalt.

De data aceasta, cortinele negre, întredeschise la mijloc, ale mestecătorului cel mare, îl făcură pe Spar să tresară violent. Grozav... mergea să capete ochi noi și era speriat ca un copil!

– De ce-ai încercat să mă sperii, Kim? o întrebă el furios.

– Am văzut răul absolut, prosstule!

– Ai văzut cinci tipe sugînd roua-lunii. Și-un ciine inofensiv. De data asta, tu ești proastă, Kim, tu ești timpital!

Kim amuți, își trase capul înapoi și refuză să mai vorbească. Spar își reaminti de mîndria și sensibilitatea tuturor pisicilor. Acum însă avea alte griji. Dacă geanta portocalie era furată de un trecător ocazional înainte s-o vadă Crown? Și dacă Crown o găsea, n-ar fi înțeles, că Spar, dintotdeauna comisionarul Patronului, privise înăuntru? Toate astea trebuiau să se întîmple tocmai în cea mai importantă zi din viața lui! Victoria verbală asupra lui Kim constituia o slabă consolare.

În plus, deși fata cu păr argintiu îl interesase cel mai mult dintre cele două străine, ceva începuse să-l roadă în legătură cu fata care făcea pe barmantul, cea cu părul auriu precum al lui Suzy, dar mult mai subțirică și cu pielea mai albicioasă... avea impresia că o mai vazuse. Iar ceva din ea îl înspăimînta.

Cînd ajunse la intersecția centrală, fu tentat să meargă la biroul lui Doc, înainte de Punte. Totuși dorea să se poată relaxa la Doc și să aibă timp sufi-

cient, știind că-și terminase toate comisiunile.

Întră în coridorul violet și vîntos și se aruncă înainte în primul spațiu gol al liniei centrale, astfel încît își fripse palmele doar puțin înainte de a o prinde ferm, și se deplasă înainte cu aceeași viteză ca vîntul. Patronul era un mizerabil că nu-i cumpăra palmare, ca să nu mai vorbim de talpare!... dar trebuia să fie foarte atent cînd depășea scripetele cele mare care fixa linia mișcătoare în centrul coridorului. Era destul de ușor să prinzi linia de după scripete cu o mînă, eliberînd-o simultan pe cea rămasă în urmă, însă necesita atenție.

Puținele siluete călătoreau pe linie și chiar mai puține erau suflate pe coridor. Depăși una care se rostogolea prin aer, bolborosind cu o voce răgușită:

– Scara lui Iacob, Pomul Vieții, Descendența...

Trecu pe lîngă strîmtoarea din coridor ce marca diviziunea dintre Calele Trei și Doi, fără să fie oprit de paznicul ei, și era cît pe-aici să nu observe coridorul mare și albastru ce urca. Își fripse din nou palmele, trecînd de pe o linie mișcătoare pe alta. Neliniștea îi spori.

– Ssspar, timpitule...! Începu Kim.

– Șșș, sîntem pe teritoriul ofițerilor, o întrerupse Spar, bucuros că avea încă o ocazie de a certa pisica arțăgoasă.

Într-adevăr, ca întotdeauna, spațiile albastre ale Rafalei îl copleșeau de teamă și uimire.

Mai repede decât ar fi dorit, trecu de pe linie pe o platformă staționară, într-o junglă de tubulatură, chiar sub Punte. Se îndreptă spre barele ce duceau sus și pluti acolo, așteptînd să i se vorbească.

În Punte sclipea mult metal, în forme stranii, iar niște suprafețe pulsau neregulat în toate culorile curcubeului. Cea mai apropiată dintre ele părea alcătuită din șiruri de luminițe ce se stingeau și se aprindeau: roșii, verzi, toate culorile. Sus, deasupra tuturor, era o întindere nesfîrșită, neagră, slab pătată de scînteieri albe.

Printre curcubeu și obiectele din metal pluteau siluete înveșmîntate în uniforme bleumarin ale ofițerilor. Din cînd în cînd, comunicau între ei prin

semne, dar niciodată nu rosteau vreun cuvânt. Pentru Spar, fiecare mișcare a lor era încărcată de semnificații profunde. Aceștia erau zeii Rafalei, care conduceau totul, dacă într-adevăr existau zei. Se simți mic și lipsit de importanță, aidoma unui șoarece, care ar fi fost alungat chițâind, dacă ar fi întrerupt tăcerea.

După o agitație încordată, se auzi un muget îndepărtat și scîrțîiturile și pîrîielile familiare. Spar rămase uimit, deși în același timp își dădu seama că trebuia să fi știut că Pilotul, Căpitanul și ceilalți erau responsabili pentru fenomenele din timpul zilei.

Marca, de asemenea, amiaza zilei de trîndăvit. Spar începu să se neliniștească. Comisioanele durau prea mult. Ridică timid mîna spre fiecare siluetă în albastru ce trecea pe lângă el. Nici una nu îl băgă în seamă.

– Kim...? șopti el în cele din urmă.

Pisica nu răspunse. Auzea un tors ce ar fi putut fi și un sforăit. O scutură ușurel.

– Kim, hai să vorbim.

– Linișște! Dorm! Șșș!

Kim se foi puțin și reîncepu sforăitul-tors... dacă era adevărat sau se prefăcea. Spar nu-și putu da seama. Se simțea foarte singur.

Clipele treceau încetșor. Era obosit și disperat. Trebuia nepărat să ajungă la Doc! Tocmai se autoconvingea să se ridice mai sus și să vorbească, cînd o voce tînră și plăcută rosti:

– Hei, tataie, ce-ai de gînd?

Spar își dădu seama că ridicase mîna în mod automat, și că un individ la fel de măsliniu ca și Crown, dar înveșmîntat în albastru, îl observase în sfîrșit. Trase fermoarul și scoase biletul.

– Pentru Exec.

– Țsta-i departamentul meu.

Un foșnet ascuțit... o unghie sfîșiiind plicul? Un fișit mai gros... biletul era despăturit. O așteptare scurtă, apoi:

– Cine-i Patronul?

– Proprietarul Vizuinii Liliacilor, domnule. Acolo muncesc.

– Vizuina Liliacilor?

– O casă pentru roua-lunii. Mi s-a spus că înainte se numea Torul Vesel. Doc mi-a zis că-n Zile Vechi era magazia Trei de Vinuri.

– Hmm. Ce înseamnă toate astea, tataie? Și cum te cheamă?

Spar privi rușinat la hîrtia mîzgălită.

– Nu pot citi, domnule. Mă numesc Spar.

– Hmm. Ai văzut vreo... îîî... ființă supranaturală în Vizuina Liliacilor?

– Numai în vise, domnule.

– Mmm. Bine, o să cercetăm. Dacă o să mă vezi, fă-te că nu mă cunoști. Apropo, sînt Stegar Drake. Cine-i tovarășul tău, tataie?

– Pisica mea, Stegare, gîfii alarmat Spar.

– Bine, ia-o în jos pe stîlpul negru.

Spar începu să traverseze rețeaua de tubulatură, în direcția arătată de brațul albastru.

– Și data viitoare ține minte că animalele nu au voie pe Punte.

Coborînd, Spar simțea amestecîndu-se în el ușurarea pentru aparenta apropiere și înțelegerea Stegarului Drake cu neliniștea față de timpul ce-i mai rămăsese pentru Doc. Aproape rată trecerea în coridor, îndreptîndu-se către prova pe culoarul roșu. Lumina cadaverică, strălucind în falsele zori ale după-amiezei tîrzii, îl tulbura. Trecu din nou pe lângă silueta ghemuită ce se rostogolea concăniind:

– Vară, Spalier, Spic de Grîu...

Tocmai își învinsese dorința de renunțare la vizita la Doc și se gîdea să pornească spre Vizuina Liliacilor, cînd își dădu seama că trecuse de-a doua strîmtoare, ajungînd în Cala Patru și se apropia de coridorul lui Doc. Plonjă, se agăță de o parîmă și începu să se tragă în miini către cabinetul tot atît de îndepărtat la bord pe cît era și Gaura lui Crown la tribord.

Depăși două siluete stîngace pe linie, cu răsufările puturoase în anticiparea Zilei-de-joc. Spar se îngrijoră ca nu cumva Doc să fi închis cabinetul. Adulmecă iar miros de pămînt și verdeață din Grădinile Dianeii.

Chepengul era închis, însă cînd apăsă bulbul, se deschise după trei clacsoane și apărură ochii cenușii înconjuțați de un nor alb.

– Tocmai renunțasem la tine, Spar.

– Iartă-mă, Doc. A trebuit să...

– Nu-i nimic. Hai, intră, intră. Bună, Kim.... fă o plimbare prin jur dacă ești

curioasă.

Kim scoase capul, se împinse în pieptul lui Spar și în curînd era preocupată de un tur tipic de inspecție al unei pisici.

Și, chiar din cîte vedea Spar, erau destule de cercetat. Pe întreaga lungime a fiecărei funii din cabinetul lui Doc păreau să fie fixate obiecte. Erau pete mai mari și mai mici, strălucitoare sau negre, albe și colorate, transparente și opace. Toate se conturau pe fundalul unui perete de lumină cadaverică de care se temea Spar, dar la care nu avea timp acum să se gîndească. La un capăt era o bandă de lumină chiar și mai puternică.

– Fii atentă Kim! strigă Spar, cînd pisica ateriză pe o parîmă și începu să sară de la un obiect la altul.

– Las-o în pace, făcu Doc. Hai să ne uităm la tine, Spar. Ține ochii deschiși.

Apucă în mîinile sale capul lui Spar. Ochii cenușii și fața zbircită se apropiaseră atît de mult încît deveniră un singur vălmășag confuz.

– Ți-am zis să-i ții deschiși. Da, știu că trebuie să mai și clipești, nu-i nimic. Exact cum bănuisem. Cristalinul este dizolvat. Ai suferit un efect secundar înregistrat la unul din zece din cei infectați cu rahitismul Lethean.

– Rahi Styx, Doc?

– Exact, deși lumea s-a învățat cu alt rîu din Infern. Dar ne-a afectat pe toți. Cu toții am băut din apa lui Lethe. Deși uneori, cînd devenim foarte bătrîni, începem să ne amintim începuturile. Nu te mișca.

– Hei, Doc, de-aia nu-mi pot aminti nimic din ce s-a petrecut înainte de Vizuina Liliecilor, pentru că am rahi Styx?

– Se poate. De cîtă vreme ești în Vizuină?

– Nu știu, Doc. Dintotdeauna.

– Oricum înainte de a o descoperi eu. Cînd aici, în Patru, s-a închis Romdum. Dar asta a fost doar cu o stelară în urmă.

– Eu însă sînt foarte bătrîn, Doc. De ce nu încep să-mi amintesc?

– Nu ești bătrîn, Spar, Ești doar chel, știrb și vlăguit de ceața-lunii, iar mușchii ți s-au atrofiat. Da, și creierul ți s-a atrofiat. Acum, deschide gura.

Una din mîinile lui Doc fixă ceafa lui Spar. Cealaltă mîină cercetă.

– Oricum, gingiile îți sînt tari. Asta o să ușureze lucrurile.

Spar voia să-i spună despre apa sărată, dar, în cele din urmă, Doc își scoase mina din gura lui și-i zise:

– Acum, deschide-o cît poți de mult.

Îi împinse apoi în gură ceva mare și cald.

– Mușcă puternic.

Spar simți că parcă mușcase foc. Încercă să deschidă gura însă Doc îi strîngea fălcile laolaltă. Involuntar lovi cu mîinile prin aer. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Termină cu zvîrcolitul! Respiră pe nas. Nu-i chiar atît de fierbinte. Oricum, nu-i atît de fierbinte ca să bășice.

Spar se îndoia, însă după o vreme decise că nu era chiar atît de fierbinte încît să-i prăjească creierul prin cerul gurii. Și apoi, nu voia să-i arate lui Doc că era laș. Rămase nemișcat. Clipi de cîteva ori și ceața generală deveni pata chipului lui Doc și a încăperii ticsite, scaldată în lumina palidă. Încercă să zîmbească, dar buzele îi erau deja întinse mai mult decît ar fi putut s-o facă mușchii. Bineînțeles și lucrul acesta era dureros: acum își dădea seama că fierbințeala mai scăzuse.

Doc zîmbea pentru el.

– Ce să-ți fac, i-ai cerut unui bețiv bătrîn să folosească tehnici despre care știe numai din cărți. Ca să-ți fac pe voie, o să-ți dau dinți atît de ascuțiți ca să poți tăia frîngii. Kim, pleacă, te rog, de lîngă geanta aia.

Umbră neagră a pisicii se desprindea de o umbră neagră de două ori mai lungă decît ea. Spar mormăi dezaprobator către Kim, pe nas și făcu cîteva mișcări. Umbră lungă avea forma gențiței lui Doc, dar era de o sută de ori mai mare decît aceea. Trebuia să fi fost și masivă, deoarece, în reacție la împingerea lui Kim, îndoise parîma de care era fixată, și – aici era chestia – parîma revenea foarte încet la forma inițială.

– În geanta aia e toată averea mea, explică Doc și cînd Spar înălță sprîncenele de două ori în semn de întrebare, continuă: Nu, nu sînt monede, aur și bijuterii, ci o altă infinitate transfinită:

somn, vise și coșmare pentru fiecare suflet de pe o mie de Rafale. Își privi încheietura: Cred că ajunge. Deschide gura.

Spar îl ascultă, cu prețul unor noi dureri.

Doc scoase ceea ce mușcase Spar, o înveli în ceva lucitor și o prinse de parîma cea mai apropiată. Apoi studie din nou gura bărbatului.

– Cred că, într-adevăr, am făcut-o cam fierbinte, remarcă el.

Găsi un burdufel, i-l duse la buze și-l apăsă. Un norișor umplu gura lui Spar și orice durere dispăru. Doc îi străcură burduful în buzunar

– Folosește-l dacă mai ai dureri.

Înainte de a-i putea mulțumi, Doc îi apăsă un tub pe ochi.

– la uită-te, Spar, vezi ceva?

Spar scoase un țipăt necontrolat și se trase îndărăt.

– Ce s-a întâmplat?

– Doc, mi-ai dat un vis, răspunse Spar răgușit. N-o să spui nimănui, nu? Și m-a pișcat.

– Cum era visul? Întrebă atent Doc.

– Era o poză, Doc. Poza unei capre cu o coadă de pește. Doc, am văzut la pește... Mîntea lui căuta febrilă... solzii! Totul avea... margini clare! Doc, asta-i ceea ce înseamnă să vezi contururi exacte!

– Sigur că da, Spar. Asta-i un lucru bun. Înseamnă că nu există vreo stricăciune cerebrală sau de retină. N-o să fie nici o dificultate să-ți fac ochelari – cu condiția să nu se fi întâmplat nimic serios cu perechea mea. Deci continui să vezi în vise lucrurile conturate exact – asta-i ceva normal. Dar de ce ți-a fost frică să-mi spui?

– M-am temut să nu fiu acuzat de vrăjitorie, Doc. Credem că dacă vedem așa ceva înseamnă clarviziune. Tubul mi-a pișcat puțin ochiul.

– Izotopi și nebunie! Așa și trebuia să facă. E vorba doar de cîmp. Să încercăm și cu celălalt ochi.

Lui Spar îi veni din nou să țipe, dar se stăpîni și nu se mai trase îndărăt, deși simți iarăși pișcătura ușoară. Poza reprezenta acum o fată slăbuță. Știa că este femeie, datorită formei generale. Dar, în plus, îi zărea contururile. Putea vedea... amănunte. De exemplu, ochii

ei nu erau niște ovale colorate, încețoșate la margini. La ambele extremități aveau niște... triunghiuri albe. Iar între triunghiuri exista un cerc de un violet pal, cu un punct negru și rotund în mijloc.

Avea părul argintiu, totuși părea tînără, deși asemenea lucruri erau greu de apreciat, atunci cînd puteai distinge contururile. Îl făcea să se gîndească la fata pe care o întrezărise în Gaura lui Crown.

Purta o rochie lungă, orbitor de albă, ce îi lăsa umerii dezgoliți, dar fie arta, fie o forță necunoscută, îi trăsese părul și rochia către picioare. Rochia făcea... cute.

– Cum o cheamă, Doc? Almodie?

– Nu. Virgo. Fecioara. Îi poți vedea detaliile?

– Da, Doc. Perfect. Le văd!... ca trase cu linia. Dar capra-pește?

– Capricornul, răspunse Doc, luîndu-i tubul de la ochi.

– Doc, știu că Fecioara și Capricornul sînt nume de lunele, terrane, soarene și stelare, însă n-am știut niciodată că au și tablouri. N-am știut niciodată că ele reprezintă ceva.

– Tu... Bineînțeles, n-ai văzut niciodată ceasuri sau stele, ca să nu mai vorbim de constelațiile zodiacului.

Spar tocmai voia să întrebe ce erau toate acelea, însă văzu că lumina cadaverică dispăruse, deși banda de lumină mai strălucitoare se lățise foarte mult.

– Cel puțin în actuală ta memorie, adăugă Doc, Ochii și dinții o să fie gata în următoarea Zi-de-trîndăvit. Dacă poți, vino mai devreme. S-ar putea să ne mai întîlnim pînă atunci în Vizuina Liliiecilor, fie în noaptea Zilei-de-joc, fie mai devreme.

– Grozav, Doc, dar acum trebuie să fug. Haide, Kim! Uneori afacerile cresc în noaptea Zilei-de-trîndăvit, Doc, de parcă ar fi Ziua-de-joc pe dos. Sari înăuntru, Kim.

– Ești sigur că poți ajunge la Vizuina Liliiecilor, Spar? În curînd o să se întunece.

– Sigur că pot, Doc.

Totuși, cînd noaptea căzu ca o glugă groasă, trasă peste față, la jumătatea primului coridor, s-ar fi întors la Doc

să-i ceară ajutorul, dacă nu s-ar fi temut de disprețul lui Kim, chiar dacă pisica rămânea în continuare tăcută. Se trase înainte cu repeziciune, deși puținele lămpi ce mai ardeau abia îi mai deslușeau linia de mijloc.

Coridorul de la prova era și mai neplăcut – complet pustiu și cu luminile slabe și pîlpîind. Acum, cînd știa ce înseamnă să vezi distinct, îl deranja să vadă în ceață. Abstenența îl făcea să transpire, să tremure și să aibă crampe, iar gîndurile îi erau un haos. Se întrebă dacă toate evenimentele ciudate de după întîlnirea cu Kim se pătrecuseră cu adevărat sau erau doar niște vise. Refuzul – sau imposibilitatea? – lui Kim de a mai vorbi era neplăcut. Începu să zărească forme vagi care dispăreau cînd le privea mai atent. Își aminti că Patronul și drojdierii vorbeau despre vampiri și vrăjitoare.

Apoi, în loc să aștepte chepengul verde al Vizuinii Liliecilor, plonjă în coridorul ce ducea spre chepengul de la pupa. Coridorul acesta nu era luminat absolut deloc. I se păru că-l aude mîrîind pe Bulldogul ladului, dar nu putea fi sigur deoarece măcinătorul cel mare funcționa. Tremura de spaimă cînd intră în Vizuina Liliecilor prin chepengul cel roșu, amintindu-și în ultima clipă să evite cleiul cel nou.

Locul era plin de lumini, gălăgie și dansatori, iar Patronul începu imediat să zbiere la el. Plonjă în tor și porni să ia comenzi și să servească în mod automat, lucrînd doar după pipăit și voce, deoarece abstenența îi afecta acum vederea și totul era un vîrtej de ceață înaintea lui.

După o vreme se mai liniști, dar nervii îi cedaseră parcă și mai mult. Doar munca neîntrepută îl ținea în picioare – și acoperea zbieretele Patronului –, dar încet, încet, obosi prea tare. Pe măsură ce se iviră zorii Zilei-de-joc și consumatorii se îndesau în jurul torului, luă o punguliță de ceața-lunii și o ridică la buze.

Niște gheare i se înfipseră în piept.

– Prrossstule! Idiotule! Sssclavul Frricii!

Spar aproape că începuse să aibă convulsii, dar lăsă ceața-lunii. Kim îi ieși din salopetă, se împinse disprețuitoare,

ocoli barul și vorbi cu diverși bețivi, devenind în curînd atracția locului. Patronul începu să se laude cu ea și se opri din servit. Spar continuă să muncească într-o sobrietate mai oribilă decît orice beție ce și-o putea aminti. Și mult, mult mai îndelung.

Suzy apăru de la un client și cînd îi întinse neagra comandă, îl atinse pe mînă. Gestul acesta îl mai ajută.

Crezu că recunoaște un glas venit de jos. Vorbise un drojdier creț, în salopetă, pe care nu-l cunoștea. Apoi îi auzi iarăși vocea ce semăna cu a Stegarului Drake. Mai erau acolo cîțiva drojdieri necunoscuți.

Localul era acum de-a dreptul frenetic. Patronul dădu muzica mai tare. Singuri sau în perechi, dansatorii săltăreți topăiau înainte și înapoi printre parîme. Alții se agățaseră cu picioarele de frîngiile și se învîrteau. O fată în negru se ciocni de cineva. O alta, în alb, plonjă prin torus. Patronul puse stricăciunea în creditul prietenului ei. Drojdierii încercau să cînte.

Spar o auzi pe Kim recitînd:

– Un motan.

Omoarr-un șșobolan.

La toți ssssalut.

Frrumoss sssau ssslut.

Păpusșșo, te sssărrut!

Să lăsă noaptea Zilei-de-joc.

Atmosfera se încinse. Doc nu apăru, în schimb sosi Crown cu fetele și Bulldogul. Dansatorii, se feriră și un grup întreg de băutori se retrase, făcîndu-le loc, astfel încît ocupau singuri o treime de tor, cu nimeni nici pe dedesubt. Spre surprinderea lui Spar, luară cu toții cafea, în afară de ciine care, întrebat de Crown, răspunsese „Bloody Mary”, mormăind cuvintele atît de gros încît se auzise un fel de „bla-me”:

– Assta-i vorrbirre? comentă Kim din cealaltă parte a torului.

În jurul ei, bețivanii chicotiră încîntați.

Spar servi cafeaua fierbinte, în pungi cu mînere căptușite, iar băutura Bulldogului o amestecă într-o seringă cu tub de sorbire. Era complet amețit și mai îngrijorat pentru Kim decît pentru el însuși. Fețele neclare aveau tendința de plutire, însă o putea recunoaște pe Rixende după părul ei negru, pe Phanette și Doucette după părul lor

identic, blond-roșcat, precum și după pielea pistruiată, în vreme ce Almodie era cea albă și cu păr argintiu, arătând oribil între umbra măslinie cu vestă stacojie, dintr-o parte și silueta neagră, mai îngustă, cu urechile ciulite din partea cealaltă.

Spar îl auzi pe Crown șoptindu-i:

– Cere-i patronului să-ți arate pisica vorbitoare.

Șoapta fusese extrem de scăzută și Spar n-ar fi auzit-o dacă vocea lui Crown n-ar fi avut o vibrație ciudată, de ațîțare, pe care Spar nu i-o cunoștea.

– Dar n-o să se bată?... Adică Bulldogul..., răspunse ea cu un glas ce prinse inima lui Spar în brațe argintii.

Ar fi vrut să-i vadă chipul prin tubul lui Doc. Ar fi arătat ca Fecioara, însă mult mai frumoasă. Totuși, fiind fata lui Crown, nu putea fi fecioară. Era o lume stranie și oribilă. Avea ochii violeți. El se săturase însă de umbre încheșurate. Almodie părea înfricoșată, totuși continuă:

– Nu, Crown, te rog.

Spar era complet vrăjit.

– Asta-i și chestia, fetiço. Și nimeni nu ne refuză pe noi. Credeam că te-am învățat lucrul ăsta. Te-am învățat altă lecție, numai că în seara asta simțim alte lucruri aici – multe. Patroane! –, noua noastră doamnă dorește să-ți audă pisica vorbind. Adu-o aici.

– Zău că nu..., începu Almodie, dar apoi se opri.

Kim sosi plutind peste tor, în vreme ce Patronul striga în direcția opusă. Pisica se agăță de o parîmă mai subțire și-l fixă pe Crown.

– Da?

– Patroane, oprește hărmălaia.

Muzica se opri brusc. Vacarmul glasurilor se ridică, apoi dispăru.

– Hai, pisico, vorbește.

– Arr fi mai bine sssă cînt, anunță Kim și începu un recital de miorlăituri ce nu corespundeau deloc cu ideea despre muzică a lui Spar.

– E cam abstract, șopti Almodie încântată. Ascultă, Crown, asta a fost o șeptime redusă.

– O treime nebună, aș zice, comentă Phanette din cealaltă parte.

Crown le făcu semn să tacă.

Kim termină cu o acută. Privi în-

cetișor spre audiența năucită, apoi începu să se lîngă pe umăr.

Crown apucă mîrginea torului cu mîna stîngă și rosti:

– Dacă nu vrei să vorbești cu noi, vrei să vorbești cu cîinele nostru?

Kim îl privi pe Bulldogul ce sugea din Bloody Mary. Ochii i se dilataseră, pupilele se îngustaseră și-și trase buzele, dezvăluindu-și colții ca niște ace.

– Poroc de cîine! făcu ea.

Buldogul ladului se lanșă, sprijinindu-se cu labele dîndărăt de palma stîngă a lui Crown care-l împinse înainte și spre stînga, unde se afla Kim. Pisica își schimbă însă poziția, agățîndu-se cu labele posterioare de următoarea parîmă. Fălcile tivite cu alb ale dulăului clănțaniră la un sfert de metru de ținta lui, în vreme ce corpul său negru și puternic zvîcnise pe lîngă ea.

Buldogul ateriză cu toate patru labele pe burta unui bețiv gras care abia apucă să-și înghită băutura și cîinele țîșni imediat. Kim sări înapoi și înaintă printre frîngii. De data aceasta, cînd fălcile se închiseră, din blana ei zbură păr, însă și una din labele ei sfîrtecă.

Crown îl înhăță pe Bulldog de zgarda țintuită, oprindu-l de la alt plonjon. Atinse cîinele între ochi, apoi își mirosi degetele.

– Ajunge, băiete, zise el. Nu poți să omori un geniu muzical.

Mîna îi coborî sub tor și reveni strînsă în pumn.

– Ei, pisico, ai vorbit cu cîinele nostru. Ai ceva să ne zici și nouă?

– Da!

Kim pluti pînă la parîma cea mai apropiată de chipul lui Crown. Spar se împinse să o tragă înapoi, în timp ce Almodie privi pumnul lui Crown și întinse mîna spre el.

– Prrrăsssilă iadului! șuieră tare Kim. Ticălosssule!

Atît Spar, cît și Almodie se mișcă prea tîrziu. Dintre două degete ale pumnului lui Crown, țîșni un jet subțire ca un ac, izbind-o pe Kim în botul deschis.

După o eternitate, cum i se păru lui Spar, mîna lui întrerupse jetul. Dosul palmei îl arse îngrozitor.

Kim păru că se desumflă, apoi se

împinse departe de Crown, spre chepengul negru.

– Asta-i mace, rosti Crown. O armă antică, aidoma focului grecesc, dar bine cunoscută nouă. Un răspuns perfect pentru o pisică vrăjitoare.

Spar sări spre Crown, îl înșfăcă de piept și încercă să-l izbească în maxilar. Se îndepărtară de tor cu jumătate din viteza cu care atacase.

Crown își feri capul. Spar își strânse gingiile pe gitlejul lui. Se auzi un „clic”. Spar simți vîntul pe spatele său gol. Apoi un triumghi rece îi apăsă pielea deasupra rinichilor. Își deschise gura și pluti inert. Crown chicoti.

Un stroboscop albastru, ținut de un drojdier, îi făcea pe cei din Vizuina Liliecilor să arate mai cadaverici decît în lumina babordului. Un glas ordonă:

– Gata, băieți, stingerea. Mergeți acasă. Aici se încheide.

Apărură zorii Zilei-de-somn, acoperind stroboscopul. Triumghiul cel rece părăsi spatele lui Spar. Se auzi iarăși „clic”.

– Pa, băiețel, făcu Crown și se împinse prin strălucirea albă către patru chipuri de femei și unul de ciîne. Siluetele pătate cu roșu ale Phanetei și Doucettei erau lîngă Bulldog, de parcă l-ar fi ținut de zgardă.

Spar oftă și începu s-o caute pe Kim. După o vreme i se alătură și Suzy. Vizuina Liliecilor se goli. Spar și Suzy găsiră pisica. Bărbatul o ridică, apucînd-o de sub piept. Labele din față îi strînsură încheietura mîinii, înțepîndu-l. Spar scoase pungulița lui Doc și-i strecură gîtul între falcile lui Kim. Ghearele se înfipseră și mai adînc. Ignorîndu-le, Spar pulveriză încetișor. Treptat, ghearele se retraseră și pisica se relaxă. Spar o strînse la piept cu grijă. Suzy îi bandajă încheietura rănită.

Patronul apăru urmat de doi drojdieri; unul dintre ei era Stegarul Drake care anunță:

– Tovarășul meu și cu mine vom vegahea astăzi chepengurile de la pupa și tribord.

Înapoia lor, Vizuina Liliecilor era pustie.

– Crown are un cuțit, zise Spar.

Drake încuviință.

Suzy atinse mina lui Spar și rosti:

– Patroane, vreau să stau aici la noapte. Mi-e frică.

– Îți pot oferi o parîmă, răspunse Patronul.

Drake și tovarășul său plutiră încet spre posturile lor.

Suzy îl strînse pe Spar de mîină și acesta rosti greoi:

– Îți pot oferi parîma mea, Suzy.

Patronul rîse și, după ce privi spre oamenii Punții, șopti:

– Ți-o pot oferi pe a mea, care, spre deosebire de cea a lui Spar, îmi aparține. Și ceața-lunii. Altfel, coridoarele.

Suzy suspină, se opri o clipă, apoi îl urmă.

Spar porni spre colțul prova. Suzy se așteptase ca el să se lupte cu Patronul? Trist era că n-o mai dorea decît ca prieten. O iubea pe fata cea nouă a lui Crown. Iar lucrul ăsta era tot atît de trist.

Era foarte obosit. Nu-l mai ațîța nici gîndul la ochii cei noi de a doua zi. Își prinse glezna de o frînghie și-și legă o cîrpă peste ochi. O îmbrățișă ușurel pe Kim, care nu mai vorbise. Adormi instantaneu.

O visă pe Almodie. Arăta ca Fecioara; avea pînă și rochia albă. O ținea pe Kim care strălucea precum pielea neagră lustruită. Venea către el, zîmbind. Continua să meargă fără să se apropie.

Mult mai tîrziu – credea el – se trezi într-o criză de abstenență. Transpira și tremura, însă astea erau nimicuri. Îi tresăreau nervii. Era convins că dintr-o clipă în alta toți mușchii urmau să i se răsucescă într-un spasm îngrozitor de agonie insuportabilă. Gîndurile îi goneau cu atîta repeziciune prin minte încît de abia înțelegea unui din zece. Parcă ar fi gonit printr-un coridor curb, slab luminat, de zece ori mai rapid decît curentul principal. Dacă atingea un perete, avea să uite pînă și ce știa micul Spar, să uite că el era Spar. De jur împrejurul lui, parîme negre șuierau în sinusoidă nesfîrșite.

Kim nu mai era lîngă el. Își smulse cîrpa de pe ochi. Era la fel de întuneric ca înainte. Noaptea Zilei-de-somn. Trupul său își opri însă goana și gîndurile îi încetiniră. Nervii tot îi mai

scîrîiau și continua să vadă șerpii negri biciuind aerul, dar știa că sînt iluzii. Izbuti chiar să distingă strălucirea slabă a celor trei lumini de control.

Apoi zări două siluete plutind spre el. Abia le putu distinge vag ochii, verzi la cea mică, violeți la cealaltă, a cărei figură era înconjurată de sclipiri argintii. Era palidă și în jurul ei plutea ceva alb. În locul unui zîmbet, putu să vadă pata albă și orizontală a dinților rînjiți. Kim rînjea și ea.

Brusc își aminti de fata blondă care i se păruse că făcea pe barmanul în Gaura lui Crown. Ea era fostă prietenă a lui Suzy, Dulceața, sfîrtecată de vampiri în ultima Zi-de-somn.

Urlă, ceea ce înseamnă o bolboroseală răgușită, vomată și bîjbii la legătura de la gleznă.

Siluetele dispărură. În jos, i se păruse.

Se aprinseră luminile. Cineva plonjă și-l scutură pe Spar de umăr:

- Ce sa întîmplat, tataie?

Spar se bîlbii, gîndindu-se ce să-i spună lui Drake. Le iubea pe Almoide și Kim.

- Am avut un coșmar, explică el. M-au atacat vampirii.

- Descrie-l!

- O bătrînă și o... un... cățel.

Apăru și celălalt ofițer.

- Chepengul negru este deschis.

- Patronul ne-a spus că-i permanent închis, făcu Drake. Hai, Fenner. Ești sigur c-a fost un coșmar, tataie? întrebă el după plecarea celuiilalt. Un cățeluș? Și o bătrînă?

- Da, răspunse Spar și Drake plonjă după tovarășul său.

Apărușeră zorii Zilei-de-muncă. Spar se simțea bolnav și zăpăcit, dar își începu rutina obișnuită. Încercă să vorbească cu Kim, însă ea continua să fie tăcută. Patronul apăru și găsi mai multe de făcut - după Ziua-de-joc, localul era mizerabil. Suzy plecă repede. Nu voia să vorbească despre Dulceața, ori despre altceva. Drake și Fenner nu mai reveniră.

Spar mătură și Kim patrulea, undeva unde nu putea fi ajunsă. După-amiază veni Crown care discută cu Patronul, în timp ce Spar și Kim erau destul de departe ca să nu poată auzi. După

atenția pe care le-o acordă Crown, puteau să nici nu fie acolo.

Spar se gîndea la cele văzute cu o noapte înainte. Ar fi putut, într-adevăr, să fie un vis, hotărî el. Nu mai era impresionat de identificarea Dulceței în memorie. Ce prostie din partea lui să fi crezut că Almodie și Kim, vis sau realitate, erau vampiri. Doc spusese că vampirii erau superstiții. El însă nu gîndea prea mult. Continua să aibă simptomele provocate de abținerea, ceva mai puțin violente.

Cînd apărură zorii Zilei-de-trîndăvit, Patronul îl lăsă să părăsească Vizuina Liliecilor fără să-l mai sîcîie, ca de obicei, cu întrebări. Spar privi în jur după Kim, dar nu-i zări pata întunecată. În plus, nu ținea neapărat să ia pisica.

Merse direct la cabinetul lui Doc. Coridoarele nu erau tot așa pustii ca în ultima Zi-de-trîndăvit. Trecu pentru a treia oară pe lângă silueta cea ghemuită care mormăia:

- Pescăruș, Vindereu, Catedrală...

Chepengul lui Doc era deschis, dar înăuntru nu era nimeni. Spar rămase o vreme, nehotărît, în lumina cadaverică. Nu stătea în obiceul lui Doc să plece, lăsînd cabinetul descuiat. Și nu apăruse nici cu o seară înainte la Vizuina Liliecilor, așa cum lăsase să se înțeleagă.

În cele din urmă, Spar începu să privească în jur. Unul dintre primele lucruri pe care le remarcă, a fost absența genții mari și negre despre care Doc spusese că conținea averea lui.

Văzu după aceea că gentuța strălucitoare de pliofilm, în care Doc pusese mulajul gingiilor sale, conținea acum altceva. O desprinsese de pe parîma unde fusese agățată. Înăuntru se aflau două obiecte.

Își tăie degetul pe primul obiect, care era un semicerc, jumătate roz și jumătate strălucitor. Îl pipăi după aceea mai atent, ignorînd globulețele roșii ce-i curgeau din deget. Avea niște depresiuni neregulate atît deasupra, cît și dedesubt. Și-l băgă în gură. Gingiile sale se potriveau în depresiuni. Deschise gura, apoi o închise, avînd grijă să-și ferească limba. Se auzi un „clic” înfundat. Avea dinți!

Cînd luă al doilea obiect, mîinile îi tremurau și nu doar datorită abstenenței.

Era format din două cercuri groase, unite printr-un băț scurt, iar de la fiecare cerc pleca alt băț mai lung și mai gros, curbat înapoi.

Puse un deget într-unul din cercuri. Îl pișcă, așa cum și tubul îl pișcase la ochi, dar mai puternic, aproape dureros.

Cum mîinile tremurîndu-i mai rău ca oricînd, își fixă obiectul pe față. Curburile veneau în jurul urechilor, iar cercurile se așezau înaintea ochilor, nu atît de aproape încît să piște.

Putea să vadă perfect! Totul avea contururi, pînă și palmele lui cu degetele rășchirate și... pata de sînge de pe un deget. Tipă de fericire – un strigăt gros și uimit – și cercetă cabinetul. La început, zecile și zecile de obiecte precise, fiecare tot atît de distinct precum fuseseră imaginile Capricornului și ale Fecioarei, însemnară prea mult pentru el. Închise ochii.

Cînd își regăsi respirația, iar mîinile nu-i mai tremurau, deschise iarăși ochii și începu să inspecteze obiectele agățate de parîme. Fiecare dintre ele reprezenta o minune. Nu știa la ce slujesc cel puțin jumătate din ele. Unele cu care era obișnuit, fie din utilizare, fie din imagini încețoșate, îl uimiră foarte mult – un pieptene, o perie, o carte cu pagini (infinitatea aceea de semne negre așezate pe rînduri), un ceas de mină (imaginile mititele de pe marginea circulară ale Capricornului, Fecioarei, Taurului, Peștilor și altele, precum și acele subțiri ce plecau din centru, mișcîndu-se rapid, lent sau deloc și arătînd spre semnele zodiacului).

În mijloc, acoperind o suprafață mai mare decît tot fondul negru, se afla ceva rotund și alb, împetriștat de pete neclare, străbătut de linii strălucitoare și de regiuni mai întunecate.

Nu părea să fie ceva electric și cu siguranță nu părea să ardă. După o vreme, Spar avu ideea stranie că lumina aceea era reflectată de la altceva, mult mai strălucitor, aflat înapoia Rafalei.

Era extraordinar de ciudat să-ți închipui atît spațiu în jurul navei. La fel de bine îți puteai imagina o realitate conținînd realitate.

Iar dacă Rafala se găsea între ipotetica lumină strălucitoare și rotundul cel alb și ciupit de vărsat, atunci umbra ei ar fi trebuit să se vadă pe aceasta. Excepțînd posibilitatea ca Rafala să fi fost infinit mai mică. Într-adevăr, toate spēculațiile acestea erau prea fantastice ca să fie urmate pînă la capăt.

Putea fi însă ceva prea fantastic? Vîrcolaci, vrăjitoare, puncte, contururi, mărimi și spații ce depășeau cele mai nebunești credințe.

Cînd privise întîia oară obiectul alb-livid, acesta fusesse rotund. În același timp, auzise și simțise scîrțîiturile amiezii Zilei-de-trîndăvit, înregistrîndu-le atunci subconștient. Dar acum, partea anterioară a discului era retezată astfel încît se zărea incomplet. Spar se întrebă dacă incandescența ipotetică dinapoia Rafalei se mișca sau rotundul alb se rotea sau însăși Rafala se învîrtea în jurul lui. Asemenea gînduri, în special ultimul, erau năucitoare, aproape insuportabile.

Se îndreptă către chepengul deschis, gîndindu-se să-l închidă în urma lui, dar se hotărî să n-o facă. Coridorul era alt prilej de uimire, mergînd hăt, hăt, hăt departe și îngustîndu-se treptat. Pe pereți erau... săgeți, cele roșii arătînd către babord, de unde venise el, iar cele verzi spre tribord, acolo unde mergea. Săgețile i se păruseră înainte niște vagi pete alungite. Pe cînd se trăgea de-a lungul ciudatei linii centrale, coridorul își păstră același diametru, tot drumul, pînă la scripeții violeți.

Ar fi vrut să se tragă la fel de repede ca și săgețile verzi pînă la tribordul Rafalei, să caute incandescența ipotetică și să privească mai atent detaliile discului portocaliu care-l întrista întotdeauna.

Hotărî însă că mai întîi ar fi trebuit să raporteze Punții dispariția lui Doc. Poate că-l găsea pe Drake acolo. Și să anunțe și pierderea averii lui Doc, își reaminti.

Chipurile pe lîngă care trecea îl fascinau. O abundență de nasuri și urechi! Depăși silueta ghemuită care croncănea. Era o femeie bătrînă al cărei nas aproape atîngea bărbia. Sucea ceva cu degetele, folosind două bețe subțiri și un ghemotoc de ață

groasă. Mînat de un impuls, părăsi linia și prinse femeia, rotindu-se împreună.

- Ce faci, bunico? întrebă el.

- Tricotez, pufni ea furioasă.

- Și ce tot spui acolo?

- Numele modelelor, răspunse bătrîna, smucindu-se de lîngă el și îndepărtîndu-se încet. Dune de Nisip, Fulger, Soldați în Marș...

Spar începu să înoate către linia de remorcare, apoi văzu că ajunsese deja la puțul albastru care mergea în sus. Apucă linia centrală, ignorînd arsura palmelor și se grăbi către Punte.

Cînd ajunse acolo, văzu că deasupra erau o multime de stele. Curcubeie dreptunghiulare erau tot atîtea panouri de lumini multicolore ce clipeau, aprinzîndu-se și stingîndu-se. Dar ofițerii cei tăcuți arătau foarte bătrîni, cu fețe impasibile, de parcă înotau în vis și cu gesturi mecanice. Se întrebă dacă ei știau oare încotro se îndrepta Rafala sau dacă știau, de fapt, altceva decît ceea ce se petrecea pe Puntea Rafalei.

Un ofițer tînăr și brunet, cu păr creț, pluti spre el. Abia cînd vorbi, Spar își dădu seama că era Stegarul Drake.

- Salut, tataie. Parcă arăți mai tînăr. Ce sînt chestiile alea din jurul ochilor?

- Ochelari de cîmp. Mă ajută să văd bine.

- Dar ochelarii de cîmp au tuburi. Sînt un fel de telescop binocular.

Spar înălță din umeri și-i spuse despre dispariția lui Doc și a genții sale mari și negre.

- Ziceai însă că bea mult și că ți-a povestit că averea lui cea mai importantă sînt visele. Mi se pare că era cam țicnit și că a plecat după băutura în altă parte.

- Doc era un client constant. Venea mereu în Vizuina Liliecilor.

- Bine, o să fac tot ce pot. Știi, am fost îndepărtat din ancheta Vizuinii Liliecilor. Cred că tipul ăla, Crown, s-a dus la cineva mai sus. Se ajunge ușor la cei de sus, nu-i atîta lăcomie ca atunci cînd o-iei după regulament. Fenner și cu mine n-am găsit-o pe bătrîna cu cățelul, nici altă femeie cu vreun animal... nimic.

Spar îi povesti despre încercarea lui Crown de a fura gentuța neagră a lui Doc.

- Deci crezi că cele două cazuri pot avea o legătură. Bine, așa cum ți-am zis, o să fac tot ce pot.

Spar se întoarse în Vizuina Liliecilor. Era foarte străniu să vadă detaliile feței Patronului. Arăta bătrîn, iar cercul roz din mijloc era un nas borcănat, străbătut de vinișoare roșii. Ochii săi căprui nu erau atît curioși, cît lacomi. Îl întrebă ce era cu lucrurile din jurul ochilor săi. Spar decise că n-ar fi înțelept să-i spună Patronului că putea vedea bine.

- E un fel de ornament, Patroane. Ca Pămîntul Explodat, n-am fir de păr pe cap; vreau și eu să port ceva.

- Ai grijă cum vorbești, Spar! Numai bețivii își irosesc creditul pe asemenea cuvinte.

Spar nu-i reaminti Patronului nici că tot creditul cîștigat în Vizuina Liliecilor nu era cît unghia degetului mare, nici că se lăsase de băutura. De asemenea, nu-i suflă un cuvînt despre dinți, și-i ținu ascunși înapoia buzelor.

Kim nu se vedea nicăieri. Patronul ridică din umeri.

- A plecat undeva. Știi cum sînt pisicile, vagaboande.

Da, își spuse Spar, asta a stat prea mult într-un loc.

Continua să fie uluit de faptul că putea să vadă în amănunț toată Vizuina Liliecilor. Era un octaedron, traversat în toate direcțiile de parime și alcătuit din două piramide cu bazele lipite. Vîrfurile celor două piramide erau colțurile prova-violet și pupa-roșu. Celelalte patru colțuri erau la tribordul-verde, josul-negru, babordul-stacojiu și susul-albastru, dacă le numeai după sensul în care se mișcau limbile unui ceas.

Suzy apără la începutul Zilei-de-joc. Spar rămase șocat de aspectul ei șleampăt și de ochii injectați. Fu totuși mișcat de dovezile ei de afecțiune și-i simți prietenia puternică. De două ori, cînd Patronul nu era atent, îi schimbă pungulița de neagră aproape golită cu alta plină. Ea îi spuse că, da, cîndva o cunoscuse pe Dulceață și că, de, auzise oamenii zicînd că Mabel o văzuse pe Dulceață sfîrtecătă de vampiri.

Afacerile erau slăbuțe pentru o Zi-de-joacă. Nu apăruse nici un client nou. Sperînd împotriva unei convingeri

înfrișătoare, Spar continua să aștepte apariția lui Doc, zigzagînd printre furii, comentînd obiectele pe care i le dăduse lui Spar și aiurînd despre Zilele Vechi și filozofia lui ciudată.

În seara Zilei-de-joc apăru și Crown cu fetele, cu excepția Almodiei. Doucette spuse că o dorea capul și rămăsese în Gaură. Comandară tot cafea, deși lui Spar i se păreau amețiți bine.

Pe furie le studie chipurile. Deși vii și agitați, aveau privirea asemănătoare celei văzute la majoritatea ofițerilor de pe Punte. Doc spusese că erau zombi. Era interesant de aflat cauza îmbujorării Phanettei și Doucettei... niște îngrămădiri roșietice, minuscule, ca niște pistrii, pe pielea lor albă.

– Unde-i faimoasa pisică vorbitoare? Îl întrebă Crown pe Spar.

Spar înălță din umeri, iar Patronul răspunse:

– A șters-o. Mă bucur. Nu vreau o miță care să provoace bătăi ca în ultima seară.

Fixîndu-l cu ochii săi galbeni-castanii pe Spar, Crown rosti:

– Credem că bătaia de atunci a provocat durerea de cap a Almodiei, de aceea n-a mai vrut să vină astăzi. O să-i spunem că ai scăpat de pisica vrăjitoare.

– Aș fi făcut-o eu, dacă n-o făcea Spar, interveni Patronul. Deci crezi că era o pisică vrăjitoare, legistule?

– Sîntem siguri. Ce-i chestia aia de pe fața lui Spar?

– Un nou tip de podoabe ieftine pentru ochi, legistule, care le place la bețivani.

Spar avea senzația că discuția fusese aranjată dinainte, că între Crown și Patron exista o înțelegere. Se mulțumi să înalțe din nou din umeri. Suzy părea furioasă, dar nu spuse nimic.

Rămase totuși și de data aceasta după ce localul se închise. Patronul nu-i mai solicită nimic, deși pufni atoateștiutor înainte să dispară, căscînd și întinzîndu-se, prin chepengul stacojiu. Spar controlează dacă toate cele șase chepenguri erau închise și stinse luminile, deși nici nu mai conta în strălucirea dimineații, apoi se întoarse spre

Suzy care venise la parîma lui de dormit.

– N-ai scăpat de Kim, nu-i așa? Întrebă femeia.

– Nu, făcu Spar. A șters-o, așa cum a zis și Patronul. Nu știu unde-i acum.

Suzy zîmbi și-l cuprinse cu brațele.

– Sînt foarte drăguțe chestiile alea de la ochii tăi, spuse ea.

– Suzy, o întrebă Spar, știi că Rafala nu este Universul? Că este o navă ce merge prin spațiu, în jurul unui glob alb, pătat, un glob mult mai mare decît toată Rafala?

– Știi că, uneori, Rafalei i se spune Corabia. Am văzut și globul ăla... în poze. Uită gîndurile astea, Spar și pierde-te în mine.

Spar o ascultă, mai mult din prietenie. Uită să-și ancoreze glezna de parîmă. Trupul lui Suzy nu-l atrăgea. Se gîndea numai la Almodie.

Cînd termină, Suzy adormi. Spar își legă cîrpa peste ochi și încercă să facă același lucru. Simptomele abstenenței îl tulburau într-o măsură numai cu puțin mai mică decît în ultima Zi-de-somn. Pentru că erau totuși mai reduse, nu se duse la tor după o punguliță de ceața-lunii. Apoi însă simți o împunsătură dureroasă în spate de parcă i s-ar fi pus un cîrcel și simptomele se înrăutățiră. Se zbatu, o dată, de două ori, apoi, cînd durerea deveni insuportabilă, își pierdu cunoștința.

Se deșteptă, cu capul bubuind și descoperi că nu era numai ancorat, ci legănat de frînghie, cu gleznele într-o direcție, iar palmele în direcția opusă. Mîinile și picioarele îi erau amortite. Nasul îi atîngea parîma.

Lumina îi înroșea pleoapele. Le deschise încetîșor și îl văzu pe Bulldogul ladului atîrnat cu labele dinapoi de parîma alăturată. Vedea extrem de limpede colții mari și ascuțiți ai dulăului. Dacă ar fi deschis ochii brusc, Bulldogul ladului i-ar fi sărit de beregată.

Își frecă laolaltă dinții ascuțiți din metal. Avea, cel puțin, ceva mai bun decît gingiile pentru apărare.

Înapoia cîinelui zări spirale negre și transparente. Își dădu seama că se afla în Gaura lui Crown. Desigur, înțepătura din spate fusese o injecție cu anestezic.

Totuși Crown scosese „podoabele

pentru ochi” și nici nu-i observase dinții. Se gândise la Spar ca la bătrînul Știrb și Chior.

Între Bulldogul ladului și spirale îl zări pe Doc, legat de o parîmă și cu geanta cea mare și neagră ancorată lîngă el. Doc avea un căluș în gură. Peseamne încercase să strige. Spar se decidese să nu facă același lucru. Ochii cenușii ai lui Doc erau deschiși și Spar avu senzația că-l priveau pe el.

Foarte încet, Spar își deplasă degetele amorțite deasupra nodului care-i lega încheieturile mîinilor de parîmă, își încordă toți mușchii și trase. Nodul alunecă un milimetru în josul frînghieii. Atîta vreme cît se mișca încet, Bulldogul nu-l putea zări. Repetă acțiunea la intervale.

La fel de precaut, își răsuci fața spre stînga. Văzu doar chepengul închis ce ducea spre coridor, iar dincolo de cîine și Doc, între spiralele negre, era o cabină goală și nemobilată al cărei tribord era complet acoperit de stele. Chepengul către cabina aceea era deschis, cu chepengul de avarie, cu dungi negre, alătura.

Cu aceeași încetineală se întoarse spre dreapta, pe lîngă Doc și pe lîngă Bulldogul care-l privea atent, căutînd să vadă dacă se deșteptase sau dacă mai trăia. Trăse-se în jos nodul de la încheieturi cu doi centimetri.

Primul lucru pe care-l zări fu un drep-tunghi transparent. În el erau alte stele, iar la capătul dinspre pupa se vedea discul portocaliu și cețos. Acum îl putea distinge mai limpede. Ceața era de-a-supra, iar portocaliul dedesubt, răspîndit în mod neregulat. Totul era atît de mic, încît dacă Spar ar fi întins brațul, l-ar fi putut acoperi cu palma. Pe cînd privea, într-una din zonele portocalii apărură un fulger strălucitor. Fulgerul dură extrem de puțin, apoi se transformă într-un rotocol negru ce se ridica prin ceață. Mai mult ca oricînd, Spar simți cum îl cuprinde tristețea.

Sub transparentă, întrezări un tablou oribil. Pe o masă de metal, Suzy era legată cu funii de mîini și de picioare. Era extrem de palidă și avea ochii închiși. Dintr-o parte a gîtului ieșea un tub roșu ce se despărțea în cinci ramificații. Patru dintre acestea se opreau în

gurile lui Crown, Rixende, Phanette și Doucette. A cincea era închisă cu o agrafă metalică și în fața ei plutea, tremurînd, Almodie, acoperindu-și ochii cu mîinile.

– Îl vrem tot, rosti încet Crown. Dă-i drumul, Rixie.

Rixende își închise ramificația ei și înotă spre Suzy. Spar crezu că avea să-i scoată chiloții albaștri și sutienu, însă fata începu să maseze unul din picioarele lui Suzy, apăsînd întotdeauna de la gleznă spre șold și împingînd astfel sîngele către gît.

Crown îndepărtă tubul de la buze doar ca să spună:

– Ahhh, bună pînă la ultima picătură.

Apoi hăpăi sîngele ce țîșnise afară cînd vorbise și prinse din nou tubul.

Phanette și Doucette se zvîrcoliră, chicotind încet.

Almodie privi printre degetele desfăcute și prin șuvițele de păr argintiu, apoi strînse degetele la loc.

După o vreme, Crown vorbi iarăși:

– Mai mult nu se poate. Phan și Doucie aruncați-o în măcinătorul cel mare. Dacă vă întîlniți cu cineva pe coridor, ziceți că-i beată. După aia, o să-l punem pe Doc să ne facă să ne simțim bine și să-i dăm nițică băutură dacă se poartă cum trebuie și apoi o să-l bem pe Spar.

Spar coborîse nodul de la mîini pe jumătate din distanța ce-l despărțea de dinți. Bulldogul continua să-l privească atent, însă nu putea distinge mișcări atît de lente. Lîngă colții săi, saliva se strînse în globulețe cenușii.

Phanette și Doucette deschiseră chepengul și țîrîră afară leșul lui Suzy.

Îmbrățișînd-o pe Rixende, Crown se adresă lui Doc.

– Păi nu-i lucrul cel mai corect, moșule? Natura sîngerîndă în colți și în gheare, spunea un înțelept. Acolo au otrăvit totul, arată el discul portocaliu și cețos, care dispărea din vedere. Se mai luptă încă, dar vor muri în curînd cu toții. Așa că, moartea să fie regula și pe rîșnița asta, grozava „navă de supraviețuire”. Nu uita, ei sînt la bord. După ce vom bea sîngele tuturor de la bordul Rafalei, inclusiv pe al lor, o să-l bem și pe al nostru, dacă propriul nostru sînge nu-i al lor.

Crown gîndește prea mult despre „ei”, își spuse Spar. Nodul era lîngă dinții lui. Auzi uruitul măcinătorului.

În cabina goală de alături, Spar îi văzu pe Drake și Fenner, îmbrăcați iarăși ca drojdieri, înotînd spre chepengul deschis.

Crown îi zărise și el.

– Pe ei, Bulldog, îi arată. Îți poruncim.

Cîinele cel mare și negru țîșni de pe parîma lui prin chepengul deschis. Drake înălță ceva spre el. Cîinele deveni inert.

Crown, chicotind încetișor, luă de vîrf o cruce pătrată, cu brațele curbe, strălucitoare și tăioase și o azvîrli. Îi ocolii pe Spar și Doc, trecu prin chepengul deschis, nu-i atinse pe Drake și Fenner – nici pe Bulldogul ladului – și lovi peretele de stele.

Urmă un curent puternic de aer, apoi chepengul de avarie se închise automat. Prin pliofilmul transparent, Spar îi văzu pe Drake, Fenner și Bulldog scuișind sînge, umflîndu-se și explodînd.

Cabina goală în care fuseseră dispăruse. Rafala avea un perete nou, iar Gaura lui Crown era mai mică.

Hăt departe, micșorîndu-se întruna, bumerangul ca o svastică se rostogolea spre stele.

Phanette și Doucette reveniră.

– Am îngropat-o pe Suzy. Venea cineva; așa că am șters-o.

Măcinătorul se opri din uruit.

Spar mușcă scurt legăturile de la mîini și se aplecă imediat ca să facă același lucru și la glezne.

Crown plonjă spre el. Oprindu-se numai ca să scoată cuțitele, cele patru fete îl urmară.

Phanette, Doucette și Rixende deveniră inerte. Spar avu impresia că din capetele lor ricoșară niște biluțe negre.

Nu mai avea timp să-și elibereze picioarele, așa încît se îndreptă. În aceeași clipă, Crown îl izbi în piept și Almodie în glezne.

Crown și Spar făcură o gigantică în jurul parîmei. Apoi, Almodie tăie legăturile de la picioarele lui Spar. Pe cînd se rostogoleau după tangentă, încercă să-l lovească pe Crown cu genunghiul între picioare, însă acesta

se răsuci și evită lovitura.

Se auzi un „clic” și Crown își deschise cuțitul. Spar zări încheietura măslinie și o strînse. Trimise un pumn spre falca celuiilalt. Legistul eschivă. Spar își înfipse dinții în gîtul lui Crown și mușcă.

Sîngele acoperi fața lui Spar, împrăștiindu-se ca o ceață. El scuișă o bucată de carne. Crown se zbatu. Spar îl dezarmă de cuțit. Crown se înmuie. Presiunea dintr-un om se întorcea împotriva lui.

Spar își scutură sîngele de pe față. Printre picăturile sferice îl zări pe Patron și pe Kim, unul lîngă altul. Almodie îl strîngea de glezne. Phanette, Doucette și Rixende pluteau.

– Le-am împușcat cu arma mea pentru bețivi, rosti Patronul cu mîndrie. Le-am dat gata. Acum, dacă vrei, o să le retez beregățile.

– Gata cu crimele, făcu Spar. S-a terminat cu sîngele.

Îndepărtînd mîinile Almodiei, se îndreptă spre Doc luînd și cuțitul Doucettei.

Tăie legăturile lui Doc și-i scoase călușul.

– Am furat conturrile Patreronului din cutie, toarse Kim. L-am convins că tu le-ai furrat, Ssspar. Tu șșși cu Sssuzy. De aia a venit. Patreronul e un șșșmecherr.

– Am văzut piciorul lui Suzy în măcinător, explică Patronul. L-am recunoscut după brățara din inimioare. Dup-aia am căpătat curaj să-l omor pe Crown sau pe oricine. O iubeam pe Suzy.

Doc își drese glasul și scîrțîi:

– Ceața-lunii.

Spar găsi o punguliță triplă și Doc o supse toată, apoi începu:

– Crown spunea adevărul. Rafala este o navă din plastic, de supraviețuire de pe Pămînt. Pămîntul, arată el către discul portocaliu ce dispărea la prova, s-a otrăvit singur prin poluare și războaie nucleare. A cheltuit aur pentru războaie și plastic pentru supraviețuire. Mai bine că s-a uitat. Rafala a înnebunit. Lesne de înțeles. Chiar și fără rahitismul Lethean sau rahi-Styx cum îi spuneți voi. Credeau că Rafala era cosmosul. Crown m-a răpit ca să pună

mîna pe drogurile mele și nu m-a omorît pentru că numai eu cunoșteam dozele.

Spar privi către Patron.

– Fă curat aici, porunci el. Bagă-l pe Crown în măcinător.

Almodie se ridică de la gleznelor lui Spar pînă la pieptul său.

– Mai există și o a doua navă de supraviețuire. Circumluna. Cînd cei de pe Rafala au înnebunit, mama, tata... și cu tine, au fost trimiși aici să cerceteze și să vindece. Dar tata a murit, iar tu te-ai îmbolnăvit: rahi-Styx. Mama a murit înainte ca eu să fiu dată lui Crown. Ea ți-a trimis-o pe Kim.

– Șșși neamul meu a venit de pe Circumluna, sisîi Kim. Ssstrăbunica.

M-a învățat coorrdonatele Rrafalei... Rrazza de la centrul lunii, 4 000 de kilometri. Durrata, șșșasse orre, de aceea zzzzilele ssscurte. O terrană esste timpul necessarr Pămîntului sssă parccurgă o consstelație șșși așșșă mai deaparte.

– Deci, Spar, făcu Doc, ești singurul care își poate aminti fără să fie cinic. Va trebui să iei comanda. E treaba ta.

Spar trebui să încuviințeze.

*În românește de
Dan Mihai Pavelescu*

Ghici cine bate (la ușa)

„Omne ignotum pro magnifico est” (Tacit)
(Tot ce-i necunoscut e socotit minunat)

Era într-o zi cu eclipsă când soneria de la intrare mă făcu să mă trezesc brutal și singur în patul conjugal al amantei mele.

Observând că nu catadicsește să răspundă nimeni – în fond, eram singur în casă – mă apropiai desculț și, fără să fac gălăgie, mă chiombii pe vizorul ușii. Filez un tip straniu: are mustați și sprâncene argintii, deși pare tânăr. Mai sună fix de două ori, apoi scoase un cuțit și începu să desfacă iala. Blocai iala înainte de a mă bloca și eu și, după ce mă îmbrac în viteză, cobor pe burlan pînă la băcănie, unde îmi fac de lucru și cumpăr un borcan cu mazăre. Îi aruncai în treacăt băcanului că îl caută cineva pe acasă și plecai liniștit spre scara A, unde stau eu.

Cînd deschisei ușa apartamentului meu, fui cît pe ce să fac un atac de cord, luînd în brațe o matahală pe care n-o lăsasem acolo cînd plecasem aseară. M-am prins imediat că ceva nu e în ordine.

– Sînteți cumva domnul Popescu? îl chestionai eu.

– ... (scrîșni din dinții corai, în semn că nu).

– Îmi închipuiam, pentru că domnul Popescu sînt eu, iar apartamentul acesta este al meu. Am onoarea de a nu vă cunoaște, domnule...

Mă uit la el, era întuneric dar gagiul nu arăta prea bine și tocmai aveam de gînd să i-o spun verde în față, cînd el mi-o luă înainte și începu să comenteze în sfîrșit ceva prin semne, însă noroc că la primele lui expresii m-am rostogolit pe scări. E adevărat că n-am mai apu-

cat să traduc, dar în secunda următoare am auzit ușa pe care curentul i-o trîntise în nas, cum se crapă în așchii fine care conturară un timp undele de aer ce urcau prin casa scărilor, ca într-un tunel aerodinamic. Înțelesei că a uitat cineva ușa de jos deschisă și tocmai voiam să-l rog s-o închidă dacă tot coboară, dar tipul era pesemne atît de grăbit încît, cînd m-am ferit să-i fac loc pe scări, a luat-o de-a dreptul prin geamul mare al luminatorului, trăgînd cu el din greșeală și un ghiveci cu cartofi pe care nevastă-mea îl primise cadou de ziua ei onomastică. Cristina ținea foarte mult la buruienile cu care umpluse pînă la refuz apartamentul și palierul. Ca s-o pedepsesc, pentru că îmi vorbise urît, deși răzbunarea e arma lașului, ieri îi turnasem spîrt în ghivecele ei cu flori preferate, iar acum trebuia să mă mișc printr-o adevărată junglă putredă. Scosei capul printre cioburi să văd în ce condiții a ajuns jos ghiveciul meu, dar individul nu ajunsese încă la parter și a trebuit să mai aștept o bucată de vreme, în care am observat că după ce că n-avea frîne bune, n-avea nici parașută la el, așa că am renunțat la ghiveciul ce l-aș fi găsit pe trotuar. Am intrat din nou în casă, de data asta mult mai ușor, mai ales că m-au tras imediat vreo doi vlăjgani de o culoare imposibilă și cu mîinile cam reci, ceea ce m-a făcut să scot din servietă aruncătorul de flăcări pe care unul din colegi mi-l strecurase probabil în glumă în locul brichetei și să-i încălzesc puțin, e adevărat, schimbîndu-mi – ceea ce era mai prost! – și zugrăveala de pe doi

pereti, dar merita pentru ca si-asa pe unul din ei era agatat un tablou nou-nouț care nu-mi plăcea și care pe deasupra începuse să zvicnească. Bășicile care se spargeau continuau să umple camera de pocnete, de parcă cineva mi-ar fi băgat after-shave în urechi. Fui, ca să zic așa, pe punctul să mă enervez, dar îmi adusei aminte că doctorul îmi recomandase, nu de mult să nu fac asta, ca să nu depășesc cele douăsprezece atacuri de cord. Am vrut măcar să deschid geamul să mai iasă din mirosul de pește prăjit, dar ridicând storul am avut inspirația să arunc înții un ochi afară – și am renunțat pe loc... zicînd că în fond aerisirea se poate face și prin sita special amplasată în colțul bucătăriei. Special pentru aerisire, credeam eu, naiv, pînă să constat că o masă gelatinoasă și vîntă încerca tocmai să pătrundă printre ochiurile sitei despre care era vorba; pseudopodele sale îmi mînjeau deja pereții, ceea ce mă nemulțumea.

Eram ușor plictisit de abundența de musafiri din dimineața aceea, așa că am luat un satîr și am coborît bucățile din gagiu care aveau de coborît, restul luînd-o, dacă se poate spune așa, la sănătoasa. Mi se făcuse puțin greață. M-am uitat după scuipera mea. Atît mă bătuse la cap maică-mea că nu e frumos să scuipi pe stradă și prin casă (parcă să fumezi e mai frumos?), încît îmi făcusem o mică scuipătoare de buzunar. Acum era deja plină, dar cu ceva viu, așa că am pus repede la loc căpăcelul. Aflîndu-mă la acest moment ca din întîmplare în fața frigiderului, mi-am zis că n-ar fi rău să îmbuc ceva însă zgomotele anormale ale compresorului și mișcările auto-nome ale clanței îmi inhibară temporar secreția glandelor salivare. Am dat însă peste o cutie de conserve din import, frumos ambalată; care mă tenta astfel că apucînd deschizătorul de conserve mă grăbii să ajung la conținutul ei. Dar am oprit la timp tocătura efervescentă să se reverse în întregime. afară, pe mușama și pe linoleum și, gîndindu-mă că trebuie să fie cine știe ce secret al procuraturii militare ajuns întîmplător în mîinile mele, închisei vigilant cutia la loc și o aruncaii în căldarea de gunoi cu

capac, pe care de altfel îl bătuși și în cuie. „la te uită – niște covrigi!” remarcai eu ca să remarc ceva, în punga din cămară și chiar erau din cei cu mult mac, cum îmi plac mie. Întinsei mîna după ei, dar boabele de mac, semînd perfect – trebuie s-o recunosc, acum – cu o gașcă de pureci, începură să țopăie, izbindu-se de pereții de plastic ai pungii, în timp ce așa-zii covrigi zvicneau ritmic, mărindu-și sau micșorîndu-și lumenele. Am legat zdravăn punga la gură și am încuiat ușa cămării taman în clipa în care, ceea ce crezusem eu pînă atunci că e o legătură de pătrunjel, încerca s-o șteargă afară. N-am mai mîncat nici pîinea mea prăjită pentru că nu-mi plac toaster-urile care fac PSSKRAACHARRGHTTTTTVVUUUUUU și albăstresc după aia felia de pîine. „Nu-i nimic, sau ce să-i faci”, îmi zisei, și așa n-am mîncare pentru ațiția musafiri – doar dacă vin cu bonurile lor – iar nevastă-mea susținea că făcusem burtă și chiar mă uitai în oglindă să văd cum arăt, însă într-adevăr arătam groaznic, n-aș fi crezut că am o asemenea moacă, dar cel mai nostim a fost că atunci cînd am scos limba imaginea mea a scos ceva ca o mitralieră și-a început să-mi omoare țîntarii de pe peretele opus, în timp ce eu mă țiram de-a bușilea cu o viteză suficient de mare pînă în sufragerie unde am dat bot în bot cu pechinezul nostru Jo, care tocmai fusese dezamorsat, astfel că am scos batista și mi-am șters fruntea de cîteva pete de sînge și suc gastric. În camera de zi am dat și peste unul care o făcea pe un fel de sperietoare de ciori, dar nu era împaiat bine, chestie de care mi-am dat seama imediat, după felul nostim în care întindea mînuțele după mine. L-am lăsat să se îmbrățișeze cu o ciumă ambulantă care venea cu aceeași viteză „v” din sens opus și, plin de bun-simț cum sînt, le-am dat un șut puternic prin fereastră, ca să nu asist la întîmîțăiile lor. Sincer să fiu totuși, mi-am dat șuturi oarecum că n-am văzut faza, căci combinația de sunete care le însoți planarea fu deosebit de excitantă (în sensul englezesc al cuvîntului, desigur). După ce am mai făcut cîteva asemenea combinații cu obiectele care mișunau prin sufragerie,

m-am făcut comod în sfârșit și am vrut să-mi pun haina transpirată în șifonier, dar deschizînd ușa mi-am dat seama că, la drept vorbind, numai pentru haina mea nu era loc acolo ... „Ce-o să zică Cristina: ce balamuc e în casă” mă muștrai eu; nevastă-mea era o femeie virilă, care nu se speria de nimic și pe care te puteai sprijini în orice situație, dar avea și ea hachița ei: nu suferea dezordinea. Bineînțeles că imediat după ce am putut să-mi eliberez mîna dreaptă din mîneca unde nu mai eram doar eu, am format numărul Cooperăției și am cerut un meșter să-mi recondiționeze ușa de la intrare, pe cît posibil înainte de sosirea Cristinei, pentru că asta ar fi pus-o pe gînduri. Dar pentru că pînă să vină avea să mai dureze, am dat drumul la TV, mi-am pus niște ochelari negri și m-am trîntit mai mult de bună voie într-un fotoliu, vîrînd mîna în sertarul din spate după punga cu pesmeți și retrăgînd-o foarte repede, apoi băgîndu-mi-o în gură, bineînțeles fără nici un pesmete, dar cu un urlet de durere. Pe ecran apăru imediat o fetișcană care la prima vedere părea speakerița, cu o aluniță pe față, doar că – punct slab în deghizamentul său – alunița era ceva mai mare decît o jumătate din față. Voia să prezinte un film – din cîte am înțeles ceva cu invazia marțienilor sau xlenilor, cum le mai spunea ea – și care chipurile avusesese loc cam de mulțișor, dar acum abia binevoiau să facă cunoștință cu noi. „Iarăși nu respectă programul tipii ăștia”, remarcă eu agasat de-a binelea și scoasei la timp din priză deoarece filmul devenise tridimensional și mie nu-mi place decît un anumit gen de filme în relief. Dacă aș fi fost mai slab de înger, aș fi fost tentat să cred că toate obiectele din casă își propuseseră să mă terorizeze. Chiar mă gîndeam ce m-aș fi distrat vîzînd ce se petrece în apartament în lipsa mea, dacă aș fi pus să se înregistreze automat pe o videocasetă. Este inutil să vă spun că în ziua aceea n-am mai putut face baie, deoarece asta presupunea, în primul rînd, să scot dopul de la fund, ceea ce n-am avut chef, pentru că nu-mi plăcea că apa de rezervă din cadă era deja tulbură și făcea singură valuri. De altfel am

închis la timp și robinetele de la chiuvetă prin care începuse să curgă un lichid roșiatic în care, oricum, era dizolvată prea puțină apă și, după zgomotele bizare și contorsionările canalizării, puteam lesne presupune că va mai veni ceva.

Începusem de-o bună bucată de vreme, dragăliță doamne, să-mi pierd nerăbdarea. Calm, dădui drumul la radio și m-am apucat să mătur puțin prin casă pentru că nevastă-mea putea oricum apare dintr-o clipă în alta – dar, deși prinsesem postul local, puteam paria că indivizii ăia ori mă luau la mișto ori vorbeau într-o limbă pe care n-o învățasem la școală, sau n-o învățasem bine. Îl închisei pentru că și așa nu-nțelegeam nimic, dar asta nu l-a împiedicat să continue emisiunea aceea timpită, prin care am auzit totuși o bătaie în ușă, ceea ce demonstra că a șasea echipă de meșteri U.S.L.A. supraviețuise în sfârșit și reușise să mi-o monteze la loc. Mă dusei neîntîrziat să deschid și țin minte că pe urmă mi-am promis să fie ultima oară cînd mai deschid ușa fără să mă uit pe vizor, pentru că pe sală era un comitet de inști vag asemănători cu cei dinăuntru, doar că ăștia nu mai erau așa de palizi, ci roșii ca purpura și foarte nervoși. Fără să mă întrebe nimic, fără să-mi arate vreo legitimație, dădură buzna în casă, trăgîndu-mă și pe mine de mîna spre balcon, care acum era plin de turiști de parcă ar fi fost un debarcader. Într-un sfârșit, agasat probabil de loviturile de scaun pe care i le administram în teastă, unul dintre ei, care nu mai încăpu pe balcon, catadicsi să comunice (– visul de aur al umanității! –) și el cu mine:

– Să fugim! Îmi zberă el în gură. Să fugim, ne invadează venusienii verzi! Apoi le explică și celorlalți flăcăi, cu ochii exorbitați din cauza a ceea ce vedea pe fereastră sau poate pentru că-l strîngeam prea tare de gîtiță: Vin baffffffii!!

Așadar pînă acum fusese o invazie falsă, pentru că băieții erau și înainte aici. Adevărata invazie începu abia o dată cu explozia tuturor geamurilor, pe unde intrară venusienii... Din păcate, aceștia, în afara nuanței lor, într-adevăr

verde, erau mult mai greu de descris – oricum, marțienii mi se păreau acum chiar frumoși. Am asistat le episodul când dădură peste copilașii-roșii aciuiați în balcon – dar nu țin neapărat să-mi amintesc sunetele acelea. Apoi bătu totuși din nou cineva la ușă. La a treia bătăie, deja toată lumea din casă se liniștise, deși avui intuiția că ei așteptau pe cu totul altcineva decît mine – iar eu mă îndreptai să deschid, murmurînd printre dinți cu voce tare:

– Ah – probabil e nevastă-mea.

* * *

Ajuns cu lectura aici, Karlenstein se strădui, cu degetele lui butucănoase, să îndoiaie colțul paginii. Nu reuși, din nou, decît să rupă cartea în două și aruncă bucata citită lîngă nișa de colectat reziduuri organice. „Bune cărțile astea realiste”, îngăimă el printre dinții galbeni. Apoi își trecu o labă prin părul său roșcat-auriu în care și începuseră să se depună zgroampște de gelatină vînată. „j = y – + r t” înjură el făcînd spume

albastre la gură și scoțînd o perie mare de sîrmă cu care începu să se dezgroampștizeze. După ce termină, își șterse de combinezon unghiile roșii, îndreptîndu-se apoi, mătăhălos, spre ghereta de pilotaj, aflată în centrul groazniciei sale locuințe. Aceasta fusese cîndva construită din scînduri solide, dar care acum aveau consistența pîinii muiate tocmai datorită zgroampștelor ce acționaseră constant de-a lungul timpului. „Trebuie să-mi repar du-

gheana asta! își spuse Karlenstein și-și notă, ca să nu uite, într-un carnețel. Consultă apoi cîteva hărți de pilotaj (de kilotaj, de fapt, ținînd cont că distanțele erau imense), rearanjă pendula după fusul galactic prin care trecea și manevră cîteva mici schimbări de zbor. Se mai scărpină o dată cu toată puterea în cap, apoi își așează trupul solzos în fotoliu și întinse mîna după ciotul de carte rămas necitit.

I se păru că bate cineva la ușă, dar gardianul inconștientului său îi alungă repede gîndul.

Apoi, în timp ce reluate lectura, auzi din nou bătăi discrete în hublouri și pe urmă, din ce în ce mai puțin discrete, peste tot în pereți. Își bulbucă ochii, focalizîndu-i spre radarul de control: nu anunța nici o vizită.

„Cioc-cioc-cioc” se repetă, distinct, bătăia în ușă. „HA HA! – rînji Karlenstein. Cine o fi bătînd la ușă la ora asta? Și mai ales la ușă unei nave cosmice în plin zbor?...” „Nici măcar nu e noaptea de Crăciun.”

„CIOK-CIOK-CIOK”, se putut auzi din nou, tare și deslușit. „Haida del mur-

mură el. Ce poantă! Practic, aia nici nu-i o ușă, e trapa camerei de decompresione. Cine să fi rămas înăuntru?”

Dar bătăile se întetiră și deveniră tot mai puternice.

„Tii-ii-ii – horcăi Karlenstein, morfolindu-și barba roșie și amintindu-și de cartea pe care o mai avea în mînă – eu nici măcar n-am vreo nevastă care ar putea să mă caute!...”; și, totuși, un jet subțire de plasmă începu să-și croiască drumul în ușă etanșă...

Howard Phillips Lovecraft

CULOAREA CĂZUTĂ DIN CER

La apus de Arkham colinele se înalță sălbatice și se iscă văi cu păduri adânci prin care nu și-a croit niciodată drumul vreo secure. Trecători întunecoase și înguste se cască, și arborii se înclină într-o viziune fantastică, iar pîrîiașele se strecoară fără să fi răsrînt vreodată licărul luminii de soare. Pe pantele mai blînde s-au aciuit ferme străvechi, risipite prin stînci și colibele lor joase, năpădite de mușchi și rumegă fără sfîrșit gîndurile la tainele Noii Anglii în aerul stătut de sub marile ieșituri ale stîncilor; însă toate sînt acum pustii, vetrele lor largi se năruie, iar pereții jupuți li se umflă amenințători pe sub acoperișurile căzute.

Bătrînii au plecat de aici, iar străinilor nu le place să trăiască prin partea locului. Au încercat și niște canadieni din cei care vorbesc franțuzește, au încercat și niște italieni, au venit și niște polonezi; și tot așa au plecat. Și asta nu din cauza vreunui lucru care ar putea fi văzut sau auzit sau pipăit, ci din cauza a ceva care se lasă doar închipuit cu mîntea. Locul acesta nu este deloc prielnic închipuirilor și noaptea nu naște vise odihnitoare. Asta trebuia să fie ceea ce-i alungă de aici pe străini, căci în ce-l privește pe bătrînul Ammi Pierce, el nu le-a povestit niciodată nimic din ceea ce-și mai amintește din vremurile stranii de demult. Ammi, care de ani de zile nu mai e chiar întreg la minte, este singurul care rămîne mai departe și care vorbește vreodată de vremurile

acelea stranii; și are curajul s-o facă pentru că stă cu casa chiar la marginea cîmpurilor deschise și a drumurilor animate din jurul Arkhamului.

Odinioară a fost un drum care trecea peste dealurile și prin văile acestea, care străbătea chiar locurile unde acum este landa fulgerată; dar oamenii au încetat să se mai folosească de el și și-au croit un alt drum arcuindu-se departe către miază-zi. Urmele celui vechi se mai văd încă prin ierburile paraginii care se întoarce peste tot țînutul, și unele din urmele acestea vor mai dăinui fără îndoială chiar și cînd jumătate din văile de aici au să fie inundate la crearea lacului de acumulare. Atunci pădurile întunecoase vor fi fost tăiate, iar landa fulgerată își va dormi somnul adînc sub apele albastre a căror față va răsfrînge cerul și se va sfărîma în valuri mici în soare. Și tainele acelor vremuri stranii de demult vor fi una cu tainele adîncurilor; una cu înțelepciunea tănuită, adîncă a bătrînului ocean, și cu misterele nepătrunse ale primelor vîrste ale pămîntului.

Cînd am ajuns printre colinele și văile aceastea să fac măsurătorile pentru lacul de acumulare mi s-a spus că locul este blestemat. Asta mi s-a spus la Arkham și pentru că acesta este un oraș foarte vechi încărcat de legende cu vrăjitoare m-am gîndit că blestemul acesta este poate vreo superstiție șoptită de bunice copiilor de-a lungul

veacurilor. Chiar și numele acesta, <<landa fulgerată>> mi s-a părut nefiresc și teatral și mă întrebam cum de ajunsese în folclorul unui neam de puritani. Pe urmă am văzut cu ochii mei hățșul învălmășit întunecându-se spre soare apune al trecătorilor și pantele abrupte și nu m-am mai minunat de nimic altceva decât de taina ei nepătrunsă de veacuri. Când am văzut locurile acestea prima dată era dimineață, însă acolo umbrele pîneau cît era ziua de mare. Arborii creșteau prea deși și trunchiurile le erau prea groase pentru o pădure obișnuită, oricît de viguroasă, din Noua Anglie. Prin aleile întunecate dintre ei se strîngea prea multă tăcere și pămîntul era prea moale sub mușchiul umed și frunzele care putrezesc de ani nesfîrșiți.

Prin cîmpurile deschise, la poalele colinelor, mai ales de-a lungul vechiului drum, erau risipite mici ferme; uneori toate clădirile rămăseseră în picioare, alteori doar una sau două și altele mai erau amintite doar prin cite un horn singularic sau o pivniță năruindu-se încet. Ierburii și bălării sălbatice domneau pretutindeni, și sălbăticiuni se furișau foșnind pe sub picioare. Peste toate coborîse o ceață de neliniște și apăsare; o aură de ireal și de grotesc, de parcă vreun element vital de perspectivă sau de clarobscur ar fi alunecat nefiresc, strîmbîndu-se. Nu m-am mai mirat că străinii nu mai vroiau să stea aici, pentru că nu era o regiune în care să-ți găsești un somn odihnitor. Semăna prea mult cu un peisaj de Salvador Rosa; prea aducea cu cine știe ce gravură urîcioasă în lemn dintr-o povestire de groază.

Dar nici chiar toate acestea nu erau atît de rele cît era landa fulgerată. Am recunoscut-o din clipa în care mi-am coborît privirile asupra ei în fundul unei văi spațioase; căci nici un alt nume nu s-ar fi potrivit locurilor acestora, și nici un alt loc nu s-ar fi potrivit cu un asemenea nume. Îți venea să crezi că poetul găsise cuvintele acestea dînd ochii exact cu această regiune. Trebuie să fi fost, m-am gîndit privind-o, urmarea unui foc mare; dar de ce nu mai crescuse vegetație nouă pe aceste cinci acri de pustietate cenușie răspîndiți sub

ceruri ca o palmă uriașă mîncată de acizi printre păduri și cîmpuri? Se întindea mai ales la miază-noapte de vechea linie a drumului, însă trecea puțin și în cealaltă parte. Simțeam o și n-am făcut-o în cele din urmă decât pentru că treburile mele mă duceau prin locurile acestea și dincolo de ele. Pe toată întinderea nu era nici un fel de vegetație, doar o pulbere fină, cenușie sau poate chiar cenușă pe care s-ar fi zis că niciodată n-o spulberase vîntul. Arborii din preajmă erau bolnavi și chir-ciți, și multe trunchiuri uscate putrezeau în picioare sau răsturnate la marginea drumului. Pe cînd treceam grăbit am văzut spre dreapta cărămizile și pietrele năruite de la un horn și o pivniță de altă dată, iar mai încolo căscîndu-se, neagră, gura unui puț părăsit unde aburii stătuți jucau farmece ciudată în toate nuanțele luminii soarelui. Chiar și urcușul îndelung prin pădurea întunecoasă mi s-a părut apoi bine venit prin contrast, și nu m-am mai minunat de șoaptele înspăimîntate ale celor din Arkham. Nu se mai vedea nici o casă sau ruină pe aproape; chiar și în zilele de demult locul acesta trebuia să fi fost singularic, izolat. Și în amurg, temîndu-mă să mai trec pe lîngă locurile lugubre de aici, am ocolit spre oraș pe drumul care se arcuia spre miază-zi. Aș fi vrut chiar să văd norii strîngîndu-se, căci din golurile adîncurilor cerești de deasupra mi se strecurase în suflet o sfișoenie nefirească.

În seara aceea îi întrebai pe bătrînii din Arkham despre landa fulgerată și despre ce se înțelegea prin expresia <<vremurile acelea stranii>> pe care atîtea mi-o murmuraseră cu fereală. Nu reușii să capăt însă răspuns mulțumitor, în afară de cel care-mi spunea că taina era mult mai puțin veche decît îmi imaginasem. Nici nu era ceva care să țină de vreo legendă, ci un lucru care se petrecuse chiar în viața acestora cu care stăteam acum de vorbă. Se petrecuse anume prin anii optzeci cînd o familie întreagă dispăruse sau fusese ucisă. Vorbitorii nu voiau să fie mai preciși; și deoarece toți mă îndemnaseră să nu dau nici o atenție aiurelilor lui Ammi Pierce, am plecat să-l caut încă de a doua zi dimineață, după ce

aflasem că locuiește în cliva străveche, dărăpănată chiar în locul unde arborii începeau să se îndesească. Era un loc înfricoșător, singuratic și începuse să exhale aburul miazmatic abia simțit care stăruie în preajma caselor prea bătrâne. Numai după ce bătușem îndelung izbutii să-l trezesc pe bătrînul ocupant, și cînd își tirî sfîelnic pașii spre ușă am putut să-mi dau seama că nu era bucuros de oaspeți. Nu era însă un om atît de doborît de bătrînețe pe cît mă așteptasem; dar ochii i se închideau mereu, iar vestimentele neîngrijite și barba căruntă îl făceau să pară istovit și absent.

Neștiind cum l-aș fi putut îndemna mai bine să-și înceapă poveștile, mă prefăcui că venisem cu treburi; îi spusei că eram însărcinat cu măsurătorile și-i adresai niște întrebări oarecare despre regiunea din jur. Era un om mult mai inteligent și mai cultivat decît fusesem făcut să cred pînă s-apuc să stau de vorbă cu el și înțelesese mai multe despre tema aceasta decît oricare din oamenii cu care intrasem în vorbă la Arkham. Era cu totul deosebit de țaranii pe care-i întîlnisem în regiunile peste care urma să se întindă lacul de acumulare. Nu formulă nici un regret față de milele întregi de păduri bătrîne și fermele care aveau să fie acoperite de ape, cu toate că poate aș fi auzit și așa ceva dacă locuința sa n-ar fi fost așezată în afară de limita viitorului lac. Tot ce i se citea pe față era o ușurare; un sentiment de mulțumire care văile adînci și întunecoase prin care rătăcise întreaga viață aveau să-și găsească sfîrșitul. Era mai bine că aveau să le acopere apele acum – mai bine sub ape decît așa cum fuseseră din vremurile acelea stranii încoace. Și spunînd acestea, vocea lui răgușită se stinse, iar trupul i se înconvoie înainte în vreme ce arătătorul mîinii drepte începu să împungă tremurător, emfatic aerul.

Atunci am auzit și eu povestea și ascultîndu-i vocea tremurătoare hîrîindu-și și șoptindu-și cuvintele simțeam cum mă trec iarăși fiorii deși era o zi călduroasă de vară. Adesea am fost silit să-l opresc din divagații, să-i completez unele detalii de ordin științific pe care el

le reținuse repetînd papagalicește în memoria lui conversațiile oamenilor de știință sau să umplu anumite goluri unde simțul său logic și de continuitate îl părăsise. Cînd termină, nu mai era pentru mine un prilej de uimire faptul că mîntea i-o cam luase razna și nici că oamenii din Arkham nu voiau să spună prea multe despre landa fulgerată. Mă grăbii să ajung la hotel înainte de apusul soarelui, căci nu mi-ar fi fost deloc la îndemîna să văd stelele răsărindu-mi deasupra capului în cîmp deschis; și a doua zi m-am și înapoiat la Boston să demisioniez din funcția pe care o ocupam. Nu mai aveam deloc inimă să pătrund încă o dată în haosul întunecos al pădurilor și al coastelor prăpăstioase, și nici să mai dau ochii încă o dată cu landa cenușie, lovită de trăsnet unde puțul cel negru își căsca adîncurile din grămada de cărămizi și pietre năruite. Lacul de acumulare avea să-și întindă apele curînd peste toate și toate tainele acestea vechi aveau să rămîna pecetluite pentru veșnicie în adîncurile apoase. Dar nici acum nu cred că m-aș mai întoarce de bună voie prin părțile acestea noaptea – cel puțin nu sub lumina sinistră a stelelor; și nimeni nu m-ar putea sili vreodată să beau din apele noi ale orașului Arkham.

Totul a început, povestea bătrînului Ammi, o dată cu meteoritul. Înainte de aceasta nu se mai făcuseră auzite prin partea locului nici un fel de legende mai întunecate de cînd cu marile procese de vrăjitorie și chiar și pe vremurile de demult pădurile dinspre soare apune nu fuseseră atît de temute cît mica insulă a Miskatonicului, acolo unde diavolul își întemeiasă odinioară curtea-i princiară alături de un ciudat altar de piatră, mai veche încă decît indienii atmazi. Pădurile din părțile acestea nu aveau nimic înfricoșător și penumbra lor nu păruse înfricoșătoare pînă în zilele cărora avea să li se spună că au fost stranii. Și pe urmă se arătase norul alb de la amiază, șirul de detunături auzite în văzduh și stîlpul de fum care se înălțase din vale departe în pădure. Iar peste noapte întregul Arkham auzise de piatra cea mare care se prăvălise din cer împlîntîndu-se în pămînt în preajma puțului de la ferma lui Nihil Garden.

Aceasta fusese casa așezată pe locul unde avea să se întindă apoi landa fulgerată – căsuța curățică și albă a lui Nahum Gardner, pitită prin grădinile și livada lui îmbelșugate.

Nahum venise la oraș să le spună oamenilor despre piatra aceasta și în drum se opriese pentru câteva clipe acasă la Ammi Pierce. Pe vremea aceea Ammi era un om de vreo patruzeci de ani și toate lucrurile acestea fantastice aveau să i se întipărească de neșters în minte. El și cu nevastă-sa îi urmaseră pe cei trei profesori de la Universitatea Miskatonic, sosiți în grabă a doua zi dimineață să examineze oaspetele nefiresc din necunoscutele spații stelare și se întrebaseră tocmai de ce, în ajun, Nahum le spusese că piatra ar fi fost chiar atît de uriașă. Se topise parcă, spunea Nahum, arătîndu-le creștătura măricică și cafenie ridicîndu-se din pămîntul sfîrtecat și iarba pîrjolită din apropierea puțului său străvechi din curtea din față; însă învățații îi răspuseră că pietrele nu se micșorează așa, văzînd cu ochii. Căldura pe care o emana persista însă în jur și Nahum adăugase că în cursul nopții răspîndise și o scînteiere stînsă. Profesorii îi încercaseră duritatea cu ciocanele de geologi și constataseră că era curios de moale. Era de fapt atît de moale, încît s-ar fi spus că e elastică și ca să scoată un eșantion pentru analiza de la laboratorul colegiului trebuiseră să scobească mai degrabă decît să desprindă așchii. Îl luaseră într-o găleată împrumutată din bucătăria lui Nahum, căci nici chiar bucățica aceea atît de mică nu se răcea deloc. În drumul lor de întoarcere se opriseră câteva clipe să se mai odihnească la ferma lui Ammi și atunci cînd doamna Pierce făcuse observația că fragmentul acesta se micșora parcă și lăsa impresia că arde fundul găleții, rămăseseră pe gînduri. Era adevărat, bucățica luată nu era prea mare, dar poate că la urma urmei scosese din meteorit ceva mai puțin decît crezuseră ei înșiși la început.

A doua zi – toate acestea se petrecuseră în iunie '82 – profesorii reveniseră cu toții, manifestînd o stare de mare agitație. Trecînd prin fața fermei

lui Ammi îi povestiseră despre lucrurile ciudate care se petrecuseră cu eșantionul luat pentru examenul de laborator, și mai ales că bucata de piatră dispăruse cu totul atunci cînd fusese plasată într-o eprubetă de sticlă. Dispăruse și eprubeta și învățații mai adăugau ceva despre afinitatea stranie demonstrată de piatra cea ciudată față de siliciu. În laboratorul acela, de altminteri foarte bine pus la punct din punct de vedere științific, piatra vădise niște caracteristici de necrezut sau mai bine zis nu vădise chiar nimic, nu degajase nici un fel de gaze atunci cînd fusese încălzită la carbuni de lemn, reacționînd cu totul negativ la tratamentul cu borax dizolvant și dovedindu-se de înapoată nevolatilă la orice fel de temperatură posibilă, inclusiv la cea a lămpii oxihidrice. Pusă pe nicovală păruse cît se poate de maleabilă și în întuneric răspîndea o luminozitate foarte pronunțată. Prin faptul că părea să refuze cu toată încăpățînarea să se răcească trezise o stare de reală agitație în întreg colegiul; și atunci cînd, încălzită în fața spectroscopului, manifestase benzi de culoare cu totul neasemănătoare culorilor cunoscute ale spectrului normal, cu toții începuseră să discute pe nerăsufilate despre elemente noi, despre proprietăți optice bizare și tot felul de alte lucruri pe care oamenii de știință știu să le invoce atunci cînd sînt puși în fața necunoscutului.

Așa fierbinte cum continua să rămînă, fragmentul fusese plasat într-un creuzet și tratat cu toți reactivii indicați în asemenea cazuri. Apa nu avu nici un efect. Acidul clorhidric, de asemenea. Acidul azotic și chiar apa regală nu făcură altceva decît să șuiere și să se înpumeze peste torida lui invulnerabilitate. Ammi își amintea, e drept, cu oarecare dificultate de toate aceste amănunte, însă recunoscu unul dintre solvenții pe care eu îi enumerasem în ordinea obișnuită a unor asemenea analize. Fuseseră folosite amoniacul și soda caustică, alcoolul și eterul, urît mirositorul bisulfid de carbon și o duzină de altele asemenea; însă deși greutatea obiectului scădea constant pe măsură ce trecea vremea și fragmentul în sine părea că se răcea ușor în sol-

venți nu se remarcase nici un fel de schimbare care să arate că ar fi reușit să atace în vreun fel piatra. Era însă, neîndoielnic, vorba de un metal. Se mai putea de asemenea adăuga că era magnetic; și după imersiunea în solvenții acizi s-ar fi părut că se pot distinge unele urme de așa-numitele figuri Widmānstätten așa cum se găsesc pe fierul meteoritic. Când răcirea avansase simțitor, analizele continuaseră într-un recipient de sticlă; și într-o asemenea eprubetă de sticlă fuseseră lăsat așchile rezultate din fragmentul original în cursul experiențelor. A doua zi dimineață, atît așchile acestea, cît și eprubeta dispăruseră fără nici o urmă și doar o pată calcinată mai arăta locul de pe faptul de lemn unde fusese plasat vasul.

Toate lucrurile acestea profesorii i le povestiseră lui Ammi atunci cînd poposiseră la ferma lui și el îi însoțise și de data aceasta să mai vadă o dată messengerul de piatră sosit din stele, însă acum soția sa nu-l mai urmase. Era sigur de data aceasta că piatra își mai pierduse din mărime și nici chiar învățații deprinși cu adevărurile strict științifice nu mai puteau pune la îndoială ceea ce vedeau cu ochii. De jur împrejurul grămăjoarei cafenii, care s-ar fi spus că se retrage în ea însăși, acolo în pămînt, în preajma puțului, era acum un loc gol; iar pămîntul se adîncise ca o groapă; și dacă în ajun i s-ar fi putut măsura ușor diametrul la șapte picioare, acum de abia dacă mai avea cinci. Piatra era încă fierbinte și savanții îi examină suprafața cu toată curiozitatea în vreme ce se străduiau să desprindă un alt fragment mai mare cu ajutorul ciocanului și daltei. De data aceasta scobiră adînc și cînd înlătură coaja, constatară că miezul meteoritului nu era omogen.

Scosese ră astfel la iveală ceea ce părea să fie calota unui globul uriaș, colorat, încastat în substanța ce forma meteoritul. Culoarea, asemănătoare cu unele din benzile de nuanțe de pe straniul spectru al meteoritului, era aproape cu neputință de descris; și numai prin analogie s-ar fi putut spune că este o culoare. Nucleul acesta se înfățișa neted și lucios, și, ciocnind ușor, păru

să fie fragil și găunos. Unul dintre profesori îi izbi ceva mai tare cu ciocanul și atunci se sparse cu un fel de pocnet înăbușit. Din el nu ieși chiar nimic și obiectul întreg dispăru fără urmă din clipa în care fusese spart astfel. Lăsa în urma lui un spațiu sferic, de vreo trei degete în diametru și savanții fură cu toții de acord că și alte asemenea sfere aveau să se arate atunci cînd substanța care le închidea ar fi fost dată la o parte.

Această presupunere se dovedi falsă; astfel că după încercări zadarnice de a mai găsi în piatră și alte spații goale, cercetătorii părăsiră locurile, luînd cu ei noul specimen – care însă se dovedi tot atît de refractar la analizele de laborator ca și cel precedent. În afară de faptul că era aproape elastic, că avea căldură, magnetism și o luminozitate slabă, că se răcea ușor la acțiunea unor substanțe acide puternice, că posedă un spectru necunoscut, că se topea pur și simplu la aer și că acționa asupra compuşilor de siliciu cu efecte reciproc distructive – nu prezenta nici un fel de trăsătură care să-i permită identificare și la sfîrșitul analizelor oamenii de știință universitari fură siliți să recunoască faptul că nu reușeau să spună nimic concludent despre el. Era ceva care nu provenea din lumea noastră, o bucată sosită din marile spații din afară, și, ca atare, înzestrat cu proprietăți și ascultînd de legi necunoscute spațiului pămîntesc.

În noaptea aceea izbucni o furtună și atunci cînd a doua zi profesorii se reîntoarseră la ferma lui Nahum fură întîmpinați de o dezamăgire amară. Piatra, care își vădise proprietățile magnetice, trebuie să fi avut și o însușire electrică deosebită; pentru că <<atrăsese trăznetul>>, cum spunea Nahum, și încă în chip ciudat de persistent. De șase ori în mai puțin de un ceas fermierul văzuse trăznetul lovind groapa din curtea sa din față și cînd furtuna luase sfîrșit nu mai rămăsese nimic decît o groapă sfîrtecăță lîngă puțul cel vechi, pe jumătate năpădită de pămîntul năruit înăuntru. Săpăturile mai adînci nu mai dăduseră nici un rezultat, și oamenii de știință verificaseră doar faptul că totul dispăruse cu desăvîrșire.

Nu mai era nimic de făcut aici: se reîntorseseră atunci la laborator să mai analizeze așchile amenințate și ele de dispariție și care fuseseră închise cu grijă într-un recipient de plumb. Fragmentul acesta mai dură încă o săptămână, la capătul căreia nu se aflase nimic substanțial. Când se topi și el, nu mai lăsa în urmă chiar nimic, și, cu vremea, profesorilor aproape că nu le mai venea să creadă că văzuseră cu ochii lor vestigiul acela neînțeles sosit din hăurile fără fund ale spațiului nesfârșit: mesajul singuratic, neliniștitor dinspre alte universuri și alte tărîmuri ale unor materii, forțe și entități deosebite.

Cum era și de așteptat, ziarele din Arkham acordară o largă publicitate incidentului și interesului stîrnit în cercurile universitare; mai mulți reporteri fuseseră trimiși să stea de vorbă cu Nahum și cu membrii familiei sale. Chiar și un cotidian din Boston își trimisese un astfel de scrib și Nahum ajunsese repede un fel de celebritate locală. El era un om uscățiv, sociabil, de vreo cincizeci de ani, care trăia de multă vreme împreună cu soția și cu trei băieți ai lor din recoltele îndestulătoare ale fermei sale din vale. El și cu Ammi obișnuiau să-și facă frecvent vizite, ca și soțiile lor de altfel; și în toți acești ani Ammi n-avusese – în ce-l privește pe Nahum – decît cuvînte bune. Părea chiar că-și găsea unele motive de mîndrie pentru atenția pe care o atrăsese ferma lui și, în săptămînile care urma, vorbea adesea cu plăcere de meteoritul cel ciudat. Iulie și august fuseseră niște luni călduroase și Nahum avusese de lucru din greu pentru strînsul fînului pe pajiștea sa de zece acri dincolo de Pîrîul Chapman: și căruța lui hodorogită tăia șanțuri adînci prin cărările umbrite dintre loturi. Însă în vara aceasta munca îl obosise mai mult decît în anii dinainte și îi venea să creadă că vîrsta își spunea acum cuvîntul.

Pe urmă sosi vremea fructelor și a recoltei. Perele, merele se coceau încet și Nahum se lăuda că livezile lui erau de data aceasta mai roditoare decît oricînd. Poamele crescuseră de o mărime fenomenală și aveau un luciu

cum nu se mai văzuse; se anunța o recoltă de fructe atît de îmbelșugată încît comandase butoaie în plus ca să le poată strînge. Însă cînd se copseseră bine, aparențele fură înșelate. amar,, căci din întreaga risipă de roade lustruite ca sticla nici o singură poamă nu era bună de mîncat. În dulceața limpede a merelor și perelor se strecurase o amărăciune bolîndă, furișe, așa că mușcătura cea mai mică îți aducea în gură un desgust dăinuitor. Același lucru se petrecu și cu pepenii și cu tomatele, și Nahum trebui să constate cu tristețe că întreaga recoltă îi era compromisă. Pentru că era un om în stare să facă legătura prompt, el fu gata de la început să afirme că meteorul îi otrăvise pămînturile și aduse mulțumire cerului că restul plantațiilor îi erau așezate pe coastele de mai la dea de-a lungul drumului.

Iarna sosi devreme și o dată cu ea și gerurile. Ammi îl vedea pe Nahum acum mai rar decît de obicei, și remarcă fără să vrea că acesta din urmă începuse să arate preocupat. Ca și restul familiei lui de altfel; cu toții păreau să fie mai tăcuți; și acum nu s-ar mai fi putut spune că veneau cu regularitate la biserică sau la diferitele prilejuri și obligații oferite de traiul laolaltă în valea ce, de atîta vreme, era locul lor de trai și de muncă. Nu s-ar fi putut discerne din afară cauza unei asemenea rezerve sau chiar a melancoliei de care păreau să sufere, deși toți cei din casa lui Nahum mărturiseau cînd și cînd că nu se mai simțeau atît de bine cu sănătatea și că erau prada unei neliniști nelămurite. Nahum însuși fu cel care în vorbele sale oferî o explicație mai lămurită decît ceilalți, atunci cînd vorbi despre neliniștea stîrnită de unele urme de pași obișnuite pe timpul iernii, ale veverișelor, iepurilor și vulpiilor. Însă fermierul spunea că remarcase ceva care nu se potrivea pe de-a întregul cu forma și așezarea lor în zăpadă. Amănunte nu vrusese niciodată să dea, însă s-ar fi zis că ar fi vrut să spună că era ceva nefiresc dacă te gîndeai la anatomia și obiceiurile veverișelor, iepurilor sau ale vulpiilor. Ammi asculta fără prea mare interes asemenea mărturisiri cu jumătate de gură, pînă într-o noapte

cînd se întîmplă să treacă cu sania prin fața casei lui Nahum, în drumul său de întoarcere de la Coțul lui Clark. Era clar de lună și un iepure trecuse tocmai drumul, însă salturile pe care le făcuse iepurile acesta fuseseră parcă atît de lungi încît nu-i plăcuseră deloc nici lui Ammi și nici calului său. Acesta din urmă într-adevăr aproape că-și luase cîmpii și doar aneviole fu strunit cu o mînă sigură de stăpînul său. După care Ammi începuse să acorde mai multă atenție poveștii lui Nahum și se apucase chiar să se întrebe de ce oare cîinii lui Garner păreau atît de înfricoșați și fără poftă de viață diminețile. S-ar mai fi spus și că-și pierduseră cu totul cheful să latre.

În februarie, băieții lui McGregor din Meadow Hill ieșiseră la vînătoare de marmote și, nu departe de ferma lui Gardner, doborîseră un exemplar foarte curios. Proporțiile corpului animalului păreau modificate ușor, dar într-un chip ciudat, cu neputință de descris, iar chipul purta întipărită o expresie pe care nimeni n-o mai văzuse pe vreo față de marmotă pînă atunci. Băieților li se făcu de-a dreptul frică și aruncară vînatul cît colo, așa că oamenii nu aflară altceva despre această întîmplare decît din poveștile lor incoerente și grotești. Însă acum ajunseseră un lucru știut de toată lumea că în fața casei lui Nahum caii atelajelor se speriau de-a binelea și începu repede să se răspîndească prin partea locului un adevărat ciclu de legende șoptite cu jumătate de gură.

Oamenii afirmău că în preajma casei lui Nahum zăpada se topea mai repede decît oriunde în altă parte și la începutul lui martie se iscă, la prăvălia lui Potter din Coțul lui Clark, o discuție dominată de neliniște. Stephan Rice trecuse în dimineața aceea prin fața fermei lui Nahum și remarcase verzele duhnitoare care începuseră să răsară din pămîntul noroios, lîngă pădurea de la marginea drumului. Erau enorme, cum nimeni n-ar fi putut spune c-ar mai fi văzut pînă atunci și de o culoare atît de nefirească încît n-ar fi putu fi descrise în vorbe. Aveau și niște forme monstruoase, iar calul nechezase la miazma lor, ceea ce lui Stephen i se păruse cu totul neobișnuit. În după-amiaza aceea mai

multe persoane trecură pe acolo în cabrioletele sau căruțele lor ca să vadă și ei vegetația aceasta nefirească, și cu toții fură de acord că asemenea plante n-ar fi trebuit să fie lăsate să crească într-o lume care se conduce după legile firii. Toată lumea aducea acum vorba și de fructele stricate din toamna precedentă și din vorbă în vorbă trecea părerea că pămîntul lui Nahum era otrăvit. Evident, era înfrurirea meteoritului; și amintindu-și că savanții de la universitate găsiseră piatra aceea atît de ciudată, se găsiră mai mulți fermieri care să le vorbească și acestora despre toate lucrurile care se arătau acum.

Într-o zi aceștia îi făcură o vizită lui Nahum; însă, fiind vorba de niște oameni care nu manifestau simpatie față de spusele celor simpli și față de fanteziile folclorului, se feriră ca în concluziile lor să depășească o notă cît se poate de conservatoare. Plantele erau fără îndoială ciudate, însă toate verzele de felul acesta sînt mai mult sau mai puțin ciudate în forma și culoarea lor. Poate că vreun element mineral de la piatra aceea pătrunseseră în sol, dar avea să fie curînd îndepărtat de apele subterane. Cît despre urmele de pași și spaima manifestată de cai – bineînțeles că toate acestea erau doar vorbe de clacă de-ale celor de la țară – după cum un fenomen cum fusese căderea unui aerolit era de așteptat să stîrnească. Oamenii serioși n-aveau de ce să-și bată capul cu asemenea vorbării, căci țărani superștiaoși sînt înclinați să spună și să creadă orice. Astfel că în perioada aceea a zilelor stranii, profesorii păstrară o rezervă plină de dispreț. Numai unul din ei, cînd, vreun an și jumătate mai tîrziu i se oferiră două sticlucă cu praf spre analiză, își aminti că nuanța stranie a acelor verze fusese foarte asemănătoare cu benzile luminoase nefirești vizibile în fragmentul de meteorit la spectroscopul laboratorului și cu globula sfîrîmicioasă găsită încadrată în piatra din găuri. Specimenele de praf la această analiză vădiră aceleași benzi ciudate la început, însă mai tîrziu își pierdură această proprietate.

În jurul casei lui Nahum pomii înfloriră prematur în anul acela, iar

noaptea se legănau neliniștitor în vînt. Cel de-al doilea băiat al lui Nahum, Thaddeus, un flăcău de vreo cincisprezece ani era gata să jure că se legănau astfel și cînd nu bătea deloc vîntul; dar nici măcar cei mai predispuși să poarte de colo pînă colo vorbele superstițioase nu vedeau cum ar fi putut să-i dea crezare. Sigur era însă că domnea în aerul din preajma casei o anumită neliniște. Toți cei din familia Gardner căpătaseră obiceiul de a pîndi pe furis după niște zgomote pe care nu le-ar fi putut identifica dacă li s-ar fi cerut s-o facă. Pînda aceasta părea să fie, pentru ei mai ales, urmarea unei oboseli cînd s-ar fi zis că-și pierdea controlul conștient. Din nefericire însă, asemenea momente deveneau tot mai frecvente de la o săptămînă la alta, pînă cînd toată lumea ajunsese să spună că <<era ceva în neregulă cu familia lui Nahum>>. Cînd începu să răsără și saxifraga timpurie și ea avea o culoare ciudată; nu chiar ca cea a verzilor cu pricina, însă limpede înrudită cu aceasta și la fel de necunoscută tuturor celor care o vedeau. Nahum duse cîteva flori la Arkham și le arătă redactorului de la *Gasette*, însă acest demnitar se mulțumi să scrie un articol humoristic despre ele în care punea cu politețe într-o lumină ridicolă fricile celor de la țară. Fusesse de asemenea o greșeală din partea lui Nahum să-i povestească unui om de la oraș cu picioarele pe pămînt despre felul în care fluturii mari, negri, în anul acela de o mărime de necrezut, ajunseseră să se comporte în legătură cu aceste saxifrage.

Aprilie aduse cu sine un fel de nebulnie care începu să-i lovească pe toți cei de prin partea locului și, de atunci, căzu treptat în nefolosință drumul prin fața casei lui Nahum, drum care pînă la urmă fu părăsit cu totul. De data aceasta era vegetația. Toți pomii din livadă înfloriră în culori nemaivăzute și prin pămîntul pietros al curții și în pășunea de alături răsăriră plante bizare pe care numai vreun botanist ar mai fi putut să le pună în vreo legătură cu flora obișnuită a regiunii. Doar iarba verde și frunzișul își mai păstrasera culorile sănătoase, firești; pretutindeni însă în

afară de ele domneau nuanțele prizmatice, bolnăvicioase, ale unei tonalități nesănătoase, din adîncuri amenințătoare și care nu-și găsea locul printre nici una din nuanțele cunoscute pe pămînt. <<Bretelele olandezului>> ajunseseră arătări spinoase amenințătoare, iar șîngerii își arătau cu insolență adevărate perversiuni cromatice. Lui Ammi, ca și celor din familia Gardner, i se părea că în majoritatea lor culorile acestea prezentau un fel de familiaritate obsedantă și pînă la urmă își dădură seama că le aminteau de globulul sfărîmicios din meteorit. Nahum răsturnă cu plugul și însămiță pămîntul din pajiștea de zece acri și lotul din susul dealului, pămîntul din jurul casei îl lăsă în părăsire. Știa că n-ar fi avut nici un rost să mai încerce ceva aici și nădăjduia doar că vegetația aceasta stranie de peste vară avea să tragă otrava din pămînt. Acum ajunsesese să se aștepte aproape la orice și se deprinsese și cu senzația că undeva în preajmă era ceva care aștepta să se facă simțit. Faptul că vecinii îi evitau casa îl apăsa. Desigur; dar mai mult o apăsa pe nevasta lui. Băieții se simțeau ceva mai bine, petrecîndu-și toată ziua la școală; dar nici ei nu se puteau împiedica să se simtă speriați de felul în care vorbea lumea. Thaddeus, un adolescent foarte sensibil, suferea cel mai mult.

În mai năpădiră insectel și ferma lui Nahum deveni un loc de coșmar, bîntuit fără încetare de bîzîlturi și forme tîrîtoare. Cele mai multe din făpturile acestea se deosebeau într-un fel nelămurit ca aspect și mișcări de cele pînă atunci cunoscute din neamul lor, iar comportarea lor pe timp de noapte contrazicea cu totul experiențele celor de prin partea locului. Membrii familiei Gardner începură să stea de pază noaptea cu schimbul – pîndind la întimplare, din toate părțile – nici ei nu știau de ce – n-ar fi fost nici ei în stare să spună. Atunci de-abia conveniră cu toții că Thaddeus avusese dreptate în ceea ce spusese despre arbori. Doamna Gardner fu prima care constată aceasta într-o noapte pe cînd privea de la fereastră crengile umflate ale unui arțar profilîndu-se pe cerul

luminat de lună. Era cert că ramurile se clătinau și nu era nici pic de vînt. Trebuie să fi fost seva. Un ce nefiresc se strecurase în tot ce era vegetație în jur. Obișnuința le tocise într-un fel simțurile și ceea ce ei nu mai erau în stare să vadă fu întrezărit de un oarecare comis-voiajor din Balton, un om sfios, în totală necunoaștință de ce se spunea prin partea locului, care trecu în trăsura lui într-o noapte prin fața casei lui Nahum. Ceea ce povesti el apoi la Arkham fu înregistrat într-un scurt paragraf, apărut în gazeta locală; și acolo o văzură întîi toți fermierii, inclusiv Nahum. Noaptea fusese întunecoasă și felinarele trăsucii luminau slab, însă în vale în jurul unei ferme, pe care toată lumea o identifică din povestire ca fiind cea a lui Nahum, întunericii păruse mai puțin adînc. O luminozitate tulbure, însă distinctă, părea să se impregneze în vegetația din jur, pretutindeni, în iarbă, în frunze ca și în flori, iar la un moment dat o frîntură desprinsă din această fosforescență păruse să se urnească furis prin curte în apropierea hambarului.

Pînă atunci s-ar fi părut că iarba rămăsese neatinsă și vacile fuseseră lăsate să pască în libertate în lotul de lîngă casă, însă către sfîrșitul lunii mai, laptele începu să capete un gust rău. Atunci Nahum își mîna vitele spre pămînturile de pe coasta colinei și după asta lucrurile se mai liniștiră. Cîrînd însă începu să devină evidentă cu ochiul liber o schimbare în iarbă și în frunze. Toată verdeața se făcea cenușie și părea să capete treptat un luciul cu totul straniu. Ammi era acum singurul care mai venea din cînd în cînd pe la ferma aceasta, însă și vizitele lui se făceau din ce în ce mai rare. Cînd se închise și școala, Gardnerii deveniră practic izolați de restul lumii și adesea îl rugau pe Ammi să le facă diferite comisioane în oraș. Păreau să fi intrat într-un curios declin, și fizic și mintal, și nimeni nu fu cu adevărat surprins cînd se răspîndi știrea că doamna Gardner înnebunise.

Aceasta se întîmpla în iunie, cam o dată cu împlinirea unui an de la căderea meteoritului, sărmana femeie începuse pe neașteptate să țipe că vede plutind în văzduh niște lucruri pe

care nu le putea descrie. În delirurile acestea ale ei nu întîlneai nici un singur substantiv, doar verbe și pronume. Erau lucruri care se mișcau, se schimbau dintr-unul într-altul, fluturau și urechile îi tresăreau la impulsuri care nu erau chiar sunete. Era ceva care se smulgea din ea – era secătuită de ceva – se agăța de ea ceva care n-ar fi trebuit să fie acolo – ceva ar fi trebuit să vină s-o scape de asta – noaptea nimic nu mai stătea acum locului – pereții și ferestrele alunecau de la locurile lor. Nahum n-o internă la ospiciul districtual, ci, atîta vreme cît rămase inofensivă pentru ea și pentru ceilalți, o lăsă să rătăcească în voia ei prin casă. Nici cînd expresia feței i se schimbă nu făcu nimic. Dar cînd băieților începură să li se facă frică de ea și cînd, o dată, Thaddeus aproape leșină cînd o văzu cum se strîmbă la el, se hotărî s-o țină încuiată în pod. Prin iulie ea încetase să mai vorbească și se țira de colo pînă colo în patru labe și înainte de sfîrșitul aceleiași luni lui Nahum îi intră în cap gîndul, nu tocmai sănătos, că femeia lui răspîndea o luminiscentă ușoară pe întuneric, așa cum vedea acum limpede că era cazul și cu vegetația din jurul casei.

Putîn înainte de aceasta fugiseră caii. Ceva îi trezise într-o noapte și necheaturile și tropăiturile lor în boxe fuseseră ceva teribil. S-ar fi părut că nimeni nu-i putea liniști, și cînd Nahum deschise ușa grajdului, ei țîșniră pe acolo cu toții ca niște cerbi de pădure înspăimîntați. De abia într-o săptămînă reușiseră să le dea de urmă toți patru și cînd îi găsise, în cele din urmă, se vădi că nu mai erau buni de nimic și nu mai puteau fi stăpîniți. Ceva plesnise în mîntea lor de animal și trebuiseră să-i împuște pînă la ultimul, pentru binele lor chiar. Nahum împrumutase de la Ammi un cai să-și strîngă finul, dar constată că animalul nu putea fi convins să se aproprie de hambar. Se trăgea înapoi, se cabra, necheza și pînă la urmă n-avură ce face și trebuiră să-i lege undeva în curte, în vreme ce oamenii se speteau trăgînd și împingînd căruța cea grea cît mai aproape și să treacă finul cu furca în podul hambarului. Și în toată vremea aceea vegetația se făcea tot mai

cenușie și fărâmicioasă. Chiar și florile, ale căror nuanțe fuseseră atât de stranii la început, se făceau acum gri, iar fructele se coceau cenușii, pipernicite și fără gust. Asterii și celelalte plante înfloriseră cenușii și strîmbate, iar trandafirii și alte flori din curtea din față se arătau ca niște crescături blasfematorii, pînă într-atît încît băiatul cel mare al lui Nahum, Zenas, le tăie pur și simplu. Cam pe la vremea aceea muriră insectele care se umflaseră monstruos, chiar și albinele care-și părăsiseră stupii și fugiseră în pădure.

În septembrie, vegetația începu să se topească repede într-o pulbere cenușie, iar Nahum începu să se teamă că pomii aveau să i se usuce înainte ca otrava să ajungă să se elimine din pămînturi. Nevastă-sa avea acum crize în care țipa înspăimîntător, el și cu băieții trăiau într-o tensiune continuă. Ei erau cei care-i evitau pe oameni acum și cînd începu școala-băieții preferară să nu se mai ducă. Însă Ammi fu cel care, într-una din rarele lui vizite, își dădu primul seama că apa din puț nu mai era bună de băut. Avea un gust neliresc, nu exact fetid și nu chiar ca al saramurei, iar Ammi își sfătui prietenul să-și sape un alt puț pe un teren mai ridicat pe care să-l folosească pînă cînd avea să se însănătoșească solul aici. Nahum însă îi ignoră sfatul, pentru că ajunsese acum apatic față de asemenea lucruri ciudate și neplăcute. El și cu băieții continuă să se folosească de apa aceastei bolnavă, bînd-o la fel de absent și în chip deopotrivă de mecanic cum își mîncau hrana frugală și prost gătită și cum își vedeau și de muncile nerăsplătitoare și monotone de-a lungul zilelor, pentru ei lipsite de înțeles. Cu toții căzuseră acum pradă unei resemnări inerte, ca și cum s-ar fi mișcat pe jumătate trecuți într-o altă lume printre două șiruri de sentinele fără chip și nume îndreptîndu-se către o pierire sigură și de pe acum cunoscută.

Thaddeus înnebuni în septembrie, după un drum pe care-l făcuse pînă la puțul din curte. Se dusese cu o găleată și se întorsese cu mîinile goale, zbie-rînd și rotindu-și brațele, și, din cînd în cînd, întrerupîndu-se să chicotească tîmp sau să șoptească ceva despre

<<culorile care se mișcă acolo jos>>. Doi într-o familie era deja destul de rău, însă Nahum dădu dovadă de mult curaj în treaba asta. Îl lăsă și pe băiat să se miște în voia lui cam vreo săptămînă, pînă cînd începu să se împleticească pe picioare și să se julească în cădere, și atunci îl închui și pe el într-o cameră din pod de cealaltă parte a coridorului în fața celei unde sta maică-sa. Felul în care țipau, din spatele ușilor lor zăvorîte, era ceva cu adevărat de spaimă, mai ales pentru micul Merwin, care ajunsese să-și închipuie că vorbeau într-o limbă înfricoșătoare ce nu-și avea pereche pe pămînt. Merwin fusese din totdeauna un copil cu imaginația prea vie și acum ajunsese de o agitație extremă după ce îl izolaseră pe fratele său, cel mai bun tovarăș de joacă al lui.

Aproape în același timp începură să piară și animalele de la fermă. Găinile se făcură cenușii și muriră foarte repede, iar carnea li se dovedí uscată și dezgustătoare cînd încercară să le taie. Porcii se îngrășaseră în chip cu totul neobișnuit și pe urmă, brusc, începură să acuze modificări respingătoare pe care nimeni nu și le putea explica. Firește, carnea lor nu mai era bună la nimic, iar Nahum ajunsese acum să nu mai știe pe ce lume trăiește. Nici unul dintre veterinarii rurali nu accepta să se apropie de ferma lui, iar veterinarul de la oraș, de la Arkham, se văzu silit să-și mărturisească neștiința. Scroafele se făcură cenușii, cu trupul sfărîmicios și începuseră să se descompună de vii, și ochii și riturile li se schimbaseră în chip curios. Lucrul era cu afit mai inexplicabil cu cît nu se hrăniseră niciodată cu vegetația aceasta bolnavă. Pe urmă începu să se întîmple ceva și cu vacile. Anumite părți din trupurile lor sau, în unele cazuri, trupurile în întregime, începuseră să se chircească și să se strîngă într-un fel care-ți făcea frică; urmau aproape întotdeauna spasme atroce sau chiar puțrezirea pe viu. În ultimele faze ale bolii – moartea fiind totdeauna rezultatul – trupurile li se făceau cenușii și fărîmicioase, așa cum se întîmplase și cu porcii. Nu putea fi vorba de otravă, căci toate cazurile acestea se petrecură într-un staul închis și neatins de schimbările din jur.

Nici nu s-ar fi putut spune că ar fi fost mușcăturile unor animale de pradă care să le fi inoculat vreun virus, căci ce făptură ar fi putut trece prin pereții solizi ai staulului? Nu putea fi altceva decât o boală naturală – însă ce boală ar fi putut provoca astfel de simptome, nu era în putința vreunei minți omenеști să-și închipuie. La vremea recoltei nu mai supraviețuia nici un singur animal la fermă, vitele și păsările muriseră, iar cîinii fugiseră. Cîinii, trei la număr, dispăruseră cu toții într-o noapte și nu se mai auzise nimic despre ei. Cele cinci pisici se făcuseră nevăzute cîndva înainte, însă dispariția lor abia dacă fu luată în seamă de cineva, pentru că acum nu păreau să mai fi rămas șoa-reci, iar doamna Gardner fusese singura care să îndrăgească aceste grațioase feline.

În ziua de nouăsprezece octombrie, Nahum intră clătîindu-se pe picioare în casa lui Ammi aducînd o știre înspăimîntătoare. Moartea îl ajunsesse pe sărmanul Thaddeus în închisoarea sa din pod și-l găsisse într-un chip care nici nu putea fi povestit. Nahum săpase un mormînt în locul de îngropăciune al familiei din spatele fermei și îngropase acolo ce mai găsisse în pod. N-ar fi putut fi acțiunea vreunei cauze din afară, căci fereastră cea mică cu gratii și ușa zăvorîtă rămăseseră neatînse; însă semăna mult cu cele ce se petrecuseră cu vitele din staul. Ammi și cu năvastă încercară să-l mîngîie pe sărmanul om cum se pricepuseră și ei mai bine, însă îi treceau și pe ei fiorii chiar cînd îi adresau aceste cuvinte de îmbărbătare. O spaimă neînțeleasă, în stare pură cum s-ar spune, părea să se agațe acum de cei din neamul Gardner și de tot ce atingeau ei și pînă și prezența unuia din ei într-o casă aducea cu sine un suflu dintr-un tărîm fără de nume și pe care n-ai fi îndrăznit să-l numești în vreun fel. Ammi îl însoți pînă acasă la el pe Nahum, însă cu cea mai mare strîngere de inimă, și își dădu toată silința să liniștească suspinele dezlănțuite ale micului Merwin. Zeșas n-avea nevoie să fie consolată. În ultima vreme ajunsesse să nu mai facă altceva decît să privească în gol și să facă ce-i spunea taică-său să facă; și lui Ammi îi

venea parcă să creadă că pentru el soarta fusese mai miloasă. Din cînd în cînd țipetelor lui Merwin le venea un ecou dinspre pod, și ca răspuns la o privire ce i-o aruncă Ammi, Nahum spuse că nevastă-sa ajunsesse acum într-un ultim hal de slăbiciune. O dată cu apropierea nopții, Ammi reuși să-și rămas bun; căci nici chiar prietenia reală pe care o simțea pentru acești nenorociți nu-l putea convinge să mai întîrzie în locul acesta unde vegetația începuse să scînteieze, iar pomii păreau cînd că stau nemișcați, cînd că pînd să se lege fără vînt. Era de fapt un adevărat noroc pentru Amii că nu era un om cu mai multă imaginație. Chiar și așa, simțea cum mintea începe să i se clatine; însă dacă ar fi fost cu adevărat în stare să facă toate legăturile și să mediteze mai îndeaproape asupra tuturor semnelor inexplicabile din jur, ar fi ajuns fără îndoială de-a dreptul un nebun irecuperabil. O porni acum în grabă spre casă prin amurg, cu țipetele nebunei și ale copilului isterizat sunîndu-i, înspăimîntătoare, în urechi.

Trei zile mai tîrziu, Nahum se năpusti în zorii zilei în bucătăria lui Ammi și în absența stăpînului casei, bîngui din nou o poveste de groază pe care doamna Pierce o asculta cu inima strînsă de spaimă. De data aceasta era vorba de micul Merwin. Se dusesse și el, leșise noaptea tîrziu cu o lanternă și o găleată să scoată apă și nu se mai întorsese. De cîteva zile era prada unei crize nervoase și aproape că nu mai știa pe ce lume e. Izbucnea mereu în țipete, aproape fără motiv. Și de data aceea, se auzise un țipăt sălbatic din curte, dar înainte ca tatăl său să fi ajuns pînă la ușa, băiatul dispăruse fără urmă. Nu se mai vedea nici o lumină de la lanterna pe care o luase cu el și copilul nu mai era nicăieri de găsit. La început Nahum crezuse că lanterna și găleata dispăruseră și ele; dar în zori, cînd omul se reîntorsese clătîindu-se pe picioare după ce bătuse noaptea întreagă pădurea și cîmpurile, găsisse niște lucruri stranii în apropierea puțului. Era o grămăjoară de fiare stîlcite și parcă topite, care, desigur, fuseseră odată lanterna; iar o toartă îndoită și niște cer-

curi de fier strîmbate alături, acuma de asemenea pe jumătate topite păreau să mai aducă aminte de găleată. Asta era tot. Nahum acum nu mai îndrăznea să-și închipuie nimic, doamna Pierce era amuțită de groază, iar Ammi cînd se întorsese acasă și auzise povestea, nu știa nici el ce să spună. Merwin nu mai era și n-avea nici un rost să le spună asta celor din jur, care acum ajunseseră să-i evite cu totul pe Gardneri. N-avea de asemenea nici un rost să mai discute asta cu orășenii din Arkham care erau dispuși doar să rîdă de poveștile acestea. Thad se dusesse și acum dispăruse și Merwin. Era ceva care se țira pe furiș și aștepta momentul să se lase văzut și simțit. Nahum însuși avea să se ducă și el curînd și vroia doar să-l roage pe Ammi să aibă grijă de nevestă-sa și de Zenas dacă aveau să-i supraviețuiască. Fără îndoială totul era judecata lui Dumnezeu pentru cine știe ce mare vină; cu toate că el n-ar fi știut să spună exact pentru ce anume, căci își văzuse din totdeauna de drum cu capul sus pe căile Domnului, după cîte stătea el să-și aducă aminte.

Timp de două săptămîni după aceea, Ammi nu-l mai văzuse pe Nahum; în cele din urmă însă, neliniștit că s-ar fi putut petrece cine știe ce nouă grozăvie, își înfrînse spalmele și se hotărî să facă o vizită la ferma lui Gardner. Din hornul cel mare nu mai ieșea nici un firicel de fum și o clipă vizitatorul se temu că se și împlinsese tot ce ar fi putut fi mai rău. Înfașurarea fermei îi trezea spaima – iarbă uscată încăruntită, frunze veștede risipite pretutindeni, vițele atîrnînd în lațe sfărîmicioase de pe zidurile și frontoanele parcă deodată învechite și arborii mari golași agățîndu-se parcă cu ghearele de cerul cenușiu de noiembrie cu un fel de rea-voință încăpățînată pe care Ammi o intuia izvorînd de-a dreptul dintr-o schimbare abia simțită în răsfiirarea crengilor. Însa Nahum mai trăia. Era într-o stare de mare slăbiciune, lungit pe o iaviță din bucătăria lui, o încăpere cu tavanul scund, însă părea pe de-a întregul conștient și în stare să rostească porunci dintre cele mai obișnuite lui Zenas. Un frig de moarte domnea în încăpere; și cînd pe Ammi îl

trecură în chip vizibil flori, gazda sa țipă cu glas răgușit după Zenas să aducă lemne. De lemne de foc era într-adevăr mare nevoie, pentru că vatra căminului întunecată ca o cavernă era stinsă și pustie, bîntuită doar de un nor de funingine spulberată de vîntul înghețat coborînd pe gura hornului. Curînd Nahum îl întrebă pe oaspetele său dacă lemnele astea adăugate peste foc îl mai încălziseră nițel și atunci abia își dădu seama Ammi ce se petrecea. Coarda aceasta, cea mai rezistentă dintre toate, pleznise și ea pînă la urmă și mintea nefericitului fermier era acuma dincolo de orice alte suferințe.

Cu toate întrebările sale meșteșugite, Ammi nu fu în stare să afle ceva lămurit despre dispariția lui Zenas. <<În puț – acuma stă în puț –>> a fost tot ce-i putea spune încetoșatul lui tată. Și atunci în mintea oaspetelui fulgeră gîndul pe care, fără să-și dea seama, și-l ținuse pînă atunci ascuns, la nevesta nebună a fermierului, și-și abătu întrebările într-acolo. <<Nabby? Păi uite-o aicișă!>> sună răspunsul surprins al sărmanului Nahum și atunci Ammi înțelese că trebuia să cerceteze singur dacă vroia să afle răspunsul adevărat. Lăsîndu-și gazda să sporovăiască liniștit, în neștire, pe iavița lui, luă cheile din cuiul de lingă ușă și urcă pe treptele de lemn rosnițoare către pod. Acolo sus era un aer foarte închis și apăsător și nu se auzea nici un fel de sunet din nici o parte. Dintre cele patru uși pe care le vedea în față, doar una singură era încuiată și în asta se apucă să încerce cheile din lanțul pe care-l luase cu el. Cea de-a treia se dovedi cea bună, și după ce se luptă puțin cu clanța, Ammi împinse ușa cea scundă și albă.

Înăuntru era întuneric beznă, căci ferestra era mică și pe jumătate astupată de gratiile grosonale de lemn și la început Ammi nu putu să vadă nimic pe dușumeaua de scînduri albe. Domnea însă o duhoare insuportabilă și, înainte de a face vreun pas înăuntru, fu nevoit să se retragă într-o altă încăpere să încerce acolo să-și umple plămîinii cu un aer mai respirabil. Cînd intră în sfîrșit văzu într-un colț ceva negru, și cînd apucă să vadă mai bine despre ce era vorba începu să urle de groază cît îl

țineau puterile. Urlînd astfel înnebunit, avu parcă o clipă impresia că un nor trecu peste fereastră întunecînd-o și un moment mai tîrziu se simți împins la o parte de ceva care părea să fie o răbufnire puturoasă de aburi. Culori ciudate îi dansau prin fața ochilor și dacă ororarea clipelor prin care trecea nu l-ar fi amețit de tot, s-ar fi fus cu gîndul la globulul pe care savanții îl scosese cu ciocanul din meteoritul din curte și la vegetația bolnavă răsărită pretutindeni în jurul casei în primăvara aceea. Dar așa nu se putea gîndi decît la monstruoza care-i stătea în față și care, era limpede, împărtășise soarta tînarului Thaddeus și a vitelor. Însă lucrul cel mai de groază era că această oroare fără nume se mișca tot timpul încet, dar vizibil, pe măsură ce se prefăcea în pulbere.

Nu l-am putut convinge pe Ammi să-mi dea alte amănunte în legătură cu această scenă, însă în povestirile lui despre cele petrecute apoi nu se mai vorbește deloc de forma aceea mișcătoare din colțul podului. Sînt anumite lucruri pe care nu le poți spune cu voce tare și unele fapte pe care ajungi să le săvîrșești din bunătațe, dar care sînt susceptibile uneori să fie aspru judecate de lege. Am înțeles din povestirea lui că pînă la urmă în încăperea din pod n-a mai rămas nici un fel de făptură vie pentru că a mai fi lăsat acolo orice fel de lucru sau ființă în stare să mai palpeze ar fi fost o faptă atît de monstruoasă încît ar fi ajuns să-l consemne pe orice om cu simțul răspunderii la chinurile veșniciei. Oricine care n-ar fi fost unul dintre fermierii flegmatici de prin partea locului și-ar fi pierdut cunoștința sau și-ar fi răcicit mințile, însă la urmă Ammi a trecut, știind ce face, prin ușa aceea scundă a încăperii din pod și a încuiat în urma sa taina blestemată de care dăduse cu ochii. Acum mai important era să se vadă ce se mai putea face cu Nahum; trebuia hrănit și îngrijit și transportat în vreun loc unde să i se poată într-adevăr veni în ajutor.

Cînd începuse să coboare pe scările întunecoase, Ammi auzi un bufnet înăbușit de undeva de jos. I se păru chiar că aude un țipăt înăbușit deodată,

și de atunci își aminti, străbătut de un fior, de aburul duhnitor care trecuse pe lîngă el în încăperea plină de spaimă de deasupra. Ce prezență fusese aceea pe care o stîrnise țipătul și intrarea lui în acea încăpere? Oprit locului de o spaimă fără nume, auzi de jos, de sub el încă alte sunete. Fără îndoială era vorba de un corp greu, tirît pe jos, și un zgomot înfricoșător la culme, ca un fel de bălăceală printr-un lichid vîscos, din care s-ar fi supt cu gîlgîieli scîrbavnice. Într-un delir în care își simțea mîntea împinsă spre gînduri nesuferite, își aminti fără să vrea de ceea ce văzuse sus, în pod. Doamne Dumnezeu! În ce lume de coșmaruri hidoase fusese îmbrîncit fără apărare? Nu încerca să se mai cîntească nici înainte și nici îndărăt, ci rămase locului zgîlțit de fiori la cotul cel mai întunecos al scării strînse între pereții de lemn. Cel mai mic amănunt din ceea ce auzea i se întipărea cu fierul roșu în mîntea. Zgomotele, senzația neașteptată de spaimă fără scăpare, întunericul, căderea abruptă a treptelor înguste – și sfînte Dumnezeu! – luminozitatea aceea nelămurită, dar perceptibilă, pe care o căpătase toată lemnăria din jur, treptele, panelurile, cornișele, bîrnele, totul.

Și atunci, calul lui Ammi rămas afară în curte izbucni într-un nechezat sălbatic, și urmă de îndată un ropot care arăta că o rupsesse la goană în galop. Într-o clipă și calul și trăsura se depărtaseră pînă într-atîta încît nu se mai auzeau, și omul rămase înspăimîntat pe treptele scaldate în întuneric să se întrebe în neștire ce anume îl pusese pe goană. Însă nu acesta fusese totul. Se mai auzise de afară și un alt zgomot. Un fel de plescăit lichid – ceva căzînd în apă – trebuia să fi venit dinspre puț. Își lăsase trăsura și calul nepriponit acolo lîngă puț și fără îndoială o roată izbise o piatră și o aruncase în puț. Și mereu luminiscenta aceea lividă, licărind pretutindeni în lemnăriile care-l înconjurau, Doamne! Ce veche trebuie să fi fost casa asta! Majoritatea încăperilor țineau de casa clădită înainte de 1670, iar acoperișul în pantă fusese pus nu mai tîrziu de 1730.

Acum însă se auzea distinct ceva zgrepțănind pe dușumeaua de jos și Ammi își încleștă pumnul pe o bită groasă pe care o găsise undeva în pod. Străduindu-se așadar din rășputeri să-și vină în fire, coborî scara pînă jos și, luîndu-și inima în dinți, înaintă spre bucătărie. Dar nu mai ajunse pînă acolo, pentru că ceea ce căuta el nu mai era acum în bucătărie. Îi leșise întru întîmpinare, și, într-un fel, s-ar fi putut spune că mai era încă ceva viu. Dacă se țirise singur sau dacă fusese tras de vreo forță din afară, Ammi n-ar fi știut să spună, dar era sigur că fusese cuprins de ghearele morții. Totul se petrecuse în această jumătate de oră din urmă, iar năruirea deplină, încărungițea și putreziciunea își croiseră adînc drumul. Lucrul era de o hidoșenie sfărîmicioasă și bucăți uscate se desprindeau ca niște solzi din ei. Ammi nu se înțea cîtuși de puțin în stare să-l atingă, și nu putea face altceva decît să se holbeze înnebunit de groază la strîmbătura scîlîmbă a ceea ce fusese odinioară un chip omenesc. <<Ce-a fost, Nahum – ce-a fost asta?>> Asta fu ce șopti el și buzele tumefiate, ca niște plăgi purulente mai izbutiră să crocănescă un ultim răspuns.

<<Nimica... imic... culoarea... arde... rece și udă, da' arde... stătea-n puț... am văzut-o... ca un fum... așa ca florile de as-primăvară... și puțu' scînteia noaptea... Thad și Merwin și Zenas... tot ce-a fost viu... suge viața din totu'... în piatra aia... trebuie c-a venit în piatra aia... otrăvit peste tot locu'... nici nu știu ce vrea... lucru' ăla, rotundu' pe care l-au scos ăla de la versitate din piatră... l-au spart... tot culoarea aia era... toc-mai așa, ca florile și plantele... trebuie c-au mai fost și altele... semințe... semințe... au crescut... prima dată am văzut-o săptămîna asta... ea trebuie că i-a luat pe Zenas... era băiat mare, plin de viață... la început îți încovoalea mintea, și te apucă... te arde... în apa din puț... ai avut dreptate... apă blestemată... Zenas nu s-a mai întors de la puț... nu poți să scapi... te trage... știi că vine ceva, da' nu poți să faci nimic... am tot văzut-o mereu de cînd l-a luat pe Zenas... ce-i cu Nabby, Ammi?... nu-ș-ce-i cu capu' meu... nici

nu mai știu de cîn' nu i-am mai dat de mîncare... are s-o la și pe ea, dacă n-avem grijă... numai așa o culoare... și fața ei prinde culoarea asta cîteodată, așa noaptea... și arde și suge... vine de undeva unde nu-s lucrurile ca pe-acea... așa zicea unu' din profesorii ăia... avea dreptate... bagă de seamă, Ammi, vezi că poate să facă... suge viața din tine...>>

Însă aceasta fu totul. Ceea ce vorbise pînă atunci nu mai putea vorbi pentru că locul unde fusese fața se năruise cu totul. Ammi așternu o față de masă în carouri peste ce mai rămăsese și se trase îndărăt clătîniindu-se pe picioare, pe ușa din dos, afară, către cîmpurile din spate. Urcă panta spre pășunea de zece acri și de acolo se îndreptă cum putu spre casă pe drumul de miază-noapte și prin pădure. Nu se simțea în stare să treacă pe lîngă puțul de unde-î fugise calul. Aruncase o privire într-acolo pe fereastră și văzuse că nu lipsea nici o piatră din ghizduri. Așadar nu roata puțului răsturnase ceva înăuntru – plescăitul fusese de la altceva – ceva care intrase în puț după ce terminase cu sârmanul Nahum...

Cînd Ammi ajunse acasă, calul și trăsura sosiseră dinainte și nevestăsa nu mai știa ce să facă de groază. După ce o liniștise fără să-i dea vreo explicație, porni de îndată spre Arkham și anunță autoritățile că familia Gardner se stinsese pînă la ultimul om. Nu mai întîrzie să dea amănunte, ci le povesti doar despre moartea lui Nahum și Nabby, căci despre Thaddeus se știa dinainte și mai adăugă și că se părea că era la mijloc aceeași cauză care decimase și vitele. Mai spuse că dispăruseră și Merwin și Zenas. La poliție i se puseră o mulțime de întrebări și pînă la urmă Ammi fu silit să se ducă însoțit de trei polițiști la ferma lui Gardner, împreună, de altfel, și cu cornerul, medicul legist și veterinarul care tratase animalele bolnave. El însuși merse cu totul împotriva voinței sale, căci acuma se făcuse după-amiază lîrziu și se temea de căderea nopții în locul acela blestemat, însă oricum era mai liniștit că avea ațiția oameni în jur.

Cei șase se imbarcară într-o trăsură mai spațioasă, care urmă trăsura lui

Ammi și sosiră la ferma ciumată pe la ora patru. Oricît ar fi fost de deprinși cu amănunte înfricoșătoare polițiștii, nici unul din ei nu rămase netulburat de ceea ce găsiră în pod și sub fața de masă în carouri de pe dușumeaua de jos. Înfațișarea fermei însăși, cufundată în pustietatea ei cenușie, era de ajuns să stîrnească fiori de groază, însă cele două lucruri atinse de descompunere depășeau orice închipuire. Nimeni nu fu în stare să le privească mai îndelung și medicul legist recunoscu de altfel că nu mai avea aproape de examina. Bineînțeles, puteau fi încercate analize, și se apucă să ia fragmente pentru așa ceva – și aici trebuie adăugat că se vădi ceva cu totul inexplicabil la laboratorul universității unde cele două recipiente cu pulbere fură duse pînă la urmă. La spectroscop, ambele specimene prezentară un spectru necunoscut, în care multe dintre benzile ciudate de culoare erau exact cele arătate de straniul meteorit cu un an înainte. Proprietatea de a emite acest spectru dispăru într-o lună după aceea, praful dovedindu-se a consta doar din fosfați și carbonați alcalini.

Ammi nu le-ar fi spus de bună voie nimic celorlalți despre puț, căci se temea că ei ar fi vrut să procedeze pe loc la unele cercetări acolo. Se apropia apusul soarelui și el abia aștepta să se vadă cît mai departe. Însă nu se putea stăpîni să nu arunce mereu priviri pline de nervozitate spre marginea de piatră a puțului în curte și cînd un polițai se gîndi să-l chestioneze în legătură cu aceasta, el recunoscu faptul că Nahum manifestase o mare spaimă față de ceva aflat acolo în adîncuri – spaimă atît de mare încît nici măcar nu se mai gîndise să-i caute acolo pe Merwin sau pe Zenas. După asta, nu mai avu încotro – polițiștii hotărîră să golească și să cerceteze puțul fără întîrziere, așa că Ammi fu nevoit să stea și să aștepte tremurînd din toate încheieturile în vreme ce ceilalți se apucară să scoată găleată după găleată apa din puț și să o verse pe pămîntul umed de alături. Încă de la început, le veni greu să suporte mirosul lichidului și către ultimele găleți trebură să-și astupe nasurile pentru a nu mai simți duhoarea. Însă nu fu o

treabă chiar atît de îndelungată pe cît se temuseră, căci nivelul apei era uimitor de scăzut. Nu mai e cazul să amintesc aici în amănunt ce anume găsiră. Merwin și cu Zenas erau amîndoi acolo, cel puțîn în parte, chiar dacă vestigiile lor erau mai ales de natura oaselor scheletelor. Mai era o căprioară micuță și un ciine mai mare, cam tot în aceeași stare și o grămadă de oase ale unor animale mai mic. Noroiul și clisa de la fund se arătau inexplicabil de poroase și efervescente, și unii dintre oamenii care coborîse ținîndu-se de inelele de fier din ghizduri, luînd cu el și o prăjină, constatase că putea să înfigă lemnul cît mai adînc în noroiul depuse pe fund, fără să ajungă să întîlnească vreun obstacol solid.

Se lăsase acum amurgul și aduseseră lanterne din casă. Pe urmă, cînd se convinseseră că nu mai au ce să găsească în puț, toată lumea se întoarse în casă în saionul cel vechi, să discute ce le mai rămînea de făcut, în vreme ce afară lumina intermitentă a unei semiluni spectrale coborîz istovită peste pustiul cenușiu din jur. Cu toții mărturisiră că nu știu ce să creadă despre toată întîmplarea și constatară că nu văd nici un element de natură să lege într-o explicație convingătoare starea cu totul nemaipomenită a vegetației, molima necunoscută care decimase vitele și oamenii deopotrivă și moartea inexplicabilă a lui Merwin și Zenas în adîncul puțului blestemat. Este adevărat că auziseră cu toții ce spuneau oamenii de prin partea locului, însă nu le venea să creadă că s-ar fi putut petrece cu adevărat ceva atît de contrar legilor firii. Nu era nici o îndoială asupra faptului că meteoritul otrăvise solul, însă bolile vitelor și oamenilor care nu mîncaseră nimic din produsele acestui sol erau o altă poveste. Să fi fost apa din puț? Foarte posibil. Ar fi fost o idee să încerce o analiză. Dar ce nebunie ciudată fusese aceea care-i îndemnase pe amîndoi băieții să se arunce de bună voie în puț? Ceea ce făcuseră în cazul acesta era atît de asemănător de la un caz la celălalt – și rămășițele lor arătau că amîndoi înduraseră aceeași moarte cenușie a fărîmîțării în pulbere. Și de ce erau

toate în jur atît de cenușii și sfărîmicioase?

Coronerul, așezat lîngă o fereastră care dădea spre curte, observă primul licărirea izvorînd din puț. Se lăsase noaptea de-a binelea și de jur împrejur pămîntul acesta, trezind groază, părea scaldat într-o luminiscentă turbure, mai vie însă decît cea a razelor lunii; dar licărirea cealaltă, nouă, era ceva diferit, distinct și părea să țîșnească din gura întunecoasă a puțului ca o rază palidă dintr-o lanternă pe jumătate acoperită, stîrnind niște răsfrîngerii posomorîte în micile băltoace rămase de la gălețile golite în jur. Avea o culoare foarte stranie și cînd se strînseseră cu toții la fereastră, Ammi tresări violent. Căci nuanța razei acesteia bizare și fără nume a nămolurilor ucigătoare nu-e era ceva cu totul necunoscut. Mai văzuse culoarea aceasta înainte și îi era groază să-și amintească ce însemna cu adevărat. O văzuse în globulul sfărîmicios și rău prevestitor din aerolul din vara aceea, o reîntîlnise în vegetația înnebunită din primăvară și i se păruse că o reîntîlnește o clipă chiar în dimineața aceleiași zile la fereastră micuță și zăbrelită din înfricoșătoarea încăpere din pod unde se petrecuseră fapte de froază fără seamăn. Fulgerase acolo o secundă și o răbufnire vîscoasă și pestilențială de abur îl atinsese trecînd pe lîngă el – și apoi sărmanul Nahum căzuse pradă unui lucru tot de culoarea asta. Așa spusese și el cu ultimele cuvinte – spusese că era ca globulul acela, ca plantele lui. Și după aceea calul o rupsese la fugă în curte și se auzise plescăitui în puț – și acum puțul exhaia în noapte o rază lividă, din aceeași nuanță demoniacă.

Trebuie să recunosc că este un argument în favoarea istețimii neobișnuite a lui Ammi faptul că în momentul acela de încordare se mai gîndise la un amănunt în primul rînd de ordin științific. Fără să vrea, poate, se minunase de faptul că îi treziseră în minte aceeași impresie și aburul fulgerîndu-i o clipă prin față ziua, în luma unei ferestre deschise spre cerul de dimineață și exhalarea nocturnă plutind ca o ceață fosforescentă peste peisajul negru și pîrjolit. Era ceva care nu se cuvenea să fie – ceva

nefiresc – și-i veniră în minte teribilele cuvinte de pe urmă ale prietenului său muribund. <<Vine dintr-un loc un' lucrurile nu sînt așa cum trebuie să fie... așa a spus și unu' din profesorii ăia...>>

Toți cei trei cai, priponiți afară de niște pomișori uscați la marginea drumului, nechezau acum și se cabrau disperăți. Vizitiul trăsorii celei mari se îndreptă spre ușă să vadă dacă i-ar putea liniști, însă Ammi își lăsă mîna tremurîndă pe umărul său. <<Nu ieși afară acolo>> îi șopti. <<Mai e ceva acolo, din lucrul ăsta, peste ceea ce ne dăm noi seama. Nahum spunea că e ceva în puț care-ți sugerează viața din tine. Zicea că-i ceva care a crescut din mîngăia aia rotundă cum am văzut cu toții c-a fost în piatra aia de meteor care a căzut anu' trecut în iunie. Te sugerează te arde, zicea, și-i ca un nor, așa, de culoare cum e aia acolo acuma, pe care nici n-o vezi bine și nici nu știi să spui cum e. Nahum zicea că se hrănește cu tot ce-i viu și că se face tot mai puternică. Zicea c-a văzut-o și săptămîna trecută. Trebuie să fie ceva din cer de undeva de departe, cum ziceau oamenii ăia de la 'versitate anu' trecut c-ar fi fost și meteoru'. Felu-n care-i făcure și felu-n care le face pe toate nu e ca lucrurile Domnului de pe lumea asta. E ceva de dincolo.>>

Și astfel rămăseră cu toții acolo, nehotărîți, în vreme ce lumina izvorită din puț se făcea tot mai puternică și caii priponiți afară dădeau din copite și nechezau cu o disperare crescîndă. Fu cu adevărat un moment de groază; spaima dominînd în casa veche și blestemată, cele patru grămăjoare monstruoase de pulbere – două din casă și două din puț – închise în magazia de lemne din spate, și raza de iridiscentă necunoscută și nefirească venind din adîncurile slinoase din față. Ammi îl reținuse pe vizitiu dintr-un impuls, uitînd că el însuși rămăsese totuși neatins după ce aburul colorat îl pâlise în camera din pod, dar poate că totuși făcuse bine că-l oprise. Nimeni n-are să știe vreodată ce s-a petrecut acolo afară în noaptea aceea; și deși lucrul acela de blasfemie venit de dincolo nu făcuse pînă atunci nici un rău vreunei ființe omenești cu mintea neatinsă

dinainte, nimeni n-ar putea spune ce ar fi putut face în ultimul moment, atunci când puterea părea să-i fi sporit și când foarte curînd avea să se miște sub cerul noros pe jumătate bătut de lună cu un fel de siguranță conștientă în mișcări.

Deodată unul dintre polițiștii de la fereastră scoase un sunet înăbușit trăgîndu-și respirația. Ceilalți se întoarseră spre el și apoi îi urmară repede privirile spre punctul în care și le oprise și el după ce pînă atunci și le plimbase fără rost prin noapte. Nu mai era nevoie de nici un fel de cuvinte. Ceea ce pînă atunci se mai pusese la îndoială în vorbele schimbate cu glasul scăzut de către oamenii de prin partea locului nu mai era acum în nici un fel de pus la îndoială, și tocmai din cauză că toți cei acolo de față se declaraseră mai tîrziu – cînd mai vorbiseră despre asta în șoaptă – cu totul de acord că văzuseră toți același lucru, nu mai vrăa nimeni astăzi la Arkham să mai vorbească despre zilele stranii de demult. Este necesar să spunem că în ceasul acela al serii nu bătea nici cea mai slabă suflare de vînt. Începuse să bată nu peste multă vreme, însă în clipa aceea nu se simțea nici o adiere. Chiar și virfurile uscate ale frunzelor de muștar de la marginea gardului, cenușii și pîrjolite și coviltirul în franjuri al trăsुरii în care veniseră rămăseseră nemișcate. Și totuși în calmul încordat, ireal, virfurile înalte golașe ale tuturor copacilor din curte se legăneau vizibil. Zvîcneau bolnăvicios și spasmodic, agățîndu-se cu încheștări convulsive, epileptice, de norii luminați de lună, zgîriind neputincioase aerul înfestat ca și cum s-ar fi chircit însuflețite de un curent străin, nefiresc, pornind de la cine știe ce oroare subpămînteană zvîrcolindu-se și zbătîndu-se în rădăcinile lor înnegrite.

Cîteva secunde toți rămăseră cu respirația tăiată. Apoi un nor negru trecu peste fața lunii și o clipă silueta crengilor agățătoare se șterse. Atunci se ridică un strigăt din toate piepturile; înăbușit de spaimă, însă răgușit, aproape același din toate părțile. Căci spaima nu se ștersese o dată cu contururile de afară și în clipa aceea de întuneric, mai adînc suspendată în

groază, privitorii văzură zvîrcolindu-se pe coroana copacilor mii de puncte mici de luminescență turbure, bolnavă, încărcînd fiecare creangă cu un fel de foc al Sfîntului Anselm sau cu flăcările coborîtoare asupra capetelor Apostolilor la Rusalii. Era o constelație monstruoasă, cu lumină nefirească, asemenea unui roi de licurici îmbulbiți cu stîrvuri dansînd sarabande drăcești asupra unor mlaștini de iad; și culoare îi era ca a aceleiași infiltrații fără nume pe care Ammi începu să o recunoască plin de spaimă. Și toată vremea raza de fosforescență dinspre puț se făcea tot mai luminoasă, suflînd peste mințile celor strînși acolo un sentiment al pieririi, al sfîrșitului de lume, mai apăsătoare cu mult decît și-ar fi putut-o închipui mîntea lor conștientă. Acum nu mai *scînteia* înspre afară, se *revărsa* în afară, și acolo unde fluxul acesta diform de culoare nedefinită păreasa puțul părea să curgă de-a dreptul spre cer.

Veterinarul se înfioră și merse cu pași grei spre ușa din față să potrivească acolo drugul de fier al zăvorului. Ammi tremura și el ca varga și se văzu silit să tragă de ceilalți și să arate cu degetul căci îi pierise glasul atunci cînd vru să le atragă atenția asupra luminozității sporite a copacilor. Nechezatul și tropăitul cailor ajunsese acum ceva de spaimă, însă nici unul din cei strînși în casa cea veche nu s-ar fi aventurat în curte pentru nici o răsplată de pe lume. Cu fiecare clipă creștea strălucirea copacilor și crengile lor deznădăjduite păreau să se încordeze tot mai înspăimîntate spre cer. Acoperișul de lemn și roata puțului străluceau și ele acum și unul din polițiști arătă mut cu degetul spre un șopron de lemn și niște stupi de lîngă zidul dinspre apus al curții. Începuseră și ele să strălucească, chiar dacă trăsurile priponite ale celor sosiți aici păreau pentru moment să nu fi fost atinse de această iridiscență ciudată. Pe urmă se dezlănțui un vacarm și un tropăit sălbatic pe drum și cînd Ammi stînsese lampa ca să se vadă mai bine afară, văzură că atelajul cu caii înnebuniți rupseseră pomișorii de care erau legați și fugeau acum trăgînd după ei trăsura goală.

Șocul acesta le mai dezlegă limbile și

începură să schimbe șoapte sfioase. <<Se răspîndește pe tot ce-i materie organică pe aici>>, murmură medicul. Nu-i răspunse nimeni, însă omul care coborîse în puț își exprimă părerea că bijbîitul lui cu prăjina s-ar fi putut să stîrnească ceva neștiut de acolo din adîncuri. <<A fost groaznic>>, adăugă. <<Pur și simplu nu exista fundul. Doar clisă și bulboane și parcă simțeau că e ceva care pîndește acolo dedesubt, în adînc.>> Calul lui Ammi se mai zbătea nechezînd asurzitor afară în drum și aproape că acoperea glasul tremurat și stîns al stăpînului său atunci cînd acesta își destăinuia gîndurile năuce. <<A venit din piatra aia – se agață de tot ce-i viu – s-a hrănit din asta, din mintea și trupul lor – Thad și Merwin, și Zenas și Nabby – Nahum la urmă și el – au bătut cu toții apa asta – a pus stăpînire pe ei – a venit de dincolo, de unde lucrurile nu-s ca pe aicea – și acuma se întoarce acasă la ea.>>

În clipa aceea, cînd coloana de culoare neștiută izbucni deodată într-o flacăra vie și începu să se împletească în contururi fantastice pe care fiecare dintre spectatori avea să le descrie altfel mai tîrziu, de la sărmana Hero rămasă priponită afară țîșni un sunet cum nimeni nu mai auzise pînă atunci și n-avea să mai audă de atunci de la vreun cal. Pînă la unul, toți cei adunați în salonul apăsător de înfricoșare își astupară urechile și Ammi se trase îndărăt de la fereastră, covîrșit de un fior de greață și oroare. Cuvintele n-ar putea exprima sunetul acela – și cînd Ammi se hotărî să privească iarăși pe fereastră, bietul animal zăcea prăbușit, inert în bătaia lunii, printre sfărîmăturile trăsuricii. Și asta fu ultimul lucru care se mai putea spune despre Hero pînă ce o îngropară a doua zi. Însă nu era timp de jelanii acum, căci aproape în aceeași secundă unul dintre polițiști îi făcu pe tăcute atenție la ceva teribil, aflat chiar acolo, în aceeași încăpere cu ei. Acum cînd lampa era stinsă era evident că întreaga încăpere începea să se îmbibe de o luminiscență nelămurită. Se întindea licăritoare pe dușumeaua de scînduri late și pe zdrențele cu carouri miciute. Serpuia în sus și în jos pe cornișele de lemn, tremura zdrențuită

pe marginile rafturilor și pe consola căminului și infesta ca o boală ușile și celelalte mobile. Se vedea cu ochii, de la o clipă la alta, cum crește și în cele din urmă era limpede pentru orice că făpturile care ar mai fi vrut să-și păstreze mințile trebuiau să fugă neîntîrziat din această casă.

Ammi le arătă ușa din dos și cărarea care șerpua pe cîmpuri spre pășunea de zece acri. Se grăbiră pe acolo împleticindu-se ca și cum ar fi alergat în vis și nu mai îndrăzniră să arunce nici o privire îndărăt, pînă nu se văzură în siguranță pe culmea colinei. Cărarea aceasta era pentru ei ca un dar al providenței pentru că nici unul n-ar fi fost în stare să treacă prin curtea din față, pe lîngă puțul de acolo. Și așa era destul de rău că trebuieră să treacă pe lîngă hambarul și șoproanele licăritoare și printre pomii strălucitori din livadă cu formele lor contorsionate, spectrale: însă, mulțumită cerului, crengile se zvîrcoleau mai ales înspre înălțimi. Pe cînd treceau peste un pod țărănesc de lemn peste Pîriul Chapman, luna intră în niște nori neașteptat de negri, astfel că de aici încolo trebuieră să-și pipăie ca orbii drumul înainte peste cîmpuri.

Cînd se hotărî să privească îndărăt spre acum îndepărtata fermă a Gardnerilor, în fundul văii îi întîmpină o priveliște monstroasă. Întreaga fermă strălucea în aceeași hidoasă îmbinare de culori nemaivăzute; copacii, clădirile și chiar iarba și verdețurile care nu se pîrjoliseră cu totul în acea pulbere sfărîmicioasă, de moarte. Crengile se străduiau parcă să urce spre ceruri, ascuțindu-se în limbi de flacăra uricioasă și fîșii mereu zvîcnitoare din același foc monstruos se furișau pe lîngă colțurile casei, hambarului, șoproanelor. Era o scenă ca o viziune de ale lui Fuseli și pretutindeni domnea zvîrcolirea aceasta drăcesc sărbătorească, diformă și licăritoare, curcubeul acesta nemaivăzut și fără contururi, de otravă neînțeleasă, izvorîta din puț – gîfîind, pipăindu-și calea, lingînd, întinzîndu-se, sticlînd, contorsionîndu-se și fierbînd cu răutate drăcească în cromatismele lui cosmice, cu neputință de asemuit cu ceva.

Pe urmă, pe neașteptate, iucrul acela

hidos țîșni în sus, vertical, înspre cer, ca o rachetă sau un meteor, fără să lase în spate nici o dîră și făcîndu-se nevăzut printr-o gaură rotundă cu contururile ciudat de linie printre nori – totul atît de repede, că nici unul din ei nu apucă să-și tragă respirația sau să scoată vreo explicație. Nici unul dintre cei care văzuseră zvicnetul acesta n-avea să-l uite vreodată și Ammi rămase cu privirile prostite spre constelația Lebedei, scînteind deasupra celorlalte, în locul în care culoarea neștiută își croise drum spre Calea Laptelui. Însă privirile îi fură împinse în clipa următoare spre pămînt de trosnetul venind din vale. Era, întocmai, un trosnet. O sfărîmare și un scîșnet, nu o explozie, așa cum mai tîrziu afirmaseră mai mulți dintre ei. Oricum, rezultatul fu același, căci într-o singură clipă, din ferma aceea blestemată și menită pieirii țîșni o erupție strălucitoare, cataclismică, de scînteii și substanțe nefirești; încetîșîndu-le privirile puțînilor oameni care se întîmplase s-o vadă și aruncînd înspre zenit un șuvoi sfărîmat îndată în țândări fantastic colorate, atît de respingătoare încît lumea noastră nu și le-ar putea vreodată recunoaște ca ale ei. Prin aburii care se strîngeau repede, mai putură urmări o clipă golul imens și bolînd care se făcea nevăzut și după altă clipă și țândările acestea se stînseseră. În urmă și sub ele, coborîse iarăși întunecimea spre care cei de aici n-ar mai fi vrut pentru nimic în lume să se mai întoarcă vreodată, iar asupra acestora toate, se stîrnise un vînt ațîțător care părea să măture totul în cale cu palele lui negre, înghețate, suflînd dinspre hăurile interstelare. Mugea și țîpa, și biciuia cîmpurile; și cîmpurile erau strîmbate cu o furie cosmică, ne-bunească și cei care acolo pe deal priviseră scuturați de fiori aceste întîmplări înspăimîntătoare înțeleseseră că nu mai avea rost să aștepte luna în drumul ei dintre nori ca să mai vadă ce mai rămăsese din ferma lui Nahum.

Prea îngroziți ca să mai încerce măcar vreo explicație, cei șapte bărbați, tremurînd ca varga, se îndreptară cu chiu cu vai spre Arkham pe drumul de miază-noapte. Ammi era într-o stare mai proastă încă decît oricare dintre

însotitorii săi, și-i rugă să intre împreună cu el în bucătăria fermei sale, înainte de a-și vedea de drum mai departe spre oraș. Nu ținea să străbată singur pădurea scuturată de vînt de la drumul mare pînă la fermă. Pentru că el mai îndurase o spaimă de care ceilalți fuseseră scutiți și de atunci încolo avea să fie bîntuit fără încetare de o spaimă despre care nici nu îndrăzni să vorbească mulți ani. Cînd ceilalți care priviseră împreună cu el de pe colina bătută de vînt se întorseseră să-și continue drumul, Ammi mai aruncase o ultimă privire de o clipă spre valea umbrită de pustietate care pînă de curînd adăpostise pe nefericitul său prieten. Și din locul acela îndepărtat, mai văzuse cum ceva nelămurit se ridicase o clipă, ca să se prăbușească iarăși de îndată, peste locurile din care oroarea cea mai mare și diformă țîșnise în cer. Era o culoare numai – însă nu o culoare din cer sau de pe pămînt. Și pentru că Ammi recunoscuse această culoare și știa că rămășița aceasta fără putere mai pîdea încă, acolo în puț, nu mai fusese același om de atunci înainte.

Ammi n-avea să se mai apropie niciodată de locurile acelea. Au trecut patruzeci și patru de ani de cînd s-au petrecut ororile de mai sus, însă el n-a mai călcat pe acolo și a mărturisit că-i pare bine că lacul de acumulare se va întinde peste întreaga regiune. Și mie are să-mi pară bine, căci îmi amintesc și acum cu un fior de felul în care lumina soarelui și-a schimbat culoarea la gura puțului părăsit, atunci cînd am trecut și eu pe acolo. Nădărduiesc că apele au să fie aici foarte adînci – însă chiar și așa, n-am să beau niciodată din ele. Nu cred că am să mai fac vreodată vreo vizită prin părțile acestea, sau prin jurul orașului Akham. Trei dintre cei care fuseseră atunci cu Ammi se reîntorseeseră a doua zi dimineață să vadă ruinele la lumina zilei; numai că adevărul este că nu erau nici un fel de ruine la horn, pietrele din pivniță, unele resturi minerale și metalice ici și colo, și ghizdurile puțului bîntuit. În afară de calul mort al lui Ammi, pe care-l traseră mai la o parte să-l îngroape și de

trăsurica lui, care-l și fusese redată apoi, tot ce mai fusese viu pe acolo pierise. Mai rămăseseră doar cinci acri pustiți, acoperiți de o pulbere cenușie și de atunci n-a mai crescut niciodată nimic prin locurile acestea. Până și în ziua de azi se întinde aici un loc imens, mîncat parcă de acizi, printre păduri și cîmpuri, și puținii care au mai îndrăznit să-l arunce vreo privire în ciuda celor ce se șoptesc despre el prin partea locului, l-au botezat <<landa fulgerată>>.

Istoriisirile care circulă pe aici din gură în gură sînt stranii. Ar putea fi încă și mai stranii dacă orașenii și oamenii de știință de la universitate ar manifesta destul interes să analizeze apa din puțul părăsit, sau pulberea cenușie pe care nici un fel de vînt nu pare s-o mai stîrneasă vreodată. Și specialiștii în botanică ar trebui să studieze flora rămasă pitică de la marginile acestui loc, căci poate o asemenea cercetare ar putea arunca vreo lumină asupra zvonurilor care circulă printre țărani că năpasta se întinde – puțin cîte puțin, poate numai cu cîte un deget, la frunțarii, în fiecare an. Oamenii spun că verdeța de prin vecinătate nu mai are aceeași culoare, așa cum s-ar cuveni, primăvara și că ar bîntui niște fapte negîndite care-și lasă urmele strîmbe prin zăpada iernatică. De altminteri zăpada nici nu mai cade atît de groasă, pe pămînturile acestea fulgerate. Căii – puținii care au mai rămas în epoca aceasta a mașinilor – manifestă neliniște intrînd în această vale tăcută; și vîntorii nu se mai pot bizui pe cîinii lor atunci cînd se apropie prea mult de locurile ninse cu cenușă.

Se mai spune și că urmările asupra minților celor de pe aici sînt cît se poate de rele; foarte mulți sînt cei care au cam luat-o razna în anii de după întîmplările cu Nahum și nici unul din ei n-a mai avut puterea să se smulgă de pe locurile astea. Pe urmă, cei cu mîntea mai întregă au părăsit țînutul, și numai străinii au încercat să se stabilească în așezările căzute în ruină. Însă nici ei n-au putut rămîne prea mult; ne întrebăm ce zvonuri fantastice, ciudate, se mai șopteau printre ei, să le însufle o viziune poate, chiar mai pătrunzătoare decît cea pe care o

cunoscuseră cei de prin partea locului în legătură cu regiunea aceasta. Au susținut doar că visele care ajuseseră să le bîntuie nopțile erau prea hidoase, mai ales în mediul acesta nefiresc; și adevărul este că numai priveliștea întunecatului peisaj din jur ar ajunge să stîrneasă cele mai sălbatice închipuiri. Nici unul dintre cei care s-au întîmplat să călătorească prin aceste rîpe adînci nu s-a putut elibera de o strîngere de inimă și artiștii chiar care au ajuns să picteze adîncurile umbrite ale pădurilor i-au trecut fiorii în fața tainelor care le-au asaltat mîntea deopotrivă cu ochii. Eu însuși îmi amintesc de senzația nemaicunoscută pe care am încercat-o în unica mea plimbare însingurată prin pădurile de aici înainte de a fi ascultat povestirile lui Ammi. Cînd coborîse amurgul, știu și acum că îmi dorisem să văd adunîndu-se norii, căci era o sfioșenie de pe altă lume în hăurile adînci, cerești, de deasupra care mi se strecurase și mie în suflet.

Să nu-mi cereți să vă spun ce gîndesc eu despre toate acestea. Nu știu ce să gîndesc – acesta e adevărul. Nu era nimeni pe care să-l pot întreba, decît Ammi; căci orașenii din Arkham nu vorbesc deloc despre vremurile acelea nefirești și toți cei trei savanți care au văzut aerolitul și globul său colorat sînt morți acum. Au mai fost acolo și alte globule – de asta putem să fim siguri. Unul din ele trebuie să fi găsit o cale să se hrănească singur și să se elibereze și e probabil că mai fusese încă unul care nu reușise să se desprindă la timp. Fără îndoială că acesta a rămas mai departe în puț – știu bine că era ceva cu totul nefiresc în lumina soarelui așa cum cobora peste puțul acela miazmatic. Țăranii de pe aici spun că pîrjolul acesta tăcut se întinde pe o suprafață de cîteva degete în fiecare an, așa că există poate chiar și acum o posibilitate pentru ca el să se miște și să se hrănească. Dar oricare ar fi demonul care clocește acolo, trebuie să fie legat de ceva, căci altminteri s-ar fi răspîndit repede. E poate înlănțuit de rădăcinile copacilor care se zvîrcolesc spre cer agățîndu-se de văzduh? Prin jurul Akhamului circulă și acum legende despre niște stejari care scînteie și se

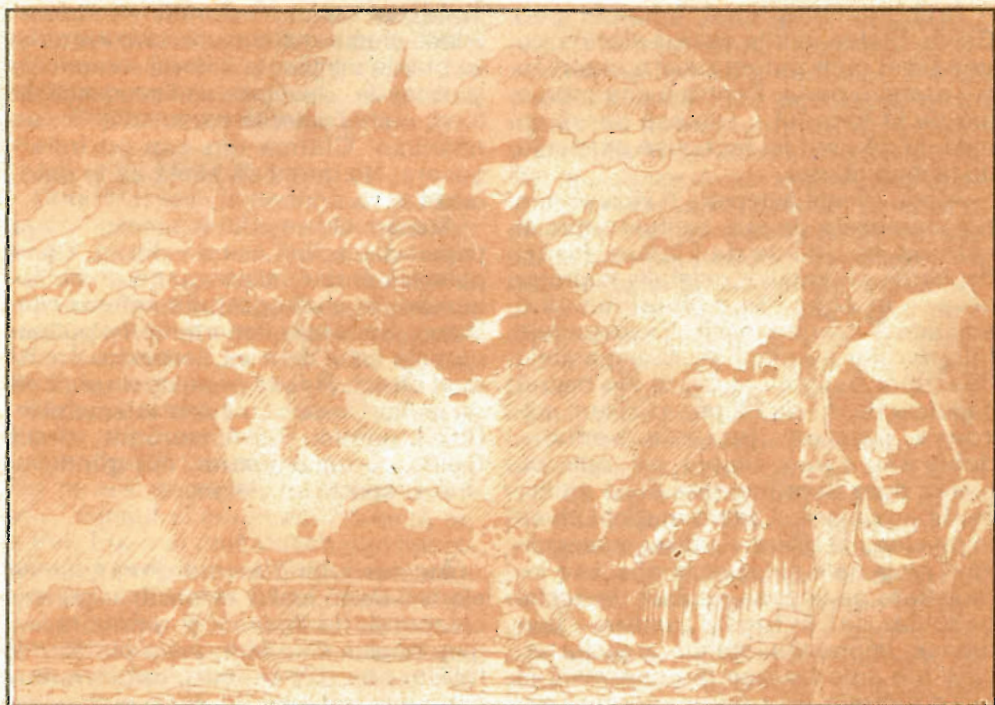
cutremură în chip nefiresc noaptea.

Ce este cu adevărat, numai Dumnezeu știe. Dacă ar fi să ne referim la materia din care e făcut, presupun că lucrul descris de Ammi ar fi un gaz, numai că acest gaz ascultă de legi care nu sînt cele ale lumii noastre. Nu e ceva care să vină din lunile și sorii noștri așa cum îi cunoaștem prin telescoapele și plăcile fotografice de la observatoarele noastre. Era doar o culoare căzută din spațiu – un mesager de spaimă de tărîmurile diforme ale nesfirșitului de dincolo de întreaga fire așa cum o cunoaștem; din tărîmurile la gîndul existenței cărora mințile noastre se încetoșează și dinspre care suflă nebunia hăurilor negre de dincolo de cosmos dintr-o dată deschizîndu-ni-se în fața ochilor.

Mă îndoiesc cu toată sinceritatea că Ammi m-ar fi mințit, cel puțin în chip conștient, și nu cred că povestea lui ar fi fost un fior de nebunie, așa cum mă avertizaseră unii orășeni de pe acolo. Ceva înspăimîntător coborîse peste dealurile și văile acestea o dată cu meteorit, și ceva înspăimîntător – deși

n-aș putea spune cît anume din el – mai rămîne încă acolo. Cînd am să știu că s-au revărsat apele peste toate acolo, am să răsufli ușurat. Pînă atunci sper că nu i se va întîmpla nimic lui Ammi. El a văzut prea multe lucruri legate de obiectul acela – și influența lui este nebănuită. De ce n-a fost în stare să plece din locurile de aici? Ce limpede își mai amintea de ultimele cuvinte ale lui Nahum – << nu poți să scapi – te trage – știi că vine ceva, da' nu poți să faci nimica >> –, Amii e un bătrîn atît de cumsecade, cînd se apucă de lucru echipa care are să supravegheze apele lacului de acumulare trebuie să-i scriu inginerului șef să nu-l piardă din ochi. N-aș vrea să ajung să mă gîndesc la el ca întrupînd monstruoșitatea contorsionată, sfărîmicioasă, care se întoarce tot mai des să-mi bîntuie somnul.

*În românește de
MIRCEA IVĂNESCU*

Genotip de lux

Sosirea unei curtezane Genothro constituia întotdeauna un eveniment major. Era normal să fie așa: navele-palat soseau o dată la cincizeci de ani, cu tentațiile lor uriașe, cu luxul și voluptățile unei alte lumi. „Clienții” nu știau niciodată de unde vine curtezana. Un mister aproape mistic îi învăluia aparițiile. Cupolele argintii, turnurile transparente și mirajele holografice ce înconjurau modulul de coborâre se deschiseseră ca un boboc de floare pe esplanada din centrul orașului. O mulțime numeroasă și peștrită asistase la asolizare, fermecată de splendoarea policromă a palatului zburător.

Un bordel blestemat, înjură în gând Golda. Stătea în fața oglinzii electronice urmărind cum automatele o machiau și-i aranjau părul. Pentru a cîta oară o lua de la început... trecuse parcă un mileniu de cînd își începuse existența de techno-gheișă.

Afară, clienții așteptau. Îi văzuse prin holocamerele de sub scutul termic al astronavei, înainte de Etalare. Însăși deplierea structurilor palatului zburător crease în acea lume ciberbionică o adevărată isterie erotică. Proiectoarele fotopterelor se plimbaseră impasibile deasupra mulțimii, scoțînd din beznă capetele de diverse forme și culori, solzoase, păroase, țuguiate, septate, duble sau numai simple, rotunde, cu pielea doar ușor încrețită după ultima modă arcturiană. Lasere multicolore se întrețeseau la diferite înălțimi, materializînd reclamele și lozincile obscene înregistrate pe imense panouri de cristal pelicular. Iar în fundal, umbrele fastuoase, impresionante ale orașului, cu clădirile sale baroce din ceramică și cuarț sintetic. Era o lume în care ar-

hitectonica fastuoasă concura cu înfățișarea locuitorilor la capitolul extravaganță. Nu mai puteai să-i numești oameni decît din obișnuință – tipul clasic de Homo sapiens ajunsese o raritate, un lux, o delicatessă. Golda se cutremură. Încercase să se obișnuiască după acea primă experiență îngrozitoare. Proprietarii Genothroanelor aveau dreptul primei nopți: după anii petrecuți în compania inteligenței și rafinamentului rece al automatelor, își cunoscuse adevăratul destin. Simțise cu groază atingerea monștrilor perversi, apetitul lor anormal, epidermele dezgustătoare, pe alocuri rugoase, sau delicate, dar oricum înfiorător de străine, urlase cînd o defloraseră, crezînd că-și va pierde mințile, le îndurase capriciile și obsesiile... Învățase să-i cunoască. În fond, numai datorită perversității lor se născuse. Clătină din cap cu înverșunare. Nu dorea să simtă că le datorează ceva.

Tresări. Un semnal telepatic. Venea primul client, fără nici o îndoială. Computerele erau asaltate cu cereri de rezervări, în ciuda prețului astronomic. Doar persoanele importante își puteau permite luxul de a se acupla cu ea, în mod direct. Restul populației urmă să se mulțumească cu iluzia telematelor. Sex hipnotic. Un alt surrogat, zîmbi Golda cu amărăciune, mîngîindu-și sîinii. Dragoste cu mutații...

* * *

Avusese două mame. Prima dintre ele, o Selectă înaltă, hidoasă, asigurase o fecundație optimă și echilibrarea genotipului. Cealaltă, soția-purtător a tatălui său, îl născuse, apoi murise după nici trei luni, printr-un proces de

îmbătrânire accelerată. Își încheiase misiunea fiziologică. Soțiile-purtător erau ființe înalt specializate. Nu era nimic neobișnuit în asta. Specia umană explozase într-o imensă varietate. Moda genetică, cu fenotipurile ei exotice, zooinserțiile, mutațiile de adaptare operate pe stații orbitale, astronave și planete străine cu alte reguli de viață creaseră un adevărat caleidoscop biologic, în care ordinatoarele clasificaseră peste un milion de subgenuri. Acest haos avea totuși un punct comun: indiferent de câți indivizi era nevoie pentru reproducere – unele varietăți de pe Proxima aveau șase sexe distincte – flacăra inițială a libidoului nu putea fi aprinsă decât de o Ancestrală. Techno-gheișa, curtezana, tîrfa rătăcitoare printre stele... Blesior strînse din buze, încercînd să-și stăpînească ura absurdă, să-i dea un sens. O iubise pe Golda în adolescență, ca toți ceilalți, răscolit de imaginile corpului ei gol, de zeiță coruptă. Holopornurile o puteau aduce incredibil de aproape, tulburîndu-l și amăgindu-l. Cu timpul, anii lungi de frustrare se condensaseră într-o ură năprasnică. Opri mașina în fața rampei palatului și făcu semn unui fotopter; cyborgul coborî ascultător, ca un liliac de lumină. Blesior șovăi o clipă. Era perfect conștient de ceea ce voia să facă. Golda trebuia să moară.

* * *

Coridorul era împodobit cu o serie de holograme, înfățișînd un embrion umar, în diferitele lui stadii de dezvoltare. „Ontogeneză”, citi Blesior la baza unui panou, după ce se aplecase ușor, atent să nu întrerupă fasciculul celor trei lasere. „Eu sînt”, rîse Golda, ridicîndu-se de pe tatami și privindu-l cu mirare, „Un bun tehnician”, aprecie Blesior, dînd aprobator din cap. „Prin endoscopie?” Golda ridică din umeri. „Nu, nu era nevoie. Nu ne naștem natural...” Glasul ei conținea o nuanță de regret. Era mai înaltă decât și-o imaginasese din holopornuri. Părul castaniu, ușor ondulat, cădea bogat, învăluind-o, pînă la șolduri. Păr adevărat, se înfioră Blesior. „Mă surprinzi”, îi mărturisii ea, turnînd un lichid rubiniu în două pahare elipsoidale, de mărimea unui cap de

om. „Ești primul care nu sare direct pe mine”, surîse apoi, la vederea minei lui întrebătoare. Blesior încuviință. „Avem timp. Am plătit destul, nu-i așa?”, făcu el un gest evaziv. „Plăcerea mea e alta.” Golda își ridică o sprînceană; de după genele lungi, răsfrînte, irișii negri sclipeau șagalnic. „Un amator de sex rafinat?” șopti ea, întinzîndu-i paharul. Mutantul respiră adînc. Trebuia să se stăpînească. Luă paharul, urmărind mișcările lente, hipnotice, ale brațelor ei. Mănușile lungi pînă la coate erau de un negru strălucitor. Holopeliculă, tresări Blesior cînd Golda își ridică mîinile deasupra capului, lovind un laser subțire, aproape insesizabil. Desene ciudate apărură pe mănuși; Golda îi făcu semn să ridice paharul. Trecînd prin laser, băutura roșie se transformă într-o mare sîngerie în care înnota o sirena. Fascinat, Blesior ciocni, încercînd să înțeleagă. „Ciocnitul în rază e un obicei al amantilor de pe Sirius”, murmură femeia visătoare, sorbind încetișor din licoarea parfumată. Blesior o urmări cum se așază în genunchi pe tatami, încet, plîindu-și cu gesturi aproape rituale partea de jos a veșmîntului. Fusesse ca un semnal, constată mutantul, dezorientat de revărsarea bruscă a mirajelor. Pereții dispărură, grație unor ingenioase trucuri optice; te puteai acum rătăci printre proiecțiile înșelătoare, decupate de lasere și pînze de aer ionizat. Scene de teatru suprarealist, peisaje, compoziții absurde, imagini cubiste de femei, sau părți feminine, plutind tulburătoare, ca niște fantome ale deșertului, dezvăluindu-și farmecele unduitoare preț de o clipă, violînd imaginația, toate se roteau într-o sarabandă halucinantă. „Ce-ai făcut?” strigă Blesior, clătînîndu-se, ca intoxicat cu mescalină. „E o reproducere după un interior de tavernă psihedelică”, răspunse curtezana. „De ce vrei să mă omori?” întrebă ea apoi. Blesior îngheță. Un ritm languros de „reggae” începu să curgă peste stupefacția sa, cald și învăluitoare, din difuzoare nevăzute. „Moartea e suprema perversiune”, continuă Golda. „Te înțeleg, dar e păcat că amesteci splendoarea ei cu absurditatea fanatismului religios. Nu nega, n-are rost. Computerul te-a eva-

luat psihologic de cum ai intrat. Statutul tău nu ți-ar fi permis să vii aici nici într-o mie de ani. Locul tău este printre ceilalți, abonații umili ai telematelor, lipsit de dreptul la sex direct. Nu vreau să știu cine ți-a deschis cont și te-a trimis să mă omori. Apropo, poți s-o faci?" suspină curtezana. Aureolată într-un albastru mistic, Golda începu să se dezbrace. „Îți recunoști visul?” șopti din nou Golda. Blesior dădu din cap, sfîșiat de porniri contradictorii. Parcă fusese congelat în interior, iar ființa aceea îl dezgheța, dezlănțuindu-l ca pe un torent de primă-vară. „Dă-mi arma”, îi ceru ea. Fas-cinat, mutantul își scoase blasterul miniatural, disimulat în jacheta de piele și i-l aruncă. „Te temi de moarte?” întrebă ea, prinzindu-l cu dexteritate. Îl ținti cu calm pe Blesior, activînd micul reactor al armei. „Moar-tea nu există”, speculă mutantul, dînd peste cap paharul. „E o banală pierdere de informație.” „Ai dreptate. Există doar plăcerea”, murmură Golda, arcuindu-și corpul și îndreptînd blasterul asupra sa. Înflorat, Blesior văzu vîrfurile negre al radiantei pătrunzînd ca un medalion între sîinii încordați ai femeii; pieptul Goldei palpita sub cămașa subțire de voal. „Nu trebuie să faci asta”, biîgui mutantul. Arma sclipi orbitor, învăluind bustul minunat al curtezanei într-o ghirlandă de flăcări. Cu gesturi rapide, Golda se descotorosi de bluză; vîpăile efemere dispărură în nebunia mirajelor înconjurătoare. „Vino”, îl chemă. „N-ai de ce să mă dorești”, ripostă Blesior. „Acum am”, zîmbi Femeia.

Folosiseră toate jucăriile erotice inventate pe trei sute de lumi. Își satisfăcuseră reciproc fiecare celulă a

organismului. Își aminti că se aprinsese cum n-o mai făcuse niciodată. O forță irezistibilă reușise s-o supună total. Buzele i se deschiseseră lacome, cunoscînd fiecare părticică din acel corp ciudat. Fusese ceea ce se numea un mutant discret, de la distanță nu părea să aibă nici o stridență morfologică. Doar o anumită parte a corpului, închise Golda ochii de plăcere, depășea orice imaginație. Dusă pe alte tărîmuri, procedase aproape inconștient la îndeplinirea unui ritual ancestral, cu precizia și venerația unei primitive.

Roboții ridicară cadavrul în tăcere. Magia se risipise. Camera redevenise ceea ce era de fapt: o cabină cenușie de aeronavă, cavoul sinistru în care fusese îngropată de vie. Îl ucisese în toiul celei mai mari plăceri posibile. Unica soluție... N-ar fi avut unde să fugă împreună, romantismul murise de mult. Fanaticii ce-l trimiseseră l-ar fi lichidat pentru trădare. Și totuși, ceva continua să o tortureze, adînc în abisurile ființei sale... Dragoste? Sau doar atavisme, resturi afective ale strămoșilor, manifestîndu-se într-un viitor sofisticat și crud, la care ei nu visaseră nici în cele mai oribile coșmaruri...

Un nou semnal telepatic îi întrerupse meditația. Comandă cu indiferență deschiderea trapelor pentru următorul client. De data asta unul adevărat, animalic, fără complexe. În timp ce acesta intra, corpul neînsuflit al lui Blesior era transportat înspre locul unei înscenări. Computerele se pricepeau la așa ceva. Nimeni nu murise, niciodată, în patul unei curtezane Genothron, își repetă Golda, studiînd micul blaster.

Era, în fond, un templu al dragostei.

Zburătorii Noptii

Cînd Iisus din Nazaret murea, atîrnat pe cruce, *volcrynul* trecea la mai puțin de un an-lumină de agonia lui, îndreptîndu-se către exterior. Cînd Războaiele focului bîntuiau Pămîntul, *volcrynul* se afla pe lîngă Bătrînul Poseidon, acolo unde oceanele erau încă ne-botezate și nepescuite. Atunci cînd motosmicele transformaseră Federația Națiunilor Pămîntene în Imperiul Federal, *volcrynul* ajunsese la hotarele spațiului Hrangan. Hranganii n-au știut niciodată. Ca și noi, ei erau copii lumilor mici și strălucitoare ce înconjurau sorii lor depărtați, manifestînd puțin interes și chiar mai puțină cunoaștere în privința obiectelor ce traversau hăurile interstelare.

Războiul a pîrjolit vreme de o mie de ani, iar *volcrynul* l-a străbătut, neștiutor și neatins, aflat în siguranță acolo unde nici un foc nu putea arde niciodată. După aceea, Imperiul Federal s-a fărâmițat și a dispărut, iar Hranganii au pierit în bezna Prăbușirii, însă pentru *volcryn* întinericul era același.

Cînd Kleronomas a plecat de pe Avalon cu nava lui de cercetare, *volcrynul* s-a apropiat la zece ani-lumină de el. Kleronomas a descoperit multe lucruri, dar n-a găsit *volcrynul*. Nici atunci și nici la întoarcerea sa pe Avalon, cu puțin înainte de moarte.

Pe cînd aveam trei ani, Kleronomas era țărînă, tot atît de îndepărtat și mort cît și Iisus din Nazareth, iar *volcrynul* trecu pe lîngă Daronne. În anotimpul acela, toți senzitivii de pe Crey au început să se comporte straniu, privind către stele, cu ochi luminoși, pîlpîitori.

Cînd eram adult, *volcrynul* ajunsese dincolo de Tara, dincolo chiar de raza Crey-ului, îndreptîndu-se mereu către

exterior.

Acum sînt bătrîn, și în curînd *volcrynul* va străbate Vălul lui Satan, care atîrnă precum o ceață neagră între stele. Iar noi îl urmăm, îl urmăm mereu. Prin hăurile întunecate unde nu se încumetă nimeni, prin vid, prin tăcerea nesfîrșită, *Zburătorul* meu și cu mine îl urmăm.

* * *

Royd Eris a început să-și spioneze pasagerii din clipa în care *Zburătorul Noptii* a cuplat motosmicele, ieșind din spațiu.

În docurile orbitale de deasupra Avalonului se îmbarcaseră nouă călători; cinci femei și patru bărbați, toți academicieni, cu originile tot atît de diferite pe cît le erau ocupațiile. Totuși, pentru Royd, ei erau îmbrăcați identic, arătau identic, ba chiar și vorbeau identic. Pe Avalon, cea mai cosmopolită dintre lumi, ei deveniseră toți precum unul în căutarea cunoașterii.

Zburătorul Noptii era o navă comercială, nu de pasageri. Avea o cabină dublă și una single, de mărimea unei cămăruțe. Academicienii dormeau în hamacuri, în cele patru cale de marfă, unii dintre ei în imediata apropiere a instrumentelor și calculatoarelor pe care le încărcaseră. În timpul liber se puteau plimba pe cele două coridoare scurte, unul de la cabina de comandă și principala ecluză pneumatică, în sus, dincolo de cabine, pînă la des frecventata bibliotecă-bucătărie-salon, iar celălalt șerpuiind în jos, către cale. De fapt, nu era important încotro mergeau. Royd avea ochi și urechi pînă și în instalațiile sanitare.

Întotdeauna și oriunde, Royd urmărea atent.

Puțin îi păsa de dreptul la intimitate, totuși știa că pasagerii ar fi putut protesta, nemulțumiți, dacă aflau de ocupațiile lui. Se asigurase că n-aveau cum afla.

Cabina lui, trei camere spațioase în prova salonului, era sigilată și inviolabilă; nu ieșea niciodată de acolo. Pentru călători, el era un glas lipsit de trup, răsunînd din difuzoare care-i angaja uneori în discuții prelungite, precum și un spectru holografic ce li se alătura în timpul meselor. Imaginea lui era a unui tînăr slăbuț, cu ochii decolorați și părul alb, îmbrăcat în straie vapoaze, pastelat colorate, vechi de cel puțin douăzeci de ani, avînd neplăcutul obicei de a privi dincolo de persoana căreia i se adresa, sau într-o cu totul altă direcție; totuși, după cîteva zile, academicienii se obișnuiră cu el. Oricum, holograma se deplasa numai prin salon.

Dar în secret, în tăcere, Royd trăia peste tot și le spiona toate micile secrete.

Ciberneticiană discuta cu calculatoarele ei și se părea că preferă compania lor, mai degrabă decît pe cea a oamenilor.

Xenobiologul era un băutor solitar, posac și gata oricînd de ceartă.

Cei doi lingviști, amanți declarați în public, făceau dragoste rareori, iar între patru ochi se certau violent.

Psipsiha era ipohondră, gata oricînd de stări depresive, care se agravau și mai mult în interiorul strîmt al *Zburătorului Noptii*.

Royd îi urmări lucrînd, mîncînd, dormind, făcînd dragoste; le ascultă discuțiile neobosit. După o săptămînă, cei nouă nu-i mai păreau identici. Ajunsese la concluzia că fiecare dintre ei era bizar și unic.

După două săptămîni de călătorie, doi pasageri îi interesau mai mult decît ceilalți. Nu neglija pe niciunul, îi urmărea pe toți, însă acum se concentra în special asupra lui Karoly d'Branin și Melanthei Jhirl.

* * *

— În primul rînd, vreau să aflu de ceilor lor, îi spuse Karoly d'Branin, într-o pseudo-noapte, la două săptămîni după plecarea de pe Avalon.

Stafia luminescentă a lui Royd stătea lîngă d'Branin, în salonul întunecat, privindu-l cum sorbea ciocolată amăruie. Ceilalți dormeau. Pe o navă stelară nu există noapte și zi, însă *Zburătorul Noptii* menținea ciclurile normale și majoritatea pasagerilor le urmau. Doar Karoly d'Branin, șeful grupului și generalist, își păstra propriul timp.

— Dacă ăta-i cel mai important lucru, răspunse Royd cu glasul lui moale. Poți fii absolut sigur că extraterestrii aceștia ai voștri există cu adevărat?

— Eu pot să fiu sigur, încuviință d'Branin. Asta-i de ajuns. Dacă și ceilalți ar fi fost tot atît de sigur, poate că în locul micuțului tău *Zburător* am fi avut o întregă flotilă din nave de cercetare.

Sorbi din ciocolată și suspină mulțumit.

— Royd, ai auzit de Nor T'alush?

Numele îi era cunoscut lui Royd, însă îi trebuia numai o secundă să consulte memoriile calculatorului.

— O rasă extraterestră, de cealaltă parte a spațiului uman, dincolo de lumile Fyndii și Damoosh. Posibil, legendară.

— Unitățile tale de memorie nu-s la zi, chicoti d'Branin. Trebuie să le împrăștezi cînd mai vii pe Avalon. Nu sînt legende, sînt realități, deși îndepărtate. Deținem puține informații despre Nor T'alush, dar sîntem siguri că există, deși probabil că noi doi nu vom întîlni niciodată vreunul. Ei au pornit totuși.

Tocmai introduceam niște date în calculatoare, cînd a sosit un colet de pe Dam Tullian, după ce stătuse în tranzit douăzeci de ani standard. Parte din el era folclor Nor T'alush. N-aveam habar cît timp îi trebuie să ajungă pe Dam Tullian, sau pe ce cale sosise acolo, dar era un material fascinant. Știai că primul meu doctorat a fost în xenomologie?

— Nu știam. Continuă, te rog.

— Povestea *volcrynilor* făcea parte din miturile Nor T'alush. M-a uluit; o rasă de ființe conștiente, plecate dintr-un loc de origine misterios din centrul galaxiei, navigînd către limita acesteia și, se spunea, îndreptîndu-se probabil

chiar spre vidul intergalactic, totuși rămânând în spațiile interstelare, nu pe orbitele planetare, arareori apropiindu-se la un an-lumină de o stea. Și totul fără nici un motosmic, cu nava care se deplasează la numai o fracțiune din viteza luminii! Asta a fost amănuntul care m-a obsedat! Gîndește-te cît de vechi trebuie să fie navele acelea!

– Vechi, încuviință Royd. Karoly, ai spus nave. Sînt deci mai multe?

– Oh, da, sînt mai multe. După cum afirmă Nor T'alushii, mai întîi au apărut una sau două, la limitele interioare ale sferei lor comerciale, dar le-au urmat altele. Cîteva sute, solitare, izolate, îndreptîndu-se către exterior, mereu către exterior. Direcția era întotdeauna aceeași. Vreme de cincisprezece mii de ani standard s-au deplasat între stele Nor T'alush, apoi au început să iasă dintre ele. Mitul spunea că ultima navă *volcryn* a trecut acum trei mii de ani.

– Optăsprezece mii de ani, spuse Royd. Atît de bătrîni sînt Nor T'alushii tăi?

– Nu ca rătăcitori interstelari, zîmbi d'Branin, nu. Conform propriilor cronici Nor T'alushii au o civilizație cu o vechime de numai nouă mii de ani. Asta m-a derutat o vreme. Povestea *volcryn*ilor părea în mod limpede doar o legendă. O legendă minunată, într-adevăr, însă nimic mai mult.

În cele din urmă, totuși, n-am putut lăsa lucrurile așa. În timpul liber am continuat cercetările, verificînd alte cosmologii extraterestre, pentru a afla dacă mitul acesta apărea și la alte rase. Mă gîndisem că poate ar fi material pentru o teză de doctorat. Era o direcție de cercetare plină de perspective.

Am rămas surprins de cele descoperite. Nimic de la Hrangani sau de la rasele înrobite de ei, dar, înțelegi, asta era normal. Ei erau în *afară* rasei umane, *volcrynii* nu-i puteau ajunge decît după ce treceau prin sfera noastră. Cu toate acestea, cînd am căutat înăuntru, istoria *volcryn*ilor exista peste tot. Fyndii o aveau, Damooshii păreau că o acceptă ca adevăr literal – și, după cum știi, Damooshii sînt rasa cea mai veche pe care am întîlnit-o vreodată – iar printre Gethsozii de pe Aath exista o poveste remarcabil de asemănătoare.

Am verificat puține lucruri cunoscute despre rasele care, se spunea, înfloriseră mai departe, chiar dincolo de Nor T'alush și am găsit și acolo legenda *volcryn*ilor.

– Legenda legendelor, sugeră Royd și gura largă a spectrului zîmbi.

– Exact, exact, aprobă d'Branin. Atunci am chemat experții, specialiștii Institutului de Studii pentru Inteligența Non-umană. Laolaltă am scotocit vreo doi ani. Totul se afla acolo, în arhivele și bibliotecile Academiei. Pînă atunci nu mai căutase nimeni, nici nu se obosise să potrivească bucățile mozaicului.

Volcrynii traversaseră tărîmul omului aproape tot timpul istoriei omenestii, încă înainte de începuturile călătoriilor spațiale. În vreme ce noi răsucim însăși structura spațiului pentru a păcăli relativitatea, ei călătoreau cu navele lor uriașe drept prin centrul civilizației umane, dincolo de cele mai populate lumi ale noastre, cu viteze constante și sub-luminice, îndreptîndu-se către Hotar și bezna dintre galaxii. Uluiitor, Royd, uluiitor!

– Uluiitor, așa este.

Karoly d'Branin puse jos ceașca de ciocolată și se aplecă înainte, spre proiecția lui Royd, însă mîna lui trecu prin imaginea luminoasă atunci cînd încercă să-și apuce interlocutorul de braț. Pentru o clipă, păru descumpănit, apoi izbucni în ris.

– Ah, *volcrynii* mei. M-am lăsat purtat de entuziasm, Royd. Acum sînt atît de aproape... Vreme de doisprezece ani mi-au stăpînit mintea, iar peste o lună îi voi avea. Atunci, *abia atunci*, dacă aș putea găsi o modalitate de comunicare, dacă oamenii mei îi vor putea contacta, atunci, în cele din urmă, voi afla *de cel*.

Fantoma lui Royd Eris, căpitanul *Zburătorului Noptii*, îi zîmbi și continuă să privească prin ochii netulburăți, orbi.

* * *

Pe orice navă cu motosmice, nu după multă vreme, pasagerii devin agitați, mai ales pe o navă atît de mică și strîmtă cum era *Zburătorul Noptii*. Spre sfîrșitul celei de-a doua săptămîni, au început speculațiile. Royd auzea totul.

- De fapt, cine este acest Royd Eris? se plînsese xenobiologul, într-o noapte, cînd patru dintre ei jucau cărți. De ce nu iese din cabină? De ce se izolează, etans, de noi?

- De ce nu-l întrebi? sugeră lingvistul.

Niciunul n-a făcut-o.

* * *

Cînd nu vorbea cu Karoly d'Branin, Royd o urmărea pe Melantha Jhirl. Îi plăcea s-o privească. Tînără, sănătoasă, activă, Melantha Jhirl deținea o flacără inexistentă în ceilalți. Era o femeie cu adevărat ieșită din comun; cu un cap mai înalt decît oricare alt pasager de la bord; masivă, cu sîni plini, picioare lungi, puternică, cu mușchi jucînd fluid sub pielea neagră și luoioasă. Apetiturile îi erau pe măsură. Mîncă de două ori mai mult decît colegii ei, bea serios fără să se amețească niciodată și se antrena zilnic, ore întregi, cu echipamentul ce-l instalase într-una din cale. După trei săptămîni se culcase cu toți cei patru bărbați din echipă și cu două dintre femei. Și în privința sexului era mereu activă, epuizîndu-și majoritatea partenerilor. Royd o privea absorbit.

- Sînt un model îmbunătățit, îi spuse ea odată, pe cînd lucra la paralele, cu transpirația strălucindu-i pe pielea goală și părul lung și negru strîns într-o plasă.

- Îmbunătățit? repetă Royd. Nu-și putea proiecta imaginea holografică în cală, dar Melantha îl solicitase prin difuzor la o conversație în vreme ce exersa, fără să știe că, oricum, el ar fi fost acolo.

Femeia se opri, ținîndu-și trupul drept prin forța brațelor.

- Modificat, căpitane. Se obișnuise să-l numească așa. M-am născut pe Prometheus, în elită, fiica unor vrăjitori genetici. Îmbunătățit, căpitane. Am nevoie de două ori mai multă energie decît tine, însă eu o folosesc integral. Un metabolism mai eficient, un trup mai puternic și mai rezistent, o durată probabilă de viață pe jumătate față de cea a indivizilor obișnuiți. Ai mei au făcut niște greșeli îngrozitoare cînd au încercat eliminarea totală a deficiențelor, dar

în privința micilor îmbunătățiri s-au descurcat perfect.

Reluă exercițiile, mișcîndu-se iute și ușor, în tăcere, pînă cînd termină. Atunci, răsufînd din greu, încrucișă brațele, înclină capul într-o parte și zîmbi.

- Acum îmi cunoști povestea vieții, căpitane, dacă ai chef poți să mai ascuți și istoria fugii mele pe Avalon, munca extraordinară din antropologia non-umană și viața amoroasă, tumultuoasă și pasionată. Vrei să le auzi?

- Poate cu altă ocazie, răspunse politicos Royd.

- Bine, încuviință Melantha. Luă un prosop și începu să se șteargă. Oricum, eu aș fi preferat să ascuț povestea vieții tale. Printre modestele mele atribute se numără și o nemăsurată curiozitate. Cine ești tu, căpitane? În realitate?

- Un model îmbunătățit, ca tine, replică Royd, ar trebui cu siguranță să poată ghici.

Melantha izbucni în rîs și azvîrli prosopul spre difuzor.

* * *

Toți făceau felurite presupuneri pe atunci, cînd nu se gîndeau că Royd îi ascultă. Pe el îl amuzau ipotezele lor.

- Ne vorbește, dar nu poate fi văzut, spuse ciberneticiana. Nava n-are echipaj și pare complet automatizată, cu excepția lui. Atunci, de ce n-ar fi complet automatizată? Eu bănuiesc că Royd Eris este un program desful de sofisticat, poate chiar o Inteligență Artificială. Pînă și un program modest poate susține o conversație oarbă, de nedeosebit față de cea a unui om.

* * *

Telepatul era un tînăr fragil, nervos, sensibil, cu părul moale și ochii de un albastru spălăcit. Îl căută pe Karoly d'Branin în cabina sa, single-ul strîmt, pentru o discuție între patru ochi.

- Simți, vorbește el agitat. Ceva e-n neregulă, Karoly, ceva-i complet în neregulă. Încep să mă-nspălmînt.

D'Branin rămase surprins.

– Să te înspăimînti? Nu înțeleg, prietene. De ce te-ai putea teme?

– Nu știu, nu știu, clătină din cap tînărul. Totuși este acolo, îl simt. Karoly, recepționez ceva. Știi că sînt priceput, sînt, de asta m-ai luat. Clasa-nția, testat, și-ți spun că mi-e frică. Simt ceva. Ceva periculos. Ceva schimbător... și străin.

– *Volcrynul* meu? întrebă d'Branin.

– Nu, nu, imposibil. Mergem cu motosmicile și ei sînt la cîtiva ani-lumină. Rîsul telepatului era disperat: Nu-s chiar *atît* de bun, Karoly. Am auzit povestea ta despre Crey, dar eu sînt un simplu om. Nu, e vorba de ceva mult mai apropiat. Pe navă...

– Unul dintre noi?

– Poate, făcu telepatul. Nu-mi pot da seama.

D'Branin oftă și-i puse o mîină părintească pe umăr.

– Îți mulțumesc că ai venit la mine, dar nu pot acționa pînă nu deții ceva mai precis. Această senzație a ta... n-ar putea fi vorba de oboseală? Cu toții sîntem sub stress. Inactivitatea poate fi dăunătoare.

– Totuși e ceva real, insistă telepatul. Plecă însă mai liniștit.

După aceea, d'Branin merse la psihihă, care stătea în hamac, înconjura de medicamente și plîngîndu-se de dureri imaginare.

– Interesant, comentă ea după ce bărbatul îi relată convorbirea. Și eu am simțit ceva, un fel de amenințare, foarte vagă, neclară. Credeam că vine e a mea, datorată claustrofobiei, plictiselii... Uneori, stările mele mă trădează. Alțeva n-a mai specificat?

– Nu.

– O să fac un efort să dau o raită, să-l sondez și să-i sondez și pe ceilalți, să văd ce pot culege. Deși, dacă-i ceva real, el ar fi trebuit să știe primul. Este clasa înția, eu sînt doar o trei.

D'Branin încuviință. Mai tîrziu, cînd ceilalți se culcaseră, își făcu o ciocolată și stătu de vorbă cu Royd în timpul pseudo-noptii. Dar nu pomeni nimic despre telepat.

* * *

– Ați observat hainele hologramei?

întrebă xenobiologul. Moda este de acum cel puțin un deceniu. Nu cred că el arată exact ca holograma. Dacă-i diform, sau bolnav, dacă-i este rușine să fie văzut sub adevăratul lui chip? Poate că este bolnav. Ciurma Lentă poate desfigura un om, dar îl ucide abia după cîteva decenii, și apoi mai există și alte maladii: manthraxul, lepra nouă, boala lui Langamen... S-ar putea ca această carantină auto-impusă să fie cauzată tocmai de așa ceva. O carantină. Gîndiți-vă la asta.

* * *

În a cincea săptămîină, Melantha Jhirl își împinse pîonul pe linia a șasea, Royd văzu că nu-l mai putea opri și cedă. Era a opta lui înfrîngere consecutivă în tot atîtea zile. Femeia stătea așezată turcește pe podeaua salonului, cu piesele puse înaintea ei, în fața unui ecran. Rîzînd, le împrăstie cu mîina.

– Nu te supăra, Royd, îi spuse. Eu sînt un model îmbunătățit. Întotdeauna cu trei mutări înainte.

– Ar fi trebuit să-mi cuplez calculatorul, răspunse el. Nu ți-ai fi dat seama.

Spectrul lui holografic se materializă brusc în fața ecranului și zîmbi.

– Aș fi știut după trei mutări, zise Melantha. Încearcă...

Se ridică și trecut prin proiecția holografică, îndreptîndu-se către bucătărie, de unde luă un flacon cu bere.

– Cînd o să te-nduioșezi, și-o să mă lași înapoia peretelui ăsta, să-ți fac o vizită, căpitane? întrebă ea, adresîndu-se unui difuzor.

Refuza să considere holograma ca pe o persoană adevărată.

– Nu ți s-a urit acolo? Clausturat? Frustrat sexual?

– Am călătorit toată viața mea cu *Zburătorul Noptii*, Melantha, răspunse Royd. Ignorata lui proiecție dispăru. Dacă singurătatea, claustrofobia sau frustrarea sexuală m-ar fi afectat, o asemenea viață ar fi fost imposibilă. Sînt sigur că, fiind un model îmbunătățit, ar fi trebuit să-ți dai seama de asta.

Ea stoarse puțină bere și rîse în felul ei sonor și muzical.

– N-o să te slăbesc, căpitane, îl aver-

tiză.

– Perfect. Pînă atunci mai spune-mi niște minciuni despre viața ta.

* * *

– Ați auzit vreodată de Jupiter? Îl întrebă xenoteha. Era beată și se legăna în hamacul din cală.

– Este ceva în legătură cu Pămîntul, zise unul dintre lingviști. Cred că același sistem mitic a dat naștere ambelor denumiri.

– Jupiter, anunță cu glas tare xenoteha, este un gigant gazos aflat în același sistem solar cu Vechiul Pămînt. Nu știati asta, nu-i așa? Erau pe punctul de a-l explora, cînd au descoperit moto-smicele, oho, cu multă vreme în urmă. După-aia, nimeni nu s-a mai preocupat de giganții gazoși. Bagi mare și n-ai decît să descoperi lumile ce pot fi locuite, le colonizezi și dai dracu' cometele, asteroizii și giganții gazoși – la numai cîțiva ani-lumină depărtare există o altă stea, care are mai multe planete locuibile. Erau însă, știți, și oameni care credeau că Jupiter s-ar putea să prezinte forme de viață. 'Nțelegi?

– Dacă pe giganții gazoși există viață inteligentă, se răsti iritat xenobiologul, ea n-a dovedit interes pentru ieșirea în spațiu. Toate speciile conștiente întîlnite pînă acum au apărut pe lumi similare Pămîntului, și majoritatea lor sînt aerobe. Sau sugerezi că *volcrynii* provin de pe un gigant gazos?

Xenoteha se ridică în capul oaselor și zîmbi conspirativ.

– Nu *volcrynii*, răspunse ea. Royd Eris. Crăpați bordul prova din salon și-o să vedeți cum ies aburi de metan și amoniac.

Mîna ei descrie o mișcare sinuoasă și senzuală prin aer, apoi femeia se convulsionă într-un rîs isteric.

* * *

– L-am potolit, îi raportă psipsiha lui Karoly d'Branin în cea de-a șasea săptămînă. Psionină-4. O să-i atenueze receptivitatea pentru cîteva zile și, dacă o să aibă nevoie, mai am.

D'Branin era îngrijorat.

– Noi doi, eu și cu el, am discutat de cîteva ori. Mi-am dat seama că devine tot mai înspăimîntat, dar niciodată nu mi-a putut spune motivul. Era chiar necesar să-l atenuezi astfel?

– Ajunsesse la limita nebuniei, înălță ea din umeri. N-ar fi trebuit să iei cu tine un telepat de clasa-ntîia. Sînt prea instabili.

– Trebuie să comunicăm cu o rasă străină. Îți reamintesc că asta nu-i ușor. *Volcrynii* sînt poate mai străini decît orice ființă rațională întîlnită pînă acum. Acesta este motivul pentru care avem nevoie de talente din clasa întîia.

– Perfect, dar în starea în care se află clasa-ntîia al tău, s-ar fi putut să nu mai ai nici un fel de talente. Jumătate din timp este catatonie, și jumătate e mort de frică. Insistă că ne amenință pe toți un pericol fizic real, dar nu știe motivul sau sursa. Mai rău este că nu-ți pot spune dacă simte într-adevăr ceva, sau pur și simplu e un atac acut de paranoia. În mod cert, prezintă anumite simptome clasice de paranoia. Printre altele, crede că-i permanent urmărit. Poate că starea lui n-are absolut nici o legătură cu noi, cu *volcrynul*, și cu talentul lui. În clipa de față nu pot fi sigură.

– Dar în privința talentului tău? Întrebă d'Branin. Ești o empată, nu?

– Nu mă-nvăța pe mine care-mi sînt atribuțiile, se răsti femeia. M-am culcat cu ea săptămîna trecută. Nu te apropii mai bine și nici nu există o cale mai sigură decît asta. Chiar și așa, n-am avut nici o certitudine. Mîntea lui era un haos și teama era atît de puternică, încît era sesizabilă, precum un miros. Nici la ceilalți n-am citit nimic, cu excepția obișnuitelor tensiuni și frustrări. Totuși, sînt doar o trei și asta nu-nseamnă mare lucru. Capacitățile mele sînt limitate. Știi că nu m-am simțit prea bine, d'Branin... Abia pot respira pe nava asta. Îmi pîsnește capul. Ar trebui să stau în pat...

– Da, bineînțeles, aprobă iute d'Branin. Nu m-am gîndit să te critic. Faci tot ceea ce poți în niște condiții dificile. Totuși, trebuie să te întreb: este absolut necesar ca percepțiile lui să fie anesteziate? Nu există nici o altă soluție? În curînd, Royd va decupla

motosmicele și o să contactăm *volcrynul*. Vom avea nevoie de el.

Psipsiha își masă tâmplele, obosită.

– Cealaltă opțiune a mea a fost o injecție cu esperon. L-ar fi deschis complet și, pentru câteva ore, i-ar fi triplat receptivitatea psionică. Atunci ar fi putut analiza pericolul acela pe care-l simte. L-ar fi îndepărtat dacă este fals, sau l-ar fi soluționat dacă-i ceva real. Totuși, psionina-4 e mult mai sigură. Efectele fizice colaterale ale esperonului sînt istovitoare și nu cred că din punct de vedere emoțional, el este suficient de stabil ca să opereze cu o asemenea forță. Psionina ar trebui să ne spună ceva. Dacă paranoia lui continuă să persiste, o să știu că n-are nici o legătură cu aptitudinile telepatice.

– Și dacă nu persistă? Întrebă d'Branin.

– Atunci, rînji ea, vom ști că ntr-adevăr a interceptat un soi de amenințare, nu?

* * *

Pseudo-noaptea sosi, și fantoma lui Royd se materializă lîngă Karoly d'Branin, care stătea gînditor înaintea ciocolatei.

– Karoly, rosti holograma, nu s-ar putea să conectez calculatorul adus de echipa ta cu sistemul navei mele? M-au fascinat istoriile acelea cu *volcrynii* și mi-ar place să le pot studia atunci cînd doresc.

– Bineînțeles, răspunse d'Branin, nepăsător și neatent. Oricum, este timpul să ne pornim calculatoarele. În curînd decuplezi motosmicele, nu?

– În curînd, încuviință Royd. Peste vreo șaptezeci de ore.

* * *

În ziua următoare, proiecția lui Royd nu apără la prînz. Pasa gerii mîncară stingheriți, așteptînd ca gazda lor să se materializeze din clipă în clipă, să-și ocupe locul obișnuit și să participe la discuții. Așteptările lor n-au fost însă răsplătite, nici cînd pe mese apărură cești cu ciocolată, ceai aromat și cafea.

– Căpitanul nostru pare să fie ocupat,

remarcă Melantha, lăsîndu-se pe spate în scaun și învîrtînd un bol de coniac între palme.

– În curînd oprim motosmicele, spuse d'Branin. Trebuie făcute unele pregătiri.

Cîțiva schimbară priviri. Erau prezenți toți nouă, deși tînărul telepat părea pierdut în gînduri. Xenobiologul întrerupse tăcerea.

– El nu mîncîcă. E o blestemată de hologramă. Ce contează dac-a lipsit de la un prînz? Poate că-i la fel de bine. Karoly, mulți dintre noi au devenit destul de curioși în legătură cu Royd. Oricum, ce știi tu despre individul ăsta misterios?

D'Branin îl privi cu ochi mari și uimiți.

– Să știu, prietene? se aplecă el înainte, umplîndu-și ceșcuța cu ciocolată groasă, dulce-amăruie. Ce este de știut?

– Cred că ai observat că niciodată nu jese printre noi, rosti tăios lingvista. Înainte de a se angaja, mai remarcase cineva ciudățenia aceasta?

– Și mie mi-ar place să aud răspunsul, interveni partenerul ei. Prin Avalon se scurge un trafic destul de intens. Cum l-ai ales tocmai pe Eris? Ce referințe ai avut despre el?

D'Branin ezită.

– Ce referințe am avut despre el? Foarte puține, trebuie să recunosc. Am discutat cu cîțiva oficiali din port și de la companiile charter, dar nimeni nu-l cunoștea pe Royd. Știți, el nu avea baza pe Avalon...

– Dar unde? întrebare simultan lingviștii. Se priviră între ei, și femeia continuă! Noi l-am ascultat cu atenție. Nu are nici un accent specific și nici un fel de idiosincrazii de vorbire care să-i trădeze originea. Spune-ne, de unde a apărut acest *Zburător al Noptii*?

– N-n-nu știu, de fapt, recunosc ezitînd d'Branin. Nu m-am gîndit niciodată să-l întreb așa ceva.

Membrii echipei sale se privire stupefiați.

– Nu te-ai gîndit *niciodată* să-ntrebi? repetă xenoteha. Atunci cum ai ales tocmai nava asta?

– Era disponibilă. Consiliul Administrativ mi-a aprobat proiectul și mi-a pus personal la dispoziție, dar nu putea renunța la o navă a Academiei.

Existau și niște constrângeri bugetare...

Toți ochii erau ațintiți asupra lui.

– Ceea ce spune d'Branin, îl întrepruse psipsiha; este că Academia a fost multumită de studiile lui xenomitologice și de descoperirea legendei *volcryn*, dar s-a arătat mai puțin entuziasmată de ideea de a dovedi realitatea *volcrynului*. Așa încât, presupunând că mica lui expediție nu va fi încununată de rezultate, i-au pus la dispoziție un buget redus, cât să-l țină fericit și productiv, precum și un personal a cărui lipsă n-avea să se resimtă pe Avalon. Se uită la fiecare în parte: Cu excepția lui d'Branin, continuă ea, nici unul dintre noi nu este un savant de vîrf.

– Vorbești exclusiv în numele tău, replică Melantha. Eu m-am oferit voluntară.

– Nu insist asupra acestei chestiuni, zise psipsiha. Principalul este că alegerea *Zburătorului Noptii* nu mai reprezintă o enigmă. Ai angajat charterul cel mai ieftin pe care l-ai putut găsi, așa-i, d'Branin?

– Unele dintre navele disponibile nici nu mi-ar fi ascultat propunerea, răspuse bărbatul. Trebuie să recunoaștem, ideea este ciudată. În plus, mulți căpitani par a avea o teamă superstițioasă în privința decuplării motosmicelor în spațiul interstelar, fără nici o planetă în preajmă. Dintre cei care au acceptat condițiile, Royd Eris oferea termenii cei mai buni și era capabil să plece imediat.

– Iar noi *trebuia* să plecăm imediat, făcu lingvista. Altfel, *volcrynul* ar fi putut scăpa. Doar traversează regiunea aceasta de zece mii de ani, plus sau minus cîteva mii, adăuga ea sarcastic.

Cineva rîse. D'Branin era imperturbabil.

– Prieteni, fără îndoială că aș fi putut amîna plecarea. Așa este, am dorit să întîlnesc *volcrynul*, să le pun întrebările care m-au obsedat, să descopăr *de ce* ul lor, dar trebuie să recunosc că o întîrziere mai mare n-ar fi însemnat mare lucru. Totuși, care-i problema? Royd este o gazdă amabilă, un pilot priceput și ne-a tratat ireproșabil.

– Singur s-a transformat într-o enigmă, se auzi o remarcă.

– Ce ascunde? Întrebă altă voce.

Melantha izbucni în rîs. Cînd toți întoarseră ochii spre ea, zîmbi și clătina din cap.

– Căpitanul Royd este perfect, un individ ciudat pentru o misiune ciudată... Nimănui dintre voi nu-i place și cîte un mister? Zburăm ani-lumină ca să interceptăm o ipotetică navă străină, din centrul galaxiei, călătorind încă dinaintea războaielor, iar voi sînteți îngrijorați pentru că nu puteți număra coșurile de pe nasul lui Royd. Se întinse peste masă și-și mai turnă coniac. Maică-mea avea dreptate, continuă ea încet. Normalii sînt sub-normali.

– Mi se pare corect ce spune Melantha, zise liniștit d'Branin. Obiceiurile și nevrozele lui Royd îl privesc numai pe el, dacă nu ni le impune.

– Mă face să mă simt stingherit, se pînse un glas.

– Din cîte știm, Karoly, spuse xenoteha, am putea călători cu un criminal, sau un extraterestru.

– *Jupiter*, mormăi cineva.

Xenoteha se înroși, iar în jurul mesei se auziră chicote.

Telepatul cel tînăr și albinos ridică brusc privirea și-i examinează cu ochi sălbatici, nervoși.

– O ființă *străină*, vorbi el.

Psipsiha înjură încetîșor.

– Drogul își pierde efectul, îi șopti lui d'Branin. Ar trebui să-i mai fac o doză.

Ceilalți priveau fără să înțeleagă; d'Branin păstrase secretă starea telepatului.

– Ce drog? Întrebă xenoteha. Ce se-ntîmplă aici?

– Pericol, murmură telepatul.

Se întoarse către cibneticiană de lîngă el și-i apucă brațul cu o mînă tremurîndă.

– Sîntem în pericol, îți spun, l-am citit. Este ceva *străin*. Și ne vrea răul.

– Nu se simte bine, rosti psipsiha către ceilalți și se ridică în picioare. L-am tratat cu psionină, ca să-i atenuez nălucirile. Mă duc să mai iau o doză.

Porni spre ușă.

– Stai, făcut Melantha. Nu psionină. Încearcă cu esperon.

– Nu mă-nvăța pe mine, femeiei!

– Îmi pare rău, înălță din umeri Melantha. Totuși sînt cu un pas înaintea

ta. Esperonul poate alungă orice nălucire, nu?

- Da, însă...

- Și-l poate face să se concentreze asupra acestei amenințări pe care pretinde c-a detectat-o, corect?

- Cunosco efectele esperonului se răsti psipsiha.

Melantha zîmbi deasupra buzei boiului.

- Sînt convinsă, spuse ea. Acum, ascultați-mă. Se pare că toți sînteți curioși în legătură cu Royd. Vreți să știți ce ascunde. Îl bănuți că este un criminal. Asemenea temeri nu ne vor ajuta să muncim împreună ca o adevărată echipă. Să le punem capăt. E foarte ușor. Acolo, arată Melantha, este un telepat de clasa întâia. Amplificați-i puterea cu esperon și va putea să recite istoria vieții căpitanului nostru, pînă ne apucă plictiseala. În același timp, va scăpa și de propriile lui obsesii.

- *El ne privește*, șopti precipitat telepatul.

- Karoly, făcu xenobiologul, am întins prea mult coarda. Unii dintre noi sînt nervoși, iar băiatul ăsta e înspăimîntat. Cred că toți trebuie să aflăm sfîrșitul misterului lui Royd Eris. Melantha are dreptate.

D'Branin era tulburat.

- Nu avem nici un drept...

- Dar avem *nevoie* să știm, îl întrerupse cibneticiană.

Ochii lui d'Branin se întîlniră cu ai psipsiheii, și bărbatul oftă.

- Bine, spuse el. Adu esperonul.

- *O să măucidă*, răcni telepatul, sărînd în picioare.

Cînd cibneticiană încercă să-l potolească, prinzîndu-l de braț, apucă o ceașcă de cafea și i-o azvîrli în față. A fost nevoie de trei oameni pentru a-l imobiliza.

- Repede, porunci cineva în vreme ce tînarul se zbătea.

Psipsiha se înfioră și ieși din salon.

* * *

Royd privea.

Cînd psipsiha se întoarse, îl așezară pe telepat cu fața în sus pe masă, dîndu-i părul în lături, ca să poată vedea arterele gîtului.

Holograma lui Royd se materializă în scaunul gol din capătul mesei lungi.

- Opriți-vă, rosti el calm. Nu-i nevoie de așa ceva.

Psipsiha încremeni cu fiola de esperon deasupra injectorului, iar xenoteha tresări vizibil și eliberă un braț al telepatului. Acesta însă nu se clinti. Rămase întins pe masă, gîfîind, prea speriat pentru a se mișca, cu ochii săi albaștri spălăciți fixați pe proiecția lui Royd.

Melantha înălță bolul de coniac în semn de salut.

- Bau, făcu ea. Ai scăpat prînzul, căpitane.

- Royd, vorbi d'Branin, îmi pare rău.

Holograma privea, fără să vadă, peretele îndepărtat.

- Dați-i drumul, i se auzi glasul din difuzoare. O să vă spun marele meu secret, dacă izolarea mea vă intimidează atît de mult.

- *Ne-a spionat*, rosti lingvistul.

- Povestește atunci, zise suspicioasă xenoteha. Ce ești tu?

- Mi-a plăcut ipoteza ta despre giganții gazoși, începu Royd. Din păcate, adevărul este mult mai puțin spectaculos. Sînt un obișnuit *Homo sapiens*, de vîrstă mijlocie. Șaizeci și opt de ani-standard, dacă vă place exactitatea. Holograma pe care o vedeți era Royd Eris cu niște ani în urmă. Acum sînt mai bătrîn.

- Dar? O porțiune din fața cibneticienei, acolo unde o împroșcase cafeaua, se înroșise. Atunci de ce atîta mister?

- O să încep cu mama mea, răspuse Royd. Inițial, *Zburătorul Noptii* a fost al ei, construit după un proiect propriu în docurile spațiale de la Newholme. Mama a fost comerciant independent, și încă unul remarcabil. A făcut avere acceptînd misiuni speciale, în afara principalelor rute comerciale, transportînd mărfuri la o lună, un an sau doi dincolo de regiunile unde erau transferate de obicei. Asemenea afaceri sînt mai riscante, dar mult mai profitabile decît transporturile poștale. Pe mama n-o preocupa să revină cît mai repede acasă. nava era cîminul ei. Arareori a vizitat de două ori aceeași planetă, dacă putea s-o evite.

- Aventurieră, făcu Melantha.

- Nu, replică Royd. Sociopată. Vedeți, mama nu iubea oamenii. Cîtuși de puțin. Visul ei cel mai mare era să se elibereze de necesitatea echipajului. A reușit lucrul acesta cînd a fost îndeajuns de bogată. Rezultatul a fost *Zburătorul Noptii*. După ce s-a îmbarcat pe el, la Newholme, ea n-a mai atins niciodată o ființă umană și nici n-a mai călcat pe solul vreunei planete. Și-a rezolvat toate afacerile de aici, de unde stau eu acum. Nu era întreagă la minte, dar și în continuare a dus o viață extrem de interesantă. Ce planete a văzut, Karoly! Cîte lucruri ți-ar fi putut spune! Te-ai fi îmbolnăvit. Totuși, și-a distrus cea mai mare parte din înregistrările personale, de teamă că, după moarte, alții ar fi putut obține profituri de pe urma experienței acumulate. Asta îi era felul.

- Și tu? întrebă xenoteha.

- N-ar trebui să-i spun mamă, urmă Royd. Eu sînt clona ei de sex opus. După ce timp de treizeci de ani a zburat singură în această navă, s-a plictisit. Eu trebuia să fiu tovarășul și amantul ei. Mă putea modela astfel încît să fiu exact ceea ce-și dorea. Totuși, nu avea răbdare cu copiii și nici nu dorea să mă crească ea. Ca embrion, am fost plasat într-un incubator. Calculatorul mi-a fost profesor. Urma să fiu eliberat la vîrsta pubertății, adică atunci cînd, bănuia ea, aveam să fiu un companion adecvat.

Moartea ei, la cîteva luni după clonare, i-a dat planurile peste cap. Cu toate acestea, programase nava și pentru o asemenea eventualitate. Nava a decuplat motosmicele și s-a oprit, plutind vreme de unsprezece ani în spațiul interstelar, în timp ce calculatorul făcea din mine o ființă omenească. În felul acesta am moștenit *Zburătorul Noptii*. Cînd am fost eliberat mi-au trebuit cîteva ani să înțeleg manevrarea navei și propria mea origine.

- Fascinant, rosti d'Branin.

- Da, încuviință lingvista, totuși nu explică de ce te menții în izolare.

- Ah, ba da, chicoti Melantha. Căpitane, poate că ar trebui să povestești mai departe, pentru modelele mai puțin îmbunătățite...

- Mama ura planetele, continuă

Royd. Ura mirosurile, murdăria și bacteriile, iregularitatea vremii, prezența altor oameni... Proiectase pentru noi un mediu perfect, pe cît de steril a reușit să-l obțină. Ura, de asemenea, și gravitația. Era obișnuită cu imponderabilitatea și o prefera. Eu m-am născut și am fost crescut în aceste condiții.

Corpul meu nu are nici un fel de imunitate naturală. Probabil că contactul cu oricare dintre voi m-ar ucide, sau oricum, m-ar îmbolnăvi grav. Mușchii mei sînt slabi, atrofiați. Gravitația generată acum de *Zburătorul Noptii* este exclusiv pentru confortul vostru, nu și al meu. Pentru mine este agonie. În clipa de față stau într-un scaun plutitor, care îmi suportă greutatea. Mă doare încă, și s-ar putea ca organele mele interne să fi fost afectate. Este unul dintre motivele pentru care nu transport pasageri prea des.

- Deci ești de acord cu mama ta în privința oamenilor? întrebă psipsiha.

- Nu. Mie îmi plac oamenii. Accept ceea ce sînt, dar n-a fost opțiunea mea. Trăiesc viața oamenilor în singurul mod ce-mi este accesibil, indirect, prin rarii pasageri pe care îndrăznesc să-i transport. În momentele acelea sorb cît mai mult din viețile lor.

- Dacă ai menține imponderabilitatea în navă, ai putea lua mai mulți pasageri, nu-i așa? sugeră xenobiologul.

- Este adevărat, răspunse politicos Royd. Cu toate acestea, am constatat că majoritatea indivizilor preferă să nu călătorească împreună cu un căpitan care nu folosește grila gravitațională. Imponderabilitatea prelungită le face rău, le provoacă tulburări. Știu, aș putea să mă amestec printre pasagerii mei, dacă rămîn în scaunul acesta și port un costum etanș. Am și încercat așa ceva. Am remarcat că participarea mea nu-i beneficia, dimpotrivă. Am devenit un caz, o făptură schiloadă care trebuie să fie tratată în mod aparte și păstrată la distanță. Pe cît de des îndrăznesc, studiez ființele străine pe care le iau în navă.

- Ființe străine? întrebă xenoteha cu o voce derutată.

- Pentru mine, toți sînteți niște ființe străine.

În saloanul *Zburătorului Noptii* se făcu

liniște.

– Îmi pare rău că a trebuit să se întîmple așa, prietene, roști d' Branin.

– Îmi pare rău, îl înșină psipsiha.

Se încruntă și vîri fiola de esperon în injector.

– Bine, pare veridic, dar e și adevărat? Continuăm să n-avem nici o dovadă; nu-i decît o nouă poveste înainte de culcare. Poți pretinde cu aceeași ușurință că ești o creatură de pe Jupiter, un program de calculator, sau un criminal de război, nebun.

Făcu doi pași rapizi spre telepatul întins pe masă.

– El continuă s-aibă nevoie de tratament și noi continuăm s-avem nevoie de confirmări. Nu vreau să trăiesc permanent în nesiguranța asta, mai ales cînd o putem sfîrși acum.

Mîna ei împinse capul tînărului într-o parte, căută artera și apășă injectorul.

– Nu, roști aspru glasul din difuzor. Oprește-te. Îți ordon. Aceasta este nava mea. Oprește-te.

Injectorul fîșii, iar cînd îl ridică, pe gîtul telepatului se zări un cerculeț roșu.

Tînărul încercă să se ridice, sprijinindu-se în coate și psipsiha se aplecă deasupra.

– Acum, roști ea cu un ton cît mai profesional, concentrează-te asupra lui Royd. O poți face, știm cu toții cît de bun ești. Așteaptă doar cîteva clipe, esperonul îți va amplifica percepțiile.

Ochii albaștri-spălăciți erau încețoșați.

– Nu-i destul de aproape, murmură el. 'Ntîia, eu sînt unu, testat. Bine, știți că-s bun, dar trebuie să fiu aproape.

Tremura.

Femeia îl cuprinse cu brațul, îl mîngîie și-l încurajă:

– Esperonul îți va da putere. Simte-o, simte cum devii tot mai puternic. Simți? Totul se limpezește, nu-i așa? Glasul ei devenise un murmur încurajator: Acum, amintește-ți pericolul, amintește-ți-l, caută-l. Privește dincolo de zid, vorbește-ne despre el. Vorbește-ne despre Royd. A spus adevărul? Răspunde-ne. Ești bun, o știm cu toții, ne poți răspunde.

Frazele erau aproape o incantație.

El se scutură de brațele ei și se sculă în capul oaselor.

– Pot simți, zise. Ochii i se limpeziră brusc. Ceva... mă doare capul... mi-e frică!

– Nu-ți fie teamă, îl încurajă psipsiha. Esperonul nu-ți provoacă dureri de cap, doar îți îmbunătățește sensibilitatea. N-are de ce să-ți fie teamă. Îl mîngîie pe frunte: spune-ne ce vezi.

Telepatul privi cu ochi de copil speriat spre holograma lui Royd și-și umezi cu limba buza inferioară.

– El este...

În clipa aceea îi explodă craniul.

* * *

După trei ore se reîntîlniră pentru a discuta.

În isteria și confuzia ce urmaseră, Melantha Jhiri preluase conducerea. Dăduse ordine, lăsînd coniacul și împărțind comenzile cu ușurința unuia născut pentru așa ceva, iar ceilalți păruseră să găsească în executarea ordinelor o ușurare lipsită de gîndire. Trei dintre ei aduseseră un cearșaf, înveliră în el trupul decapitat, și-l transportară în ecluza din capătul navei. Alți doi începură să curețe salonul cu apă și cîrpe. Nu izbutiră să facă mare lucru. Ștergînd sîngele de pe tăblia mesei, ciberneticiană începu să vomite violent. Karoly d' Branin, care încremenise șocat, își reveni, luă din mîna ei cîrpa însîngerată și conduse femeia la cabină.

Melantha o ajută pe psipsihă, care fusese lîngă telepat în clipa morții. O așchie de os îi perforase obrazul sub ochiul drept; era împroșcată cu sînge și fragmente de carne, os și creier și intrase în stare de șoc. Melantha îi extrase așchia, o duse în cală, o spălă și-i injectă un sedativ din propria ei trusă.

În cele din urmă reuși să-i adune pe toți în cala mare, unde trei dintre ei aveau hamacurile. Veniră șapte din cei opt rămași în viață. Psipsiha continua să doarmă, dar se părea că ciberneticiană își revenise. Stătea așezată turcește pe podea, palidă și trasă la față, așteptînd-o pe Melantha să înceapă.

Primul care a vorbit a fost însă Karoly d' Branin.

- Nu înțeleg, zise el. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Ce s-a putut...

- Royd l-a ucis, asta-i tot, rosti cu amărăciune xenoteha. Secretul lui era amenințat, așa încît... l-a făcut bucăți.

- Nu pot crede așa ceva, insistă tulburat d'Branin. Nu pot. Royd și cu mine am discutat... am stat de vorbă multe nopți, în vreme ce voi dormeați. Este delicat, sensibil și cu mintea deschisă. Un visător. Înțelege problema *volcrynu-lui*. Nu ar putea face așa ceva.

- În orice caz, holograma lui a dispărut imediat, interveni lingvista. Și de atunci n-a mai apărut nici video, nici audio.

- Nici voi n-ați fost prea vorbăreți, spuse Melantha. Nu știu ce să cred, dar simt pornirea de-a mă alătura lui Karoly. N-avem nici o dovadă că Royd e responsabil pentru cele întâmplate.

- Dovezi, făcu xenoteha, scoțînd un zgomot puternic și obscen.

- De fapt, continuă netulburată Melantha, nici nu știu dacă cineva este cu adevărat responsabil... Pînă la injecția cu esperon nu s-a întâmplat nimic. El să fi fost de vină?

- Ce să zic, al dracului post-efect, murmură lingvista.

- Nu-i domeniul meu, se încruntă xenobiologul, dar știu că esperonul e un drog extrem de activ, cu puternice efecte fizice și psionice. Instrumentul morții a fost probabil însuși talentul lui de telepat amplificat de drog. Pe lângă faptul că l-a sporit sensibilitatea telepatică, esperonul ar fi putut, de asemenea, să amplifice alte talente psi, latente.

- Cum ar fi? întrebă cineva.

- Bio-controlul... Telekinezia.

- A sporit brusc presiunea din interiorul craniului, interveni Melantha, prin concentrarea în creier a sîngelui din întregul corp. Simultan, a micșorat presiunea aerului din jurul capului, folosind te-ki pentru a crea un vid de scurtă durată. Imaginați-vă...

Își imagină, și nu le plăcu.

- Deci putea fi auto-provocată, repetă d'Branin.

- Sau un talent mai puternic i-ar fi putut întoarce puterea chiar împotriva lui, insistă încăpățînată xenoteha.

- Nici un telepat uman n-are un

asemenea talent: să controleze alt individ, trup, minte și suflet, nici măcar pentru o clipă.

- Exact, întări xenoteha. Nici un telepat *uman*.

- Creaturi de pe giganții gazoși? Tonul ciberneticienei era bațjocoritor.

Xenoteha o privi disprețuitoare.

- Aș putea vorbi despre senzitivii Crey, sau vampirii-de-suflete *githyanki*, mai știu vreo alte șase rase, dar n-am nevoie de ele. O să dau un singur nume: o Minte Hrangan.

Ideea era, într-adevăr, neliniștitoare. Toți amuțiră și se foiră stingheriți, gîndindu-se la puterile vaste, necunoscut-e ale unei Minți Hrangan ascunsă în cabina de comandă a *Zburătorului Noapții*, pînă cînd Melantha interveni:

- E ridicol, exclamă ea. Gîndiți-vă la ce vorbiți, dacă nu vă cer, cumva, prea mult. Voi toți sînteți xenologi, experți în limbaje strălne, psihologie, biologie, tehnologie. Nu vă comportați ca atare. ne-am războit vreme de o mie de ani cu Vechiul Hranga, dar *niciodată* n-am comunicat satisfăcător cu o Minte Hrangan. Dacă Royd Eris este un Hrangan, asta înseamnă că în secolele scurse de la Prăbușire ei și-au ameliorat considerabil capacitățile de conversație.

Xenoteha se înroși.

- Ai dreptate, mormăi ea. M-am pripit.

- Prietenj, vorbi d'Branin, nu trebuie să ne panicăm, sau să devenim isterici. s-a petrecut un lucru teribil. Unul dintre colegii noștri este mort și nu cunoaștem motivul. Pînă atunci nu și putem decît să mergem mai departe. Nu este momentul unor acțiuni nechibzuite împotriva celor nevinovați. Poate că la revenirea pe Avalon o anchetă ne va spune ce s-a întâmplat. Corpul se află în siguranță, da?

- L-am pus în antecamera ecluzei, răspunse lingvistul. Acolo e vid. O să se mențină.

- Și va putea fi examinat la întoarcere, încuviință d'Branin.

- Ar trebui să ne întoarcem imediat, făcu xenoteha. Spune-i lui Eris să schimbe direcția.

D'Branin păru șocat.

- Dar *volcrynil*? Încă o săptămînă și,

dacă am calculat corect îi vom cunoaște. Reîntorcerea ar dura șase săptămîni. Sînt sigur că pentru a afla dacă ei există, încă o săptămîină ar fi justificată.

Xenoteha era încăpățînată.

— A murit un om. Înainte de a muri a pomenit de ființe străine și de un pericol. Poate că și noi sîntem amenințați. Poate că acești *volcryni* sînt cauza, poate că sînt chiar mai potenți decît o Minte Hrangan. Vrei să riști asta? Și pentru ce? Informațiile culese de tine pot fi născociri, sau exagerări, sau erori: interpretările și calculele tale pot fi greșite, sau poate că forțe necunoscute au schimbat traiectoria; *volcrynul* s-ar putea să se găsească la ani-lumină față de locul unde vom ieși noi!

— Aha, făcu Melantha, înțeleg. Atunci, n-ar mai trebui să mergem pentru că *volcrynul* va fi acolo și, în plus, ar putea fi periculos.

D'Branin zîmbi și lingvista rîse.

— Nu-i de glumă, replică xenoteha, dar nu mai argumentă.

— Nu, continuă Melantha, orice pericol în care ne-am afla nu va crește semnificativ în timpul necesar revenirii în spațiul cosmic și căutării *volcrynului*. Oricum ar fi trebuie să ieșim, pentru reprogramare. În plus, am făcut un drum lung pentru acești *volcryni*, și mărturisesc că sînt curioasă. Îi privi pe fiecare în parte și nici unul n-o contrazise. Atunci, continuăm.

— Și ce facem cu Royd? întrebă d'Branin.

— Dacă este posibil, să încercăm să-l tratăm ca și pînă acum, rosti hotărîtă Melantha. Deschideți legăturile audio și vorbiți-i. Probabil este la fel de șocat și nedumerit de cele întîmplate și poate se teme să nu dăm vina pe el, sau să-i facem vreun rău, sau ceva de genul ăsta. Să-l liniștim. O fac eu, dacă nu vrea nimeni să-i vorbească.

Nu se oferî nici un voluntar.

— Bine, în regulă. Totuși ar fi bine să încercați să vă comportați normal.

— De asemenea, interveni d'Branin, trebuie să continuăm pregătirile. Sensorii trebuie să poată intra în spațiul normal, iar calculatorul trebuie să fie pregătît.

— Este montat și funcționează, rosti

încet cibneticiană. Am terminat azi dimineață, așa cum ai cerut.

Privea gînditoare, însă d'Branin nu observă nimic. Se întoarse către lingviști și începu să discute preliminariile contactului; în scurtă vreme spaima părăsi grupul.

Ascultînd, Royd era mulțumit.

* * *

Melantha reveni singură în salon.

Cineva stinsese luminile.

— Căpitane? întrebă, și el apărî, albicios, ușor strălucitor, cu ochi care, de fapt, nu vedeau.

Hainele lui, sclipitoare și demodate, erau umbre de alb și bleu pal.

— Ai auzit, căpitane?

Din difuzor glasul trădă o ușoară surpriză:

— Da. Aud și văd tot ce se întîmplă pe *Zburătorul Noptii*, Melantha. Nu numai în salon. Nu numai cînd sînt conectate difuzoarele și ecranele. De cîtă vreme ai știut?

— De cînd am știut, rîse ea. De cînd ai pomenit de ipoteza gigantilor gazoși, oferită pentru rezolvarea misterului Roydian.

— Eram tulburat. Pînă atunci n-am făcut nici o greșeală.

— Te cred, căpitane. Nu contează. Eu sînt modelul îmbunătățit, îți aduci aminte? Am bănuît cu săptămîni în urmă.

O vreme Royd rămase tăcut, apoi rosti:

— Cînd începi să mă liniștești?

— Asta și fac în ciipa de față. Nu te simți mai liniștit?

Holograma înălță din umeri.

— Sînt încîntat că tu și Karoly nu credeți că l-am ucis pe omul acela.

Ea zîmbi. Ochiul începeau să i se obișnuiască cu semiîntunericul. În lumina slabă a hologramei, putea zări masa unde murise telepatul, cu pete întunecate pe tablă. Sînge. Auzi zgomotul slab al unei picături și se întorî.

— Nu-mi place aici.

— Dacă vrei să pleci, te pot însoți oriunde.

— Nu. O să rămîn. Royd, dacă îți-aș cere, îți-ai închide ochii și urechile din întreaga navă? Cu excepția salonului?

Sînt sigură că ceilalți s-ar simți mai bine.

- Ei nu știu.

- Vor ști. Au auzit remarcă ta despre giganții gazoși. Pînă acum unii dintre ei și-au pus deja anumite întrebări.

- Dacă ți-aș spune că am întrerupt legăturile, n-ai avea cum să știi dacă este adevărat.

- Te-aș crede, rosti Melantha.

Tăcere. Holograma păru gînditoare.

- Cum vrei, zise în cele din urmă. Am întrerupt totul. Acum văd și aud numai aici.

- Te cred.

- Ai crezut istoria mea? întrebă Royd.

- Ah, făcu femeia. O istorie ciudată și uluitoare, căpitane. Dacă-i o minciună, pot oricînd schimba minciuni cu tine. Ești priceput. Dacă este adevărată, atunci ești un bărbat ciudat și uluitor.

- Este adevărată, șopti holograma. Melantha... Ezită.

- Da.

- Te-am privit făcînd dragoste.

- Aha, zîmbi ea. Sînt pricepută la așa ceva.

- Nu mi-am dat seama. Erai plăcută la privit.

Tăcere. Melantha încercă să nu audă picurul.

- Da, rosti după o lungă ezitare.

- Da? Ce anume?

- Da, Royd, dacă ar fi posibil, cred c-aș face dragoste cu tine.

- Cum ai știut la ce mă gîndeam?

- Sînt un model îmbunătățit, surîse ea. Și nu, nu sînt o telepată. N-a fost greu să deduc. Ți-am spus, sînt cu trei mutări înaintea ta.

Royd tăcu, gîndindu-se.

- Cred că m-am liniștit, spuse în cele din urmă.

- Perfect, încuviință Melantha. Acum liniștește-mă tu.

- Cum?

- Ce s-a întîmplat aici? În realitate?

Royd tăcu din nou.

- Cred că tu știi ceva, continuă femeia. Ai renunțat la secretul tău numai ca să nu-l injectăm cu esperon. Chiar după ce secretul era cunoscut, ne-ai poruncit să nu facem așa ceva. De ce?

- Esperonul este un drog periculos.

- Mai mult decît atît, căpitane. Ce l-a omorît?

- Eu, nu.

- Unul dintre noi? *Volcrynul?*

Nici un răspuns.

- Căpitane, la bordul navei se găsește o creatură străină? Asta este problema?

Tăcere.

- Sîntem în pericol? *Eu* sînt în pericol, căpitane? Nu mi-e teamă. Sînt proastă pentru că nu mi-e teamă?

- Îmi plac oamenii, vorbi în cele din urmă Royd. Cînd nu mai pot rezista, îmi place să am pasageri. Îi spionez, da. Nu este ceva atît de îngrozitor. În special îmi placii tu, apoi Karoly. Nu voi lăsa să vi se întîmple nimic rău.

- Ce s-ar putea întîmpla? întrebă ea.

Royd nu răspunse.

- Dar ceilalți, Royd? Ai grijă și de ei? Sau numai de mine și Karoly?

Nici un răspuns.

- Nu ești prea vorbăreț în seara asta, constată Melantha.

- Sînt încă tulburat, se auzi glasul lui. Du-te să te culci, Melantha Jhirl. Am vorbit îndeajuns.

- Bine, căpitane, făcu ea.

Zîmbi către hologramă și ridică mîna. Imaginea îi imită gestul. Pielea neagră, caldă și fosforescentă palidă se atinseră, se contopiră, deveniră una. Melantha se întoarse și ieși. Abia pe coridor, revenită în siguranța luminii, începu să tremure.

* * *

Pseudo-noapte. Discuțiile se întrerupseseră, coșmarele se șterseseră și academicienii dormeau. Dormea pînă și Karloy d'Branin, apetitul lui pentru ciocolată spulberat de amintirile salonului.

În cala cea mai mare atîrnau trei hamace. Din două se auzeau sforăituri discrete. În al treilea, ciberneticiană era trează și se gîndea. În cele din urmă se sculă, coborî ușor pe podea, se echipă în costum și cizme și o scutură ușor pe xenotehă.

- Hai, șopti ea, făcîndu-i semn.

Ieșiră amîndouă pe coridor, lăsînd-o pe Melantha cufundată în vise.

- Ce dracu', mormăi xenoteha cînd ajunseră dincolo de ușă. Era pe

jumătate dezbrăcată, ciufulită și morocânoasă.

– Există o modalitate prin care putem afla dacă povestea lui Royd a fost adevărată, rosti ciberneticiană. Nu-i va convine însă Melanthei. Ești gata să încercăm?

– Ce? întrebă cealaltă, brusc interesată.

– Vino.

Una dintre cele trei cale mici fusese transformată în sala calculatorului. Intrară tiptil; era pustie. Sistemul era conectat, dar în repaus. Benzi luminoase curgeau lin în jurul canalelor cristaline din grilele de date, înfilindu-se, alăturându-se și ramificându-se din nou; pîrîiașe multicolor fosforescente brăzdînd un fundal întunecat. Sala era în semiîntuneric, singurul zgomot: un bîzîit slab la limita percepției omenești, pînă cînd ciberneticiană interveni, apăsînd taste, răsucind întreprupătoare și dirijînd curentii luminoși și tăcuți. Încet, calculatorul se trezi.

– Ce vrei să faci? întrebă xenoteha.

– Karoly m-a rugat să cuplez sistemul nostru la cel al navei. Spune că Royd dorește să studieze datele despre *volcryn*. Perfect, am făcut-o. Înțelege ce-nseamnă asta?

Acum xenoteha era complet trează.

– Cele două sisteme sînt interconectate!

– Exact. În felul ăsta, Royd se poate informa asupra *volcrynului*, iar noi ne putem informa asupra lui Royd. Se încruntă. Aș fi vrut să fi știut mai multe despre hard-ul *Zburătorului*, dar cred c-o să mă descurc. Sistemul lui d'Branin este destul de sofisticat.

– Îl poți răsturna?

– Ce să fac? Iar ai băut?

– Să folosești sistemul nostru ca să accezi la controlul navei, să-l răstorni pe Royd, să-i contramandezi ordinele și să obligi *Zburătorul* să răspundă la comenzile noastre.

– Se poate, răspunse ciberneticiană după o ezitare scurtă. Aș putea încerca, dar în ce scop?

– Doar așa... Fără să comanzi efectiv. Numai să fie pregătit, în caz că apare vreo stare de necesitate.

– Stări de necesitate și giganți gazoși..., înălță ciberneticiană din

umeri. Eu vreau doar să mă liniștesc în legătură cu Royd.

Se îndreptă către un perete de afișaj, unde șase ecrane, fiecare de un metru pătrat, se curbau în jurul unei console și acționă unii dintre ele. Degetele lungi mîngîiară tastele holografice, care apăreau și dispăreau pe măsură ce le atingeau, claviatura schimbîndu-și forma chiar în timp ce lucra. Pe ecran începură să apară litere, simboluri roșii încadrate în negru strălucitor. Le privi și după un timp opri imaginea.

– Da, făcu ea, uite și răspunsul la întrebarea cu hard-ul. Poți renunța la ideea de-a captura nava, numai dacă n-o să fim ajutați de niște giganți gazoși. Sistemul *Zburătorului* e mai mare și mai deștept decît piticul nostru de aici. E și normal, dacă stai să te gîndești. Nava este complet automatizată, exceptîndu-l pe Royd.

Fluieră și continuă programul de căutare, șoptind încetisor:

– Se pare că-ntr-adevăr există un Royd. Configurațiile nu corespund unei nave robot. La naiba, eram gata să pariez pe oricît.

Simbolurile reîncepură să alunece pe ecran.

– Uite, sistemele de menținere a vieții, poate-ți spun ție ceva...

Ciocăni ecranul cu degetul și simbolurile încremeniră încă o dată.

– Nimic deosebit, rosti dezamăgită xenoteha.

– Sistem clasic de eliminare a deșeurilor... Recirculator de apă... Procesor de hrană, cu magazii de proteine și vitamine... Fluieră din nou: rezervoare cu mușchii lui Renny și neoiarbă pentru absorbția de CO². Deci, un ciclu de oxigen. Nici metan, nici amoniac. Ah, scuză-mă, te rog.

– Verifică datele pentru incubatoare, echipamente de clonare și alte lucruri de-astea. Găsește istoria vieții lui Royd. A maică-sii. Cere lista afacerilor ei... comerțul ăla de care pomenea.

În glasul ei apărură o notă de ațîtare și o prinse de umăr pe ciberneticiană.

– Un jurnal! Jurnalul navei! Trebuie să existe un jurnal. Găsește-! Trebuie!

– Bine.

Începu să fluieră mulțumită, la unison cu sistemele ei, parcurgînd cu rapiditate

fluxurile de date. Ecranele de afișaj se colorară în roșu intens și începură să clipească, dar ea se mulțumi să surîdă.

– Securitate, rosti mișcându-și degetele cu rapiditate și imediat roșul pulsator dispăru. Nimic mai ușor decât să pătrunzi în sistemul de securitate al unui calculator. La fel de ușor cum ai pătrunde într-un om.

Pe coridor se auzi țîrîitul unei sonerii de alarmă.

– La naiba, făcu ciberneticiană, o să-i trezească pe toți.

Ridică privirea când degetele xenotehei i se înfipseră în umăr, strîngînd-o dureros.

Un panou din oțel cenușiu glisa silențios peste ieșirea în coridor.

– Ce...? exclamă ea.

– Ecluza pneumatică de urgență, șopti xenoteha, care era expertă în construcția de nave. Se închide când urmează încărcarea sau descărcarea unor containere în vid.

Ochii li se îndreptară către uriașa ecluză exterioară, ce se curba deasupra capetelor. Ecluza interioară era aproape complet deschisă și, în vreme ce o priveau, se închise cu un clic, iar sigiliul de pe ușa exterioară se crăpă, apoi se deschise, alunecînd o jumătate de metru, iar înapoia lui era un nimic strîmb, atît de strălucitor încît ardea ochii.

– Oh, rosti ciberneticiană, oprindu-se din fluierat.

* * *

Alarmerle zbîrniiau peste tot. Pasagerii începuseră să se foiască în somn. Melantha țîșni din hamac și se năpusti pe coridor, dezbrăcată, îngrijorată, alarmată. Karoly d'Branin se sculă somnoros. Psipsiha murmură ceva, sedată. Xenobiologul strigă, speriat.

Undeva, departe, metalul scrișni și se rupse, trimițînd o cutremurătură prin toată nava, azvîrlindu-i pe lingviști din hamacuri și trîntind-o pe Melantha.

* * *

În compartimentul de comandă al Zburătorului Noptii exista o cameră

sferică, cu pereții albi și simpli, avînd suspendată în centru o altă sferă, mai mică – o consolă. Cînd nava se afla în afara spațiului, pereții erau opaci – sub-solul strîmb și strălucitor al spațiului-timp era greu de suportat.

Acum însă în cameră apăruse bezna, un holopeisaj învia, un întuneric rece, presărat peste tot cu stele, puncte de o sclipire înghețată, care nu pîlpîiau, fără jos sau sus, sau oricare altă direcție, singurul detaliu din simulacrul de ocean nocturn fiind sfera-consolă plutitoare.

Zburătorul Noptii revenise în spațiul interstelar.

* * *

Melantha țîși regăsi sîngele rece și apăsă butonul unui intercom. Alarmerle nu conteniseră și era imposibil de auzit altceva.

– Căpitane, strigă ea, ce se-ntîmplă?

– Nu știu, răspunse glasul lui Royd. Încerc să aflu. Rămii pe loc. Adună-i și pe ceilalți.

Îl ascultă, și reveni la hamac, să se îmbrace, numai după ce se strînseseră cu toții pe coridor. Erau doar șase. Psipsiha continua să fie adortmită, nu putuse fi trezită și o transportaseră pe brațe. Lipseau xenoteha și ciberneticiană. Toți priveau neliniștiți sigiliul ce oprea accesul în cala trei.

Cînd alarmerle se opriră, difuzoarele căpătară viață.

– Am revenit în spațiul normal, se auzi vocea lui Royd, dar nava este avariata. Cală trei, unde se află calculatorul vostru, a fost deschisă în timp ce motosmițele funcționau. A fost distrusă de flux. În mod automat, calculatorul ne-a scos în spațiu, altfel tensiunile puteau spulbera întreaga navă.

– Royd, spuse d'Branin, două femei din echipă...

– Se pare că, în momentul distrugerii celei, calculatorul vostru funcționa, continuă monoton Royd. Putem presupune că au murit. Nu pot fi sigur. La solicitarea Melanthei, am de-activat majoritatea „ochilor” și „urechilor” mele, menținînd numai senzorii din salon. Nu știu ce s-a întîmplat. Totuși, nava aceasta este mică, Karoly, și dacă ele nu sînt cu voi, putem bănuși tot ce este

mai rău. Se opri o clipă, apoi urmă: dacă poate fi o consolare, au murit repede și fără chinuri.

Cei doi lingviști se priviră lung și semnificativ. Xenobiologul era furios și roșu la față; deschise gura să rostească ceva. Melantha îl apăsă, ferm, cu palma peste buze.

– Știm cum s-a întâmplat, căpitane? întrebă ea.

– Da, răspunse el fără tragere de inimă.

Xenobiologul pricepuse, și Melantha își îndepărtă mîna, lăsîndu-l să răsuflă.

– Royd? îl încurajă ea.

– Pare o nebunie, Melantha, replică glasul, dar se pare că tovarășele tale au deschis ecluza de încărcare a navei. Bineînțeles, mă îndoiesc că au făcut-o în mod deliberat. Cred că foloseau conexiunea dintre sisteme pentru a obține acces la comenzile și băncile de date ale *Zburătorului Nopții*.

– Înțeleg, făcu Melantha. O tragedie teribilă.

– Da, încuviință Royd. Poate chiar mai teribilă decît credeți. Încă n-am verificat gradul de avariere al navei.

– N-ar trebui să te mai reținem, căpitane, dacă mai sînt probleme, spuse Melantha. Sîntem cu toții șocați, și acum este greu de discutat. Investighează starea navei și reluăm conversiunea mîine dimineață. De acord?

– Da.

Melantha apăsă butonul comunicatorului. Oficial, legăturile audio erau întrerupte. Royd nu-i mai putea auzi.

D'Branin scutură din capul său masiv, grizonat. Lingviștii stăteau unul lîngă celălalt, atingîndu-și mîinile. Psipsiha dormea. Numai xenobiologul o privi în ochi.

– Îl crezi? izbucni el brusc.

– Nu știu, răspunse Melantha, dar și celelalte cale pot dispărea așa cum a dispărut calea trei. Eu îmi mut hamacul într-o cabină. Le sugerez celor din calea doi să facă același lucru.

– O idee foarte bună, o susținut lingvista. Ne putem înghesui. Nu va fi prea confortabil, dar nu cred că voi mai putea dormi liniștită în vreo cală.

– Ar fi bine dacă ne-am lua și costumele din calea patru, să le avem la îndemîna, sugeră partenerul ei.

– Dacă doriți, făcu Melantha. Este posibil ca toate ecluzele să se deschidă brusc și simultan. Royd nu ne poate acuza că ne luăm precauții. După ziua de astăzi, zîmbi ea cu amărăciune, ne-am cîștigat dreptul de-a acționa irațional.

– N-avem timp de glumele tale idioate, se răsti furios xenobiologul. Trei morți, al patrulea nebun, poate, sau în comă, iar noi toți în pericol...

– Tot nu știm încă ce s-a întâmplat, îi reaminti femeia.

– *Royd Eris ne ucide!* răcni bărbatul, izbînd cu pumnul în palma celeilalte mîini pentru a-și sublinia spusele. Nu știu cine, sau ce este el, și nu știu dacă povestea lui e adevărată și, de fapt, nici nu-mi *pasă*. Poate că-i o Minte Hrangan sau îngerul răzbunător al *volcrynului*, sau Iisus Christos reînviat. Ce dracu' mai contează? *Ne ucide!*

– Îți dai seama, interveni calmă Melantha, că, de fapt, noi nu putem ști dacă bunul nostru căpitan a închis senzorii de aici? Poate că ne urmărește și ne ascultă chiar în acest moment. N-o face, desigur. Mi-a promis că n-o va face, și-l cred. Dar, în privința asta, n-avem decît cuvîntul lui. Acum se pare că *tu* nu-l crezi pe Royd. Dacă-i așa, nu te poți încrede în promisiunile lui. Deci, din punctul tău de vedere, n-ar fi prea inteligent să spui ceea ce spui, încheie ea zîmbind subțire.

Xenobiologul amuți.

– Deci calculatorul s-a dus, șopti d'Branin.

– Mă tem că da, încuviință Melantha.

Bărbatul se ridică, clătîndu-se.

– Mai am unul mic, în cabină, vorbi el. Un model portabil, poate că va fi suficient. Trebuie să iau datele de la Royd, să aflu unde am ieșit. *Volcrynul...*

Porni pe coridor și dispăru în cabina lui.

– Gîndiți-vă ce nefericit ar fi dacă am muri cu toții, rosti caustică lingvista. Atunci n-ar mai avea cine să-l ajute în căutarea *volcrynului*.

– Lasă-l în pace, o opri Melantha. Suferă la fel de mult ca noi, poate chiar mai mult, dar nu se exteriorizează la fel. Singura lui apărare sînt obsesiile lui.

– Și care este apărarea *noastră*?

– Aha, făcu Melantha. Răbdarea,

poate. Toți cei care au murit doreau, în clipa morții, să afle secretul lui Royd. Noi n-am încercat. Uite-ne, stînd și discutînd despre morțile lor.

- Nu ți se pare ciudat?

- Foarte. M-am gîndit chiar la o metodă de a-mi testa bănuielele. Unul dintre noi ar putea face încă o încercare de-a afla dacă povestea căpitanului a fost, sau nu, adevărată. Dacă cel care a încercat moare, vom ști cu siguranță. Se opri brusc. Iertați-mă, totuși, dacă nu voi fi eu cea care încearcă. Dar, nu mă lăsați să vă opresc, dacă simțiți chemarea. O să urmăresc rezultatele cu interes. Pînă atunci, mă mut din zona caalelor și mă duc să trag un pui de somn.

- Căteea arogantă, remarcă lingvistul pe un ton detașat, după ieșirea Melanthei.

- Crezi că ne poate auzi? șopti xenobiologul.

- Fiecare afurisit de cuvînt, răspunse lingviste ridicîndu-se. O urmară cu toții.

- Să ne mutăm lucrurile, continuă femeia și s-o punem și pe ea..., arată cu degetul spre psipsihă,... înapoi în hamac.

Lingvistul încuviință.

- Nu facem *nimic*? întrebă xenobiologul. Planuri? Să ne apărăm?

Celălalt bărbat îl privi nimicitor și-și trase tovarășa în direcție opusă.

* * *

- Melantha? Karoly?

Se trezi imediat, la simpla șoptire a numelui și se sculă în capul oaselor în cușeta îngustă. Lîngă ea, d'Branin gemu încetișor și se întoarse, întinzîndu-se.

- Royd? întrebă ea. E dimineată?

- Da; răspunse glasul din pereți. Plutim în spațiul interstelar la trei ani-lumină de cea mai apropiată stea. Într-un asemenea context, dimineata are vreun înțeles?

- Discută asta cu Karoly, cînd se trezește îndeajuns ca să asculte, rise Melantha. Royd, ai spus *plutim*? Cît de grav...?

- Grav, răspunse el, dar nu periculos. Cala trei este complet distrusă, atîrnînd de nava mea precum o coajă

de metal ruptă, dar avaria este izolată. Motoarele n-au pățit nimic și calculatoarele *Zburătorului* nu par să fi suferit de pe urma distrugerii calculatorului vostru. Mă temusem... Trauma morții electronice...

- Eh? Royd? făcu d'Branin.

- O să-ți spun eu mai tîrziu, Karoly, îl bătu Melantha pe umăr. Royd, pari foarte serios. Mai e ceva?

- Mă îngrijorează întoarcerea. Cînd o să cupiez motosmicale pentru a părăsi spațiul, fluxul va acționa direct asupra unor porțiuni ale navei care n-au fost proiectate în acest scop. Teama cea mai mare o am pentru ecluza calei trei. Am analizat niște proiecții și nu știu dacă va suporta tensiunile. Dacă cedează, toată nava se va crăpa la mijloc. Motoarele vor zbura care încotro, iar restul...

- Am înțeles. Putem face ceva?

- Da. Zonele expuse pot fi armate cu destulă ușurință. Bineînțeles, carcasa exterioară este blindată pentru a rezista forțelor din afara spațiului. Am putea s-o protejăm cu un fel de scut, primitiv dar util. Cînd s-au deschis ecluzele s-au rupt bucăți mari din blindaj, dar acestea continuă să se afle acolo, afară, plutind la un kilometru sau doi distanță și pot fi utilizate.

D'Branin se trezise.

- Avem patru scube pentru ieșiri în spațiu. putem recupera fragmentele acelea.

- Bine, Karoly, totuși nu aceasta este principala mea grijă. Nava se auto-repară, în anumite limite, dar în cazul de față limitele respective sînt depășite. Va fi nevoie să intervin personal.

- Tu? exclamă d'Branin. Prietene, ai spus... adică, mușchii tăi... slăbiciunea ta... nu te putem ajuta?

- Sînt neajutorat numai într-un cîmp gravitațional, Karoly. Lipsit de greutate, mă simt în elementul meu și de aceea voi opri temporar grila gravitațională, ca să încerc să-mi adun puterile în vederea reparațiilor. Nu, ai înțeles greșit. Pot lucra. Am unelte și propria mea scubă de depanare.

- Cred că știu ce te-ngrijorează, interveni Melantha.

- Mă bucur. Poate că atunci îmi vei putea răspunde la o întrebare: dacă

părăsesc securitatea cabinei mele, îți poți opri prietenii de a mă ucide?

Karlovy d'Branin era șocat.

– Royd, Royd, sîntem savanți, nu sîntem soldați sau criminali nu... sîntem oameni, cum poți crede că te vom amenința?

– Oameni, repetă Royd, dar, pentru mine, creaturi străine, care mă suspectează. Nu-mi oferi asigurari false, Karoly.

Bărbatul încêpu să se bîlbîie. Melantha îl prinse de mîină și-i făcu semn să tacă.

– Royd, zise ea, n-o să te mint. Există un pericol. Totuși, sper că, ieșind de acolo, îi vei liniști pe toți. Atunci vor vedea că ai spus adevărul, nu-i așa?

– Da, încuviință Royd, dar va fi suficient să le curme suspiciunile? Ei cred că i-am ucis pe prietenii voștrii, nu?

– Poate că da. Pe jumătate o cred, pe jumătate se tem de idee. Sînt înspăimîntați, căpitane. Și eu sînt înspăimîntată.

– Nu mai mult decît mine.

– Aș fi mai puțin înspăimîntată dacă aș ști ce s-a întîmplat cu adevărat. Tu știi?

Tăcere.

– Royd, dacă...

– Am încercat să opresc injecția cu esperon, vorbi el. Le-aș fi putut salva pe cele două femei, dacă le-aș fi văzut, le-aș fi auzit, aș fi știut ce voiau să facă. Dar tu m-ai făcut să închid monitoarele, Melantha. Nu pot acționa dacă nu am informații. M-aș simți mai în siguranță, adăugă el ezitînd, dacă le-aș putea recontacta. Sînt orb și surd. Mă simt frustrat. Nu te pot ajuta, dacă sînt orb și surd.

– Atunci conectează-le, rosti brusc Melantha. Am greșit. N-am înțeles. Acum însă înțeleg.

– Ce înțelegi? întrebă d'Branin.

– Tu nu înțelegi, spuse Royd. Nu înțelegi. Nu pretinde că înțelegi, Melantha Jhirl. Nu!

Vocea din difuzor era acum tensionată de emoție.

– Ce? întrebă din nou d'Branin. Melantha, nu pricep...

– Nici eu, făcu ea gînditoare. Nici eu nu pricep, Karoly.

Îl sărută ușor.

– Royd rezumă ea, mi se pare că trebuie să faci reparațiile indiferent de asigurările pe care ți le putem da. N-o să-ți riști nava cuplînd motomicele în condițiile astea. Cealaltă alternativă este de a rămîne aici pînă murim cu toții. Avem de ales?

– Eu pot alege, vorbi Royd cu o seriozitate glacială. V-aș putea ucide pe toți, dacă acesta ar fi singurul mod de a-mi salva *Zburătorul Noptii*.

– Ai putea încerca, aproba Melantha.

– Să nu mai vorbim despre moarte, interveni d'Branin.

– Ai dreptate, Karoly, încuviință Royd. Nu vreau să ucid pe nici unul dintre voi. Dar trebuie să fiu și eu protejat.

– Ai să fii, zise Melantha. Karoly îi poate pune pe ceilalți să culeagă fragmentele de carcasă. Eu te voi însoți în permanență. O să te ajut; treaba va fi făcută de trei ori mai repede.

– Din experiența mea, făcu polticios Royd, știu că majoritatea celor care trăiesc pe planete sînt greoi și obosesc cu ușurință în stare de imponderabilitate. Dacă aș lucra singur, aș fi mai eficient.

– Nu-i chiar așa, replică ea. Îți reamintesc că eu sînt modelul îmbunătățit, căpitane. La fel de bună în cădere liberă ca și în pat. O să te ajut.

– Cum dorești. Peste cîteva momente, decuplez grila gravitațională. Karoly, du-te și pregătește-ți oamenii. Scoateți scubele și porniți. Eu voi ieși de pe *Zburătorul Noptii* peste trei ore, după ce mă voi adapta la gravitația voastră. Atunci cînd ies vreau ca toți să fiți în afara navei.

* * *

Aveai senzația că un animal uriaș mușcase din univers.

Melantha Jhirl aștepta pe scuba ei, în apropiere de *Zburătorul Noptii* și privea stelele. Nu era chiar atît de diferit aici, în adîncul spațiului interstelar. Stelele erau reci, puncte de lumină înghețate; fără să clipească, austere, parcă mai înghețate și nepăsătoare decît aceiași sori care, văzuți printr-o atmosferă, dansau și pîlpîiau. Doar absența oricărui reper îi reamintea unde se afla: în locul „dintre”, acolo unde oamenii nu

se opresc, unde *volcrynii* zboară cu nave incredibile de vechi. Încercă să găsească soarele lui Avalon, dar nu știa unde să-l caute. Configurațiile constelațiilor îi erau străine și nu avea idee cum era orientată. Înapoi, înainte, deasupra, de jur împrejur, cîmpurile stelare se întindeau la nesfîrșit. Privi în jos, sub scubă și *Zburător*, așteptîndu-se la alte stele necunoscute și imaginea o izbji cu o forță aproape fizică.

Își învinșe un val de ameteală. Era suspendată deasupra unui hău, o falie gigantică în univers, neagră, fără stele, imensă.

Pustie.

Atunci își aminti: Vălul lui Satan. Un simplu nor de gaze întunecate, nimic real, o poluție galactică ce atenua lumina stelelor Hotarului. De la o distanță atât de mică, însă, părea imens, amenințător. Trebuia să privească în altă parte, atunci cînd se simțea gata să se prăbușească. Dedesubtul siluetei fragile, alb-argintie a *Zburătorului Noptii* se întindea un hău, un hău gata să-i înghiță.

Atinse o tastă de pe manșa bifurcată a scubei, rotindu-se astfel încît Vălul ajunsese în lateral. Asta părea să o ajute, cumva. Se concentră asupra *Zburătorului*. Era obiectul cel mai mare din universul ei, puternic iluminat, masiv; trei ovoide alăturate, cu două sfere dedesubt, toate legate prin tuburi perpendiculare între ele. Unul din ovoide era spart acum, conferind ansamblului o lipsă de armonie.

Putea zări și celelalte scube, deplasîndu-se pe fundalul negru, urmărind bucățile rupte din blindajul ovoidului, luptîndu-se cu ele și aducîndu-le înapoi. Ca întotdeauna, lingviștii lucrau împreună, pe aceeași scubă. Xenobiologul era singur. Karoly d'Branin avea un tovarăș tăcut: psipsiha, sedată din nou, adormită în costumul cu care o îmbrăcaseră. Royd insistase pentru evacuarea totală a navei, iar trezirea la conștiință a femeii ar fi necesitat timp și grijă; aceasta fusese alternativa cea mai sigură.

În timp ce colegii ei munceau, Melantha îl aștepta pe Royd, discutînd ocazional cu ceilalți prin radio. Neobișnuiți cu impoderabilitatea,

lingviștii se plîngeau într-una. D'Branin încerca să-i liniștească. Xenobiologul lucra în tăcere, fără un cuvînt. Ceva mai devreme fusese vehement, opunîndu-se ieșirii în spațiu, dar Melantha și d'Branin îl convinseseră în cele din urmă și se părea că nu mai avea nimic de comentat. Melantha îl privea acum traversînd cîmpul ei vizual, o siluetă într-o armură neagră, dreaptă și neclintită la manșă.

În cele din urmă, ecluza circulară din vîrfurile sferei prova a *Zburătorului Noptii* se deschise și Royd Eris ieși. Femeia îl privi apropiîndu-se și se întrebă cum arăta de fapt. Își imaginase atîtea posibilități... Uneori glasul său politic, educat, prea formal, îi reamintea de aristocrații smezi de pe Prometheusul ei natal, vrăjitorii care se jucau cu genele umane. Alteori, naivitatea lui o făcea să-și închipuie un adolescent inocent. Holograma arăta un tînăr zvelt și era de presupus că era mult mai în vîrstă decît umbra aceea palidă, dar auzindu-l, Melanthei îi venea greu să creadă că era un bătrîn.

Scuba lui Royd era mai mare decît ale lor și avea o înfățișare diferită; o placă ovală, lungă, cu opt membre articulate ce apăreau de dedesubt aidoma picioarelor unui păianjen din metal, iar deasupra era montată turela unui laser-tăietor de calibru mare. Costumul lui Royd era, de asemenea, straniu, mult mai masiv decît costumele Academiei, cu o proeminență între omoplați, probabil sursa de energie și aripioare zimțate, radiale, pe umeri și cască.

Cînd în cele din urmă ajunsese suficient de aproape de Melantha, femeia văzu un chip obișnuit. Palid, extrem de palid, asta era impresia predominantă; păr argintiu, tăiat foarte scurt, firișoare albe în jurul liniilor ascuțite ale maxilarului, sprîncene aproape invizibile, sub care se mișcau agitați ochii albaștri. Pielea era palidă și neridată, de-abia atinsă de timp.

Pare obosit, se gîndi Melantha. Și parcă puțin speriat.

Își oprî scuba lîngă a ei, printre resturile contorsionate ce alcătuiseră cala trei și privi dezastrul, maldărul de bucăți plutitoare care fuseseră cîndva carne și

sînge, sticlă, metal și plastic. Greu de deosebit acum, topite, arse și solidificate laolaltă.

- Avem multe de făcut, Melantha, roști el.

- Mai întâi, să vorbim, răspunse femeia.

Își apropie scuba și se întinse către el, însă distanța continua să fie prea mare, lățimea celor două aparate de zbor menținându-i despărțiți. Melantha se retrase și se răsuci complet, astfel încît Royd atîrna cu capul în jos în lumea ei, iar ea cu capul în jos în lumea lui. Apoi se apropie din nou, poziționîndu-și scuba direct deasupra/dedesubtul lui. Mîinile lor înmănușate se întîlniră, se atinseră, se despărțiră. Melantha reglă înălțimea. Căștile se atinseră.

- Nu..., începu nesigur Royd.

- Închide emițătorul, porunci ea. Sunetul se transmite prin contactul dintre căști.

Bărbatul clipi și folosi tastele din dreptul limbii, ascultînd-o.

- Acum putem vorbi, spuse femeia.

- Nu-mi place asta, Melantha, începu el. Este prea evident. E periculos.

- Nu există altă cale, Royd, eu știu.

- Da, încuviință el. Am știut că știi. Trei mutări înainte, Melantha. Nu am uitat cum joci șah. Totuși este mai sigur dacă te prefaci neștiutoare.

- Înțeleg asta, căpitane. De alte lucruri sînt mai puțin sigură. Putem discuta?

- Nu. Nu-mi cere așa ceva. Fă cum îți spun eu. Sînteți în primejdie, cu toții, dar eu te pot proteja. Cu cît știi mai puțin, cu atît te pot apăra mai bine.

Prin vizorul transparent chipul i se întrevedea grav.

- Nava ta ne ucide, căpitane, rosti Melantha privindu-l în ochii răsturnați. Oricum, așa bănuiesc eu. Nu tu. Nava. Numai că este lipsit de sens. Tu comanzi *Zburătorul Noptii*. Cum de poate acționa independent? Și de ce? Care este motivul? Cum s-a realizat crima aceea psionică? Nu poate fi nava. Totuși, nu poate fi nici altceva. Ajută-mă, căpitane.

Bărbatul clipi; în ochi i se citea îngrijorarea.

- N-ar fi trebuit niciodată să accept

propunerea lui Karoly. Mai ales că aveți un telepat printre voi. Era riscant. Dar am dorit să văd *volcrynul*.

Deja înțelegi destule. Nu-ți pot pune mai multe. Nava funcționează încorect, asta este tot ceea ce trebuie să știi. Nu este bine să întinzi coarda prea mult. Cu toate acestea, atîta vreme cît eu sînt la comenzi, pericolul este redus pentru tine și tovarășii tăi. Ai încredere în mine.

- Încrederea este o legătură dublă, rosti ea hotărîtă.

Royd ridică brațul, o împinse într-o parte, apoi repuse în funcțiune emițătorul căștii.

- Gata cu birfa, anunță el. Avem treabă de făcut. Vino. Vreau să văd cît de îmbunătățită ești.

În singurătatea căștii ei, Melantha înjură încetisor.

* * *

Xenobiologul îl privi pe Royd Eris ieșind pe scuba lui enormă, o privi pe Melantha Jhirl apropiindu-se de el, o privi răsturnîndu-se și lipindu-și vizorul de al bărbatului. De abia își putea stăpîni furia. Se gîndi cu ură că, într-un fel sau altul, erau cu toții implicați, Royd Melantha și probabil chiar și bătrînul d'Branin. Melantha îl protejase de la început; cînd ar fi trebuit să acționeze împreună îl oprise, descoperise cine sau ce era. Iar acum, trei oameni erau morți, uciși de nulitatea în costum grotesc și Melantha atîrna cu capul în jos și fața lipită de a lui, ca într-un sărut. Întrerupse emițătorul și blestemă. Ceilalți se aflau în afara razei lui vizuale, porniți în urmărirea unor fragmente rotitoare de metal, pe jumătate topite. Royd și Melantha erau lipiți unul de celălalt, iar nava rămăsese pustie și vulnerabilă. Aceasta era șansa lui. Nimic surprinzător în faptul că Eris insistase ca toți să iasă înaintea sa în vid; afară, izolat de comenzile *Zburătorului Noptii*, era doar un om și atît. Ba chiar unul nevolnic.

Rînjind cu răutate, xenobiologul descrise cu scuba un cerc larg și dispăru în gura căscată a sălii motoarelor. Luminile lui clipiră dincolo de cercul nuclearelor și trimiseră raze lungi peste cilindrii etanși ai moto-

smicelor, motoarele uriașe ce răsuceau substanțe spațiotemporală, încastrați în rețele din metal și cristal. Totul era expus vidului. Era soluția cea mai bună; atmosfera coroda și distrugea.

Opri scuba și coborî, îndreptîndu-se către ecluză. Acum urmează partea cea mai grea, se gîndi. Trupul decapitat al telepatului era ancorat de o traversă masivă: un paznic înspăimîntător al ușii. Așteptînd deschiderea ecluzei interioare, xenobiologul fu nevoit să-l privească. De cîte ori se utia în altă parte, constată că, într-un fel sau altui, ochii îi reveneau la cadavru. Acesta arăta aproape natural, de parcă n-ar fi avut niciodată cap. Se strădui să-și reamintească chipul tînărului, dar nu reuși, apoi ecluza se deschise, iar el, recunoscător, alungă gîndul și intră.

Era singur în *Zburătorul Noapții*.

Prudent, păstră costumul pe el, deși desfăcu casca, lăsînd-o pe spate și simți țesătura metalică, brusc derigidizată, mulîndu-se precum o glugă. Dacă ar fi fost nevoie, o putea fixa înapoi suficient de rapid. În cala patru, acolo unde depozitaseră echipamentul, găsi ceea ce căuta: un laser-tăietor portabil, încărcat. De energie mică, dar suficientă.

Încet și stîngaci în imponderabilitate, se împinse prin coridor pînă în salonul cufundat în beznă.

Era frig, simțea pe obraji aerul rece. Încercă să-l ignore. Se propti în pragul ușii și se propulsă de-a latul încăperii, plutind peste mobilierul fixat în podea.

Pe cînd se îndrepta către obiectivul său, simți ceva umed și rece atingîndu-l pe față. Tresări, însă dispăruse înainte de a-și da seama ce fusese.

Întinse mîna, prinse ceva și, pentru o clipă, i se făcu rău. Uitate. Nimeni nu curățase încă salonul. *Resturile* continuau să fie acolo, plutind în imponderabilitate, sînge, carne și bucăți de os și creier. De jur împrejurul lui.

Se opri lîngă peretele îndepărtat și se trase în jos, acolo unde dorise să ajungă. Batardoul. Peretele despărțitor. Nu se zărea nici o ușă, însă metalul nu putea fi foarte gros. Dincolo de el se afla cabina de comandă, accesul la calculator, securitatea, puterea. Xenobiologul nu se considera un individ

răzbunător. Nu intenționa să-i facă vreun rău lui Royd Eris; o asemenea decizie n-avea să-i aparțină lui. Urma să pună stăpînire pe *Zburătorul Noapții*, să-l imobilizeze pe Eris, și să se asigure că rămînea în costum. Avea să-i ducă pe toți înapoi fără alte mistere și crime. Anchetatorii Academiei puteau asculta relatările și-l puteau testa pe Eris, hotărînd după aceea vinovăția și inocența și ce trebuia făcut.

Laserul emise un fascicul subțire de lumină purpurie. Xenobiologul zîmbi și-l îndreptă către batardou. Tăia încet, dar avea răbdare. N-avea să-și dea seama că lipsește, tăcut cum fusese și chiar dacă urmau să-i remarce absența, aveau să-l creadă în urmărirea vreunei bucăți de blindaj. Reparațiile lui Eris puteau dura ore, chiar zile. Lama strălucitoare a laserului fumegă în locul unde topea metalul. Răbdător, își concentră atenția asupra ei.

Ceva se deplasă la periferia cîmpului său vizual, o simplă străfulgerare, abia întrezărită. O bucățică plutitoare de creier, se gîndi. O așchie de os. O bucată de piele sîngerîndă, de care atîrna încă părul. Lucruri oribile, dar nimic anormal. El era biolog, era obișnuit cu sînge, creieri și carne. Ba chiar mai mult decît atît; pe timpuri dise-case nenumărate creaturi străine omului.

Prinse din nou mișcarea cu coada ochiului. Fără să vrea se simți ispitit să privească. Nu putea să nu privească, așa cum nu putuse ignora cadavru decapitat din ecluză. Privi.

Era un ochi.

Xenobiologul se cutremură și laserul alunecă într-o parte, încît fu nevoit să-l readucă în tăietură. Inima îi bubuia. Încercă să se liniștească. Nu avea motiv de teamă. În navă nu era nimeni, iar dacă Royd revenea, ei bine, putea folosi laserul drept armă și purta costumul în caz că se deschidea vreo ecluză.

Se uită iarăși către ochi, alungîndu-și spaima. Era un simplu glob ocular, ochiul telepatului – intact, însîngerat dar intact; același ochi albastru spălăcit pe care-l avusese cînd era viu, nimic supranatural. O bucată de carne moartă, plutind în salon printre alte bucăți de carne moartă. Cineva ar fi tre-

buit să curețe locul, se gîndi furios. Era indecent să-l lase așa, era necivilizat.

Ochiul nu se clinteau. Celelalte fragmente sinistre pluteau pe curenții de aer ce se deplasau prin încăperea, însă ochiul era nemișcat. Fixat asupra lui. Holbîndu-se.

Se blestemă singur și se concentrează asupra laserului. Tăiașe o linie aproape dreaptă, lungă de un metru, în susul batardoului. Începu alta, perpendiculară pe prima.

Ochiul îl privea imperturbabil. Brusc, bărbatul nu mai putu rezista. Desprinse o mîna de pe laser, se întinse, prinse ochiul și-l azvîrli cît mai departe. Mișcarea îl dezechilibra. Se rostogoli pe spate, scăpînd laserul, cu brațele bătînd aerul ajdoma aripilor unei păsări greoaie. În cele din urmă, se agăță de o muchie a mesei și se oprî.

Laserul ajunsese în mijlocul salonului. Continua să funcționeze și se rotea încetișor, în timp ce plutea. Așa ceva era imposibil. Ar fi trebuit să se oprească în clipa cînd îi dăduse drumul. O defectiune, se gîndi. Raza subțire și purpurie brăzdă mocheta, care fumegă.

Înfiorîndu-se, xenobiologul își dădu seama că laserul se învîrtea către el.

Se ridică, puse ambele palme pe tăblia mesei și se împinse în lateral.

Acum laserul se rotea mai repede.

Se izbi de un perete, gemu de durere, ricoșă din podea, se împinse cu piciorul. Laserul se răsucea rapid, urmărindu-l. Se avîntă în sus, pregătindu-se pentru un ricoșeu din plafon. Fasciculul se roti, dar nu îndeajuns de repede. Avea să-l poată apuca atunci cînd trăgea în direcția opusă.

Se apropie, întinse mîna și văzu ochiul.

Plutea chiar deasupra laserului. Privindu-l.

Xenobiologul scoase un icnet neauzit, din fundul gîtului și mîna lui ezită – nu mult, dar suficient – și raza purpurie se ridică și se întoarse.

Atingerea ei a fost o mîngîiere ușoară și fierbinte pe gît.

* * *

Trecuse mai bine de o oră cînd își dădură seama că lipsea. Primul

observă Karloy d'Branin, care-l chemă prin radio, fără să capete vreun răspuns. Îi anunță și pe ceilalți.

Royd Eris își retrase scuba de lîngă fragmentul de blindaj pe care îl sudase și, prin vizor, Melantha Jhirl văzu cum liniile din jurul buzelor i se încordară. Ochii îi erau extrem de atenți.

În clipa aceea începură urletele.

Un răcnet ascuțit de durere și spaimă, urmat de un suspin înăbușit, chinuit. Le auziră cu toții. Răsunaseră în receptoarele căștilor și-i asurziseră.

– El este, vorbi lingvista.

– E rănit, adăugă tovarășul ei. Strigă după ajutor. Nu-l auziți?

– Unde? începu cineva.

– Nava, făcu lingvista. Probabil s-a întors în navă.

– Nu, zise Royd. Am avertizat...

– Mergem să cercetăm, hotărî lingvistul.

Partenera lui eliberă bucată de carcasă pe care o remorcau și aceasta se îndepărtă, rostogolindu-se. Scuba lor se înclină spre *Zburătorul Noptii*.

– Stop, rosti Royd. O să mă întorc în cabina mea și o să cercetez de acolo, dacă doriți. Rămîneți afară pînă vă dau eu permisiunea.

– Mai du-te dracu', se răsti lingvistul.

– Royd, prietene, ce vrei să zici? Întrebă d'Branin.

Scuba lui o urmă pe cea a lingviștilor, însă fusese mult mai departe și mai avea destul pînă la navă.

– Este rănit, continuă el, poate chiar grav. Trebuie să-l ajutăm.

– Nu, spuse Royd. Karoly, *oprește-te*. Dacă colegul vostru s-a întors singur în navă, atunci este mort.

– De unde știi? Întrebă lingvistul. Tu l-ai aranjat? Ai pus capcane?

– Ascultați-mă, urmă Royd. Acum nu-l mai puteți ajuta. Numai eu l-aș fi putut ajuta, iar el nu m-a ascultat. Credeți-mă. Opriți-vă.

În depărtare, scuba lui d'Branin se oprî. Nu și cea a lingviștilor.

– Eu zic că și-așa te-am ascultat prea mult, zise femeia.

Approape că striga pentru a se face auzită peste suspine și scîncete, sunetele de agonie ce le umpluseră universul.

– Melantha, continuă ea, ține-l locului

pe Eris. O să intrăm prudenți, să vedem ce se-ntîmplă înăuntru, dar nu vreau ca el să revină la comenzi. Ai înțeles?

Melantha ezită. Urletele de agonie și groază îi sfredeleau timpanele; era greu să se concentreze.

Royd își răsuci scuba pentru a ajunge în fața ei și femeia îi simți privirea.

– Oprește-i, spuse ei. Melantha, Karoly, porunți-le. Habar n-au ce fac.

În glas i se simțea disperarea.

Privindu-l, Melantha se decise.

– Intră repede, Royd. Fă ce poți. Eu încerc să-i interceptez.

Bărbatul încuviință, însă Melantha pornise deja. Scuba ei se retrase din zona de lucru, ticsită cu fragmente de blindaj și alte resturi, apoi accelerează brusc, îndreptîndu-se către pupa *Zburătorului Noptii*.

Chiar pe cînd se apropia, știu că era prea tîrziu. Lingviștii erau foarte aproape, mișcîndu-se mai repede decît ea.

– Nul strigă Melantha cu glasul cel mai autoritar. Nava nu-i sigură, lua-o-ar dracu'!

– Cățea, a fost singurul răspuns.

Scuba lui d'Branin porni într-o urmărire inutilă.

– Prieteni, trebuie să vă opriți, vă rog, vă implor, să discutăm și să vedem ce-i de făcut.

Nu se auziră decît gemetele ce nu mai conteneau.

– Sînt șeful vostru, insistă el. Vă ordon să mă așteptați în afara navei. M-ați auzit? Vă ordon, invoc autoritatea Academiei. Vă rog, prieteni, vă rog, ascultați-mă!

Melantha privi lingviștii dispărînd în josul cilindrilor lung al sălii motosmicelor.

Un moment mai tîrziu își opri scuba lîngă gaura neagră, întrebîndu-se dacă trebuia să-i urmeze înăuntru. I-ar fi putut ajunge înainte de deschiderea ecluzei.

Glasul lui Royd, răgușit și încordat, răspunde întrebării ei nerostite:

– Melantha, stai. Nu mai înainta.

Privi înapoi. Scuba lui Royd se apropia.

– Ce faci? Îl întrebă. Intră prin ecluza cabinei tale. Trebuie să intri!

– Nu pot, Melantha, răspunde el calm. Nava nu-mi va răspunde. Ecluza nu se va deschide. Nu vreau ca tu sau Karoly să intrați în navă înainte ca eu să pot reveni la comenzi.

Femeia privi în puțul negru în care dispăruseră lingviștii.

– Ce se va...?

– Imploră-i să se întoarcă, Melantha. Convinge-i. Poate mai este încă timp, dacă te vor asculta.

Ea încercă, apoi încercă și d'Branin. Plîsetele, gemetele, simfonie macabră continuau. Totuși nu puteau lua legătura cu cei doi.

– Și-au decupiat receptoarele, rosti furioasă Melantha. Nu mai vor să ne audă. Sau... nu mai vor să audă *sunetele* alea.

Scubele lui Royd și d'Branin ajunseră simultan lîngă ea.

– Nu înțeleg, rosti d'Branin. Ce se întîmplă?

– E simplu, Karoly, răspunde Royd. Sînt ținut afară pînă cînd... pînă cînd Mama termină cu ei.

* * *

Lingviștii lasară scuba lîngă cea a xenobiologului și trecură grăbiți prin ecluză, abia privind hidosuș ușier decapitat.

Înăuntru se opriră doar pentru a-și deschela căștile.

– Se mai aude, constată bărbatul.

– Dinspre salon, încuviință femeia. Hai, repede.

Parcurseră coridorul, împingîndu-se și trăgîndu-se, în mai puțin de un minut. Cu cît se apropiau, sunetele se auzeau tot mai puternic.

– E înăuntru, rosti lingvista cînd ajunseră la ușă.

– Da, dar e singur? Ne trebuie o armă. Dacă... înseamnă că Royd a mințit. În navă mai există cineva. Trebuie să avem cu ce ne apăra.

Însă femeia nu mai voia să aștepte.

– Sîntem doi, zise ea. *Haide!*

Apoi se lansă în salon.

Înăuntru era întuneric. Puținele raze de lumină răzbăteau de pe coridor. După cîteva clipe, ochii li se obișnuiră.

– Unde ești? strigă derutată.

Salonul părea pustiu, sau poate lumi-

na le juca feste.

– Să ne luăm după sunete, sugeră bărbatul.

Se opri în ușă, privind temător aproape un minut, înainte de a începe să se deplaseze de-a lungul unui perete, pipăind cu mâinile.

Nerăbdătoare, lingvista se propulsă de-a curmezișul încăperii, căutînd. Atinse un perete în zona bucătăriei și asta o făcu să se gîndească la arme. Știa unde erau păstrate tacîmurile.

– Aici, spuse ea. Aici, am un cuțit care ar trebui să te sperie.

Îl flutură prin aer și izbi o bulă plutoare de sînge, mare cît pumnul. Bula se sparse, refăcîndu-se într-o sută de globule mai mici.

– Oh, Doamne milostiv, rosti bărbatul cu glasul spart de spaimă.

– Ce? L-ai găsit? Este...?

Lingvistul pornise către ușă, tîrîndu-se de-a lungul peretelui pe același drum pe care venise.

– Ieși de aici, o avertiză. *Grăbește-te!*

– De ce? Întrebă ea, tremurînd fără să se poată controla.

– Am găsit... Zbieretele, plînsetele...

Vin!

– Ce?

– Difuzoarele..., scînci el. Oh, nu-ntelegi? Se aud din difuzoarele *navei!*

Ajunse la ușă, oftă puternic și n-o mai așteptă. Se repezi în josul coridorului și dispăru.

Femeia își luă avînt și-și schimbă poziția, pentru a-l urma.

Tipetele încetară. Pur și simplu: ca rețezate.

Ea se împinse și pluti spre ușă, ținînd cuțitul în mînă.

De sub masă se tîrî o mogîldeață neagră, care se ridică blocîndu-i drumul. Pentru un moment o desluși limpede, conturîndu-se în lumina coridorului. Xenobiologul, în costum spațial, cu casca lăsată pe spate. Ridică mîinile în care ținea ceva. Era un laser, un banal laser-tăietor.

Femeia se îndrepta direct către el. Bătu aerul și încercă să se oprească, dar nu reuși.

Cînd ajunse destul de aproape, văzu că bărbatul avea sub bărbie o a doua gură, care rînjea, iar din cauza mișcărilor, de acolo se desprindeau

picături de sînge.

* * *

Lingvistul se năpusti pe coridor, stăpînit de groază, izbîndu-se orbește de pereți. Panica și impoderabilitatea îi făceau stîngaci. Îndepărtîndu-se, continua să se uite peste umăr, sperînd să-și vadă tovarășa urmîndu-l, dar și înpăimîntat de ceea ce ar fi putut zări în locul ei.

Trecu mult, *mult* pînă ce ecluza se deschise. Așteptînd și tremurînd, pulsul începu să i se domolească. Se strădui să se liniștească. O dată ajuns acolo, cu ecluza interioară închisă între el și salon, începea să se simtă în siguranță.

Brusc, nu-și mai putut aminti ce-l îngrozise într-afîta.

Se rușină; fugise, o abandonase. Pentru ce? Ce-l înpăimîntase atît de rău? Un salon pustiu? Sunetele din difuzoare? Păi asta însemna doar că xenobiologul era în viață, altundeva, prin navă, chinuindu-se și transmițîndu-și agonia prin radioul căștii.

Întinse mîna decîș și opri ciclul ecluzei, apoi îl inversă. Aerul care fusese parțial aspirat năvăli înapoi în încăpere.

Bărbatul clătina posomorît din cap. Știa că ea nu avea să-l lase să uite niciodată întîmplarea. Cel puțin să se întoracă și să-și ceară iertare. Ar fi fost totuși ceva.

Cînd ecluza interioară se deschise simți din nou un scurt fior de teamă, o clipă de spaimă pură, întrebîndu-se ce ar fi putut ieși din salon, așteptîndu-l pe coridoarele *Zburătorului Noptii*. Se stăpîni.

Ea îl aștepta de cealaltă parte a ecluzei.

Nu distîngea nici furie, nici dispreț în trăsăturile ei surprinzător de calme, dar se împinse înainte și încercă să găsească o scuză:

– Nu știu de ce-am...

Cu o grație molatecă brațul ei apăru de la spate. În pumn ținea cuțitul. Abia atunci observă, chiar între sîni, gaura pîrlită din costum.

* * *

– Mama ta? Întrebă neîncrezătoare Melantha, pe cînd atîrnau neajutorăți lîngă navă.

– Poate să audă tot ce vorbim, răspunse Royd. Dar acum nu mai are nici o importanță. Prietenul vostru trebuie să fi făcut ceva extrem de prostesc și amenințător. Acum ea este hotărîtă să vă ucidă pe toți.

– Ea... ea... ce vrei să spui? articulă uluit d'Branin. Royd, doar nu vrei să ne spui că mama ta mai trăiește. Ne-ai spus că a murit înainte de nașterea ta.

– Da, Karoly, încuviință Royd. Nu te-am mințit.

– Nu, interveni Melantha, n-am crezut așa ceva. Dar nici nu ne-ai spus tot adevărul.

– Mama este moartă, zise Royd, dar... stafia ei continuă să trăiască și să anime *Zburătorul* meu. Chicoti amar: poate ar fi mai potrivit să-l numesc *Zburătorul* ei. În cazul cel mai fericit eu mă ocup de reglaje.

– Royd, vorbi d'Branin, *Volcrynii* mei sînt mai reali decît orice stafii.

Glasul lui era ușor muștrător.

– Nici eu nu cred în stafii, se încruntă femeia.

– Îi puteți spune cum doriți, spuse Royd. Denumirea mea este la fel de bună ca oricare alta. Realitatea rămîne aceeași. Mama, sau o parte a ei, trăiește în *Zburătorul Noptii* și vă va ucide pe toți, așa cum a mai ucis și pe alții, înainte.

– Royd, este lipsit de sens, îl opri d'Branin. Eu...

– Karoly, lasă-l pe căpitan să explice.

– Da, reluă acesta. *Zburătorul Noptii* este foarte... foarte *avansat*, înțelegeți? Automat, se repară singur... Așa și trebuia să fie, dacă Mama voia să se elibereze de necesitatea echipajului. Dacă vă reamintiți, a fost construit pe Newholme. N-am fost niciodată acolo, dar am auzit că tehnologiile lor sînt destul de sofisticate. Am senzația că Avalonul nu ar putea duplica această navă. Puține lumi ar putea s-o facă.

– Concluzia, căpitane?

– Concluzia... concluzia sînt calculatoarele, Melantha. Trebuiau să fie extraordinare. Și sînt, credeți-mă, sînt. Matrici cu miezuri cristaline, acces prin

laser și alte... alte caracteristici.

– Vrei să spui că *Zburătorul* este o Inteligență Artificială?

– Nu, nu așa cum o înțeleg eu. Dar este ceva destul de asemănător. Mama construisese un echipament de imprimare a personalității. Ticsise cristalul central cu propriile ei amintiri, dorințe, trăiri, iubiri și... uri. De asta a încredințat calculatorului educația mea, înțelegeți? Știa că avea să mă crească așa cum ar fi făcut-o ea însăși, dacă ar fi avut răbdare. În același timp, i-a mai introdus și alte programe.

– Și nu-i poți anula programarea, prietene? Întrebă d'Branin.

– Am încercat, Karoly, sună disperată vocea lui Royd. Dar mă pricep mai puțin la funcționarea sistemelor, iar programele sînt foarte complicate și aparatura sofisticată. Le-am șters cel puțin de trei ori și au reapărut de fiecare dată. Mama e înregistrată pe un program-fantomă, căruia nu-i pot da de urmă. Apare și dispăre, așa cum dorește. O stafie, înțelegeți? Amintirile și personalitatea ei sînt atît de împletite cu programele ce dirijează *Zburătorul Noptii* încît nu pot scăpa de ea, fără să anulez tot sistemul. Iar așa ceva m-ar lăsa neajutorat. Nu aș putea niciodată să reprogramez și, o dată cu calculatoarele, se va prăbuși toată nava, moto-smicele, sistemele de întreținere a vieții, totul... Voi fi nevoit să părăsesc *Zburătorul Noptii*, și asta mă va ucide.

– Trebuia să ne fi spus din timp, prietene, vorbi d'Branin. Pe Avalon avem mulți ciberneticieni, iar unii sînt cu adevărat geniali. Te-am fi putut ajuta. Ți-am fi adus experți.

– Karoly, am avut experți. În două rînduri am adus la bord specialiste în sisteme. Prima mi-a spus exact ce v-am explicat mai înainte: anularea programului-fantomă este imposibilă fără ștergerea completă a tuturor programelor. A doua se instruisese pe Newholme. Crezuse că m-ar putea ajuta. Mama a ucis-o.

– Totuși, continui să omiți ceva, rosti Melantha. Înțeleg că stafia cibernetică poate deschide și închide ecluzele cînd dorește, sau că poate aranja alte accidente de natură similară. Dar prima crimă, telepatul nostru, cum o explici?

— În cele din urmă vina îmi aparține, răspuse Royd. Singurătatea m-a împins spre o eroare teribilă. Credeam că vă pot păzi, chiar și cu un telepat printre voi. Am transportat în siguranță mulți alți călători. I-am urmărit permanent și i-am oprit de la acțiuni periculoase. Dacă Mama încerca să intervină o anulam direct din cabina de comandă. De obicei reușeam. Nu întotdeauna. De obicei. Înaintea voastră ea a ucis numai de cinci ori, iar primii trei au murit când eram destul de tânăr și neexperimentat. Așa am aflat de ea. Printre aceia era și un telepat.

Ar fi trebuit să știu mai bine, Karoly. Setea mea de viață v-a condamnat pe toți la moarte. Mi-am supraestimat posibilitățile și am subestimat teama ei de demascare. Izbește când e amenințată, iar telepații constituie totdeauna o amenințare. O simt, înțelegeți? Îmi spun că este o prezență răuvoitoare, nedeslușită, ceva rece, ostil și inuman.

— Da, făcu d' Branin, da, așa a spus și el. O ființă străină, sînt sigur de asta.

— Fără îndoială, apare străină unui telepat obișnuit cu contururile familiare ale minților organice. La urma urmei, ea nu are un creier omenesc. Nu pot spune ce este — un complex de memorii cristaline, o rețea diabolică de programe contopite, o fuzionare de circuite și spirit. Da, înțeleg de ce poate apărea ca o ființă străină.

— Tot n-ai explicat cum un program de calculator poate face să explodeze craniul unui om, insistă răbdătoare Melantha.

— Ai ținut vreodată o nestemată-șoaptă? o întrebă Royd.

— Da, răspuse femeia.

O dată chiar avusese una; un cristal vinețiu, conținînd amintirile unei experiențe sexuale extrem de satisfăcătoare. Fusese inscripționat-esper pe Avalon, amintirile ei gravate în nestemată și timp de peste un an fusese suficient să-l atingă pentru a se excita. În cele din urmă se ștersese și-l pierduse.

— Atunci știi că puterea psionică poate fi înmagazinată. Miezul central al sistemului meu de calculatoare este un cristal rezonant. Cred că, înaintea morții, Mama l-a inscripționat.

— Numai un esper poate grava o

nestemată-șoaptă, zise Melantha.

— Karoly, nu m-ai întrebat niciodată de ce, începu Royd, Nici tu, Melantha. Nu m-ai întrebat niciodată de ce Mama i-a urît atât de mult pe oameni. Știi, ea a avut talente native. Pe Avalon ar fi putut să fie o clasa întâia, testată, instruită și onorată, cu înzestrarea apreciată și răsplătită. Cred că ar fi putut ajunge celebră. Poate a fost mai puternică decît clasa întâia, dar cred că abia după moarte a dobîndit o asemenea putere, legată așa cum este, de *Zburătorul Noptii*.

Chestiunea este discutabilă. Nu s-a născut pe Avalon. Pe lumea ei natală acest talent era privit ca un blestem, ceva anormal și înfricoșător. De aceea au tratat-o contra lui. Au folosit droguri, electroșocuri și hipno-educație, care i-au indus senzații de rău fizic ori de cîte ori încerca să-și folosească aptitudinile. Bineînțeles nu și-a pierdut niciodată puterea, doar capacitatea de utilizare efectivă, de control conștient. Continua să existe o anumită părțică, reprimată și aleatoare, o sursă de rușine și durere. Iar cinci ani de tratament aproape au înnebunit-o. Nu este de mirare că i-a detestat pe oameni.

— Ce era talentul ei? Telepatie?

— Nu. Ah, poate și vreun rudiment telepatic. Am citit că toate talentele psi posedă cîteva aptitudini latente, pe lîngă cea mai dezvoltată. Mama, însă, nu putea citi mințile. Deținea ceva empatie, deși tratamentul suferit l-o deformase în mod ciudat, așa încît, realmente, orice fel de emoție o îmbolnăvea. Dar principala ei putere, talentul pentru care au avut nevoie de cinci ani să-l zguduie și să-l distrugă, a fost te-ki.

Melantha înjură încetșor.

— Nu-i de mirare c-a urît gravitația. În imponderabilitate, telekinezia este...

— Da, incuviință Royd. Menținerea gravitației pe *Zburătorul Noptii* mă torturează, dar o limitează pe Mama.

În tăcerea care urmă fiecare dintre ei privi în josul cilindrului întunecat al sălii motosmicelor. D' Branin se foi stînjinit.

— Nu s-au întors, rosti el în cele din urmă.

— Probabil au murit, comentă indiferent Royd.

- Ce vom face, prietene Royd? Trebuie să facem un plan. Nu putem aștepta aici la nesfârșit.

- Prima întrebare este: ce pot face eu, replică Royd. Ați văzut că am vorbit fără rețineri. Meritați să știți adevărul. Am depășit faza aceea unde ignoranța era o pavază. Lucrurile au ajuns prea departe. Au murit prea mulți oameni și voi ați fost martori. Mama nu vă poate lăsa să reveniți vii pe Avalon.

- Aha, făcu Melantha, este adevărat. Dar ce va face cu tine? Poziția ta nu-i nesigură, căpitane?

- Aceasta este adevărata problemă, recunosc Royd. Continui să te aflu cu trei mutări înainte, Melantha. Mă întreb dacă va fi suficient. În jocul acesta adversarul are patru mutări înainte și majoritatea pionilor tăi sînt deja capturați. Mă tem că matul este inevitabil.

- Doar dacă nu-l convingi pe regele adversarului să abandoneze, nu?

Îl putea zări pe Royd zîmbind șters.

- Probabil m-ar ucide și pe mine, dacă aș alege să fiu de partea voastră.

Karoly d'Branin pricepu mai greu.

- Dar... dar ce altceva ai putea să...

- Scuba mea are un laser. Ale voastre n-au. V-aș putea ucide pe amîndoi, chiar acum, cîștigîndu-mi astfel iertarea *Zburătorului Noptii*.

Ochii Melanthei se întîlniră cu ai lui Royd peste cei trei metri care le despărțeau scubele. Degetele ei stăteau neglijente lîngă tastele jeturilor.

- Ai putea încerca, căpitane. Nu uita, modelul îmbunătățit nu-i ușor de ucis.

- Nu te-aș ucide, Melantha Jhirl, spuse cu seriozitate Royd. Am trăit șazececi de ani standard, fără să fi trăit de fapt. Sînt obosit, iar voi debitați niște gogomăni. Dacă pierdem, vom muri împreună. Dacă învingem, ei bine, voi muri oricum, cînd vor distruge *Zburătorul Noptii* - sau asta, sau voi fi internat într-un spital orbital și aș prefera moartea...

- Îți voi construi o navă nouă, căpitane, spuse Melantha.

- Mincinoaso, replică Royd, însă ceva mai vesel. Nu contează. Oricum, n-am avut o viață prea grozavă. Moartea nu mă înspăimîntă. Dacă învingem mai trebuie să-mi povestești încă o dată despre *volcrynul* tău,

Karoly. Iar tu, Melantha trebuie să mai joci șah cu mine, și... Glasul i se stinse.

- Și să mă culc cu tine? încheie ea, zîmbind.

- Dacă vrei... Niciodată n-am... *atins*, știi... Mama a murit înainte de nașterea mea. Înălță din umeri: bun, Mama a auzit totul. Fără îndoială, va asculta orice planuri am stabili, nu există nici o șansă ca ecluza din cabina mea să mă accepte, deoarece este legată direct de calculator. De aceea trebuie să vă urmăim colegii prin sala motosmicelor, să pătrundem prin ecluza manuală și să ne încercăm șansele. Dacă pot ajunge la console și să recuplez gravitația, atunci poate...

Îl întrerupse un geamăt surd.

Pentru o clipă Melantha crezu că *Zburătorul Noptii* emitea din nou scîncete și rămase surprinsă, deoarece era stupid și utilizeze de două ori aceeași tactică. Apoi geamătul se repetă și, pe scuba lui d'Branin, cel de-al patrulea supraviețuitor, uitat, se zbatu în legături. D'Branin se grăbi s-o elibereze pe psipsihă, și femeia încercă să se ridice în picioare și aproape își luă zborul de pe scubă, dar bărbatul o prinse de mîna și o trase în jos.

- Ai ceva? o întrebă. Mă auzi? Te doare ceva?

Întemnițați înapoia vizorului transparent, ochii ei largi și speriați se mutară cu rapiditate de la Karoly, la Melantha, la Royd și apoi la *Zburătorul Noptii*. Melantha se întrebă dacă nu cumva femeia înnebunise și era gata să-l avertizeze pe d'Branin, cînd brusc psipsiha vorbi:

- *Volcrynul*, făcu ea, *volcrynul*, ah, ah, *volcrynul*!

În jurul intrării în sala motosmicelor, inelul de motoare nucleare începu să strălucească palid. Melantha îl auzi pe Royd trăgîndu-și brusc răsufierea. Apăsă tastele scubei și o răsuci complet.

- Grăbiți-vă, strigă ea, *Zburătorul* se pregătește să se miște!

* * *

După ce coborîseră o treime din sala motosmicelor, Royd veni lîngă ea, rigid și amenințător în armura lui neagră,

masivă. Plutiră unul lângă altul, dincolo de cilindrul motosmicelor și de rețelele ciber; în fața lor, slab luminată, se întrezărea ecluză principală și oribilul ei paznic.

- Când ajungem la ecluză sari pe scuba mea, rosti bărbatul. Vreau să rămân înarmat și pe scubă, iar pe coridor nu au loc două aparate.

Melantha aruncă o privire scurtă îndărăt.

- Karoly, strigă ea, unde ești?

- Sînt afară, Melantha, veni răspunsul. Nu pot veni, prietena mea. Iartă-mă.

- Dar trebuie să rămînem împreună.

- Nu, răsună vocea lui d'Branin, nu, nu pot risca, nu cînd sîntem atît de aproape. Ar fi atît de tragic, atît de... inutil, Melantha, să mă apropii atît de mult și să dau greș. Nu-mi pasă de moarte, dar după atîția ani trebuie să-i văd.

Glasul i se auzea ferm și calm.

- Karoly, interveni Royd, Mama o să deplaseze nava. Nu-nțelegi? Vei fi lăsat în urmă, pierdut.

- Voi aștepta, replică d'Branin. *Volcrynii* mei sosesc, și-i voi aștepta.

Nu avură timp de conversație, deoarece ajunseseră lângă ecluză. Ambele scube încetiniră și se opriră. Royd întinse mîna și declanșă ciclul de deschidere, iar Melantha trecu în spatele lui, pe uriașa scubă ovală. Cînd ușa exterioară glisă, trecură în ecluză.

- Va începe o dată cu deschiderea ușii interioare, îi spuse calm Royd. Majoritatea mobilierului este fie încastat, fie nituit, dar nu și obiectele aduse la bord de echipa voastră. Mama va folosi obiectele acelea drept arme. Ferește-te de uși, ecluze și orice alt echipament comandat de calculatorul *Zburătorului Noptii*. Mai este nevoie să-ți spun să nu-ți deschizi costumul?

- N-aș zice.

Bărbatul coborî puțin scuba și brațele ei sunară metalic, atingîndu-se de podeaua ecluzei.

Ușa interioară se deschise și Royd acționă propulsoarele.

Înăuntru lingviștii așteptau, înotînd într-o ceață de sînge. El fusese spintecat de sub vîntre pînă la gîtlej și intestinele i se mișcau precum un cuib

de șerpi albi, furioși. Femeia continua să țină cuțitul. Pluteau unul lângă celălalt, cu o grație pe care n-o avuseseră niciodată în timpul vieții.

Royd ridică brațele anterioare ale scubei și-i izbi din lateral. Bărbatul zbură într-un batardou, lăsînd o pată mare și umedă în locul impactului, iar din el se revărsară și mai multe măruntaie. Femeia scăpă cuțitul. Royd acceleră în susul coridorului, prin norul de sînge.

- Eu acopăr spatele, rosti Melantha, întorcîndu-se și lipindu-se de spinarea lui.

Cele două cadavre rămăseseră mult înapoia lor. Cuțitul plutea inutil prin aer. Era pe punctul de a-i spune lui Royd că se aflau în siguranță cînd, brusc, lama se întoarse și porni după ei, condusă parcă de o forță invizibilă.

- Cofeștel răcni ea.

Scuba viră brusc. Cuțitul trecu la un metru și rîcoșă, zăngănind, din perete.

Reveni aproape imediat.

Înainte se zărea salonul. Întunecat.

- Ușa este prea îngustă, spuse Royd. Va trebui să abandonăm scuba.

Se izbiră înainte să termine de vorbit; Royd condusesse scuba drept în cadrul ușii și impactul neașteptat îi aruncă în lateral.

Pentru o clipă Melantha pluti stîngace în coridor, încercînd să-și regăsească echilibrul. Cuțitul se înfipse în umăr, sfîșiiindu-i costmul. Simți durerea ascuțită și valul cald de sînge.

- *La dracu!* țipă ea.

Cuțitul se repezi iarăși împrăștiind picături purpurii.

Mîna Melanthei țîșni și-l prinse.

Blestemă, icnînd, și-l smulse din încheștarea forței ce pusese stăpînire pe el.

Royd revenise la comenzile scubei și le manipula concentrat. Înapoia lui, în semiîntunericul salonului, femeia zări o formă neclară, semi-umană, plutind spre ei.

- *Royd!* strigă ea, dar în aceeași clipă silueta declanșă laserul. Raza subțire îl izbi pe Royd în pipet.

Bărbatul apăsă pe taste. Laserul tăietor al scubei transformă în scrum arma xenobiologului și-i arse acestuia brațul drept și o parte din pipet. Tubul

pulsator al laserului rămase fumegînd pe fundalul batardoului. Royd reglă comenzile și începu să decupeze în perete.

– Intrăm în mai puțin de cinci minute, roști el scurt, fără să se oprească sau să ridice privirea.

– N-ai pățit nimic? Întrebă Melantha.

– Nu. Costumul meu are un blindaj mai bun decît ale voastre, și laserul lui era o jucărie slabă.

Melantha privi din nou coridorul.

Lingviștii înaintau cîte unul de fiecare parte a culoarului pentru un atac simultan din două părți. Melantha își încordă mușchii. Umărul îi zvîcnea acolo unde fusese înjunghiată. Altfel se simțea puternică, aproape perfect.

– Cadavrele vin după noi, îi spuse lui Royd. Mă ocup eu de ele.

– Nu-i periculos? sînt doi.

– Eu sînt un model îmbunătățit, iar ei sînt morți.

Părăsi scuba și pluti spre lingvist. Acesta ridică mîinile s-o blocheze. Le izbi în lateral, îi îndoi un braț la spate și auzi pocnetul osului, apoi îi înfipse cuțitul adînc, în gît, înainte să-și dea seama de inutilitatea gestului. Bărbatul continua să încerce s-o lovească. Dinții îi clănțaneau grotesc.

Melantha scoase cuțitul și, cu toată forța ei, împinse cadavrul în josul coridorului. Leșul se rostogoli, învîrtindu-se dezordonat și dispăru în ceața propriului sînge.

Imediat femeia se azvîrli în direcția opusă.

Brațele lingvistei o cuprinsă din spate.

Unghiile îi rîciiră viziera căștii, pînă începură să sîngere, brăzdînd plasticul cu dire roșii.

Melantha se răsuci cu fața spre atacatoare, îi înșfăcă un braț și-i făcu vînt pe coridor, pentru a se izbi de tovarășul ei.

– Am terminat, anunță Royd.

Se întoarse și privi. O deschidere fumegîndă de un metru pătrat fusese decupată într-unul din pereții salonului. Royd opri laserul, se propti în două laturi opuse ale pătratului și împinse cu toată puterea.

O explozie sonoră, ascuțită, sfredeli creierul Melanthei. Se chirci de durere.

Cu un gest reflex apăsă cu limba tasta receptorului; imediat urmă o liniște binecuvîntată.

În salon sedezlăntuise furtuna. Ustensile de bucătărie, pahare și farfurii bucăți de trupuri omenești, toate țîșneau violent prin încăpere, izbindu-se zadarnic de costumul lui Royd. Doritoare să-l urmeze, Melantha fu nevoită să se retragă, neajutorată. Potopul acela de moarte ar fi făcut ferfeniță costumul ei, mai ușor și mai subțire. Royd dispăruse în cabina de comandă a navei. Ea rămăsese singură.

Zburătorul Noptii se cutremură și accelerația bruscă produse o senzație vagă de gravitație. Melantha fu azvîrlită într-o parte. Umărul rănit se izbi dureros de scubă.

În susul și în-josul coridoarelor ușile se deschideau.

Lingviștii avansau din nou spre ea.

* * *

Zburătorul Noptii era o stea îndepărtată, scînteind datorită motoarelor nucleare. Era înconjurată de beznă și ger, iar dedesubt se întindea pustiul nesfîrșit al Vălului lui Satan, dar lui Karoly d'Branin nu-i era deloc teamă. Se simțea transformat în mod straniu.

Vidul era plin de promisiuni.

– *Vin*, șopti el. Pînă și eu, care n-am psi, pînă și eu pot simți. Istoria Crey-lor trebuie să fie adevărată, pot fi simțiți chiar de la ani-lumină depărtare. Magnific!

Psipsiha parcă se gîrbovise.

– *Volcrynii*, murmură ea. Ce lucruri bune ne pot aduce? Pe mine mă dor toate. Nava a plecat. D'Branin, mă doare capul, scînci ea înspăimîntată. Și băiatul a zis tot așa, imediat după ce i-am făcut injecția, înainte... înainte... știi tu. A spus că-l doare capul.

– Taci, prietena mea. Nu-ți fie teamă. Sînt aici, cu tine. Așteaptă. Gîndește-te numai la ce vom vedea, gîndește-te la asta!

– Îi pot simți, spuse psipsiha.

– Spune-mi atunci, făcu brusc d'Branin. Avem scuba. O să mergem spre ei. Călăuzește-mă.

- Da, încuviință ea. Da. Oh, da!

* * *

Gravitația revenise: într-o clipită, universul deveni aproape normal.

Melantha căzu pe podea, ateriză ușor, se rostogoli și imediat sări în picioare.

Obiectele care plutiseră la întâmplare prin ușile deschise de-a lungul coridorului se prăbușiră.

Dintr-o ceață fină sîngele se transformă într-o mîzgă lunecoasă pe podeaua coridorului.

Cele două cadavre căzură rigide și rămaseră nemișcate.

Royd îi vorbi. Glasul răsuna din difuzoarele pereților, nu din radioul căștii.

- Am reușit, spuse el.

- Mi-am dat seama, replică Melantha.

- Mă aflu la consola principală de comandă. Am restabilit gravitația, manual, și decuplez cît mai multe din funcțiile calculatorului. Totuși încă nu sîntem în siguranță. Ea va încerca să găsească o cale de a ajunge la mine. Deocamdată o anulez pur și simplu prin forță. Nu-mi pot permite să ignor nimic și dacă atenția mea ar slăbi, fie și numai pentru o clipă... Melantha, costumul tău a fost perforat?

- Da. E tăiat la umăr.

- Schimbă-l. *Imediat*. Contra-programul pe care îl fac va ține ecluzele închise, dar nu pot risca nimic.

Melantha alerga deja pe coridor, către cala unde erau depozitate costumele și echipamentul.

- După ce te schimbi, continuă Royd, du cadavrele în sistemul de conversiune masică. O să găsești chepengul respectiv lîngă sala motospinelor, în stînga ecluzei principale. Aruncă acolo orice alt obiect care nu este fixat și indispensabil: aparatură științifică, benzi, cărți, tacîmuri...

- Cușitele, sugeră Melantha.

- Fără discuție.

- Te-ki continuă să fie o amenințare, căpitane?

- Într-un cîmp gravitațional, Mama este mai puțin periculoasă, răspunse el. Trebuie să-l învingă. Chiar și amplificată de puterea *Zburătorului Noptii*, ea

poate deplasa numai cîte un obiect pe rînd, și posedă numai o fracțiune din forța de ridicare deținută în condiții de imponderabilitate. Dar nu uita, puterea continuă să fie acolo. De asemenea, este posibil să găsească o cale de a mă ocoli și decupla iarăși gravitația. De aici o pot reface într-o clipă, dar nu vreau să existe nici un fel de arme prin jur, chiar numai pentru clipa aceea.

Melantha ajunsese în cală. În timp record își scoase costumul spațial și îmbrăcă altul. Apoi strînse costumul găurit și un maldăr de instrumente și le azvîrli în compartimentul de conversie. După aceea se ocupă de cadavre. Bărbatul nu reprezenta nici o problemă. Femeia se tîrî după ea în josul coridorului, cînd îl aruncă pe lingvist și se zvîrcoli cînd îi veni rîndul, ca o reamintire vagă a faptului că puterile *Zburătorului* nu dispăruseră complet. Melantha îi învinse cu ușurință convulsile zadarnice și o împinse înăuntru.

Leșul xenobiologului nu reacționă în nici un fel, dar pe cînd curăța salonul, un cuțit de bucătărie se îndreptă, rotindu-se, către capul ei. Zbură totuși încet, și Melantha îl prinse cu ușurință și-l adăugă maldărului pentru convertor.

Se găsea în cabina a doua, cînd medicamentele psipsihei și injectorul, cînd auzi strigătul lui Royd.

O clipă mai tîrziu o forță aidoma unei mîini gigantice și invizibile îi prinse pieptul, o strînse și o trase, zbătîndu-se pe podea.

* * *

Ceva se deplasa prin stele.

D'Branin putea zări o formă vagă și îndepărtată, deși deocamdată nu deslușea detaliile. Se afla însă acolo, asta era limpede, un obiect imens, acoperind un sector al spațiului. Se îndrepta direct spre ei.

Cît dorea să fi avut acum echipa, telepatul său, experții lui, instrumentele...

Trecu propulsoarele pe capacitate maximă.

* * *

Strivită pe podea, amețită de durere, Melantha izbuti să cupleze radioul costumului. Trebuia să vorbească cu Royd.

— Ești acolo? Întrebă ea. Ce se-ntîmplă?

Apăsarea era teribilă și sporea într-una. De-abia se putea mișca.

Răspunsul se auzi șoptit, cu greutate:

— ...m-a... păcălit... doare... să... vorbesc...

— Royd...

— ... ea... făcut... te-ki... potențimetrul... cu... doi... trei... ge... mai... mult... chiar... aici... pe... consolă... nu... trebuie... decît... să-l... răsucesc... înapoi... înapoi... lasă-mă...

Tăcere. Apoi, cînd Melantha ajunsese la disperare, glasul lui Royd se auzi din nou. Doar două cuvinte:

— ... nu pot...

Melantha avea impresia că pieptul ei suporta de zece ori propria greutate. Își putea imagina agonia lui Royd, Royd pentru care pînă și unu-ge era dureros și periculos. Chiar dacă potențimetrul se afla la distanța brațului, ea știa că mușchii lui slabi nu i-ar fi permis niciodată gestul.

— De ce, articulă ea, de ce-a *mărit*... gravitația... asta nu-i... slăbește puterile?

— Ba... da... însă... după... un... un timp... o oră... un... minut... inima mea... va ceda... și... atunci... tu... singură... ea... va anula... gravitația... și te... va ucide...

Cu greutate femeia întinse brațul și se tîrî un metru pe coridor.

— Royd... ține-te... vin...

Se tîrî din nou înainte. Trusa de medicamente a psihsiei ajunsese sub mîna ei, dar era incredibil de grea. Își trase brațul și începuse să o împingă într-o parte, apoi se răzgîndi. O deschise.

Fiolele erau etichetate. Le examină rapid, căutînd adrenalină, sau sintastim, orice i-ar fi putut da forța necesară pentru a ajunge la Royd. Găsi cîteva stimulente, îl alese pe cel mai puternic și tocmai îl încărcă în injector, cu o încetineală stîngace, chinuitoare, cînd ochii i se opriră pe esperon.

Ezită. Esperonul era doar unul dintre cele șase stimulente psionice din trusă, dar vederea lui o tulbură, îi reaminti

ceva ce nu putea defini exact. Încerca să-și ordoneze gîndurile, cînd auzi zgomotul.

— Royd, rosti ea, mama ta... ar putea deplasa... n-ar putea deplasa nimic... prin te-ki... într-o gravitație așa mare... nu?

— Poate... dacă... își concentrează... toate... puterile... greu... poate... posibil... de ce?

— Pentru că, spuse Melantha, pentru că ceva... *cineva*... intră prin ecluză.

* * *

Volcrynul umplea universul.

— Nu este tocmai o navă, nu așa am crezut că ar putea să fie, rosti Karoly d'Branin.

Costumul lui, proiectat de Academie, conținea un înregistrator iar el vorbea pentru posteritate, straniu de calm înaintea morții iminente.

— Mărimea ei este greu de imaginat, greu de estimat. Uriașă, uriașă... Nu am nici un instrument, doar calculatorul din brățară, nu pot face măsurători exacte, dar apreciez... vreo sută de kilometri... cel mult trei sute de kilometri lungime. Nu este o masă solidă, desigur, cîtuși de puțin. E delicată, fragilă, nu o navă așa cum le cunoaștem noi. Este... oh, minunată... cristal și funigei, este vie, cu propriile ei luminițe, o operă uriașă și complicată de păienjenisuri... cumva îmi amintește de vechile nave cu vele solare, folosite în zilele dinaintea motosmicelor, dar construcția aceasta gigantică nu este solidă, nu poate fi împinsă de lumină. De fapt, nu este cîtuși de puțin o navă. Este complet deschisă spre spațiu, nu are cabine etanșe, sau module de întreținere a vieții, cel puțin nu sînt vizibile, sau poate sînt mascate de altceva, și nu, nu pot crede așa ceva, este prea deschisă, prea fragilă. Se deplasează destul de rapid. Îmi pare rău că n-am instrumente care să-i măsoare viteza, dar e suficient că sînt eu aici. Îmi îndrept scuba perpendicular pe traiectoria ei, ca s-o intercepțez, dar nu pot spuna că voi reuși. Se mișcă mai repede decît noi. Nu cu viteza luminii, nu, mult mai încet, dar, presupun, totuși mai iute decît *Zburătorul Noptii* cu motoarele lui nucleare. Este numai o

presupunere.

Nava *volcryn* nu are o propulsie vizibilă. De fapt, mă întreb cum se poate asta – poate că este totuși o corabilă solară, accelerată prin laser, cu milenii în urmă, de o civilizație acum distrusă de o catastrofă înimaginabilă – dar nu, este prea simetrică, prea minunată, păienjenșurile, pînzele gigantice și scînteietoare din zona centrală, măreția ei...

Știu că trebuie s-o descriu și să fiu mult mai precis. E greu, sînt prea excitat. Este uriașă, așa cum am spus, lungă de kilometri. Aproximativ – stați să număr – da, aproximativ octogonală ca formă. Focarul, centrul, este o zonă strălucitoare, un miez întunecat înconjurat de o porțiune luminoasă mult mai mare, însă numai zona întunecoasă pare complet solidă – porțiunile luminoase sînt translucide, pot zări stelele prin ele, deși cu spectrele deplasate către purpuriu. Pînze, le voi numi pînze. Din centru, opt piloni lungi – oh, imens de lungi, nu tocmai egal distanțați, deci nici nu este un adevărat octogon – aha, văd mai bine acum, unul dintre piloni se mișcă, pînzele se ondulează – înseamnă că sînt mobile, protecțiile acelea, iar păienjenșul se întinde între piloni de jur împrejur, dar sînt... o structură stranie, ciuși de puțin simpla pînză a unui păianjen. Nu pot înțelege vreo ordonare în structurile acelea, în liniile păienjenșurilor, dar simt, sînt sigur, că ordinea există, că înțelesul așteaptă să fie descoperit.

După aceea, luminile. Am pomenit despre lumini? Strălucesc mai puternic în jurul centrului, iar acum sînt foarte puternice, de un violet pal. Deci o radiație vizibilă, dar la limită. Mi-ar place să fac o determinare în ultraviolet a navei, dar n-am instrumente... Luminile se deplasează. Pînzele parcă unduiesc, iar luminile aleargă într-una în susul și în josul pilonilor, cu viteze diferite și, uneori, se pot zări alte lumini, care traversează păienjenșurile, mișcîndu-se prin structuri. Nu știu ce sînt, sau dacă provin din interiorul navei, ori din exteriorul ei.

Miturile *volcryn*... ceea ce văd nu prea seamănă cu legendele, nu întru totul. Deși, gîndindu-mă, îmi amintesc

un raport Nor T'alush conform căruia navele *volcryn* erau incredibil de uriașe, dar îl considerasem o exagerare. Și luminile... niște lumini au fost frecvent pomenite în legătură cu *volcrynii*, totuși relatările au fost atît de vagi încît puteau însemna orice, descrie orice, de la un sistem laser-propulsor pînă la simpla iluminare exterioară, acum înțeleg ce voiau să spună. Ah, ce misterel! Nava este încă prea departe de mine ca să zăresc toate detaliile. Cred că zona centrală, întunecată poate fi o navă reală, o capsulă vie. *Volcrynii* trebuie să se găsească înăuntru. Cît aș fi dorit ca echipa mea, telepatul meu să fi fost acum cu mine... Era un clasa înțila, i-am fi putut contacta, am fi putut comunica... Cîte lucruri am fi putut învăța! Cîte au văzut ei! Gîndiți-vă cît de veche este nava aceasta, cît de bătrînă este rasa, de cîtă vreme sînt plecați! Mă uluiește. Comunicarea cu ei ar fi un miracol, un miracol extraordinar, însă ei sînt atît de deosebiți...

– D'Branin, șopti repezit psipsiha. Nu simți?

Bărbatul o privi de parcă o vedea pentru înțila oară.

– Tu îi poți simți? Ești o trei, îi poți simți puternic acum?

– De mult timp. De mult timp.

– Poți transmite? Vorbește-le. Unde se găsesc? În centru?

– Da, făcu ea și izbucni în rîs.

Rîsul era ascuțit și isteric și d'Branin trebui să-și amintească faptul că era o femeie foarte bolnavă.

– Da, în centru, d'Branin, de-acolo vin impulsurile. Numai că greșești în legătură cu ele. Nu-i cîtuși de puțin vorba de ei; legendele tale sînt toate niște minciuni, minciuni, n-aș fi surprinsă dacă noi am fi primii care au văzut vreodată *volcrynul* tău atît de aproape... Ceilalți, străinii aceia ai tăi, ei doar simțeau, puternic, dar de la distanță, sesizau puțin din-natura *volcrynului* în visele și viziunile lor și modelau restul pentru a li se potrivea. Nave și războaie, și o rasă de călători eterni, totul este... este...

– Ce vrei să spui, prietenă? Întrebă uluit d'Branin. Ești confuză. Nu pricep.

– Nu, rosti psipsiha cu o voce deodată blîndă. Nu-nțelegi, nu-i așa? Nu

poți simți, așa cum simt eu. E atât de limpede acum... Pesemne așa simte tot timpul un întii. Un întii plin de esperon.

- Ce simți? Ce?

- Nu este vorba despre niște ei, Karoly. Este un ceva. Viu, Karoly și aproape lipsit de inteligență, te asigur.

- Lipsit de inteligență? Nu, cred că greșești, nu distingi corect. Accept, dacă spui tu, că este o singură creatură, un singur măreț și minunat călător stelar, dar cum poate fi, lipsit de inteligență? Tu l-ai simțit, i-ai simțit mintea, emanațiile telepatice. Tu și toți sensibiii Crey și toți ceilalți. Poate că gândurile lui sînt prea străine ție ca să le poți citi.

- Poate, recunosc psihihi, dar ceea ce disting nu-i cîtuși de puțin străin. Doar animalic. Gîndurile lui sînt încete, întunecate și stranii, cu greu se pot numi gînduri... slabe. Creierul trebuie să fie uriaș, cu asta sînt de acord, însă nu poate fi orientat pe gîndire conștientă.

- Ce vrei să spui?

- Sistemul de propulsie, d'Branin. Nu simți? Impulsurile... Amenință să-mi explodeze teasta. Nu poți ghici ce conduce blestematul de *volcryn* prin galaxie? De ce evită hăurile gravitaționale? Nu poți ghici cum se deplasează?

- Nu, răspune d'Branin, dar chiar atunci lumina înțelegerii îi scaldă chipul și privi înapoi, spre imensitatea *volcrynului*, cu luminile sale mișcătoare, cu pinzele umduindu-se, apropiindu-se mereu și mereu, peste ani-lumină, peste secole-lumină, peste eoni.

Cînd o privi din nou pe psihihi, rosti un singur cuvînt:

- Te-ki.

Tăcerea umplu lumea lor.

Ea încuvîntă.

* * *

Melantha se strădui să ridice injectorul și să-l apese pe o arteră. Se auzi un fișuit puternic și drogul îi năvăli în trup. Rămase întinsă, încercînd să se gîndească. Esperon, esperon, de ce era atât de important? Ucisese telepatul, îl făcuse victima propriilor sale aptitudini, îi triplase puterea și vulnerabilitatea. Psi. Totul revenea la psi.

Ușa interioară a ecluzei se deschise. Pătrunse cadavrul decapitat...

Se deplasa spasmodic, cu mișcări artificiale, fără să ridică tălpile de pe podea. Se prăbușea în timpul înaintării, pe jumătate strivit de propria greutate. Fiecare zvicnătură era brutală și neașteptată; o forță hîdă îi purta un picior înainte, apoi pe următorul. Înainta încet, cu brațele rigide.

Dar înainta.

Melantha își adună toate puterile și începu să se tîrască, îndepărtîndu-se de el, fără să-l slăbească din ochi.

Gîndurile i se învîrteau în cerc, căutînd fragmentul lipsă, soluția problemei de șah, fără să găsească nimic.

Cadavrul se deplasa mai repede decît ea. Clar, vizibil, se apropia mereu.

Melantha încercă să se scoale. Ajunse în genunchi, cu inima bubuind. Apoi căută să-și îndrepte un picior. Se căzni să ridice sarcina imposibilă de pe umerii ei. Era puternică, se auto-încurajă. Era modelul îmbunătățit.

Însă cînd își lăsă toată greutatea pe un singur picior, mușchii nu izbutiră s-o țină. Căzu, cu stîngăcie și, cînd se izbi de podea, avu senzația că se prăbușise de pe o clădire. Auzi un trosnet sec și un cuțit de durere îi străbătu brațul cu care încercase să amortizeze impactul. Strînse din ochi, stăvilindu-și lacrimile, și-și înăbuși țipătul.

Cadavrul se găsea la jumătatea coridorului. Își dădu seama că se deplasa, probabil, pe niște picioare rupte. Nu-i păsa.

- Melantha... te-am auzit... tu... ești... Melantha?

- Tac, se răsti ea. Nu voia să-și irosească puterile vorbind.

Acum avea un singur braț. Utilizînd disciplinele pe care le auto-învătase, îndepărtă durerea. Se împinse disperată înainte, zgîrîind podeaua cu cizmele în căutarea unor reazeme și se trase înainte cu brațul cel bun.

Cadavrul continua să se apropie.

Melantha se tiră peste pragul salonului, croindu-și drum sub scuba prăbușită și sperînd că va întîrzia leșul.

Se găsea la un metru înapoia ei.

În beznă, în salon, acolo unde începuse totul, puterile o părăsiră.

Tremurînd din tot corpul se năruie pe

mocheta umedă și știu că n-avea să meargă mai departe.

De cealaltă parte a ușii, cadavrul rămase înțepenit, Scuba începu să se zgâlțâie. Apoi, cu zgomotul metalului scrișnind pe metal, lunecă înapoi, puțin câte puțin, în zvîcnete scurte, eliberînd drumul.

Psi. Melantha dori să înjure, sau să plîngă. Speră în zadar la o putere psi proprie, o armă care să distrugă mortul condus prin te-ki, care trăgea de scubă. Era îmbunătățită, se gîndi furioasă, dar nu îndeajuns de îmbunătățită. Părinții îi dăduseră toate darurile genetice pe care le putuseră modela, însă psi era mai presus de ea. Gena era astronomic de rară, recesivă și...

... și brusc găsi soluția.

– Royd! răcni ea, punînd în glas toată voința ce-i mai rămăsese. Potențiometrul... învîrte-l prin te-ki. Royd, fă te-kil!

Răspunsul lui sosi slab, tulburat:

– ... nu... pot... știu... Mama... doar... ea... nu eu... nu...

– Nu mama, rosti ea disperată. Tu mereu... spui... *mamă*. Am uitat... uitat. Nu mama ta... ascultă... ești o *clonă*... aceleași gene... le ai și tu. Ai puterea.

– Nu. Niciodată... trebuie... să fie... ceva... prin sex...

– *Nu! Nu este*. Știu... Prometheană, Royd... nu-i spune unei Prometheene... despre gene... învîrte-l;

Scuba sări o treime de metru și se răsturnă pe o parte. Se deschisese o potecă.

Cadavrul înaintă.

– ... încercat, făcu Royd. Nimic... *nu pot!*

– Ea te-a vindecat, spuse cu amărăciune Melantha. Mai bine... decît a fost... ea vindecată... pre-natal... dar e numai... suprimată... *poft!*

– Nu... știu... cum.

Acum leșul ajunsese deasupra ei. Se opri. Mîinile cu pielea lividă tremurau spasmodic. Începură să se ridice.

Melantha înjură și plînse, și strînse un pumn inutil.

Și, deodată, gravitația dispăru. Departe, hăt departe, îl auzi pe Royd strîgînd, apoi amuți.

Cadavrul țîșni stîngaci în aer, cu brațele atîrnîndu-i inerte în față.

Rostogolindu-se în impoderabilitate, Melantha încercă să se pregătească înaintea asaltului său furios.

Trupul însă nu se mai clinti. Plutea fără viață, încremenit. Femeia porni către el, îl împinse și îl îndepărtă.

– Royd? întrebă ea nesigură.

Nu-i răspunse nimeni.

Intră prin deschizătură în cabina de comandă.

Și îl găsi pe Royd Eris, stăpînul *Zburătorului Noptii*, întins pe spate în costumul lui blindat, mort. Inima îi cedase.

Dar potențiometrul grilei de gravitație era la zero.

* * *

Am ținut în mîinile mele sufletul cristalin al *Zburătorului Noptii*.

Este roșu intens și cu multe fațete, mare cît capul unui om și rece. În adîncurile lui purpurii ard nestăvilite două scînteii de lumină, care, uneori, parcă se rotesc.

M-am tîrît printre console, mi-am croit drum cu atenție dincolo de sistemele de securitate și ciberețele, avînd grijă să nu deteriorez nimic și am pus palmele aspre pe cristalul acela mare, știind că acolo trăiește ea.

Și nu mă pot hotărî să-l distrug.

Așa mi-a cerut spectrul lui Royd.

Aseară am vorbit iarăși despre asta, în salon, la coniac și șah. Desigur, Royd nu poate bea, dar își trimite holograma să-mi zîmbească și-mi spune unde să-i mut piesele.

S-a oferit, pentru a mia oară, să mă ducă înapoi pe Avalon, sau pe oricare altă lume aș dori, numai să ies și să termin reparațiile abandonate acum atîția ani, așa încît *Zburătorul Noptii* să poată reveni în locurile din afara spațiului.

Pentru a mia oară l-am refuzat.

Fără îndoială, acum este mai puternic. La urma urmei, genele lor sînt aceleași. Puterea lor este aceeași. Murind, și el a găsit capacitatea de a se impri-ma în cristalul cel mare. Nava este vie cu ei amîndoi și se luptă adesea. Uneori, pentru o clipă, ea îl păcălește, și *Zburătorul* face lucruri stranii, aleatoare. Gravitația crește sau dispare complet. În timpul somnului, cearșafu-

rile mi se răsucesc în jurul gâtului. Diferite obiecte țîșnesc din colțuri întunecate.

Totuși, în ultima vreme, asemenea întâmplări au fost tot mai rare. Când mai încearcă, o oprește Royd, sau eu. Împreună; *Zburătorul Noptii* este al nostru.

Royd pretinde că este destul de puternic și singur, că, de fapt, nu are nevoie de mine, că o poate ține sub control. Eu nu cred. La șah, continui să-l bat în nouă jocuri din zece.

Mai sînt și alte amănunte de considerat. Unul dintre ele ar fi munca noastră. Karoly ar fi mîndru de noi.

În curînd, *volcrynul* va intra în cețurile Vălului lui Satan, iar noi îl urmăm îndeaproape. Studiind, înregistrînd, făcînd tot ceea ce bătrînul d'Branin ar fi dorit să facem. Totul este în calculator. Mai este înregistrat și pe benzi și fișe, în cazul cînd memoriile ar fi șterse. Va fi interesant de văzut cum va înainta *volcrynul* prin Văl. Acolo materia este mult mai densă, în comparație cu rarefiatul hidrogen interstelar cu care creatura s-a hrănit vreme de nenumărați eoni.

Am încercat să comunicăm cu ea, dar fără succes. Cred că nu este cîtuși de puțin inteligentă.

Recent, Royd a încercat s-o imite, adunîndu-și toate energiile în încercarea de-a deplasa *Zburătorul Noptii* prin te-ki. Uneori, ciudat, chiar mama lui

i se alătură în aceste eforturi. Pînă acum n-au reușit, totuși vom continua să încercăm.

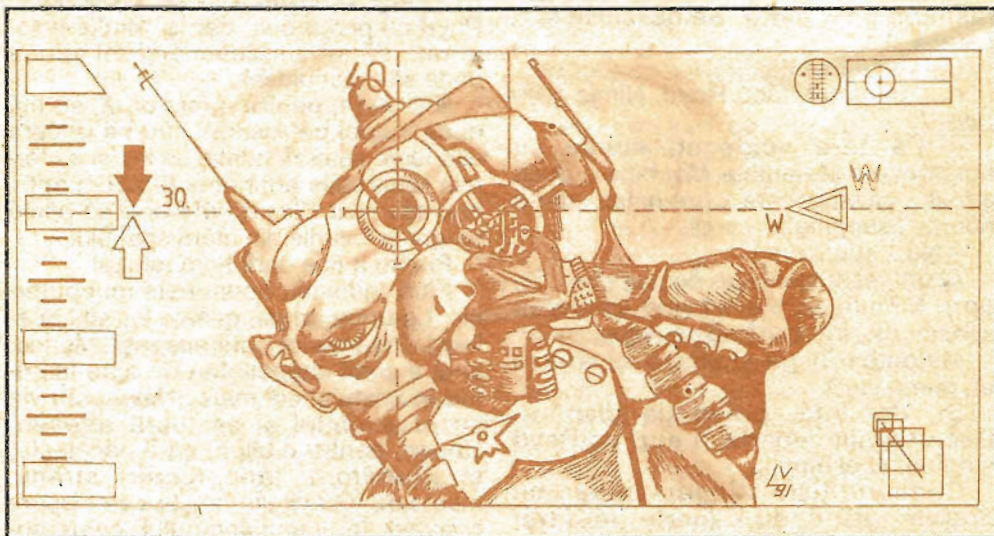
În felul acesta munca merge mai departe, și este o muncă importantă, deși nu-i domeniul pentru care m-am pregătit pe Avalon. Știm că rezultatele noastre vor ajunge la oameni. Royd și cu mine am discutat această problemă. Înainte de-a muri voi distruge cristallul central și voi curăța calculatorul, iar după aceea voi programa, manual, traiectoria spre una din lumile locuite. Știu că pot face așa ceva. Am tot timpul necesar și sînt un model îmbunătățit.

Nu voi lua în considerare cealaltă alternativă, deși pentru mine înseamnă mult faptul că Royd o sugerează mereu. Fără îndoială, aș putea termina reparațiile. Poate că Royd ar putea controla nava fără mine și să continue munca. Dar nu asta este important.

Cînd l-am atins în cele din urmă, pentru prima, ultima și singura dată, trupul lui era mai cald. Dar el pierise deja. Nu mi-a simțit atingerea. Nu mi-am putut respecta promisiunea aceea.

Dar o pot respecta pe cealaltă. Nu-l voi lăsa singur cu ea. Niciodată.

În românește de
Dan-Mihai Pavelescu

Nimic din ceea ce *este* nu este numai ce *este*, este și ceea ce devine, ceea ce *va fi* (efectiv), ori numai ceea ce *ar putea fi* (virtual): disociere necesară, întrucât între virtual și efectiv, între ideal și real tranziția nu e neapărat garantată, nu e automată, nu vine numai de la sine, ci și de la conștiința de sine.

Are sf-ul românesc, la ora de față, această conștiință de sine? Are, la noi, această „literatură a secolului XX” perspectiva de a *fi ceea ce poate fi* la sfârșitul acestui secol, la sfârșitul de mileniu de care nu ne mai desparte nici măcar un deceniu?

Punînd, pentru început, problema în termenii sociologiei literaturii, se poate constata că

SF-ul românesc: ce este, ce-ar putea fi

există în România, în perioada postbelică, o „populație de scriitori” sf ce se ridică în jurul cifrei de 60, „populație de scriitori” a cărei „piramidă a vîrstelor” s-ar configura grafic mai degrabă sub forma unei clepsidre: la o extremă – „generația vîrstnică” (în jur de 20 de scriitori, născuți în anii ‘20 și la începutul anilor ‘30); la cealaltă extremă – „noul val” intrat în arenă în anii ‘80 (peste 30 de scriitori, născuți în anii ‘50 și la începutul anilor ‘60); în fine, „gîtul clepsidrei” revine „generației de mijloc”, mult mai puțin numeroasă (sub 10 scriitori, născuți la sfârșitul anilor ‘30 și începutul anilor ‘40).

Cum e și firesc, există între toți acești numeroși scriitori diferențe individuale, de temperament artistic și de timbru personal al vocii fiecăruia. Există, la fel de firesc și

diferențe de grup, de generație. Modelați mental, psihologic, dar mai ales ideologic, în sumbrii ani ai proletcultismului și ai „realismului socialist” (firmă schimbată pe parcurs în „umanismul socialist”), cei

mai mulți dintre scriitorii aparținînd „generației vîrstnice” s-au amăgit singuri și s-au lăsat amăgiți, simțindu-se bine sub faldurile majestuoase ale

unor „Ideea-luri mărețe” (umanism, meliorism, optimism, „încredere în viitor”, „dragoste de viață” etc.), complăcîndu-se, mai ales, să intoneze în cor „mesajul generos” al unui comod și calm „umanism” demagogic și cinic, exaltat de un inuman regim totalitar, pentru care, nu-i așa?, omul era „cel mai prețios capital”. La distanță de trei decenii, în ciuda nu mai puțin sumbrilor anii ‘80 de care-au avut parte, tinerii scriitori aparținînd „noului val” au reușit să dibuiască, fie și numai intuitiv, elementarul adevăr că un science-fiction umanist este un oximoron (din moment ce literatură sf este o literatură a su-blimului, iar „un sublim umanist este un oximoron”, după cum s-a spus și s-a demonstrat).

Conformîndu-se înșelătorului

GALAXIA SF

crez ori slogan al „umanismului“ – fie acesta iluzie personală nutrită sincer cu bună credință, ori numai diversiune ideologică oficială acceptată pervers și exploatăată cinic cu rea credință – scriitorii azi vîrstnici și-au cultivat în general (cu excepțiile de rigoare, care confirmă regula) predilecția înăscută ori „făcută“ pentru un perpetuu și găunos optimism de paradă, pentru viziuni feerice și agreabile, dacă nu idilice și edulcorate, s-au arătat oricînd dispuși a sentimentaliza și a liriciza motivele sf, epice prin definiție, gata oricînd să atenueze conflictele, să netezească asperitățile, să eludeze antagonismele, să acosteze ușurați, dacă nu triumfalnici, la limanul unui *happy end*. Dimpotrivă, tinerii din „noul val“ sînt, în general, mai mizantropi și mai sarcastici (cu excepțiile de rigoare, și aici): respingînd și supunînd deriziunii sentimentalismul liricoid, ei redescoperă epicul și-i iau în stăpînire resursele de forță; imaginația încetează a mai fi ingenuă și idilică, blajină și complentă; o încrîncenare mocnită, o surdă agresivitate, o „cruzime“ a percepției și reprezentării îi iau locul; o sănătoasă „necrutare“ auctorială îndrăznește să ia act de sine, de propriile-i atîtuiri, ceea ce-i permite să privească drept în față, fără a clipi, tăișul gol al conflictului și să nu ezite timorat în fața unui *bad ending*, în fața unui deznodămînt dezastruos, în fața catastrofei sau atrocității, atunci cînd acestea se dovedesc funcționale și necesare metabolismului și dialecticii cathartice a ficțiunii.

Există însă și trăsături comune tuturor, vîrstnici ori tineri, există

opțiuni comune izvorîte din afinități și predispoziții native statistic distribuite și care astfel devin caracteristice pentru întregul science-fiction românesc, în ansamblu. La consolidarea acestor convergențe lucrează și faptul că științificiunea românească are de făcut față simultan la exigențele unei „duble subordonări“, pe care i-o impun, pe de o parte, contextul național, trunchiul literaturii române „generale“ (*main stream*, în terminologie sf), literatură cu o tradiție istoric constituită, iar pe de altă parte contextul internațional al „genului“, în curs de istoricizare și acesta.

Astfel, standardele și exigențele specifice literaturii române îi obligă pe scriitorii sf – pentru a fi „în rînd cu lumea“, pentru a fi acceptați ca scriitori – să acorde caracterizării personajelor și, în general psihologiei, mai multă atenție decît este strict necesar în science-fiction (miza majoră și specifică fiind aici pe ontologie, nu pe psihologie, după cum capodoperele genului o dovedesc); aceleași rațiuni explică atenția reverențioasă acordată rafinamentului stilistic și relativizării ironice, dar mai ales povestirii, ca tehnică și artă a seducției: scriitorii români de science-fiction sînt, aproape toți, delectabili povestitori, „farmecul“ ori „vraja“ povestirii fiind, prin tradiție, la mare preț în literatura română, cum bine se știe. La mare preț este, tot prin tradiție, și pascalianul „*l'esprit de finesse*“, care ajunge de regulă, la noi, să inhibe complementarul și necesarul „*l'esprit de géométrie*“, astfel încît rigoarea logică a extrapolării ipotezei sf tinde endemic să se destîndă lejer și autoindulgent, să se dizolve în laxitate și aproximație (cu excepțiile de rigoare, încă o dată, un Ovid S. Crohmălniceanu, de exemplu, excelînd tocmai prin „logicizarea sistematică a imaginației“). De aici – cîteva tropisme congenitale și definatorii pentru sf-ul românesc, „de la natură“, încli-

nat mai mult înspre analogie decât înspre extrapolare, mai mult înspre "soft sf" decât înspre „hard sf”, mai mult înspre „sense of humour” decât înspre „sense of wonder”.

Pînă acum, cel puțin, scriitorul român de science-fiction se arată mai preocupat de (și mai calificat în) psihologie decât de/in ontologie, mai absorbit de „simțăminte”, de „probleme umane” de „implicații umane” etc., decât fascinat de fiorul în sine al științei și al ființării într-un Univers așa cum știința ni-l dezvăluie a fi. Diă păcate, trebuie spus, scriitorul român nu manifestă o specială afinitate pentru acel ireductibil și intraductibil „sense of wonder” (simț al uimirii, al uluirii, al „minunării”, simț al miracolului etc.) – și scriitorul român de science-fiction nu face excepție, deși pentru el tocmai aceasta rămîne adevărata „probă a focului”, căci tocmai aceasta este adevărata diferență specifică și adevăratul sigiliu de noblețe în science-fiction. Mai mult sau mai puțin insensibil la acest „sense of wonder”, același generic scriitor român este, în schimb, de-a dreptul supradotat la capitolul „sense of humour”, mîndrindu-se suveran și zeflegmatic, iarăși prin tradiție, cu acea „repede obosire cu sublimul” de care vorbea undeva G. Călinescu, făcîndu-și un merit aprioric din acel „balcanic” și dubios „simț al humorului” ce se pretează la orice și prin care ne pretăm la orice, „aici, la porțile Orientului...”. Să ne mai mirăm, atunci, că parodia prosperă și proliferază, chiar și în absența unui model de parodiat? să ne mai mirăm că în deceniul abia încheiat avea mai multe romane parodice sf (*Epopeea spațială 2084* de Ioan Groșan, *Instelata aventură* de George Ceaușu ș.a.), în timp ce, în aceiași „veseli” și „luminoși” ani '80, adevăratul roman sf, grav și frisonant, este ca și inexistent? Rămasă astfel fără obiect în planul esteticului, parodia își strămută, ce-i drept,

GALAXIA SF

obiectul în extraestetic, ceea ce, nu-i așa? e orișicît ceva mai mult decât nimic.

Jocul la miză mică oferă însă și alte tentații, convergente, mai pot fi puse și alte paie pe acest foc de paie. Extrapolarea fiind, cum am văzut, minată în însuși resortul ei vital, în însăși coerența, consecvența și rigoarea sa logică, pe prim plan trece de la sine analogia, ceea ce se soldează, firesc, cu o foarte bogată recoltă de alegorii, de parabole, de viziuni distopice, anti-totalitare în primul rînd, dar nu numai: povestiri și nuvele cum sînt *Șoarecele B* de Ion D. Sirbu, *Norul de argint* de Mircea Horia Simionescu, *Pianul preparat* de Horia Aramă, *Evadarea lui Algernon* de Gheorghe Săsărman, *Cîntecul Libelungilor* și *Merele negre* de Mihail Grănescu, *Colonia* și *Domenii interzise* de Leonard Oprea, *Omohom* de Cristian Tudor Popescu, *Deratizare* de Lucian Merișca și altele altele, nu sînt, trebuie spus, simple „cîrteli”, simple pretexte pentru a strecura „șopfrle” ori „fitiluri”, nu sînt simple pamphlete politice, nici simple eseuri morale ori filosofice, ci povestiri adevărate, genuine – discret aluzive, inaparent alegorice, păstrate în plasma semantic nutritivă a indeterminării, a ambiguității, a echivocului, a plurivocului, unde sensurile rămîn fluide și difuze, organic absorbite în concretul substanței epice – într-un cuvînt, literatură. Literatură sadea, doldora de calități – că Satana (*alias* dialectica) ce altceva așteaptă ca să aibă ce lucra, ca să aibă ce transforma, prin exces, în defecte?!

Pentru că, oricît de delectabile literar și oricît de defulante extrali-

GALAXIA SF

terar ar fi performanțele esopice și de „doublethink“, în care scriitorul român de science-fiction nu se lasă deloc mai prejos decât confrății săi cu onor instalați în genuri „majore“, excrescențele limbajului esopic, hipertrofia sibilinică, ca orice hipertrofie, indică și un simptom patologic, indică plafonarea, nu doar a cititorului, dar și a scriitorului însuși, la o miză totuși estetică minoră. Acum, când riscul de a vorbi direct, moralmente franc și estetic strict funcțional, s-a redus de-bine-de-rău la cote asumabile, scriitorul român (și nu doar cel de sf, iarăși) descoperă că a uitat să vorbească în acest fel, dacă a știut vreodată, descoperă că volutele sibilinice, infinitele precauțiuni ale încifrării esopice, duplicitatea perversă prin care „dubla gândire“ pervertește pe cel care-o practică ș.a.m.d. – toate acestea i-au devenit o a doua natură, un balast, o infirmitate sau un „nărav“ de care nu mai e chiar atât de simplu să se dezbrace, pentru a putea – astfel și numai astfel – aborda frontal miza estetică majoră a artei întru care își consumă asiduitățile, atâtea cîte sînt, și pe care în fond își joacă toate cărțile.

Acum, când „stadiul militant“ aparține, să sperăm, trecutului, sf-ul românesc se vede pus în fața încercării, mai dure, într-un fel, și decisive, a „stadiului estetic“: *Hic Rhodos, hic salta!* Încercare grea și decisivă, întrucît limita nu se mai află acum în afara eu-lui creator, în constrîngerii de ordin politic, ideologic, conjunctural, ci în sine însuși, în propria-i aptitudine ori inaptitudine congenitală de a se ridica la înălțimea mizei estetice majore la care se joacă azi în sci-

ence-fiction peste tot în lume, fără pardon și fără rabat: captarea în expresie literară a aceluși „sense of wonder“ care este, în science-fiction, ipostaza specifică sub care se prezintă în secolul XX un vechi concept, o eternă esență spirituală și o eternă experiență estetică, cunoscută de secole drept „emoție a sublimului“.

Dacă vrea să însemne cu adevărat ceva în acest imens continent în continuă expansiune care se numește science-fiction, pe întinsul căruia apar an de an sute de titluri noi și zeci de noi aspiranți la gloria literară, scriitorul român va trebui, de-acum înainte, să poată scrie și „hard science-fiction“, la nivelul performanțelor mondiale omologate în domeniu. Și poate că nu atât carența logică, a laxității în extra-polare, sau carența frazeologică, a inflației de cuvinte prin care scriitorul român s-a învățat să spună *non multum sed multa*, îi sînt frînă și balast, cît carența estetică, lipsa abnegației estetice, ezitarea de a-și asuma dezbinarea cu lumea, de a-și asuma nu toată suferința din lume, ci numai o parte: suferința metafizică a omului.

Nu un *catharsis* tragic, ci un *catharsis* sublim este miza supremă în science-fiction: *catharsis* pe care ni-l oferă, efectiv, capodoperele deja existente în science-fiction și, mai ales, în hard science-fiction (capodopere, vai, ca și necunoscute cititorului român!); *catharsis* „sublimat“ nu din suferința pe care o provoacă omului, ca în tragedie, ci din suferința pe care o provoacă omului Universul, cosmosul și microcosmosul, covîrșindu-l pe om prin dimensiuni, prin magnitudine, forță, viteză, durată, complexitate etc., prin însuși faptul că Universul fizic, așa cum ni-l dezvăluie știința acestui secol, nu e făcut pe măsura omului, nu-l așteaptă pe om, nu știe de om și de singurătatea cosmică a omului pierdut în acest Univers străin și indiferent.

Ceea ce numim science-fiction este prin definiție o artă a sublimului, iar sublimul presupune prin

definiție „o plăcere posibilă doar prin intermediul unei neplăceri“ (Kant), o plăcere provenită din durere, din suferință, o *pleasure in pain*; astfel încît, în dialectica dintre *pain* (suferință, durere) și *pleasure* (plăcere), momentul negativ al suferinței, al durerii rămîne, în science-fiction, de nelipsit. Numai așa va reuși această artă a secolului XX care se numește science-fiction să aibă acces la efecte cathartice, numai așa va reuși să ne imunizeze estetic prin „vaccinul“ sublimului față de atrocitățile, de spaimetele, de disperările acestui sfirșit de secol și de mileniu: numai dacă își urmează pînă la capăt propria lege estetică, numai dacă își consumă pînă la capăt propriile-i virtualități și resurse, numai dacă îndrăznește, cu abnegație estetică, să fie pînă la capăt ceea ce poate fi, ceea ce nimic altceva, nici o altă formă de expresie artistică, nu poate fi în locul lui: ipostaza privilegiată a sublimului în arta secolului XX, în consonanță cu secolul căruia-i aparține și cu imaginea Universului așa cum rezultă ea din știința acestui secol: strivitoare, covârșitoare, cumplită, sublimă.

Cît despre scriitorul român de science-fiction, pe care atît l-am

GALAXIA SF

năpăstuit, ce să știe oare lua cu el la drum, în semn de rămas bun, acum la despărțire, înainte de-a porni iar singur mai departe, să-și încerce limita și să-și întilnească destinul? Poate aceste profetice cuvinte, rostite încă în 1919:

„Nu românizarea noastră feroce, întru vegetativul etnografic, ci continua noastră umanizare întru sublimul uman, va crea suprema splendoare a culturai createare românești. Acordarea întru eternul omenesc a creatorului îl va face să crească pînă la simbolul vecinicii fiecare element superior prelucriabil al vieții noastre naționale. Și cîntăreți divini ai frumosului, profeti incomparabili ai adevărului, vor da viziunea sublimului, în formă transcendental ritmată română, tuturor popoarelor și tuturor timpurilor“ (Vasile Pârvan, *Datoria vieții noastre*).

CORNEL ROBU

Am început să citesc *Fiction* în primăvara lui 1956, am devenit un obișnuit al librăriei l'Atome în primele luni ale lui 1958. Atunci nu existau decât puține volume de Lovecraft în librărie, dar ele făceau parte dintraseul inițiativ și a trebuit să le citesc la fel ca multe altele, spunându-mi că-mi

voi face alegerea mai târziu. Inutil să spun că unii autori îmi plăceau extrem de mult.

Privind în urmă, cred că reticențele mele asupra fantasticului au contribuit să mă țină la distanță de Lovecraft. Am avut în acest domeniu un itinerariu cu totul bizar. Punctul meu de vedere inițial era pecetluit de neîncredere, pentru a nu spune mai mult; numai fantasti-cul lui Matheson, atât de dificil de distins de insolit și de S.F. (mai ales pentru cititorul novice care eram), reușea să mă cufunde în veselie. Când Dorémieux mi-a încredințat cronică de cinematografie de la *Fiction*, în 1961, existau atât de puține filme de S.F., încât a trebuit să vorbesc despre cinematografia fantastică. Aproximarea începută astfel a fost lentă și datorată în mare măsură influenței lui Dorémieux, apoi într-o a doua etapă, celei a lui Stragliati.

Am ajuns astfel să-mi placă Lovecraft și chiar să scriu despre el. Un articol despre viața sa, un altul despre teologia negativă (fără

să-i dau numele lui) în mitul Cthulhu. Am început un al treilea studiu despre lovecraftieni, sau mai curînd despre aceia dintre ei care au sîrșit prin a crede în existența *Necronomicon*-ului. Felul acela de articol care nu se poate scrie decît în Statele Unite. A rămas în stare de schiță.

Dar știu că nu sînt nicidecum reprezentativ. Nu mai mult decît era Jacques Sadoul, care, la l'Atome, mărturisea o pasiune indisolubilă pentru Lovecraft și fantastic. Existau în tabăra S.F.-ului două

grupuri bine determinate:

1) Fanii lui Lovecraft, care în marea lor majoritate erau ama-

tori de S.F. Sub sceptrul lui Valérie Schmidt, care glumea zilnic pe seama „abominabilului Cthulhu“ (ea pronunța Chtulhu), bătrîna gardă și tînăra gardă adorau Marii Înaintași. Bergier și Klein, uniți frățeste asupra acestui punct ca asupra altor altora.

2) Adversarii lui Lovecraft, cei care găseau că scrie rău și că bate cîmpii. Cel mai tipic era Dorémieux. Mulți amatori de fantastic gîndeau ca el.

Acest paradox aparent i-a inspirat lui Klein un articol publicat ulterior de către *Cahiers de l'Herne*. El caută să rezolve problema arătînd că universul lui Lovecraft este mai apropiat de S.F. decît de fantastic. De ce nu?

La sîrșitul anilor cincizeci, eram în tabăra amatorilor de S.F. și nu eram înnebunit după acest autor. De aceea nu i-am provocat dificultăți. Mă simțeam un băiețaș într-un univers destul de nou pentru mine. Partizanii și adversarii lui Lovecraft îmi apăreau ca oameni la fel de

Atipic

de JACQUES GOIMARD

apropiați când se sfișiau între ei; nu se detestau decât vecinii. Toți acești oameni erau mai mult sau mai puțin proveniți din mișcarea suprarealistă, unde s-au amestecat în decursul itinerariului lor cultural.

Poate să fie S.F.-ul o mișcare literară? Aceasta se gîndea la *Fiction* și la l'Atome. Restul are fără îndoială mai puțină importanță: la *Fiction* se privilegia o oarecare exigență a scrisului; la l'Atome nu se detesta sfidarea, provocarea, umorul. Două nișe ecologice specifice în peisajul de după suprarealism. Adevărata problemă este de a ști de ce diferențele lor au fost supraevaluate în acest punct de către oameni din care unii erau preocupați de același lucru.

Timpul a trecut. Datorită erudițiilor și universitarilor (care nu sînt toți americani), se cunoaște mai bine ermitul din Providence. Omul și opera au depășit cadrul genurilor. Sau mai curînd s-a înțeles că *Lovecraftiana* formează ea însăși un gen.

S-a observat și că opera maestrului este un ochi dintr-o plasă rău percepută, dar foarte bine țesută. Unind idei pînă la el distincte, scrise în același timp *Fantasy* și *weird tales*. În generația următoare se revine la *weird tales* (cu Robert Bloch și alții cîțiva), dar și la *fantasy*, atunci disprețuit, care nu făcea o carieră paralelă cu S.F.-ul. Lovecraft este idolul tute-lar al unui curent care nu a înflorit cu adevărat decât în anii șaizeci. Opera lui Jacques Sadoul și îndeosebi munca sa de antologist a restabilit unele continuități, unele tradiții, unele curente uitate de publicul francez, monopolizate tot de către *mainstream-ul S.F.*

Amatorii au făcut restul. Ei imită *The Call of Cthulhu*, se amuză de spaimile neinițiatilor, reevaluează diaspora lovecraftiană, odinioară atît de disprețuită. Ei regăsesc sensul ludicului și imaginarului.

GALAXIA SF

S.F.-ul triumfant apare mai puțin triumfant decât se crezuse.

Atunci stindardele se desfășoară: războiul reîncepe; bătrînii cavaleri își încheie în cataramă platoșele unei alte epoci și se urcă pe căluții ologi. La dreapta, în dezordine, armatele *fantasy*-ului, *weird tales*-ului și *lovecraftieni*; la stînga, S.F.-ul; între cele două *science-fantasy*-ul, care este în general utilizarea unui mijloc (S.F.-ul) în serviciul unui sfîrșit (*fantasy*-ul). Atacul reîncepe; cavaleri fără frică mușcă țărîna. Se cred reveniți în anii cincizeci.

Și e bine ceea ce se întîmplă, exceptînd faptul că războiul acesta nu interesează decât o minoritate dintre cititori. Cea mai mare parte trec dintr-un univers în altul, dintr-un joc de roluri în altul. *The Call of Cthulhu* a fost supusă unui plebis-cit din cauza abundenței sale ficționare, care este o calitate majoră a lui Lovecraft; dar de la început discuția asupra scrisului maestrului, atît de înverșunat în anii cincizeci, este în general subestimată azi.

Lovecraft revine periodic. *The Call of Cthulhu* este ultima sa reîncarnare. Vor urma și altele.

Traducere de Florin Leodor
Dănilă

NR: Din opera lui LOVE-CRAFT avem plăcerea de a publica în actuala ediție a almanahului un text care se apropie cel mai mult de canoanele SF: Culoarea căzută din cer.

Schema de alături vrea să sugereze următoarele aspecte:

1) în vreme ce oniricul (în sine) nu are nimic comun cu esteticul, nereprezentînd un act de creație pe un suport

fizic material într-o comunicare – ce presupune un emitor și un receptor – dar putînd avea elemente interesante din punct de vedere științific;

2) fantasticul nu are puncte de tangență cu științificul, putînd avea însă zone

co-mune cu oniricul; fantasticul fiind însă împlîntat în estetic, ca formă de creație cultural-spirituală și artistică, exprimînd transfigurată o imagine a realității apreciabilă pe criterii de compoziție și impresie estetice;

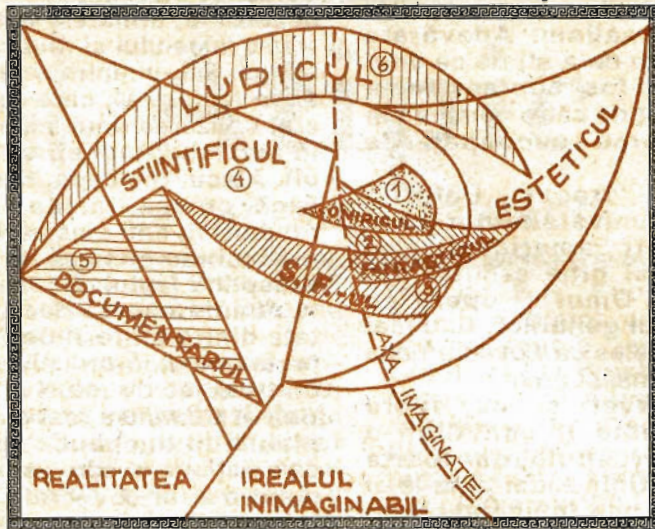
3) science-fictionul nu are decît puncte de tangență cu esteticul – în sensul că poate fi apreciat și ca o formă de creație artistică, dar nu neapărat, fiind însă împlîntat în științific și avînd zone comune cu fantasticul;

4) în vreme ce științificul nu are nici un punct comun cu fantasticul, putînd avea uneori un punct comun de tangență cu esteticul, așa cum este cazul, să zicem, cu

opera științifică a lui Montesquieu, sau chiar cu cea matematică a lui Poincaré (probabil mai pot fi găsite și alte exemple, unele chiar mult mai reprezentative decît cele pomenite de mine);

5) și documentarul – care consemnează strict și care, eventual poate avea caracter științific (studiile economice, de exemplu) sau poate reprezenta o bază pentru științific, și care, ca și științificul, poate avea unele însușiri – proprietăți estetice, de exemplu poate avea acuratețe de expresie, sau

exprimare sugestivă care poate, întîmplător, să consemneze și un eveniment oniric –, dar care nu are nici un punct de tangență cu fantasticul (sau fantasticul nu are nimic comun) și cu care

science-fictionul poate avea cel mult puncte de tangență întîmplătoare, dar nu necesare;

6) și ludicul – care poate avea aspecte interesante științific sau poate fi consemnat documentar, dar poate trezi uneori și bucurii estetice, însă care are întotdeauna un suport material (deci nu are puncte de tangență cu oniricul), rămînd de meditat dacă are sau nu tangență cu fantasticul sau dacă fantasticul are tangență cu el – alta decît axa imaginației care desparte cîmpul de creație în două arii distincte.

Mihail Grănescu

Cele mai bine vândute filme

GALAXIA SF

La fiecare început de an, prestigioasa revistă americană *Variety*, specializată în analiza industriei cinematografice (în principal din USA și Canada), publică topul actualizat al celor mai bine vândute filme din toate timpurile. Topul respectiv este realizat pe baza încasărilor din sălile de cinematograful din USA și Canada, principalele „consumatoare” din domeniu.

Nu constituie nici o surpriză faptul că majoritatea acestor filme sînt science fiction. Popularitatea genului a sporit considerabil după *Star Wars*, în primul rînd datorită calității efectelor speciale, care propulsează spectatorul în lumi ce aparțin cu adevărat viitorului.

Clasamentul care urmează conține primele 25 de filme cele mai vândute, plus filmele SF din primele 100 de locuri ale topului respectiv, realizat pînă în luna ianuarie 1993. Peliculele aparținînd genului science fiction, sau unor domenii conexe au fost însemnate cu (*).

Filmul încasări (mil. \$)	Regizorul	Anul
(*) 1. ET 226	Spielberg	1982
(*) 2. Star Wars 193	Lucas	1977
(*) 3. Return of the Jedi 169	Marquand	1983
(*) 4. Batman 150	Burton	1989
(*) 5. The Empire Strikes Back 141	Kershner	1980
6. Home Alone 140	Columbus	1990
(*) 7. Ghostbusters 132	Reitman	1984
8. Jaws 129	Spielberg	1975
(*) 9. Raiders of the Lost Ark 115	Spielberg	1981
(*) 10. Indiana Jones & the Last Crusade 115	Spielberg	1989

(*) 11. Terminator II 112	Cameron	1991
(*) 12. Indiana Jones & the Temple of Doom 109	Spielberg	1984
13. Beverly Hills Cop 108	Brest	1984
(*) 14. Back to the Future I 105	Zemeckis	1985
(*) 16. Batman Return 100	Burton	1992
(*) 17. Ghost 98	Zucker	1990
18. Grease 96	Kleiser	1978
(*) 20. The Exorcist 89	Friedkin	1973
22. Godfather 86	Coppola	1972
(*) 24. Superman 82	Donner	1978
(*) 25. Close Encounters of the Third Kind 82	Spielberg	1977/
27. Dances with the Wolves 81	Costner	1990
(*) 33. Gremlins 79	Dante	1984
(*) 41. Back to the Future II 72	Zemeckis	1989
(*) 50. Teenage Mutant Ninja Turtles 67	Barron	1990
(*) 53. Superman II 65	Lester	1981
(*) 55. Hook 65	Spielberg	1991
(*) 56. Total Recall 65	Verhoeven	1990
(*) 62. Dick Tracy 60	Beatty	1990
(*) 63. Ghostbusters II 60	Reitman	1989
(*) 76. Star Trek IV 56	Nimoy	1986
(*) 79. Star Trek 56	Wise	1979
(*) 83. Wayne's World 54	Spheeris	1992
(*) 96. Back to the Future III 49	Zemeckis	1990

Cît de pregătiți sînteți pentru zborurile spațiale? Cît de adaptabile vă sînt trupul și mintea la traiul într-o stație orbitală? Dețineți acel „ceva” care vă va permite să vă adaptați cu ușurință vieții în cosmos? Testul de față a fost elaborat de o echipă de experți tocmai pentru a vă determina aptitudinile astronautice.

Majoritatea întrebărilor se referă la

condiții reale, care pot fi întîlnite în spațiu. Unele au fost inspirate din situații limită petrecute în ultimii 25 de ani. Știți de pildă cum să vă cuplați cu o stație orbitală sau cum să recuperați un satelit? S-ar putea să nu deveniți un astronaut NASA, însă aptitudinile generale vor sugera dacă puteți, sau nu, acționa decisiv dintr-un costum spațial.

După ce ați răspuns la toate întrebările, calculați-vă totalul conform procedurii de la sfîrșitul testului.

1. Sînteți pe o stație orbitală care se rotește în jurul Pămîntului la o distanță de aproximativ 480 kilometri. De ce a ales NASA o orbită atît de joasă?

a) a solicitat-o Pentagonul pentru observații militare;

b) altitudinea orbitei este dictată de limitele de încărcare ale navei spațiale;

c) orbita respectivă este necesară pentru programele de investigare ale resurselor naturale terestre;

d) pe această orbită se află mai puține resturi de obiecte spațiale și se reduce riscul de avariere a modulelor presurizate.

2. Vă aflați într-o rachetă Apollo, în drum spre Lună. După parcurgerea a 160 000 kilometri, un rezervor de oxigen

gen explodează, avariind cîteva sisteme de comandă. Cum reveniți pe Pămînt?

a) răsuciți nava cu 180 grade și porniți motoarele principale;

b) încercați o serie de manevre care să vă plaseze pe o orbită de rendez-vous cu Pămîntul;

c) continuați drumul și ocoliți

Luna înainte de a reveni spre Pămînt;

d) abandonați modulul avariât și porniți spre Pămînt în modulul de explorări lunare.

3. În timpul zborurilor spațiale, astronautii visează mai mult, mai puțin sau aproximativ la fel ca pe Pămînt?

a) mult mai mult;

b) puțin mai mult;

c) mult mai puțin;

d) ceva mai puțin;

e) aproximativ la fel.

4. În primele zile de zbor, cam jumătate din astronautii suferă de rău de spațiu. Pentru evitarea simptomelor nedorite, ce puteți face înainte de decolare?

a) în decursul antrenamentelor să insistați asupra exercițiilor cu balanșoarul paralel;

b) să urmați o dietă alimentară strictă;

c) să luați medicamente;

d) să sporiți numărul antrenamentelor adaptive profilactice;

e) nimic.

Omul și spațiul cosmic

5. Cu 237 zile, rușii continuă să dețină recordul mondial al rămînerii unui echipaj în spațiu. Recordul NASA de abia a depășit 84 de zile, prin ultimul echipaj Skylab. Zborurile de o asemenea durată duc la pierderea calciului de către corpul omenesc, avînd drept urmare o deteriorare a osaturii. Cum se poate evita o astfel de situație în decursul unei călătorii de zece luni spre Marte?

- a) echipajul va consuma regulat doze de calciu;
- b) zilnic se vor executa două ore de exerciții fizice;
- c) gravitația artificială de pe navă va opri pierderea de calciu.

6. Sînteți comandantul unei nave Gemini și v-ați cuplat cu o Agena pentru a testa diferitele tehnici de joncțiune. Pe neașteptate, ansamblul format din cele două nave începe să se rotească, scăpînd controlului. Cum veți salva misiunea? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

- a) în timp ce sînteți cuplat, acționați jeturile de manevrare;
- b) decuplați, apoi declanșați jeturile;
- c) decuplați și dezactivați sistemul jeturilor;
- d) decuplați și activați sistemul de control al reluării operației.

7. Ca specialist aflat pe naveta spațială, răspundeți de brațul robot. După lansarea unui satelit, brațul întepenește și nu mai răspunde comenzilor. El trebuie însă îndepărtat din zona ușilor calei, pentru ca acestea să fie închise în momentul reintrării în atmosferă. Ce faceți?

- a) utilizați sistemul manual, de rezervă, pentru readucerea brațului înăuntru;
- b) ieșiți în spațiu și demontați brațul

din articulația cotului;

- c) amputați brațul, folosind încărcătura explozivă fixată pe el;
- d) începeți să închideți ușile calei, pentru a forța brațul înăuntru.

8. Pînă în 2010 afacerile comerciale din spațiu vor aduce beneficii de peste 50 miliarde \$ anual. Vă aflați într-o călătorie de afaceri spre orbită. Ce tip de vehicul veți lua pînă acolo? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

- a) o navetă spațială din generația a doua, avînd motoare booster cu combustibil solid;
- b) un aparat cu reacție;
- c) un avion supersonic;
- d) HOTOLUL britanic;
- e) Hermesul francez.

9. Comandați o misiune de așelizare și vă aflați la 15 metri deasupra solului, cînd observați că terenul de dedesubt este presărat cu bolovani periculoși pentru coborîre. Treceți pe comanda manuală și căutați o altă zonă de asolizare, dar aveți combustibil pentru numai 40 de secunde. Ce faceți?

- a) coborîți în intervalul de 40 de secunde;
- b) încercați să coborîți în 20 de secunde; dacă nu reușiți, renunțați și porniți jeturile ascendente;
- c) vă bizuiți pe rezerva de combustibil și prelungiți intervalul pînă la 60 de secunde.

10. Faceți parte din colectivul care proiectează o stație orbitală. În primii ani de funcționare, acolo va locui un echipaj din opt oameni. Cîte camere de baie prevedeți?

- a) 8;
- b) 4;
- c) 3;
- d) 2.

11. Unii experți consideră că cel dintîi act sexual bărbat-femeie din spațiul cosmic va avea loc înainte de anul 2000. Desigur, legile lui Newton acționează și în imponderabilitate: fiecărei acțiuni i se opune o reacțiune egală și de sens contrar. Considerînd

GALAXIA SF

condițiile aparte din imponderabilitate, cum vor reuși cuplurile să oprească îndepărtarea reciprocă din timpul interludiilor romantice? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

- vor purta o centură elastică, comună, care să-i țină laolaltă;
- pentru menținerea cuplurilor se vor utiliza brațe-robot;
- în stațiile orbitale vor exista cabine cu pereți reglabili;
- nimeni nu știe exact.

12. Este anul 2020 și turismul spațial este popular și ieftin pentru majoritatea oamenilor. Vă planificați un concediu de două săptămâni. Care din următoarele obiective le puteți alege? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

- monumentul național din Mare Tranquilis;
- hotelul orbital High Hilton, dotat cu apartamente de lux și distracții în imponderabilitate;
- turul sistemului Pământ-Lună;
- un safari în Africa;
- o vizită în Parcul Spațial Disney.

13. Astronauții nu sforăie în imponderabilitate. De ce?

- în timpul somnului respirația este lentă și superficială și nu există suficient aer pentru a vibra omușorul;
- atmosfera din navă este bogată în oxigen și țesuturile nu vibrează;
- imponderabilitatea determină plutirea vălului palatului.

14. După ani de antrenamente, ajungeți în sfârșit în cosmos. În decursul primelor ore, corpul se adaptează la imponderabilitate în mai multe moduri. O modificare importantă apare în sistemul circulator, determinând schimbarea majoră a circulației sangvine. Încotro se îndreaptă sîngele?

- dinspre picioare și brațe spre mijlocul corpului;
- dinspre partea inferioară a trupului spre cea superioară și cap;
- dinspre cap și gît către inimă.

15. Astronauții misiunilor Apollo

și-au deversat excrementele pe suprafața Lunii. În timpul zborurilor navei spațiale, acestea sînt evacuate în exterior. Cînd stațiile orbitale vor deveni operaționale, locuite din echipaje de cîte opt membri în schimburi de 90 de zile, cum se va rezolva această problemă? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

- excrementele vor fi dehidratate și ejectate în spațiu;
- vor fi readuse pe Pămînt cu naveta spațială;
- vor fi utilizate drept îngrășăminte, în modulul seră;
- lichidele vor fi filtrate, reciclate și introduse în circuitul de apă;
- substanțele solide vor fi congelate și folosite ca reactivi de propulsie pentru reactoarele stației.

16. În decursul antrenamentelor de la Centrul Spațial Johnson, răspunsurile senzoriale v-au fost testate în felurite condiții și apreciate drept normale. Știți totuși că anumite simțuri sînt afectate în zborul spațial. Care anume? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

- auz;
- văz;
- miros;
- gust;
- pipăit.

17. În decursul unei călătorii spațiale, deveniți mai înalt.

- adevărat;
- fals.

18. În spațiu, timpul înseamnă teribil de mulți bani și de aceea timpul liber este cel mai scump. Cînd astronauții au șansa de a se relaxa după o zi de muncă încordată, care le vor fi ocupațiile favorite? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

GALAXIA SF

- a) conversațiile cu ceilalți membri ai echipajului;
- b) acrobațiile în imponderabilitate;
- c) privirea Pământului;
- d) cititul;
- e) jocurile de cărți;
- f) tirul cu proiectile cu vîrfuri din velcro (arici).

19. Se afirmă că inima intră în vacanță pe durata unui zbor în spațiul cosmic, deoarece nu trebuie să lucreze tot atât de mult cît și în prezența gravitației. În anul 1998, va găsiți într-o stație orbitală pentru efectuarea stagiului de 90 de zile. Care este exercițiul cel mai bun pentru a vă menține în formă sistemul cardiovascular?

- a) alergarea în imponderabilitate, cu picioarele reținute de corzi elastice;
- b) exercițiile fizice de rutină;
- c) menținerea cît mai mult a părții inferioare a trupului în instalația de presiune negativă;
- d) activitățile sexuale;
- e) pedalarea pe o bicicletă ergometrică.

20. În zborurile navelor Apollo spre Lună, revenirea către Pământ a fost mai rapidă decît drumul la dus. De ce?

- a) economisirea combustibilului era inutilă pe drumul de întoarcere și motoarele au funcționat mai mult timp;
- b) după expedițiile selenare, vehiculul era mai ușor la întoarcere;
- c) influențele gravitaționale au fost diferite;
- d) expunerea la radiația solară era mai periculoasă pe drumul de întoarcere.

21. Deoarece dușurile obișnuite nu

pot funcționa în imponderabilitate, cum se vor spăla ocupanții stației orbitale pe toată durata misiunii lor de trei luni?

a) vor folosi prosoape și șervete special tratate, pe baza unor grafice zilnice;

b) vor utiliza aspiratoare-asperoare individuale, manuale, care spală, săpunesc, clătesc și absorb apa utilizată;

c) vor folosi dușuri care, cu ajutorul unor curenți de aer, imprimă direcția picăturilor de apă;

d) vor utiliza căzi de baie speciale, etanșate în dreptul gîtului, care să mențină capul afară.

22. În anii '70, Skylab avea la bord primul frigider spațial, care conținea delicatese precum înghețate și specialități pentru fripturi. Stațiile orbitale vor avea congelatoare și mai mari, pentru a oferi astronautilor o gamă largă de semipreparate și preparate înghețate. Care va fi felul de mîncare cel mai popular dintre:

- a) friptură la tavă;
- b) pui cu orez;
- c) crevete în sos picant;
- d) ghiveci de legume.

23. De ce managerii NASA au decis că misiunile echipajelor de pe stațiile orbitale trebuie să aibă durata de trei luni de zile?

a) pentru că după trei luni încep să apară afecțiuni serioase ale sistemului osos;

b) pentru că nu dețin date asupra unor zboruri mai lungi efectuate cu echipaj uman;

c) pentru că după 100 de zile în imponderabilitate, aritmiile cardiovasculare cresc în mod alarmant;

d) pentru că doreau să ofere mai multe ocazii de zbor unui număr mai mare de astronauti.

24. Afiți NASA, cît și alte organisme au elaborat o varietate de scenarii privind viitoarea explorare a Sistemului Solar. După o expediție cu echipaj uman pe Marte, care va fi cea mai probabilă destinație a unei

misiuni în secolul douăzeci și unu?

a) Europa, satelitul înghețat al lui Jupiter;

b) centura de asteroizi;

c) Titan, satelitul cu „atmosfera” al lui Saturn;

d) nici unul dintre cele de mai sus, deoarece explorarea lui Marte ne va lua aproape 100 de ani.

25. Pe o stație orbitală, un echipaj de opt persoane va utiliza anual în jur de 20 000 litri de apă, iar costul pentru aprovizionarea respectivă va fi uriaș. Naveta spațială va trebui să facă anual cel puțin un zbor dedicat exclusiv transportului de apă.

a) adevărat;

b) fals.

Răspunsuri:

Acordați-vă câte un punct pentru fiecare răspuns corect indicat (sau fracțiune de răspuns, acolo unde se indică):

1. b; 2. c; 3. d; 4. e; 5. c;

6. c, d (cîte 0,5 puncte pentru fiecare);

7. c;

8. b, c, d (cîte 0,3 puncte pentru fiecare);

9. a; 10. d;

11. a, b, c, d (cîte 0,25 puncte pentru fiecare);

12. b, c, d, e (cîte 0,25 puncte pentru fiecare);

13. c; 14. b;

15. b, d (cîte 0,5 puncte pentru fiecare);

16. c, d (în imponderabilitate, redistribuirea volumului de sînge congestionează capul și sinusurile, afectînd mirosul și gustul) (cîte 0,5 puncte pentru fiecare);

17. a (înalțimea crește datorită alungirii coloanei vertebrale, cauzată de aportul de fluid suplimentar dintre discuri);

18. b, c; 19. b; 20. c; 21. c;

22. c (mîncărurile condimentate vor avea un gust mai bun datorită disfuncției gustului – vezi punctul 16);

23. b; 24. b;

25. b (proiectanții vor prevedea sisteme de reciclare a apei mult

GALAXIA SF

îmbunătățite).

Comentarea aptitudinilor spațiale

Totalizați punctele și vedeți cărei categorii aparțineți.

0 – 6: **Legat de Pămînt.** Foarte probabil că lubiți testele mai mult decît programele spațiale. Dacă aptitudinile financiare sînt superioare celor legate de spațiul cosmic, puteți deveni un analist financiar al viitoarelor activități comerciale din spațiu, dar numai atît.

7 – 12: **Privind spre ceruri.** Sînteți mîndru de rezultatele obținute pînă acum în domeniul astronomic și doriți să aflați cît mai multe. Dacă v-ați descurcat la întrebările legate de asolizări, manevre și reparații ați putea ajunge cîndva în spațiu.

13 – 18: **Legat de stația orbitală.** Aptitudinile și cunoștințele în domeniu depășesc media. Ați înțeles că destinația noastră ca specie este legată în mod inevitabil de viitoarele noastre reușite în spațiul cosmic. Și sînteți de acord cu pionierul astronauticii, rusul Konstantin Tîolkovski, care a scris: „Pămîntul este leagănul omenirii, dar omenirea nu poate rămîne veșnic în leagăn”. Stațiile spațiale vă cheamă și dacă țelul vă este de a fi în cosmos, veți ajunge acolo.

19 – 25: **Comandant în spațiul cosmic.** Dacă ați acumulat acest număr de puncte, puteți fi deja un astronaut sau cel puțin candidatul la Centrul Spațial Johnson. Ați demonstrat o extraordinară cunoaștere a spațiului cosmic și aptitudini practice pentru activitățile de acolo. Sînteți unul dintre pușinii aleși cu acea „ceva” pentru a deveni unul din deschizătorii de drumuri spațiale.

Adaptare după revista *Omni*:
Mihai-Dan Pavelescu

Poveste de război

Russ își flexă mâinile cu patru degete cleme și inspectă peisajul. Erau pe fața întunecată a lui Ganimede. Seceri palide ale celorlalți sateliți despicau bezna. Jupiter atârna deasupra orizontului îndepărtat precum un pepene rotund, luminos. Numără trei umbre distincte, fiecare diferit colorată.

Deci, își pierduse nava. Se puteau întâmpla lucruri și mai rele. Ar fi putut muri.

Co-pilotul Columbard murise deja. O lășaseră în epavă, neizbutind nici măcar să-i scoată corpul. Deși n-ar fi putut-o îngropa în blestemata de gheață.

– Poate c-o să ne ajute să ne strecurăm cu detectorii optici de identificare – pattern, îi arată umbrele lui Zoti.

– Umbre? întrebă ea, gîfînd la urcuș cu toată gravitația scăzută. Ducea un balot mare cu provizii. Crezi?

– S-ar putea. Nu credea cu adevărat, totuși în momentul acela trebuia să te agăți de ceva.

– Mai bine s-o ștergem de-aici.

– Crezi că Fedii ne-au dat de urmă?

Femeia scutură din cap, un gest scurt vizibil prin casca salopetei, lipită de țeastă.

– Ai noștri le-au băgat destul pistele false, le-au aruncat și EM-uri... tot tacîmul.

Russ îi respecta aptitudinile tehnice, însă el nu se baza niciodată numai pe amăgiri. Cel mai bine era s-o șteargă pînă nu venea vreun liliac să verifice epava.

– O frigem în trei minute, spuse el.

Privi îndărăt spre cilindrul metalic zdrobit: rezultatul impactului dintre *Asskicker II* și o proeminență uriașă de gheață negru albăstrui. Acum nu mai

arăta ca un fabulos de costisitor și amenințător bombardier, ci era pur și simplu un maldăr de resturi. Nye și Kitsov urcară dealul, ducînd alte materiale.

– Ai luat cuburile CCD? îl întrebă Russ pe Nye.

– Imhî. Nye pufni. Nu era niciodată vorbăreț și lăsa pe seama chipului său să prezinte nemulțumirile.

– Crezi c-am prins ceva bun? întrebă Russ.

– Niște poze de vînători, răspuse Nye. În plus un prim-plan mare, baban, al șarpelui care ne-a lovit.

Russ încuviință. Șerpii erau rachetele subțiri, argintii pe care tehnocii lor din Emisfera Nordică nu le putea doborî.

– Bine, rosti, poate că-s bune.

– Bune, da, pentru Comandă. Nu bune pentru Rețea, spuse Kitsov.

– Rețea? repetă Zoti. Oh... păi *Rețeaua* nu poate utiliza ceva ce nu-i public. O lansare de șerpi are numai SS pe ea.

– SS? întrebă Russ.

– Se zice că-nseamnă Strict Secret, rînji Zoti, dar pentru noi poate fi Super-Sula. Noi n-avem nimic de cîștigat.

Russ încuviință. Detesta mercenarii. Dacă totul ar fi decurs bine, *Asskicker II* ar fi trimis o rachetă cu fuziune în Stația Hiruko. Drepturile rețelei de difuzare pămîntene pentru imagini le-ar fi revenit lor, cu Russ căpătînd parte dublă, deoarece era Căpitan și pilot.

Conta oare cîtuși de puțin? Nu puteai fi sigur că o lăcomie subconștientă nu te făcuse să grăbești puțin orbita, să scapi numerele, să ratezi ținta cu un fir de păr. Oare asta permisesese șarpelui să pătrundă?

Clătină din cap. N-avea să știe niciodată și nu era sigur că ar fi dorit să știe.

- Tot mai crezi că vedem vreun yen de-aici? îl întrebă Zoti. Își dădu seama că interpretase gestul lui drept negație. Acum era privit cu multă atenție. Echipajul dorea asigurarea că nu erau în pericol, iar el era singura persoană cu autoritate din jur. Nu importa faptul că în viața lui nu condusesese o operație de sol.

- Cred c-o să ne îmbogățim, răspunse, cu vocea plină de o încredere nu se știe de unde găsită. Se întrebă dacă nu sunase găunos, însă ceilalți părură că se înșeninează.

- Bine estel rînji Kitsov.

- Ar fi mai bine dac-am șterge-o de-aici, zise Russ. Haidem.

- Încotro? întrebă Nye.

- Printre dealurile alea, arată Russ.

Nye se încrunță, sprîncenele negre unindu-se deasupra nasului borcânat.

- Ce-i acolo?

- Mai important e ce *nu-i* acolo, spuse Russ. Ne depărtăm cît mai mult de Stația Hiruko.

Fruntea lui Nye se încreți.

- Ești sigur?

- N-a mai rămas întreg nici un aparat de navigație. A trebuit să mă orientez după sateliți. Russ vorbise cu multă încredere, însă în realitate nu mai făcuse o orientare directă, cu ochiul liber, din școala tehnică.

- Da o busolă? întrebă Zoti.

- Pe satelit din gheață? chicoti Kitsov. Nord magnetic unde este?

- Asta-i problema, încuviință Russ. Haide.

Se deplasau bine în gravitația scăzută. Nici unul nu era atlet, dar se menținuseră în formă în sala de gimnastică, pe drumul de venire. Altceva nu mai aveau ce face în transportoare uriașe. Columbard spunea că Zoti făcea toate exercițiile fizice în sacul de dormit, însă Columbard fusese răutăcioasă. Și, de fapt, nici prea entuziastă în direcția sacului. Deși, se gîndi Russ, părerea ei nu mai conta cine știe ce, acum cînd nu mai exista.

Pe cînd se îndepărtau de epavă îi lovise o furtună. Era mai degrabă un șuier de fulgi de-abia plutind în atmosfera rarefiată, ucigașă de metan. Îi îngheță și mai tare și se întrebă dacă avea să răcească cu toții în ciuda extra-

izolațiilor pe care le purtau peste costumele-salopetă de luptă.

Probabil. Deja îl furnicau tălpile. Se întoarse puțin astfel încît rașița voluminoasă să-l apere de vînt. Bănuia că, în vreo două zile toți urmau să aibă degerături.

Dacă aveau să supraviețuiască... Pe Ganimedee, un om îmbrăcat cu un costum de presiune normală putea trăi cam o oră. Grindina neconținută de protoni cu energie înaltă îl termina, sfîrtecînd celulele delicate și răspîndind distrugerea roșie. Era un efect colateral natural al imensității lui Jupiter - miezul său de hidrogen metalic comprimat se rotea rapid, generînd cîmpuri magnetice puternice care măturau totul la fiecare zece ore. Cîmpurile acelea erau precum o cușcă din cauciuc, blocînd și capturînd protonii scuipați de soare. Io, cel mai interior satelit mare, erupea ioni de sulf și sodiu în capcanele magnetice, îndesînd grindina.

La dracu, el era un spațiojoc, nu pîfan. Niciodată nu condusesese o echipă de șoareci de barăci în misiune pe Iut.

Se strădui să nu se mai gîndească la balotul din spate și picioarele înghețate, și să ghicească ce făceau Fedii. Războiul se deplasa rapid, poate îndeajuns de rapid pentru a permite echipajului unui bombardier doborît să se strecoare printre patrulele Fede.

Cînd echipajele Emisferei Nordice deținuseră Stația Hiruko, fuseseră nevoite să lucreze în exterior, supraveghind roboții săpători-în-gheață. Pentru a se feri de rafalele de protoni, primii locuitori ai lui Ganimedee utilizaseră cele mai recente tehnologii: costume superconductoare. Descoperirea unei modalități ieftine de producere a firelor superconductoare făcuse posibilă și țeserea acestora în costume de prestiu. Curenții ce treceau prin fire creau în exteriorul costumului un cîmp magnetic, care respingea protonii. În interior, conform legilor magnetostaticii, nu exista absolut nici un fel de cîmp care să zăpăcească instrumentele. Odată porniți, curenții circulau într-una, fără rezistență electrică.

Spera că și costumele lor funcționau bine. Pînă atunci cîmpurile magnetice ale lui *Asskicker II* îi apăraseră, dar un

costum se putea strica fără să știi. Reflectă la vreo duzină de alte elemente într-o listă rapid crescătoare a efectelor potențial mortale.

Deja avea un nou respect pentru primele echipaje Hiruko. Fuseseră ale dracu de bune, muncind în gerul mușcător, pionieri în luptă cu înțepăturile și mușcăturile gigantei planete. Săpaseră în gheață și chiar începuseră o atmosferă. Fuseseră mai puțin pricepute în auto-apărare.

Bineînțeles, nu aveau nici un motiv să fie. Emisfera Sudică întrevăzuse ocazia și venise în forță, total neașteptat. Într-o singură zi cucerise întregul Ganimed. Și-i ucisese aproape pe toți Nordicii.

Supraviețuitorii murdari ai echipajului lui *Asskicker II* mășălăuiau sub lumina palidă și stranie a lui Jupiter. Mai mult de jumătate din masa lui Ganimed era gheață din apă, cu numeroase bucăți de gheață din apă, bioxid de carbon, amoniac și metan și urme minore ale altor gaze înghețate. Micul său miez stîncos era îngropat sub un ocean de apă și zăpadă topită, adînc de o mie de kilometri. Crusta era presărată la tot pasul de urmele lăsate de miliarde de ani de meteori. Aceștia împetrișaseră peisajul, însă proiectul de realizare al atmosferei rotunjise deja chiar și muchiile unor cratere mai recente. Sfărîmături provenite din ciocniri străvechi lăsaseră coline de metal și rocă, singurele forme de relief de pe cîmpia netedă și stearpă.

Satelitul acesta înghețat fusese de atîta vreme smucit de marea lui Jupiter încît rămăsese fixat, precum Luna, cu o față de-a pururi ațintită spre planeta cu benzi roșcate. Un ciclu complet zi-noapte era cu puțin mai lung decît o săptămînă terestră. Adaptarea la acest ritm ar fi fost dificilă dacă soarele ar fi asigurat punctuație clară nopților de trei-zile-și-jumătate. Însă chiar și fără o atmosferă, de pe Ganimed soarele era de douăzeci și șapte de ori mai palid decît din orbita Pămîntului.

Văzură răsăritul de pe creasta unui lanț de dealuri. Soarele era strălucitor însă curios de mic. Uneori Russ de-abia îl observa, pe lîngă secera albă,

plesnită a Europei. Discul acoperit al lui Jupiter pîlpîia cu străfulgerări portocalii printre norii sumbri.

Rotația lentă a lui Ganimed fusese suficientă pentru a-i centrifuga oceanul interne, exercitînd un cuplu asupra plăcilor de gheață de deasupra. Tectonicele lente operaseră milioane de ani, frecînd plăcile între ele, erodînd și terasînd terenul. Oamenii săreau peste canioane lungi, straniu de rectilinii, decît să încerce să le ocolească. Kitsov se dovedi a fi cel mai rezistent dintre ei, parcurgînd kilometri fără pic de oboseală. Russ cerceta cerul îngrijorat. Nimici nu întrerupea negrul de deasupra, cu excepția ocazionalilor nori cenușii, zdrențuiți.

Merseră o jumătate de zi fără să se oprească. Pe cînd mîncau, Russ făcu inventarul aerului, apei, alimentelor. Dacă procesoarele funcționau, reciclingul din salopete, puteau supraviețui aproape o săptămînă.

– Cîtă mîncare ai? dori să știe Nye.

– N-am deloc, răspuse sec Russ.

– Ce? Ca majoritatea cinicilor, Nye era mai puțin prompt.

– Eu duc focosul.

– Ce! Nye sări în picioare, parcă revoltat.

– Regulamentul, sergent, rosti încet Russ. Niciodată focosul de fuziune nu se abandonează pentru a nu cădea în mîinile dușmanului.

– Acum trebuie să supraviețuim! Nu putem...

– Ba da, îl opri Russ. E un ordin.

Nye bolborosi ceva în tăcere. După o vreme se reaseză, pîrînd nervos și umil în același timp.

Russ era aproape de acord cu el, poate că avea mai multă imaginație. Știa ce-i așteaptă.

Chiar dacă nu-i repera nici un vehicul de patrulare, nu se puteau bizui pe transportul lor că avea să trimită o navetă să-i recupereze. Bătălia prin sistemul interior jupiterian continua – văzuse fulgerele pe deasupra, hăt departe printre sateliți. Forțele din Emisfera Nordică aveau destulă treabă.

Își privi mîinile – patru degete – cleme cu șule delicate încastrate în vîrfurile fiecăruia. Mîini de pilot de luptă, minuni tehnologice. La întoarcerea pe

crucișător îi puteau detașa ceramomiracolele și mâinile lui normale aveau să funcționeze perfect.

Dar aici, în gerul mișcător și vidul absolut, nu le putea scoate. Iar frigul ce-i pătrundea prin ele trimeea o durere surdă în susul brațelor.

La durere putea rezista. Stîngăciile putea fi fatale.

– sus! strigă. Pîn'la culcare mai trebuie să facem niște kilometri.

2

Au văzut autovehiculul în ziua următoare, la amiază.

Mergea hurducîndu-se pe lîngă un șanț. Acesta părea săpat de mîna omului, dar era urma dilatării. Elementele cu radioactivitate naturală din miezul lui Ganimedee încălziseră întunecatul ocean interior, fisurînd carapacea de gheață.

Însă banda de lîngă făgașul natural era o rută pe care camionul automat obișnuia să încarce minereurile extrase.

Sau, cel puțin, așa bănuia Russ. Știa că deja, după o zi de marș intens, echipajul său obosise peste măsură. Zoli șchiopăta. Poate că *într-adevăr* făcuse gimnastică numai în sacul de dormit. Oricum, lui nu-i păsa, dar dacă-i încetinea s-ar fi putut s-o abandoneze.

Însă camionul schimbă toate datele problemei. Se opri, nemișcat, și-l privi huruind în depărtare. Crampoanele îi mușcau în gheața albăstrie iar senzorii anteriori baleiau permanent înaintea și înapoi, căutînd eventualele obstacole.

Russ nu era ofițer de infanterie. Practic habar n-avea de flancări și foc de acoperire și toți ceilalți termeni care-i galopară prin cap și dispărură, fără să lase nici o urmă de amintiri folositoare.

Oare Fedii puseseră mașini de luptă în camioane? Ideea îi venise brusc și părea perfect logică. Nu-și amintea să le fi spus despre așa ceva la informarea din timpul zborului. Mai ales că ofițerul care făcea informarea se aștepta ca ei, fie să revină intacti, fie să dispară pentru totdeauna. Nimeni nu se gîndea că un bombardier de luptă s-ar fi putut prăbuși. Sau ca echipajul lui să supraviețuiască.

Camionul putea oare să audă radioul

din costumul său? Nu știa. Era mai bine să utilizeze semnele manuale. Ridică o mîină ca o gheară. Nye continuă să meargă, pînă ce Kitsov îl prinse de braț. Rămaseră locului cu toții, privînd vehiculul portocaliu, apoi uitîndu-se la Russ și iarăși la vehicul.

Un lucru era sigur, își spuse Russ. Dacă în camion exista o mașină de luptă, ea nu era prea grozoavă. Echipajul constituia o țintă perfectă, conturîndu-se perfect pe fundalul gheții murdare.

Își flutură ambele brațe. *Jos ranițele.*

Cumva spre surpriza lui, îl ascultară. Era bucuros să-și dea jos povara de pe umeri.

Camionul continua mai departe, indiferent. Gesticulă larg. *Atac în clește.*

Se apropiară în alergare. Vehiculul nu încetini, nici nu se întoarse.

Săriră șanțul adînc fără probleme. Parcurseră rapid următorii patruzeci de metri și Nye ajunsese lîngă camion cînd, dinapoia acestuia, se auzi un pnet slab și Kitsov căzu.

Russ se îndreptă spre chepengul din față, așa încît nu putea deloc zări partea din spate. Pcnetul se repetă, și Nye trase cu M18 în ceva, întregul încărcător, *rrrr-t-t-t!*

Pcnetele se opriră. Russ alergă pe lîngă vehicul, gîgîind, cu Zoti alături. Nye deschisese spatele camionului. Ceva ieși dinăuntru, numai țevi, servomecanisme și aluminiu ondulat. Deteriorat, totuși activ, Zoti își ridică M18. Nye izbi mașinăria cu patul armei lui și sparse un senzor optic. Mașina nu se opri. Repezi spre Nye un taiș, ce apăruse brusc, în prelungirea unui braț telescopic. Zoti zdrobi brațul. Mașina se înclină și căzu cu fața în jos pe gheață. Russ trase în panoul sursei de pe spate. Nu mai clinti.

– La dracul făcu Nye. Avea un cuțit! Ai mai...

– Treci în față! răcni Russ, întorcîndu-se.

– Ce? Am...

– Mai are are, strigă Russ, fugind. Dacă Nye nu voia să asculte, era treaba lui.

Aproape ajunseseră cu toții în fața camionului, cînd soldatul automat explodă, un *brr-uu-m* slab. Schijele

răpiră pe vehicul.

– Crezi că-i mort acum? întrebă Zoti, cu ochii măriți.

– Da, încuviință Russ. Porni spre Kitsov care zăcea cu fața în jos. Avea o gaură în pipet și o gaură și mai mare în spate. Deja căpătase o culoare roșcat-castanie. Atmosfera rarefiată sugea sângele din corp, pata răspîndindu-se pe spate și pe gheața pestriță. Făcuse o băltoacă acolo, care se evaporă într-un abur maroniu. O privi, nemișcat, lung timp, amintindu-și cum Kitsov spusese cîndva că nu-știu-ce regulament stupid făcea să-i clocotească sângele. Asta se și întîmpla acu. Aici, clișeele deveneau realitate.

Russ știa că pînă și nenorocitul de echipament de pe *Asskicker II* l-ar fi putut ține în viață pe Kitsov pînă la revenirea pe crucișător. Însă acum nu avea absolut nici o șansă.

Două zile, doi oameni. Mai rămăseseră trei.

Și mai aveau aer poate pentru șase zile. Suficient să aibă timp să moară toți.

3

Porniră camionul. Autosistemele acestuia se opriseră, la comanda mașinii de luptă. Aparent, aceasta nu emisese un semnal de alarmă, deci, probabil, mai avea timp să se încălzească înăuntru.

Russ verifică direcția aproximativă în care mergea camionul și apoi își permise să se relaxeze. Erau, cu toții, epuizați.

– Nye, ești schimbul unu, îi spuse.

– Ce dracul, căpitane, de-abia...

– Toți sîntem așa. Supraveghezi bordul și te uiți afară pe hublul fronta. Peste două ore te schimb eu.

Zoti adormise deja, rășchirată pe podea.

Se întinse lîngă ea. Două ore aveau să-i fie mai de folos sinte-narativul. Îl cuplă și alese un subiect. Nu porno, nu. Deși, ceva cît mai departe de războiul ăsta. Ceva care să-i ofere avantajele combinate ale pieptănării subconștientului și deplasarea acțiunii.

Se decise și simți biziitul ușor al electroinput-ului. Mai întîi, muzică. Apoi o

pătrundere lentă, lină într-o altă viață, într-o altă lume...

* * *

„O trezi lătratul telefonului. Tinei îi plăcea hămăitul prietenos al labradorului, însă nu și masculului ei. Lovi întrepăturul și lipi receptorul de ureche, apoi se împletici pe întuneric în baie.

Era Alvarez, de la Orange County Emergency Management. Veștile erau mult mai rele decît orice se așteptase: o spărtură în digul de la Huntington Beach.

– Îți trimit un elicopter, rosti Alvarez în urechea ei. Glăsciorul îndepărtat era încordat de tensiune.

– Nu te deranja – folosește-le să-i evacuezi pe oameni. Metro-ul din Laguna ajunge pînă acolo?

– Pînă la oprirea de lîngă rîu. Circulația-i blocată acolo.

Se aplecă înainte în penumbra dinaintea zorilor, rezemîndu-și fruntea de faianța rece și permițîndu-și zece secunde de răgaz.

Peste patru minute pășea grăbită către stația de autobuz de lîngă apartamentul ei în Allso Vlejo. Transmițătorul-brățară o anunță că următorul autobuz avea să sosească peste două minute, dar apăru mai devreme, străpungînd semîntunericul cu farurile.

Pe drumul scurt pînă la Laguna Beach, Tina îl sună pe ofițerul de serviciu de la County Overview și află amănuntele. Digul se spărsese destul de rău și oceanul năvălea în interior fugărind mii de oameni. Se înregistraseră deja trei morți și solicitările erau atît de multe încît Operativa nici măcar nu le putea consemna.

Tina deschise un geam și privi cerul. Senin. Avea noroc – furtuna cu vînturile ei puternice trecuse. Oare ultimele ei răbufniri fisuraseră digul?

Simți că trecea pe lîngă ultimul segment lung de verdeață naturală din regiune – prezența tăcută, umedă a Canionului Laguna. Apoi bamele din neon înconjură autobuzul și ea coborî. Mersul pînă la Pacific Coast Highway o calmă. Funcția ei de inginer șef de structuri îi cerea să afle ce anume rupsesse digul, și dacă nu cumva era o exagerare. O mie de juriști aveau să

folosească detaliile.

Metroul veni exact la timp, bîzîind pe şinele lui argintii. Tina privi secera îngustă a lui Main Beach dispărînd îndărăt, în lumina crescîndă a zorilor, în vreme ce solicita alte amănute de la şeful Operativei prin transmîţător. Metroul îşi spre nord pe Pacific Coast Highway în culoarul lui segmentat, torcînd pînă la viteza maximă. Trecură pe lîngă reşedinţele elitei, ticsite cu corpuri de gardă. Metroul ajunsese din urmă un Iwencen, un vehicul masiv din anii '70, cu aerodinamica unei cărămizi. Lent, cotti într-o parte, eliberînd drumul. Pe bara de protecţie un abţibild îi scotea în relief splendida extravaganţă cromată, declarînd **CONSIDERAȚI-O UN FEL DE PROTEST**. Lăsă în urmă un fum înecăcios.

Deasupra eliportului de la Newport era un trafic intens. Spre sud goneau maşini, clazonînd. Apropiindu-se de podul aerian peste rîul Santa Ana, metroul încetini. Elicopterele se învîrteau deasupra unei blocări ceva mai înainte. Răcneau ordine spre mulţimile adunate care păreau că doreau să stea, să privească spectacolul.

Tina coborî şi păşi de-a lungul şinelor. Oamenii rătăceau fără ţel, înspăimîntaţi, unii şocaţi şi uzi learcă.

Digul începea aici, întăriturile ridicîndu-se către nord pe măsură ce nivelul uscatului cobora. Valurile se spărgeau de zidul exterior, atunci cînd sui pe faleza din vîrf. Putea vedea pînă la Palos Verdes, pe măsură ce zorii aprindeau în portocaliu norii foarte îndepărtaţi. La un kilometru spre nord curba lină a digului se întrerupea brusc. Privi curenţii oceanului alimentînd spărtura, exploatînd cu aviditate această recentă victorie tactică într-un război vast.

O pernă de aer goni spre ea de-a lungul vîrfului din beton al digului. Alvarez, îşi dădu seama Tina; pur şi simplu, bărbatul urmărise metroul.

– Gata de nişte cercetări? întrebă chipul întunecat al lui Alvarez, despicat de un rînjit, atunci cînd Tina sui la bord.

– Trebuie să mă uit ca lumea pînă nu vin cu blocurile, zise femeia. Alvarez încuviinţă. Perna viră şi accelerează.

Deja oceanul mestecase o porţiune mare de beton pretensionat. Curenţii spumegau peste bucăţi cenuşii de bare răsucite din oţel ce se ridicau precum nişte dinţi spaţi.

– A cedat un întreg segment, spuse Tina.

– Da, nu-i numai o fisură. S-a ntîmplat ceva serios.

Ceva serios şi profund, îşi spuse ea. Era prima ruptură importantă într-un lanţ ce mergea pînă la Santa Barbara. Dacă exista un viciu fundamental pe care îl scăpaseră din vedere...

Tina coborî panta dinspre uscat a digului, studiînd sfîrîmăturile, apreciînd cu un ochi cunoscător vectorii şi forţele la care ar fi trebuit să reziste. Oceanul murmura şi năvălea lacom, fluxul umflîndu-se pofcios. Nu existau indicii clare; deja curenţii şterseseră cele mai multe dovezi. O mîzgă subţire se prinsese de plăcile rupte şi Tina lunecă.

– Heil strigă zadarnic Alvarez.

Femeia lunecă în josul pantei abrupte. Reuşi să se oprească la marginea şuvoiului de apă sărată.

Mîzga era cenuşie şi supura din fisurile betonului. Mirosea ca detergent de podele şi-i înţepa degetele. Se tîrî încetişor înapoi, însîngerîndu-şi degetele.

– Întreţinerea a fost pe-aici în ultima vreme?

– Nu, am verificat, răspuse Alvarez. Doar tratamentul cu biofilm, acum o jumătate de an.

– Vreo modificare, ceva?

– Nu. Alvarez îşi ascultă transmîţătorul, apoi spuse: Vin elicopterele mari. Ar fi cazul s-o ntindem.

Tinei nu-i plăcea să piardă puţinele indicii pe care le avea. Luă o cameră 3D de la Alvarez şi începu să facă holografiile ale spărturii. Se învîrteau încă deasupra betonului sfîrîmat cînd dinspre est apărură şase elicoptere enorme, sub fiecare legîndu-se în cabluri un fiens bloc paralelipedic.

Alvarez coborî perna pe curba interioară a digului şi după aceea pe apele înspumate. Goniră spre uscat, spre clădirile pe jumătate inundate. Elicopterele îşi aruncară pe rînd tam-poanele din ciment.

Tina ascultă replicile întretăiate ale

piloților în receptorul pernei de aer. Spărtura era aproape asupată.

– Crezi c-o să țină? întrebă Alvarez, întorcînd pentru o inspecție de aproape.
– Oricum e mai bine, miji ochii femeia.

Nici un tampon nu era perfect, însă acesta oprise majoritatea creștelor înspumate ale oceanului.

Reveniră spre uscat. Pacific Coast Highway se găsea la metri buni sub apă. Cîteva indicatoare, răzbătînd deasupra vîrtejurilor, anunțau că aceea era Main Street – dintr-un cartier, își aminti ea, monopolizat de buticuri și de amintiri ale zilelor pierdute, cînd regiunea fusese un vis al iubitorilor de plajă și surf.

Goniră de-a lungul lui Main, ignorînd strigătele celor refugiați pe acoperișuri.

– Sînt în siguranță acolo, zise ea.

Un bărbat într-un tricou murdar pe care scria HOT TO TROTSKY le făcu un gest obscen. Tina îi întoarse spatele, încercînd să se gîndească.

Perna urni, virînd spre nord, totuși apa era la fel de adîncă. Oamenii uzi stăteau cocoțați pe mașini și case, semănînd cu niște șobolani înecați.

– Hei! arătă Alvarez. Pe o alee îngustă un trup pluta cu fața în jos. Se strecură printre garaje, apele clipocind de vopseaua jupuită.

Tina trase corpul înăuntru, o femeie în vîrstă. Brațele începuseră deja să i se întepenească. Pînă atunci, Tina fusese abstractă și precisă, adunînd date. Chipul trist, zbîrcit al femeii o trezi. Ochii căprui erau deschiși, privind peste apele Pacificului spre un țărîm îndepărtat pe care numai morții îl pot vedea.

Continuară mai departe.

Cumva, izul sărat și întepător al aerului o alină pentru moment, de parcă o parte a ei dorea să se retragă dintr-o lume brusc redevenită crudă și solidă. Privi în apele întunecate, maronii de mîl, pe cînd lunecau peste pajiști. Se gîndi la toate covoarele îmbibate și mobilierile pătate din casele acelea elegante, stricăciunile provocate de îmbrățișarea ocazională a oceanului. Foamea și o veche letargie puseseră stăpînire pe ea. Zumzetul pernei părea c-o atrage într-o visare dulce. Folosea

deseori această stare de moțăială, permițînd subconștientului să se zbată cu o problemă, atunci cînd ea nu mai putea înainta pe planul conștient. Sunetele înăbușite și mirosurile dispărură din jurul ei și Tina se lăsă să alunece. Doar pentru o clipă.

4

Russ se întrebă ce formă și mărime de om proiectase scaunul. Privea înainte printr-un hublou mînjit, strivindu-și genunchii de fierul rugos. Camionul fusese construit din minereurile de pe Ganimede și nimeni nu se obosise să teșească muchiile ascuțite. Scaunul îl tăia prin salopetă și, cumva, cabina mirosea amărui, de parcă la turnătorie fusese impregnată cu acid.

Însă, mult mai important, cabina era caldă. Frigul de pe Ganimede îi pătrunsese în timpul marșului. Mențineau radiatoarele interioare la poziția maximă, desfătîndu-se.

Dormise bine cu povestea derulîndu-i-se prin minte. Trei plantoane îi refăcuseră pe toți, și-l purtaseră prin enigma nerezolvată a Tinei. Detaliile poveștii erau extraordinare – Toate imaginile și sunetele păreau reale, limpezi și pline de viață. Visul era mai lung decît timpul „real” al poveștii.

Întotdeauna experiența era stranie; parcă pluteai printr-o lume mătăsoasă, ușor umedă. Simfonia visării complicat realizate aducea ceva real, ce nu era specific viselor – atîngea izvoare adînci ale subconștientului, în timp ce impunea un fir narativ concret. Se simțea prins în problemele Tinei – reale, da, însă în același timp confortabil de îndepărtate.

Aventura, se gîndi strîmbîndu-se, însemna altcineva făcînd ceva periculos la mare depărtare. Lupta continuă a Pămîntului împotriva efectului de seră era de-a dreptul plăcută prin comparație cu Ganimede.

Oftă și privi atent terenul brăzdat cu făgașe. În decursul zilei petrecute în camion nu remarcase nici un fel de activitate prin jur. Vehiculul era încet, prudent, stupid. Se oprise de două ori, să încarce recipiente cu minereuri de la minele roboților. Minereul ieșea printr-

un puț din sol pe o bandă rulantă. Nu existau mașini de grad superior care să remarce trei fugari umani.

Russ se ridică din scaun, răsucindu-se peste o capotă, și-i făcu semn cu degetul mare lui Nye să preia cartul. Se schimbau la fiecare jumătate de oră, deoarece mai mult nu puteai sta atent. Zoti adormise în spate. O invidia. Recuperase și el câte ceva, dar după câteva ore nervii îi cedaseră.

– Casca, strigă el. Și-o puse pe a lui, și-l privi pe Nye închizînd-o. Zoti dormea cu casca, așa cum ordonase. Era greu de-a renunța plăcerii de-a simți presiunea normală.

lești prin chepengul stricat din spate. Nye îl ciuruisă, dar etanșarea de presiune din interior se auto-reparase. Russ se ajută de scoabe pentru a se țîri pe acoperișul ondulat al camionului. De aici putea vedea mult mai departe. Imaginea colinelor neregulate îl liniștea într-un fel. Ghemuit înăuntru, zgîndu-se printr-o fantă, era ușor să-și imagineze Fedii atacîndu-i.

Deasupra, Jupiter eclipsa soarele. Planeta rotundă și trandafirie precum un pepene părea că înhață punctul strălucitor de lumină albă într-o strălucire rozalie, înghițindu-l după aceea complet. Acum semiluna albă, fisurată a Europei avea să fie principala sursă de lumină de pe cer vreme de trei ore și jumătate. În jurul atmosferei lui Jupiter plutea un halo roșiatic de la razele soarelui refractate prin păturile exterioare transparente.

I-ar fi plăcut să-și poată fixa în minte geometria rotindu-se nebună a acestor locuri. Fedii doborîseră toți sateliții de navigație, și el nu putea rămîne în emisie atît de mult încît să solicite transportorului o verificare de poziție. Se gîndi că autocamionul îi îndepărta de Stația Hiruko. S-ar fi liniștit totuși dacă putea obține vreo verificare. Nici o misiune de recuperare n-ar fi riscat să se apropie într-atît de Hiruko.

Își scoase transponderul Fujitsu și-l cuplă în mufa exterioară de energie. Habar n-avea unde se găsea transportorul acum, așa încît îndreptă antena cu mîner de pistol spre cer și emise o rafală rapidă de microunde AJUTOR. Era suficient pentru ca transportul să

știe că erau în viață, dar avea să fie greu să le determine poziția.

După ce termină, se așeză și privi dansul lent și învolburat al cerului. Nici un fulger, deci poate că bătălia luase sfîrșit. Deși numai pentru o vreme. Nici unul din adversari n-avea de gînd să renunțe la sateliții interiori.

Russ surșise, amintindu-și cum, doar cu numai cîtiva ani în urmă, unii din prietenii lui de pe Pămînt spusese că un război aici era inutil. Ba chiar și imposibil.

Este prea departe, spuneau. Prea dificil.

Chiar și după ce rasa umană se mutase pe orbita în jurul Pămîntului, împrăștiindu-și fabricile fusiforme și orașele cilindrice și impresarii ce călătoreau de colo-colo, ea continua să fie dominată de rîmătorii-de-sol care negau orice.

Sigur că da, ziceau ei, cucerirea spațiului a reușit. Expedierea locuințelor etanșe pe orbite la o unitate astronomică depărtare de soare era – privind retrospectiv – un pas evident. La urma urmei, există un satelit accesibil în apropiere ce oferea materiale și resurse.

Însă Pămîntul, adăugau ei, constituia o vecinătate salutară. Cele mai multe avanposturi puteau fi reprovizionate în numai câteva zile. Excepțind ocazionala furtună solară, cînd vînturile din particulele cu energii înalte șfichiuiău, nivelul radiațiilor era scăzut. Există suficient soare care să fie focalizat în oglinzi, capturat în plăcile uriașe de sandvișuri de conversie și preschimbat în energie de excelentă calitate și din belșug.

Dar Jupiter? De ce să mergi *acolo*?

La mijlocul secolului douăzeci și unu, echipele științifice coborîseră deja pe sateliții mari, ba chiar se afundaseră în atmosfera densă. Numărînd craterile și luînd mostre din miezul sateliților, deduseră ceea ce putuseră despre evoluția sistemului solar. După acea scurtă perioadă de expediții, nimeni nu mai revenise. Toți s-au grăbit să sublinieze că un motiv important îl constituie numărul mare de morți din acele expediții: jumătate nu mai revedeau niciodată Pămîntul.

Savanții nu împlînzesc lumile noi;

asta-i treaba pionierilor. Și, exceptînd grupurile de refugiați/fanatici religioși sau politici, pionierii n-o fac în mod gratuit.

În jurul anului 2050, oamenii începuseră deja să se răspîndească din regiunea vecină Pămîntului. Momeala o constituiau asteroizii – uriașele zăcăminte rostogolitoare din metal și piatră, bogate în elemente grele. Acești munți zburători puteau fi deviați încetîșor de pe orbitele lor buclate și aduse în joncțiuni de lîngă Pămînt. Delta-V nu era chiar atît de mare.

Acolo, furnalele le topeau și alimentau fabricile cu șuvoaie constante de prețioase materii prime: mangan, platină, cadmiu, crom, molibden, teluriu, vanadiu, tungsten și toate metalele rare. Pămîntul fie că le epuizase, fie că nu dorea să-și polueze biosfera pentru a scurma și ultima pîrticică din scoarță. Prelucrarea metalelor era murdară și periculoasă. Fabricile spațiale își puteau azvîrli reziduurile în vîntul solar, lăsînd împingerea blîndă a protonilor să le poarte pînă la stele.

Pentru materiile prime, corporații precum Mosambi și Kundusu furnizau singuratici care ieșeau în cutii de conserve presurizate, adulmecînd cu spectometrele printre nenumăratele fragmente. Cele mai multe erau sterile, însă un filon bogat de vanadiu, să zicem, putea transforma un șobolan-de-stîncă antisocial și supt la față într-un om bogat. Bineînțeles, trăind în gravitație zero echipajele nu erau din cale afară de sănătoase. Trebuia s-o șteargă dacă izbucnea o furtună solară și să-ți cauți adăpost înapoia unui asteroid. Cei mai mulți dintre rătăcitorii de pe o stîncă pe alta desconsiderau protecțiile ce-i apărau de razele cosmice, apreciînd că șederea lor avea să fie scurtă și norocoasă, astfel încît vătămările radiațiilor n-aveau să fie fatale. Majoritatea pierdeau pariul respectiv.

Cu toate acestea, fără hrană și aer nu puteau rezista. Acesta se dovedea a fi punctul de sprijin ce împingea omenirea tot mai departe.

Viața are la bază elemente chimice simple. O biosferă artificială închisă este în principiu o serie de arderi înăbușite: hidrogenul are cu oxigenul

formînd apa; carbonul prin ardere dă bioxidul de carbon, care alimentează planetele; azotul se combină în sol pentru ca plantele să poată produce proteine, permițînd oamenilor să fie într-atît de deștepti încît să aranjeze toate acestea în mod artificial.

Caloriile care înotau pe orbite vecine Pămîntului se loviseră repede de această problemă. Ele aveau nevoie de un aport permanent de materie organică și lichide pentru a-și menține biosferele de echilibru. Aprovizionarea de pe Pămînt era costisitoare. O soluție mai bună era de-a exploata pușinii asteroizi ce aveau suficiente condrite carbonice – roci bogate în elemente ușoare: hidrogen, oxigen, carbon, azot.

Erau însă surprinzător de pușini. Majoritatea au fost împinși cu mari chinuri pe orbite pămîntene și devorați de coloniști. Atunci cînd rătăcitorii au avut nevoie de elemente ușoare, centura asteroizilor fusese curățată.

În plus, stîncă goală este necruțătoare. Obținerea singelui dintr-o piatră era posibilă în orașele cilindrice bogate energetic. Coaliția prospectoanelor, slabă, răspîndită, nu putea achita costurile ridicate ale unei uzine de conversie de mare capacitate.

De pe Ceres, cel mai mare asteroid, Jupiter strălucea precum o bomboană multicoloră, cu mult mai mare decît Pămîntul. Șobolanii-de-stîncă trăiau în banda largă situată între două și trei unități astronomice depărtare de soare – erau obișnuți cu un soare palid, lipsit de putere și fuseseră deja dăscăliți în gerul năprasnic. De la ei pînă la Jupiter nu era mare lucru; se găseau față de soare la o distanță de 5,2 ori mai mare decît cea a Pămîntului.

Îi intereseau lichidele. Trei dintre sateliții mari – Europa, Ganimede și Callisto – erau uriași bulgări de gheață. Era adevărat, se roteau în jurul celei mai masive planete, cu o masă de 318 ori mai mare decît a Pămîntului. Asta le situa adînc într-un puș gravitațional. Cu toate acestea, era cu mult mai ieftin să trimiți o navă-robot spre Jupiter, și prințînd orbita în jurul lui Ganimede, decît să transporteți apă din oceanele Pămîntului. Primele baze instalate pe Ganimede au fost semiautomate – ceea

ce înseamnă că niște nefericiți trebuiau să întrețină mașinile.

Iar câteva din mașinile acelea apăruseră tocmai atunci.

Russ se retrase, lipindu-se de acoperișul plat al vehiculului. Înainte o echipă de roboți excava. Aveau o varietate de șenile și brațe și nu păreau periculoși. Cel mai mare azvîrlea un fluz de minereu ruginiu, din care ceilalți luau eșantioane.

Deci una din vechile echipe de explorare. Spera că aveau să ignore camionul.

– Ce facem? se auzi Nye în cască.

– Gural!

Camionul păru că ezită, hotărîndu-se dacă să se apropie de roboți. Un robot micuț îl observă și veni spre el, pe anvelopele uriașe.

Russ încremeni. Robotul părea inteligent. Era probabil conducătorul echipei și putea declanșa o alarmă.

Continuînd să fie întîns, Russ se tîri pînă la marginea acoperișului. Întinse mîinile grele de pilot și așteaptă, sperînd că se contopea cu conturul vehiculului.

Robotul examinează camionul prin oculare pivotante. Camionul se opri. Robotul se apropie și telescopă un tub. Încet, începu să-l introducă în mufa externă a camionului.

Russ așteaptă pînă cînd ocularele se concentrară asupra cuplării. Apoi izbi robotul în panoul electric. Mîna îi zăngăni pe tabla din cupru, îndoind-o. Robotul tresări, retrăgîndu-și brațul telesopic.

Era rapid. Se retrăsese pe roțile sovăitoare, însă o făcu prea repede. Roțile patinară. Derapă pe gheață, răsucindu-se.

Bărbatul sări jos, cînd ocularele erau îndreptate în direcția opusă. Poate că transmitea deja o imagine. Lovi încă o dată panoul, apoi smulse tabla de la locul ei. Cu două degete reteză trei mînunchiuri de fire.

Robotul se opri. Monitorul său extern pulsă cu lumini de alarmă. Russ mai reteză câteva și alarmele se stinseră. **AVARIE MECANICĂ**, afișară digitalele mașinii.

Ceilalți roboți continuau să examineze solul.

Cînd sui înapoi, Zoti tocmai ieșea prin chepengul din spate.

– Înapoi, îi zise bărbatul. Plecarea.

Se îndepărtară rapid. Roboții aceia fuseseră ușor de păcălit, deoarece nu-i reprogramaseră Fedii.

În curînd avea s-o facă cineva. Aici îi aștepta un război de durată. O putea simți în oase.

Necazul era că interesele Pămîntului aveau destulă greutate – și masă – chiar și aici. Vechea diviziune nord-sud a bogăției și talentului era oglindită în sistemul solar, deși deformată. Fedii Confederației Sudice doreau o parte mai însemnată a bogățiilor jupiteriene. De aceea ocupaseră câteva baze consumatoare-de-gheață din Emisfera Nordică, precum Stația Hiruko. Acum roboții aceia lucrau pentru fabricile Fedilor, care așteptau minereul pe orbitele din jurul pămîntului.

Șocul realității războiului, a morții în vid și a gerului mușcător, nepămîntesc, reverberase prin politica Pămîntului, ațîțînd oroarea maselor și senzațiile personale.

De multă vreme Pămîntul fusese o rezervație, super-păzită și sub-înnarmată. Bătăliile și victoria neașteptată oferiseră locuitorilor planetei acum docile fiorul păcatului interzis.

Aceasta era o arenă vulgară unde culturi civilizate se puteau măcelări, deplîngînd în același timp acțiunile bestiale, atrocitățile de neiertat, inevitabilele ghinoane oribile.

Și să privească totul în tri-D. În culori vii.

Motivațiile economice erau acoperite de valurile de înfocată participare. Din nefericire, cele două nu erau atît de ușor de separat în sistemul jupiterian. Primele trupe păziseră fabricile automate de pe sateliți. Asatfel, ele și fabricile deveniseră ținte principale pentru flotele ce apăruseră accelerînd în sistem. Banii se amestecau cu sîngele. Stația Hiruko căzuse prima în mîinile Fedilor. Acum singura modalitate de a-i alunga era bombardamentul suprafeței, sperînd că minele de gheață aveau să scape nevătămate. Asta fusese misiunea lui *Asskicker II*.

Russ ar fi vrut să afle ceva noutăți despre bătălie. Prin radio se auzeau

doar bîzîituri codificate lipsite de neînțeles, zburînd prin țiuirurile uriașelor centuri Van Allen. Veștile l-ar fi distras de la cealaltă preocupare: hrana. Era obsedat de fripturi sfîrîind și cartofi prăjiți și cafea neagră atît de fierbinte încît trebuia s-o sorbi încetîșor.

Deja era nevoit să fie atent la împărțirea rațiilor. La ultima masă, Nye și Zoti se luaseră la ceartă pentru jumătate de baton de fulgi de ovăz. Știau că nu mai rămăsese prea mult, chiar și cu pachetele lui Kitsov și Columbard.

Continua să călătorească pe acoperiș, încă neafectat de ger, gîndindu-se la ouă ochiuri și șuncă. Zoti veni lîngă el. Ea fusese armurierul și nici ei nu-i plăcea cabina strîmtă și oarbă, chiar dacă era caldă. Erau obișnuiți să lupte dintr-o carlingă, înconjurați de grafice tri-D, locuind într-o lume electronică atotvăzătoare.

– Nu mai scăpăm odată de mizeria asta, vorbi femeia pe transmîțătorul de mică distanță.

– Ți-ar place niște lut, făcu Russ.

– Da, mă termină gheața-asta. Br-r-r! Deși e draguță.

Bărbatul studie vales albastru-cenușie în care intrau. Pantele erau brăzdate de făgașe. Dinspre ele, pe întreaga podea neregulată a camionului, se răspîndeau evantaie de pietriș ruginiu. Avea într-adevăr o frumusețe sumbră.

– N-am observat.

– Mi-ar place să trăiesc aici.

– Chiar așa? clipi el.

– Nu uita c-am crescut într-o conservă de zece metri. Ai mei erau șobolani.

– Și cum îți place gravitația asta?

– O șeptime-g? Grozav. Mai mult decît am avut vreă dată pe coardă.

– Ai tăi n-au dat nici o lovitură?

– Ultima dată cînd am fost p-acasă, măsuram apa tot în centimetri cubi.

Russ arată spre turnul din gheață pe lîngă care treceau. Nu izbutise să-și dea seama dacă era cumva rămășițele erodate ale unei extruziuni, formate de ciudăteniile tectonicelor gheții.

– Deci pentru tine asta-i adevărata bogăție.

– Bineînțeles. Îl privi întrebătoare:

Ce-i mai bun decît gheața? Poți face aer, să arzi deuteriul pentru energie...să crești recolte... ba chiar să-noți.

– Ai făcut-o vreodată?

– În gavație? Nu... da' o dată m-am strecurat în rezervoarele de-apă de pe Ceres. Cea mai aiurea chestie pe care-am făcut-o vreodată.

– Ți place mai mult ca-n sero-g?

Încuviință entuziastă.

– Totu-i mai bun în gavație.

– Totul?

– Păi, îl privi pe sub gene, încă n-am încercat tot.

Bărbatul zîmbi.

– Încercă o dată la normala Pămîntului.

– Da, am auzit că-i destul de nasol. Totuși gravitația ține totul locului. Se simte mai bine.

Russ își rupsesse spatelul cărînd focosul de fuziune, și simți un junghi cînd camionul hurducă printr-o groapă.

– Eu nu-mi prea dau seama, făcu morocănos.

– Hei, fruntea sus. Față de luptă, asta-i vacanță.

– Păi, asta e luptă. Cu încetinitorul.

– Mie-mi place, gheață și gavație.

– Ar fi bine niște rații mai ca lumea. Probabil că nu era o idee prea grozavă să pomenească de mîncare, însă încerca să găsească o cale de-a continua convorbirea. Pentru prima dată, avea alte sentimente față de Zoti.

– Ce dracu', măcar avem destulă apă.

Camionul se hurducă iarăși și Russ icni involuntar.

– Ce zici, să mai tăiem ceva?

– Sigur că da, încuviință voioasă. Mă dau jos să pot descoperi apa pură. Are gust mai bun decît aia din crucișător.

– Stai pînă ajungem pe drum drept. Nu vreau s-acelereze camionul și să rămii în urmă.

– Scoate-l de pe automat.

Deja fuseseră gata s-o piardă pe Zoti o dată, cînd tăiasă cu laserul niște gheață.

– Nu vreau să risc. S-ar putea să se vadă în vreun sistem de control din Hiruko.

– Nu cred că Fedii au avut timp să interfașeze toate sistemele astea. Țiganii-ăștia nu știu nici codurile.

– Au cucerit-o destul de ușor pe Hiruko.

– Au dat năvală peste ea! Să știi că nenorocirii – ăia... și se lansă într-o tiradă. Russ era și el un Nordic, născut și crescut acolo, dar nu prea avea sentimente față de rădăcinile politice care se întindeau pînă la liniile trase pe bătrînul leș al Pămîntului. O ascultă înjurîndu-i pe mizerabilii Fedi și privi peisajul zgîlțit, și atunci zări liliacul.

Apăru de peste dealurile din gheață îndepărtate. Perfect negru pe fundalul ușor cețos al unui nor gălbui de amoniac, planînd, sau azvîrlind un norișor alburii de metan cînd nu putea s-o facă.

– Înăuntrul șopti.

Coborîră pe acoperiș. Zoti intră prin chepengul din spate. El aruncă o privire peste marginea acoperișului și văzu liliacul cotind. Îl observase. Pică rapid, direct spre ei.

M18 erau legate de acoperiș. Nu mai avea timp s-o aducă pe Zoti înapoi, așa că desfăcu o M18 – asigurîndu-se că era cea încărcată cu HE – și sări de pe camion, alunecînd și căzînd în fund. Se ghemui și alergă, tîrșîindu-și tălpile pe gheață, pentru a nu țopăi în gravitația slabă. Deplasîndu-se la adăpostul camionului, își găsi o ascunzătoare formată din cîțiva bolovani.

Liliacul trecu odată pe deasupra vehiculului, plutind ca o enormă pasăre plată, cu senzorii pivotînd. Russ se lipi cît mai mult de stînci. Aparatul se aplecă pe o parte și coti rapid, revenind. Russ extinse la maxim telescopul căștii și văzu că purta rachete sub aripi.

Liliacul se alinie cu axul camionului, înapoia acestuia, și pică. Din unghiul acela semăna mai mult cu un zmeu de jucărie, numai tije de grosimea unor creioane și membrane.

Aparatul inspecta camionul, nu pe el. Îl urmări o lungime întregă și trase cu proiectilele HE. Acestea reculară destul de puternic și le greși pe primele două. Al treilea nimeri în fuselajul îngust. Zări lovitura. Înainte de-a putea rînji, o rachetă se declanșă de sub aripa dreaptă, îndreptîndu-se drept spre el, lasînd în urmă o diră portocalie.

Se aplecă. Racheta nu ajunsese pînă la camion, dar destul de aproape de el.

Impactul fu ca o zgîlțitură bruscă. Nu auzi nici un sunet, ci pur și simplu se trezi pe spate. O ploaie de noroi și gheață căzu peste el.

Liliacul continuă să plutească, parcă indiferent la gaura căscîndu-se în fuselajul subțire, dar nu se mai înalță. Apoi porni un ținut lent, lunecă și brusc începu să se rostogolească aidoma unei cărți de joc azvîrlite prin văzduh.

Deveni un gheizer de fragmente negre pe coasta unei coline de zăpadă.

5

Russ se gîndi că-i recepționase corect toate semnalele.

Era o prostie, știa asta, și o știa și ea. Însă, cumva, tensiunea din ei crescuse prea mult și o simplă privire schimbată între ei declanșă totul.

Și-ntr-adevăr, de îndată ce Nye ieși prin chepengul din față pentru o recunoaștere dincolo de colină, Zoti începu să-și scoată costumul. Apoi salopeta verde, subțire.

O urmă destul de iute. Își întinseră hainele pe jos, alcătuiind un așternut. Bărbatul îi propuse poziția stînd în picioare, însă ea nici nu dori să audă. Era înfierbîntată și plină de viață în strălucire fosforescentă a cabinei, rotindu-se pe el cu țipete slabe, exuberante. Primejdie, sudoare, ger pătrunzător – toate contopite într-o serie de mișcări iuți, lacome, flămînde, pe care le solicita unul de la celălalt, rostogolindu-se și lingîndu-se și contrîndu-se printre mirosurile de ulei de mașină și fier nelustruit. Lute și apoi încet, misterios și grav, de parcă simțurile lor dilatau timpul în căutarea uitării.

Terminară în cele din urmă și apoi poate nu, după aceea cu siguranță nu, și, în sfîrșit, foarte rapid acum, terminară cu siguranță. Își surîseră printr-un vâl de transpirație și murdărie.

– Doamne, icni ea. Cel mai bun!

– Din toate timpurile? Întrebă neîncrezător.

– Da... Îi zîmbi vicleană. Și primul.

– Ce? Ah, vrei să zici...

– Primul în gravitație, îmhi.

– Gravitația îți simplifică cumva alegerile.

– Cred. Poate că-într-adevăr totul e

mai bun în gravitație.

– Podeaua unui camion nu-i locul cel mai grozav.

– E-a naibii de tare. Să mai încercăm și ntr-un loc mai bun.

– Sînt al tău. Se sculă în genunchi și începu să-și tragă pantalonii albaștri.

În mod automat, reverifică situația lor, revenind în realitate după o binecuvîntată absență. Re-derulă evenimentele, încercînd să vadă întregul, să găsească problemele, erorile.

Fuseseră nevoiți să treacă peste comenzile autocamionului. Fără îndoială liliacul raportase ceva, poate chiar le transmiseseră imaginile video. Așa încît Zoti și Nye desfăcuseră comenzile și deviaseră vehiculul de pe traseul programat.

Părăsiseră drumul marcat și porniseră în sus printre dealurile neregulate. După o oră apărură doi lilieci. Deja Nye ascuseseră camionul într-o grotă. Leșiseră de pe zăpadă în urmă cu vreo doi kilometri, alergînd o rută peste teren stîncos, așa încît liliecii să n-aibă urme.

Stăteau înăuntru neliniștiți, în timp ce liliecii desfășurau o cercetare amănunțită, patrulînd deasupra văii și îndepărtîndu-se treptat.

Asta îi oferi lui Russ timp să se gîndească, să i se facă foame și să mănînce. Nu mai le rămăseseră multe alimente. Sau timp. Dacă flota Nordică nu-i dădea bătăie de cap lui Hiruko, Fedii puteau trimite o expediție de căutare minuțioasă, dirijată de oameni.

Deci trebuiau să schimbe tactia. Dar să stea la căldură.

Probabil că Hiruko identificase deja camionul.

Ceea ce însemna că aveau nevoie de altul. Rapid.

Violînd sigiliul codurilor de la comenzile vehiculului, aveau acces la inventarul general al camioanelor. Nye îl găsi pe cel mai apropiat la vro cincisprezece kilometri. Leșiră din grotă cînd ceața alburie apăru dinspre lanțul îndepărtat al munților neregulați.

Camionul se deplasa destul de rapid o dată ce programele lui de navigație prudentă fuseseră șuntate. Se apropiară din lateral de camionul-țintă, apteptînd la pînă la o colină de ruta lui stabilită.

Iar cînd Nye ieși să facă o recunoaștere, Russ și Zoti se priviră scurt, o privire pe jumătate sălbatică și profitară.

Nye intră prin chepeng, cînd Zoti își băgă părul negru în inelul gulerului.

– Vine. Nu se văd arme. Privi derutat de la Zoti la Russ.

Russ își dădu seama că era încă aprins la față și transpirat.

– Bun, făcu el energic. Pe el.

– Cît mai repede, zise Nye, chipul îngustîndu-i-se parcă, în vreme ce se concentra asupra tacticii. Tocmai încărcat la o mină.

– Perfect. Ajută-mi să-mi pun ranița, spuse Russ.

Nye păru surprins.

– Tot mai duci focosu-ăla?

Russ încuviință.

– Regulamentele.

– Auzi, trebuie să-i dăm *drumul*. Nu se-așteptă...

– Vrei să-l plătin la-ntoarcere?

– De fapt tu-l duci, înălță din umeri celălalt.

– Exact, rosti sec Russ.

Al doilea camion se deplasa indiferent în josul unui canion îngust. Avea aspectul unei insecte zumzăitoare, văzîndu-și preocupată de treburi.

– Flancăm? întrebă Zoti.

– Bine, încuviință Russ. Imediat cum trece, îl atacați din părți.

– Și tu? întrebă sarcastic Nye.

– Îl lovesc unde se îngustează canionul. Vezi? Vin de sus.

Abia atunci își dădu seama că gravitația mică îi deschide noi posibilități de manevră. Sări de pe terasa cea mai apropiată, curbîndu-se peste canion și coborînd deasupra vehiculului.

Zoti și Nye deschiseră focul asupra chepengului din spate, gloanțele ricoșînd din fierul cenușiu, gros. O mașină de luptă, Infanterie Clasa II, țîșni prin chepengul din față.

Zăngăni și se clătină stîngace. Ambele brațe aveau încorporate armament greu și începu să improște spatele camionului, știrbind colturile metalice. Încă nu-l observase pe Russ. Cînd îl văzu, o armă micuță apăru în partea de sus și trase în el. Russ trase de trei ori și mașina căzu și se rupse la jumătate.

Bărbatul n-o mai văzu căzînd. Un glonte de calibru mare îi trecu prin umăr. O agonizatoare floare albă de foc îl fulgeră și-l răsturnă de pe camion. Căzu pe gît.

6

„Ironiile abundau pe aici. Pe timuri, o plajă liniștită unde te puteai dedica băilor de soare și surfului, principala problemă în Huntington Beach fusese traficul ce încerca să ajungă în vecinătatea țărnelor în după-amiezile de sîmbătă. Acum problema era de-a opri Pacificul să ajungă la oameni.

Tina se gîndea concentrată, cu sprîncenele adunate laolaltă, cînd dirijabilul de observație al lui Orange County apăru bîzîind, lucrînd deasupra unui complex de apartamente stucate. Glonte de argintiu scînteia în lumina limpede a zorilor.

Nguyen, șeful lui Federal Emergency Management Agency, o chemă prin transmîțator și le ordonă să urce. Tinei nu-i plăcuse niciodată suișul pe cablul-troliu, însă acum era atît de interesată de spectacol încît de-abia îl remarcă. În gondola de sub uriașul pîntece argintiu, Ngyyen stătea țeapăn, privind dezastrul de dedesupt.

Era scund. Repezit, direct. Primele sale cuvinte au fost:

– Ce s-a întîmplat?

– Ce va de structură, răspuse Tina. Vreau să văd tot digul dinspre ocean.

– Bine. Făcu semn pilotului. Dirijabilul toarse și porni leneș spre ocean. Să declar stare de alertă pe tot aliniamentul?

– Mai așteaptă. Și verificați asta. Îi întinse o bucată de beton, mînjită de mîzga cenușie.

– De-aici? Nye o adulmecă.

– Aveți un laborator chimic portabil, nu?

– Da, totuși ăsta-i clar un defect de construcție. Ce...

– Verificați.

Evită alte întrebări, apropiindu-se de fereastră. Apele întunecate intrau mult în uscat, pînă la Talbett Avenue, ajungînd spre nord pînă la zona mlaștinilor, unde fusese Depozitul Naval de Armament. Cele mai multe

clădiri aveau parterul sub apă. Majoritatea construcțiilor erau înconjurate de copaci, ca o măsură de conservare a energiei – umbră vara, adăpost împotriva vînturilor reci iarna.

Se gîndi cu amărăciune cît de înlănțuite erau situațiile dificile ale omenirii. Efectul de seră mondial forțase conservarea energiei pentru a evita arderea petrolului. Încălzirea globală dusese, de asemenea, la creșterea oceanelor și topise gheața de la poli, declanșînd inundațiile. Iar acum oamenii erau cocoțați prin copaci, pentru a rămîne uscați. Poate că la urma urmei hominidii n-ar fi trebuit niciodată să părăsească arborii.

Dirijabilul coborî de-a lungul curburii nordice a digului. Puteau rămîne acolo sus pe vecie, arzînd un minim de combustibil, o altă măsură de economisire ordonată de Fedi. Coborînd și mai mult, Tina distinse verdele palid al biopeliculei protejatoare, aplicată periodic pe fața exterioară a digului.

– Vreo noutate la ultima vopsire? Îl întrebă pe Alvarez.

Bărbatul consultă display-ul portabil.

– NU. Ba chiar trebuia să fie mai bună.

– Cum adică?

– Oprește roaderea betonului de scoici și-alte chestii.

– Epurator?

– E un strat care oprește creșterea.

Acum își aminti. Tina știa puține despre biotehnologie, dar ca inginer înțelegea efectul corosiv al apei sărate. Biopelicula era un paznic viu, care oprea organismele oceanului să roadă betonul poros. Lua în stăpînire suprafețele, colonizîndu-le pînă le acoperea în totalitate, formînd o pavază verzuie ce dura de ani de zile.

– Vezi petele-alea? Arată spargevalurile de lîngă spîrtura în dig. Biopelicula verde era presărată de zone cenușii.

– Alege? Întrebă Nguyen

– N-au culoarea aia.

Alvarez se încruntă.

– Cum pot microorganismele...?

– Pătrunzînd în fisuri, crescînd și forțîndu-le să se dilate, răspuse Tina, deși glasul ei era mai sigur decît se simțea

- Totuși, replică Nguyen, produsul ăata a fost testat peste un deceniu.

- Poate că-i schimbat, sugeră Alvarez.

Nguyen clătină din cap.

- Ai zis că ultima vopsire a fost și mai bună. Atunci cum...

- Uite ce-i, interveni Tina, biotehnologia nu-nseamnă doar niște mașinării mititele. E vie.

- Și?

- Formele de viață se schimbă permanent. Evoluază. Se transformă.

Nguyen clipi, derutat.

- Tocmai în punctul ăsta?

- Vreun microb o ia razna și-ncepe să roadă betonul. Și se reproduce... în apa de mare există o mulțime de nutrivivi.

Raportul laboratorului chimic apăru tocmai atunci pe ecranul central de lângă fotoliul pilotului. Chiar și Tina, un inginer, putea vedea că mizga cenușie nu avea aceeași copoziție ca biopelicula.

- Așa-i, făcu Nguyen.

Tina privi curba lungă a digului spre Long Beach, unde limbile din larg protejau plajele. Suprafețe întinse de apărări ancorate. Oare toate construcțiile acelea erau roase chiar de biotehnologiile proiectate pentru a le proteja? Ironiile abundau astăzi.

- Poate că este o mutație locală, spuse Nguyen

- Totuși asta-nseamnă că produsul e vulnerabil, size Alvarez, încruntat și îngrijorat. S-a-ntîmplat aici, se poate-ntmpla și-n altă parte. D-exemplu, digurile-alea pe care le pun în Potomac, chiar lângă monumentul lui Lincoln.

Femeia se uită către uscat, unde energiile monumentale din Orange County umpluseră spațiile lăsate de stricăciunile cutremului. Big One și efectul de seră nu-i prea descurajară pe cei de aici.

Gestul lor de neastîmpăr neînfricat se ridica în sud, în lrvine: Piramida. Cu patru fețe și de mărimea mormintelor faraonilor, însă inversată. Vîrfurile ei pătrundeau în sol precum o imposibilă săgeată, păienjeniș de oțel și sticlă, susținut în colțuri de coloane verticale din crom călit! Imposibilă, totuși, straniu de reală, prințind strălucirea răsăritului.

Razele refractate părea că înalță clădirile ca niște jucării mititele din jurul ei.

O pată castanie acoperea o față a Piramidei. Tina înțelese că era una din noile biopelicule epuratoare, cuprinzînd treptat Piramida în timp ce o curăța de murdărie și o lustruia. Oare și covorul acela mișcător putea s-o ia razna? Să slăbească pereții?

- Vor fi multe întrebări la care trebuie răspuns, rosti ea rezervată.

- O să fie costisitor de înlocuit toată pelicula, observă Nguyen. Totuși, principalul e evitarea unor asemenea incidente.

- Cît crezi că va costa acest mic „incident”? întrebă Alvarez.

- Cinci, șase miliarde.

- Chiar atît? Tina era surprinsă. Șase miliarde de yeni?

- Sau mai mulți, încuviință Nguyen.

Femeia speră să fie cît mai puțini morți. Întregul incident era stupid, deoarece cineva trebuia să fi intuît acest punct slab biotehnologic. Însă inginerii nu puteau prevedea totul, așa cum nici geologii nu puteau prezice cutremurile. Tehnologia tindea să devină tot atît de vastă și incalculabilă cît și forțele naturale. Lumea continua să-ți returneze visurile sub forma unor coșmaruri refăcute.

Totuși nu aveau altă șansă decît să utilizeze tehnologia - meșteșuguri umane, imperfecte, gesturi neînfricate înainte infinitului. Statul trăia cu această încredere, iar azi unii muriseră alături de ea. Dar Tina știa în adîncul sufletului că oamenii aceștia, binecuvîntați de soare și ocean, aveau să continue."

7

Russ fu nevoit să scuture din cap ca să evadeze din spațiile înșorite, fără grijii, din Huntington Beach. Nu fusese niciodată acolo, nu fusese niciodată în America de Nord, însă acum tînjea să zacă întins pe o plajă sub mîngea de foc a soarelui.

Somnul cu sinte-narativ n-ar fi trebuit să se fixeze atît de puternic. Poate că durerea îngrozitoare distorsionase efectele. Zoti îl cuplase pe sinte-narativ, încercînd să suplimenteze automedul

care-l opera. Putea simți orele de muncă asupra articulației umărului stîng. O treabă de mîntuială, totuși durerile mari se atenuaseră.

Mai rău era că propria lui memorie era dată peste cap, atunci cînd încercă să-și amintească ceva. Clipi și nu izbuti să focalizeze cabina înăbușitoare. Știa că Nye spunea ceva, însă nu putea înțelege ce anume.

O singură imagine îi plutea prin minte. Se prăbușise cu *Asskicker II*, dar nu pe Ganimede. Saturn afirma pe fundalul negru, înapoia navei. Iar casca lui era din metal, fără vizor integral. În mod comic, un indicator rutier arăta spre destinații pămîntene.

Neliniștitor. Oare sinte-națiunea pătrundea în memoria lui de termen lung? Re-scriindu-și viața, ștergînd unele amănunte, amplificînd altele? Trebuia să se observe cu atenție. Dacă ceilalți doi își dădeau seama, n-ar fi avut cine știe ce autoritate în funcția de comandant.

Nu că ar fi avut cine știe ce autoritate acum. Capul îi cădea de oboseală și de-abia se opri să-i cadă bărbia în piept. Își șterseră transpirația febrei din ochi cu degetele rășchirate.

Nye, da. Nye vorbea. Ce...?

– De fapt, roști Nye cu viclenie, s-ar putea ca nu numărul ăla să fie chestia cea mai nasoală.

Russ încercă să-și liniștească mintea. Nu era în formă. Nu remarcă aluzia lui Nye.

– Ce?

– Am aflat itinerariul camionului. Nici n-a mai fost nevoie să intru în structura de comandă, surîse mulțumit Nye.

– Grozav. Gîtul îl durea mai rău decît umărul. Înaintarea uruitoare, hurducată părea că-i transmite junghieri în toată șira spinării. Bandajul de pe rana din umăr îl sîcîia și irita. Exceptînd asta, avea doar dispoziție mizerabilă.

– Mergem spre Stația Hiruko. Să descărcăm minereul.

– Asta nu contează, interveni Zoti. o să-l abandonăm pe undeva.

Russ încuviință, cu privirea încețoșată. Gura îi era uscată și n-avea chef de discuții.

– Exact. Furăm altul. Jucăm „camioanele” muzicale cu Fedii.

– Ar fi bine să ne grăbim. Nu mai avem noii douăzeci de kilometri pînă la Hiruko.

– Ce? răcni Russ.

Gura lui Zoti forma un O precis, tăcut.

– Se pare că tot timpul ne-ai condus în direcția greșită, zise Nye, ironia topindu-se în amarăciune.

Russ se strădui să respire.

– Bine, bine.

Nu prea mai avea ce adăuga. Probabil greșise coordonatele, inversînd ceva. Sau poate că primul autocamion făcuse un ocol care-i anulasă toate calculele.

Era lipsit de importanță. Scuzele erau inutile întotdeauna, doar dacă nu revenai în transportor, și o comisie de anchetă hotăra că doreau să pună la microscop.

– Atît de-aproape..., roști încet Zoti, o să ne prindă ușor dacă părăsim camionul.

– Mda, încuviință Nye, eu zic să rămînem în camion și să ne predăm. Mai bine decît să ne-nghete fundurile, decît poate să tragă-n noi și, oricum, să ne predăm pînă la urmă.

– O ștergem acum, spuse Russ.

– N-auzi ce-am zis? Nye se aplecă peste Russ, încercînd să-l intimideze. E-o tîmpenie! O să ne...

Russ îl izbi în față cu un croșeu de dreapta, care răsuci capul bărbatului și-l trînti. În sfîrșit, mîinile de pilot constituiau un avantaj, dure și grele.

Russ stătea pe podeaua cabinei și nu dorea săse deranjeze să se scoale. În plus nu era prea sigur că din picioare ar fi reușit să dea vreun pumn. Așa încît, atunci cînd ochii lui Nye se încețoșară și bărbatul cel masiv se năpusti spre el, Russ îl lovi în față, ridicîndu-și cizma și nimerindu-i bărbia. Nye căzu cu fața în jos pe podea. Russ răsufflă adînc și așteptă ca gîtul să i se potolească. Deja Zoti, înarmată cu o bucată de țevă, îl păzea pe Nye. Îi făcu semn să stea deoparte.

– Bun, roști sec Russ, voi zice că ai lucrat și te-ai lovit la cap. pentru că trebuie s-o ștergem de-aici și nu vreau să fiu nevoit să te-mpusc pentru nesubordonare, sau lașitate în față dușmanului, sau oricare din celelalte motive

avocățești. Asta ar dura, și n-avem timp. Deci o să continuăm, ca și cum n-ai fi făcut nimic. Ai priceput?

Nye deschise gura apoi o închise. După aceea încuviință.

– Crezi... Zoti ezită. Crezi că *putem* scăpa?

– Nu-i obligatoriu. Totu-i să ne-ascundem.

– Să ne-ascundem și să-nghetăm, mormăi Nye. Și transportul cum...

– N-o să ne ascundem mult timp. Camionul în cât timp va ajunge în Hiruko?

– Trei, poate patru ore. Merge la o toporie de la marginea primei cupole. Am...

– Destul de aproape pentru activități guvernamentale, remarcă Russ. Se simțea înfinit de obosit și iritabil și, totuși, știa perfect că trebuia să rămână treaz pînă termina.

– Ești sigur că poți...? întrebă Zoti.

Respiră aerul închis al cabinei. Lumea se aplecă și se învîrte.

– Nu, de fapt, nu.

8

Focosul de fuziune explodează frumos la linia orizontului. Un fulger orbitor, apoi o sferă alb-gălbuie, dilatîndu-se.

Nye aranjase declanșatorul așa încît să acționeze dacă cineva intra prin chepeng. În plus montase un mic ochi-video în radiatorul camionului, ca să poată vedea cît mai bine punctul de control care oprea vehiculul. Era în raza vizuală a turnurilor fusiforme, înalte, a Stației Hiruko. Așezarea era destul de impresionantă, își spuse Russ. Unele turnuri utilizau în tecile lor exterioare gheață de o culoare albastru intens, precum trîmba de apă de-a pururi ațintite spre chipul rotund al lui Jupiter.

Păcat că toate aveau să dispară, se gîndi el. Toți trei stăteau întinși sub o proeminență, privind către Hiruko. Își feriseră ochii cînd văzuseră un ofițer Fed încruntîndu-se la camion, ocolîndu-l, apoi deschizînd chepengul din față. Avea aspectul acela oficial pe care Russ îl detesta, tipul de superior care întotdeauna îl întorcea pentru vreo mică neregulă a uniformei atunci cînd avea bilet de voie.

De aceea nu putu să nu rînjească nemilos cînd fulgerul iluminează zăpada din jurul lor. Focosul avea 1,2 meg. Bineînțeles, trebuia să degajeze o rafală de aer înaltă de un kilometru, care avea să distrugă structurile de la suprafață și pe Fedi, lăsînd minele. Era însă un berbec de sol și trimise o undă pe care o urmăriră venind către ei, străbătînd valea din față. Nu avu timp să se scoale, așa încît se rostogoli, ieșind de sub proeminență. Unda izbi în dealul lor și simți o zguditură ușoară în apropiere. După aceea unda sonoră îl lovi puternic și strînse pleoapele împotrîvindu-se durerii din gît.

Cînd deschise ochii, Zoti îl privea îngrijorată. Îi zîmbi. Ea se așeză în zăpadă și-i surise ademenitor.

Se uită înapoia ei. Dealul se cutase, iar proeminența nu mai exista. Nici Nye.

Dacă peste el ar fi căzut numai zăpadă, s-ar fi putut să aibă ceva șanse. Ieșise aproape complet de sub proeminență. Îl îngropașeră însă gheața solidă și niște bolovani mari și nu mai exista nici o speranță. Oricum îl dezgropaseră. Părușe oarecum lipsit de sens deoarece, după aceea, nu știuseră cum să-l îngroape mai repede.

Norul bombeii deasupra lui Hiruko se împăștie rapid, majoritatea deșeurilor radioactive azvîrlite definitiv de pe satelit.

Russ își reaminti prăbușirea lor cu doar cîteva zile în urmă. Părea că rămăsese departe într-un trecut straniu comprimat. Acum orice era posibil.

Memoria continua să-i fie afectată de dizlocațiile suferite în decursul sintenarațiunii. Unii, în coada ochiului, i se părea că o vede pe femeia aceea, chipul ei bronzat încrîțit într-o încruntătură preocupată. Tina, inginerul triumfător. Oameni precum ea meritau întreg Pămîntul cel rotund și amărît.

În vreme ce alți oameni, precum el, luptau pentru flecușetele sistemului solar exterior. Oare acesta era sensul meoriei lui dezordonate? O prevestire a sa, stînd pe un satelit al lui Saturn? Putea războiul să se extindă într-atît, lăsîndu-l cu un craniu de oțel?

Scutură din cap. Tina nu-l părăsi.

Dintotdeauna îi plăcuseră sintenarațiunile istorice, scufundarea în tim-

puri mai simple. Însă poate că nici o epocă nu era simplă. Ele doar păreau așa, de la depărtare. Tot așa cum orașele par mai frumoase noaptea, deoarece nu poți vedea murdăria.

Rămaseră într-un făgaș adânc, îmbibându-se de lumina soarelui îndepărtat și așteptă. Ca semnal, explozia de fuziune nu putea fi întrecută. Peste o oră, transportoarele începură să bizăie pe deasupra.

Puțin mai târziu, o navă de cercetare apărură jos, deasupra orizontului. Abia când apărură în câmpul lor vizual, Zoti scoase și ultimele rații. Se așezară pe o stîncă, portocalie și mîncară batoanele cleioase prin fantele de admisie ale căștilor. N-aveau gustul mai bun decît de obicei, dar nu le păsa. Discutau despre gravitație și nenumăratele ei plăceri.

9

Tina se instalează în pat, așternuturile albe, scrobite, mîngîind-o cu o atingere catifelată. Ziua cea lungă luase sfîrșit, deși de-a lungul întregii coase echipele munceau la lumina reflectoarelor. Însă, în principiu, treaba ei se terminase.

Acum erau în focuri jocheii bioteh. Media făceau un scandal mare pe seama incidentului. Deja ea refuzase interviuri pentru trei rețele.

Dorea să doarmă, mai ales după baia prelungită, minunată. Rachel

venise cu ceai aromat, relaxînd-o și mai mult.

Totuși avea nevoie de ceva mai mult. Cu gesturi leneșe, se întinse către modulul de sinte-narațiune și-și fixă la ceafă senzorii de presiune. Asta avea s-o afunde în tărîmul cel mai adînc al somnului.

Ce temă? Logica spunea ca după evenimentele din cursul zilei să aleagă ceva liniștitor. Se încruntă înaintea variantelor. Poate o acțiune tare, cu un protagonist viril. Îi plăcea cineva cu care se putea identifica.

Îi plăceau poveștile de război și science fiction-ul. Poate o combinație...

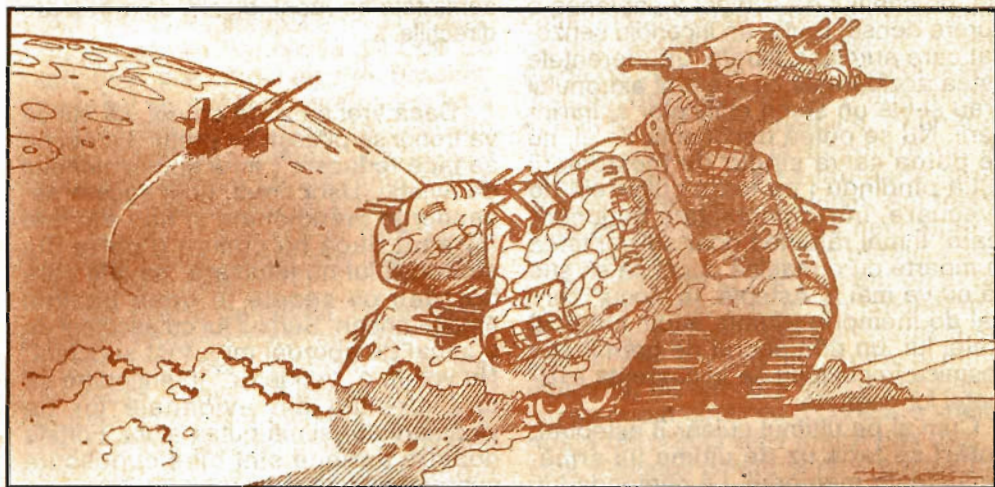
Tastă alegerea și se lăsă pe spate cu un suspin senzual.

Muzică, lină la început, apoi clocotind cu disonanțele tensiunii.

Se găsea pe un șes monoton, brăzdat de făgașe. Lîngă ea se afla o navă zdrobită, iar gerul o mușca prin cosotumul subțire. Jupiter spumega pe orizontul cenușiu, neregulat. Își privi mîinile, deja amorțite de frig și văzu că erau cleme cu patru degete.

O să fie o aventură grozavă, își spuse.

*În românește de
Dan-Mihai Pavelescu*

Silviu Genescu

Desprindere lentă

Moto: „În cosmos este totdeauna trecut de miezul nopții.”

STEPHEN KING

Nu mai era necesar să i se comunice că era încolțit zdravăn, că de data asta pierduse. Pe fiecare culoar de retragere dădea peste câte unul din acele specimene dezgustătoare, înconjurat de o centură energetică de protecție. Un fleac de sistem defensiv. În alte circumstanțe, aldronul său ar fi fost capabil să se repeadă peste inamici spulberându-le echilibrul energetic. Sau ar fi putut să-l izoleze rînd pe rînd într-o limită temporală lăsîndu-i la discreția unui uragan dement de eoni. Nimeni nu știa precis ce se va întîmpla într-o asemenea singularitate, dar era în mod sigur cel mai cumplit coșmar pe care aldronul îl putea revărsa asupra dușmanilor lui. Rămînea doar un loc unde fusesse cîndva „ceva”.

Dar toate acestea deveniseră imposibile acum. Aldronul său era lovit de moarte. Pe lîngă informații tactice inutile, pe canalul de contact îi parvenea o durere densă, brută, un incendiu senzorial care surclasa filtrele. Interferențele astea accidentale cu creierul aldronului erau și ele un semn edificator al înfrîngerii. Nu se putea deconecta de el, nu se putea salva singur de blestemații aștia pîndindu-l pe toate culoarele de evacuare, într-o imobilitate batjocoritoare. Îi mai rămînea doar solidaritatea în moarte cu o mașină capabilă să știe că nu va mai fi. Aștepta. În blocul central de memorie triumfa acum cîntecul stelei lui, un ritm secret de germinație cosmică împletindu-se în coerența existenței lor comune.

Cum și pe ultimul culoar îl așteptau, hotărî să facă uz de ultima lui armă: persistența memoriei. La comanda lui,

aldronul declanșă ejectarea într-o succesiune rapidă a modulelor, imprimîndu-le traiectorii aleatorii care le vor purta pe coordonate imprevizibile. Privit de la distanță, aldronul părea că se dizolvă. Era, de fapt, un curios proces de divizare a memoriei. Sclipiri metalice izbucneau pe suprafața modulelor cînd întîlneau lumina îndepărtată a galaxiei. Cellalți reacționară cu o oarecare întîrziere încercînd să le intercepteze. Se gîndi că doar unul era suficient să scape de la distrugere, pentru ca sfîrșitul atît de apropiat să dobîndească un aer de farsă neașteptată; moartea, privită din această ipostază, părea un renghi demn de jucat, din moment ce însemna că nu aici, nu acum, va muri de tot. O dată multiplicarea terminată, vor avea impresia că le stă la îndemîină ca un fruct jînduit, descojit pe îndelete. Însă fructul se decojise singur, iar semînțele se răspîndiseră deja în toate direcțiile.

* * *

„Dacă vrei să zbori cu noi, să știi că va trebui să plătești tot prețul. La noi nu se face reducere”, mi-a spus colonelul de aviație. Ușor creol, tipul sugera ascendențe meridionale și nu l-am mai întrebat dacă nu cumva o parte din strămoșii lui nu jefuiseră navele care brăzdau cu secole în urmă bazinul mediteranean. Surîsul lui cu ascuțimi de pumnal de abordaj mi-a fost suficient. Nu voiam o „vendetta”. Intenționam să urc într-unul din avioanele lor de vînătoare, iar el mă putea ajuta. Forțele noastre aeriene sînt bine cunoscute pentru faptul că-și întîmpină criticii cu o

ospitalitate și o bunăvoință care transformă vizita la bazele lor într-un periplu agreabil. Dar atenție: din umbră pîndește o ticluitoare etalare năucitoare de tehnologie de înaltă performanță capabilă să smulgă de pe orice mutră posacă expresii admirative. Nu mai puțin dichisit era și cocteilul de după. În cazul meu, sperau să-mi smulgă un articol, dacă nu entuziasm, cel puțin binevoitor. Asta fiindcă după o demonstrație aeriană pusă la punct pentru presă, comentasem în termeni vehemenți tendința aviației militare de a dezvolta armament tot mai sofisticat, care, într-o bună zi, va depăși viteza de reacție a celor calificați să-l manevreze. Asta cu niște consecințe absolut catastrofale. Drept răspuns, ei mi-au propus să urc într-unul din avioanele lor să văd cum este.

Așa că, șeful Biroului Operativ al bazei m-a pasat colonelului cu aspect meridional, ofițer de legătură al Comandamentului Aviației Militare. Aprobările au fost o nimica toată, însă prețul de care mi se pomenise consta într-o succesiune de examene medicale și antrenamente făcute în vederea zborului. Apoi au venit evaluările fiziologice executate la cererea lor medical, destinate să mă înformeze despre ceea ce se petrecea cu un corp uman expus presiunilor atmosferice joase și lipsei de oxigen. Barocamera îmi putea da o idee despre ce se întîmplă în realitate. Un borcan a cărui gură era acoperită de o mănuașă chirurgicală, a fost folosit într-o primă fază drept cobai. La nivelul mării, mănuașă atîrna flască, la 12 000 de metri, devenise cît o minge de baschet. Una la fel se străduia parcă să-și facă loc și în stomacul meu. În cele din urmă, mănuașă a pocnit. Tipul care opera barocamera nu s-a putut abține să nu-mi trîntească un rînjel larg.

— Cam așa ceva vi s-ar întîmpla și dumneavoastră, acolo, sus, dacă n-ați avea costumul anti-G.

L-am crezut pe cuvînt. De această remarcă mi-am amintit și acum, stînd pe pistă. Era însă prea tîrziu ca să mai dau înapoi. Zorile însîngerau un cer de culoarea parbrizelor înnegrite antireflex. Aerodromul părea amplasat la capătul lumii. Betonul se contopea cu cerul,

lăsînd impresia că se forma o dată cu triumful progresiv al luminii. O ciudată iluzie conducînd la reflecții filozofice, dar acuma nu-mi stătea gîndul la așa ceva. Un fotograf al aviației mă pîndea din flanc. Urmă un atac frontal. Trebuia să zîmbesc pentru coperta revistei lor. Profanul luîndu-și curaj. Speram să pară că-l aveam din plin, însă nu cred să fi trecut dincolo de acea nonșalanță plictisită a vedetelor care se știu fotografiate pentru posteritate. De fapt, mă simțeam groaznic de stînjedit. Costumul anti-G mă făcea să semăn cu Omul-de-Gumă Michelin. Chiar și așa avea mai multă naturalețe în zîmbetul lui tîmp afișat în vreme ce se legăna pe cabinele camioanelor care goneau acoperind de praf tot ce puteau depăși.

Am primit o mască de oxigen, o cască dotată cu vizor și îmbrăcăminte textilă interioară pentru absorbția transpirației. Înainte de a mă îndrepta spre avionul scos din hangar de un car de tractare, sergentul cu echipamentul mi-a atras atenția asupra unei reguli inflexibile aici, la bază:

— Dacă borăști în mască, nu curăță nimeni după tine.

La antrenamente mi-au arătat ce să fac dacă se întîmpla ceva în zbor și trebuia să ne catapultăm. Pe la 12 000 de metri, temperatura mediului atinge aproape 45°C sub zero și nu prea ai nici ce respira. Trebuia să cazi ca un bolovan pînă pe la șapte mii de metri. Un eveniment consumat în vreo patru minute. Apoi senzori specializați vor comanda parașuta extractoare. În timp ce mă îndreptam spre avion, m-am gîndit că piloții erau de-a dreptul posedați de păsările astea de pradă modelate în tunele aerodinamice. Puțin mai încolo, aliniaseră la decolare un al doilea avion. Urma să iau parte la un exercițiu executat în tandem. Am tras o gură de aer proaspăt, de necomparat cu amestecul insipid din buteliile sub presiune aflate la bord. M-am urcat pe locul din spate. Pilotul, un colonel mai în vîrstă, îmi strînsese mîna fără să spună nici un cuvînt. Avea o mină mohorîtă, de om care face o corvoadă, iau eu m-am gîndit cu o oarecare stînjeală că precis nu-i place nici mutra mea. Probabil pentru el nu eram decît o

ființă ciudată și nesuferită, alcătuită numai din ochi și o gură pusă pe trăn-cănit verzi și uscate. În carlingă i-a venit graiul când a executat cheklist-urile de rigoare. Apoi ne-am urnit înghițind rapid marcajele de un galben electric aliniat pe pista foarte exact delimitată deja. Pentru mine, afară luase sfârșit orice vrajă. Lumea minunilor se găsea aici, în carlingă. În mai puțin de două minute atinsesem altitudinea de croazieră. În cadrul exercițiului, noi purtam indicativul FOXTROT-1, celălalt avion fiind, evident, FOXTROT-2. Zburam perfect paralel. FOXTROT-2 părea atât de aproape, încît aveam impresia că nu trebuie decît să întind mîna ca să-l mîngîi pe „cocoasă”. L-am întrebat pe colonel care era cu adevărat distanța dintre noi.

– Șase metri de la vîrfurile aripii. Ca la o comandă mi-am înfipt privirile în curbură caștii lui, constatînd în același timp că începusem să transpir. Păstrînd aceeași formație strînsă, au schimbat direcția de zbor. Ne avîntam spre mare cu 2,5 Mach fără ca urechile să-mi vibreze de acel muget al motoarelor atît de des pomenit. Asta era un fason literar acceptat și de mine pînă în acest moment, de mine și de mulți alții care n-auziseră în viața lor de cabine antifonate. La un moment dat, vocea cuiva a păcănit în căști:

– 90 la stînga FOXTROT-unu.

– Înțeles. 90 la stînga FOXTROT-doi. Ceea ce urmă nu se mai putea numi o călătorie de plăcere oferită gratis de aviația militară. Mi se spusese că voi fi surprins cît de greu este de suportat suprasarcina indusă de schimbările subite de direcție. La 5G, pielea de pe obraji mi se lipise de pomeți, dîndu-mi probabil un aspect de totem navaje, dar, spre deosebire de zeitățile indienilor, eu nu puteam oferi decît o expresie de biet muritor chinuit de forțe invizibile, invocate de propria lui flecăreală ireponsabilă.

Douăzeci de minute de viraje strînse și tonouri, făcuseră din mine o imensă greață paralizantă. Într-un tirziu, vocea colonelului mi-a răsunat în intercom venind parcă de pe Marte:

– Ei, și acum cred că nu ți-ar displace cîteva minute de acrobație aeri-

ană.

Am spus „de acord” cu prea mare ușurință, uitînd că mi se prezisese de mai multe ori că „numai gura asta a ta te va duce la pierzanie”. Aproape imediat mi s-a oferit senzația că mă prăbușeam pe spate cu tot cu fotoliu. Vocea colonelului m-a avertizat că asta era „o manevră pe verticală”. Se purta cu mine de parcă avea de-a face cu un țînc. Știam ce era aceea o șandelă. Stătea în coadă, trăgînd în sus cu ambele motoare în regim de forță. FOXTROT-2 ne urma ca o imagine oglindită pe cer, la fel de neclar pentru mine ca un miraj încăpățînat care mai avea tupeul să se manifeste și în spectrul radio:

– FOXTROT-unu, intru și eu.

Totemul indian începu să-și dezvelească din nou incisivii într-un rictus filmat cu încetinitorul. Nu-mi puteam controla mușchii faciali. Mai bine zis, parcă nici nu-i aveam. Eram ca o piftie căutîndu-și forma. Cred că pentru un moment mi-am pierdut cunoștința. În afară de un hău monocrom căscat brusc sub ochii mei, nu mai eram capabil să percep ceva. Apoi, vocea maiorului care-l, pilota pe FOXTROT-2, plesni în căști:

– Atenție FOXTROT-unu, intri în răsucire axială dreapta. Avionul începu să execute o mișcare lentă de rotație, ca un obiect expus pe o platformă turnantă. O siluetă fină de cristal lăsîndu-se mîngîiată pe îndelete de lumina din planul doi al vitrinei. Dar Soarele nu era nicidecum un joc sofisticat de lumini ornamentale, degajînd un ușor snobism de avangardă. Și nici nu mai emana strălucirea calmă de la începutul zilei. La 16 000 de metri altitudine anihila contururile din fața mea, transformînd totul într-o baie de foc. Mișcarea de rotație a făcut ca după aceea să vină rîndul penumbrei care lăsa iluminăția de bord să-mi pulseze sub ochi. Erau indicatoare radar și naiba mai știe ce. Pentru simțurile mele conturbate, alternanța echivala cu noapte și zi, succedîndu-se într-un ritm neregulat de planetă scoasă de pe axă.

– Am un factor suplimentar de încărcare, FOXTROT-doi, glăsuie colonelului fără să se ambaleze prea

tare. Am sesizat modificare spre o deschidere mai mare a unghiului de săgeată a aripii. Computerul de bord încerca să compenseze dezechilibrul modificînd geometria planurilor. Pilotul a adus cu un semi-tonou avionul sub verticală. FOXTROT-2 copie și ei manevra, menținînd însă o distanță prudentă. Că se întîmpla ceva neplăcut mi-a spus tocmai o asemenea distanță menținută de doi piloți capabili să așeze între ei doar „șase metri de la vârful aripii”.

- Senzația mea este că jamba dreaptă s-a escamotat accidental, FOXTROT-doi. Verifică.

- Negativ.

- De fapt, nu mi-a afișat nimic aici. FOXTROT-2 se lăsă pe aripă de-a lungul unei serpentine descendente părăsind cîmpul meu vizual. În stomac simțeam cum o mînușă chirurgicală și mîngie de baschet se încăieraseră. „Rocky XXXV”. Însă era mult mai crunt decît orice și-ar fi putut imagina Stallone despre lovituri la plex.

- FOXTROT-unu, ai un orificiu dreptunghiular de cîțiva centimetri lîngă pilonul de acroșare interior dreapta. Arată de parcă ai fi aspirat o cărămidă.

- Asta însemna că celălalt FOXTROT era plasat undeva sub noi și pilotul inspecta burta de un azuriu palid al avionului nostru.

- N-am sesizat nici un impact, FOXTROT-doi, răspunse colonelul după un moment de tăcere.

- Mă gîndeam, la un micrometeorit, FOXTROT-unu.

- La viteza asta ne-ar fi dat peste cap.

Eu apucasem clapa sistemului de fixare a măștii de oxigen, hotărît să mi-o scot de pe figură. Într-un buzunar al costumului meu, sergentul cu echipamentul înghesuite cîteva pungi de plastic dînd dovadă de un înalt spirit de prevedere. Am înșfăcat una chiar la timp, apoi preț de vreo două minute mi-am coordonat ca prin minune mîinile ducînd la gură cînd punga, cînd masoa de oxigen. Într-un tîrziu, am inspirat adînc și nici aerul de munte nu mi s-a părut atît de bogat în miresme binefăcătoare. La un moment dat, între mască și pungă, am apucat să respir ce se găsea prin

carlingă și m-a intrigat mirosul de plastic ars, iar debitul „robinetului” s-a mărit simțitor. Gîndul că ceva se prăjise în burta lui FOXTROT-1 mi-a reamintit simplitatea eficientă a procedurii de catapultare din acest tip de avion.

- Cred că simt miros de ars, am gîngăvit în intercom. Colonelul nu mi-a răspuns imediat, iar cînd a făcut-o, s-a hotărît pentru o replică indirectă adresîndu-i-se lui FOXTROT-2:

- FOXTROT-doi, TROMPETUL nostru crede că avem incendiu la bord.

- De aici nu se vede nimic. Știu să rîdă fără să emită acele sunete dezgustătoare înăbușite de palma lipită de gură. Iar numele meu de „cod”, în cazul cînd constituia o găselniță spontană, îmi dezvăluia mai multă subtilitate decît îmi imaginasem eu.

- Dar am simțit ceva, am insistat.

- Ai vomitat? se interesă colonelul prin intercom, nu fără o oarecare nuanță de bucurie în glas.

- Cred că vreau jos, am răspuns fără să-mi mai pese de ironii. Pentru azi îmi ajunge.

- N-o să mai ai ocazia să te plimbi, așa pe gratis, m-a avertizat el cam pe același ton. Eu simțeam că mă sfîrșesc.

- Dacă mă aduceți jos în cinci minute, am să scriu cel mai laudativ articol din viața mea, i-am propus eu, imaginîndu-mi în același timp cum lumea din redacție va presupune că intrasem în anul morții.

- Ce se întîmplă acolo la voi, FOXTROT-unu, doi? interveni prin radio o altă voce. Era controlorul de zbor.

- FOXTROT-unu a cules ceva pe drum, răspunse maiorul.

- Fii mai explicit.

- Are un orificiu de cîțiva centimetri produs, se pare, de un micrometeorit.

- Poți governa aparatul FOXTROT-unu?

- Afirmativ.

- Intrați pe verticala lui BRAVO 5 și reveniți la bază, FOXTROT-unu, doi. Terminat.

FOXTROT-1 descrie imediat un viraj amplu, înclinîndu-se ușor pe o aripă. Uitasem că sîntem deasupra mării. Apa reflecta lumina solară în sclipiri de o inofensivă uniformitate. Dar nu era așa. Mi se spusese că la viteza

asta, o amerizare ar avea efecte catastrofale, apa avînd o duritate de beton armat. Acum, c a lucrurile evoluau spre o revenire lini tită pe Terra firma, am hot r it c a era momentul s a îndreptătesc a tept rile legate de un adevărat trompet al cavaleriei victorioase; am început s a fluier încet  i căznit, dar într-o formă recognoscibilă „ ncetarea atacului”, at t de prezentă la happy-end-urile unei întregi generații de wester-nuri.

– Ai un coniac de la mine pe chestia asta, TROMPET,  mi transmise colonelul folosind pentru prima dată un ton mai prietenos. Un coniac de la colonel! Titlu de roman sud-american  i echivalentul unui picaj spre maniere mai civilizate.  n ultimele minute ajunsesem la concluzia c a se folosea de prezența mea în scaunul din spate ca s a se răfuiască cu întreaga presă de scandal.

– Un coniac pentru viitoarea mea „amabilitate” publicistică?

– „Un trompet, un coniac, dac a la sf r itul bătăliei va mai fi vreunul printre noi”, îmi comunică el, ad ug nd că-l citase pe Moltke. Nici nu începusem să r njesc sub masca de oxigen, c nd mi-am dat seama c a aici îl prinsesem. Av nd o licența în istoria europeană, puteam să jur cu mâna pe inimă c a acest contefeldmare al prusac, în afară de faptul că-l ajutasem pe Mahmud II să- i reorganizeze armata  i că-i snopise în bătaie pe austrieci la K niggratz, nu lăsase în urmă ceva demn de citat. Nu  i-a scris niciodată memoriile.

– Eu nu s nt convins că-i Moltke, am răspuns, degaj nd o doză de neîncredere suficient de groasă ca să jignească pe oricine.

– Moltke... sau von Passau, naiba mai știe, rosti colonelul fără să se descurajeze. Unul din acești doi cinici.

– Sau Mo  Ubu, am continuat eu.

– Pardon?

– Nu, nimic. M-am uitat în stînga  i-n dreapta c ut nd coechipierul. Acesta descria ocoluri largi în jurul lui FOX-TROT-1, iar mie nu mi-a scăpat o anumi  neline te vibr nd în dansul acela imponderabil, cercuril  repet ndu-se cu o  nc p  nare disperată.

– Sînt curioase manevrele lui FOX-

TROT-doi, am zis. Ce se petrece cu el? Nu mi-a răspuns  i am repetat întrebarea. După discu ia despre „Moltke”  i Mo  Ubu, asta suna cu vagi rezonan e isterice. l-am văzut casca leg n ndu-se încet. Apoi a rostit pe un ton obosit:

– De fapt, n-ar fi trebuit să- i ascund c a nu-mi dau seama ce se petrece cu noi. Nu mai avem contact radio nici cu FOXTROT-doi  i nici cu baza. Toate frecven ele de serviciu sînt blocate parcă de un set complet de contramăsuri electronice.

FOXTROT-2 ni se alăturase, zbur nd din nou la „sase metri de la v rful aripii”. Ridic r  unul spre altul degetul mare al m inii drepte.

– Asta înseamnă „c r -te  i explodează”, mă lămuri colonelul. Sună  nsp im nt tor pentru un profan, dar asta este o urare de noroc.

Sub noi defilau în mare viteză, până la contopirea culorilor c mpiiile  i p rcelele cultivate.

* * *

Interiorul fuselajului lui FOXTROT-1 era acoperit progresiv de aglomerări de puncte strălucitoare care  nterceptaser  circuitele principale de comandă, cablurile de alimentare, conductele de combustibil, sistemele servo  i hidraulice. Senzorii degajați de modulul rătăcitor prin spațiu  i întrat acum în burta avionului, erau avangarda invaziei. Constela ii microscopice transformaseră structura avionului într-o suprafa  interactivă. Treptat,  i alte etaje de analiză  ntraser  în ac iune atunci când la nivelul blocului de comandă ajunseră informații despre existen a celor doi oameni aflați la bord. Pentru analiza structurilor biologice, era prevăzut un alt e alon. Segmente de control lu r  avionul în st p nire, prelu ndu-i func iile, iar substituirea avu loc cu o asemenea rapiditate  i eficien ,  nc t nici unul din avertizoarele de bord nu avură motive să dea alarma. Nu s-a  nt mplat nimic nici atunci când un segment de comandă a luat locul mănunchiurilor de fibre optice, men in nd computerul de bord în func iune. Lentila electronică din dreptul ochilor pilotului transmitea în continuare computerului mișcările oculare, dar nu mai

constitua parte integrată în sistemul de vizare a țintei. Fără s-o știe, colonelul era foarte atent analizat, nu scăpau nici reacțiile sale emoționale concretizate în variațiile de contracție ale pupilei. Pentru același etaj de analiză, culoarea irisului însemna o primă relevare a situației biologice a acestuia. Iar cîmpul electric emis de creier echivala cu un adevărat rai informațional.

Invasia semăna cu o explozie tăcută, unda de șoc atingînd în egală măsură tot ce întîlnea în cale. Practic, se putea spune că și omul fusese penetrat între două bătăi ale inimii. Pe moment, cel aflat pe locul din spate era de neatins.

Logica centrală a modului ejectat de aldron, cuprinsă în programul de bază, intoxica tot, înghițind cu o rapiditate de animal de pradă sensul unei alte structuri.

* * *

Am ajuns la concluzia că stăteam destul de prost dacă aveam nevoie de urări de bine. FOXROT-2 evolua acum la o distanță ceva mai favorabilă unor manevre bruște la care ne-ar fi obligat circumstanțele. În căști persista un zumzăit de insecte furioase.

– Nu-mi dau seama ce se petrece, am glăsuț eu, dar oare este neapărat necesar să fim ghidați prin radio ca să ajungem teferi jos?

– Nu asta-i problema. Mă îngrijorează faptul că mi-a fost „sullată” mansa. Practic sîntem la cheremul avionului. Dar nici turnul din Pisa, care stă să cadă de cîteva secole, nu s-a prăbușit încă.

Iar eu mi-am imaginat cum o să intrăm imediat în vrie o dată cu traversarea primelor turbulențe atmosferice mai acătării și cum o să ne turtim de pămînt. Și asta era un avion de luptă integral aferent conceptului „Fly by wire” într-o configurație Canard foarte instabilă, cu o cabină electronizată, punînd la dispoziția pilotului comenzi digitale pentru aparatura de bord și motoare.

– Îmi face impresia, am început eu adoptînd un ton mai agresiv, că circuitele alea n-au ars de pomană. Apoi înjur pe tăcute această aroganță tehnică. Pe vremuri, dintr-o asemenea situație se putea ieși lucrînd din

palonier și roata de manevră manuală a flapsului.

– Bine TROMPET, roști dintr-o dată colonelul căzînd parcă de acord cu ceea ce gîndisem. Am descoperit subit nuanțe peiorative în apelativul întrebunțat de el. De la început și pînă acuma, nu-i fusesem decît un sac de balast cocoțat în cîrcă.

– Inspiri adînc, urmă el, și te lași pe spate urmînd procedura de catapultare.

* * *

Pînă în acel moment, reacția modului raportat la capacitatea de conștientizare, fusese aidoma unor pîlpîiri furisate în beznă. Sclipiri îndepărtate. Un stadiu evolutiv care îngloba doar secvențele pur automate prevăzute în program. Mimetismul făcuse ca prezența lui să fie ușor de disimulat. Acum, avionul nu mai era decît un uriaș organism trăind deja în ritmul unui metabolism străin.

Un fragment de gînd, o idee izolată s-a înălțat peste fluxul de informații prelucrat de blocul de comandă. Era ca și cum un pasaj melodic ar fi dominat dintr-o dată vacarmul de hîduieli fără noimă de pe un stadion. Între timp, blocul de comandă ajunsese la concluzia că ritmul modificărilor structurale din avion trebuie încetinit pentru o sincronizare cu cele operate asupra celor doi oameni aflați la bord. În stadiul actual, aceștia nu ar fi putut suporta saltul preconizat spre unul din culoarele de navigație.

O amintire despre triumful zborului, despre bucuria reîntoarcerii se amplifică spre o fericită iminență. Cîntecul stelei pătrundea ca un fluid vital peste umbrele din memorie. O remisie spontană a vechilor dureri. Moartea exilată acum într-un coșmar îndepărtat, cauterizat de același triumf.

* * *

Am făcut-o! Deși eșecul primei tentative de catapultare îmi înghețase pentru un timp orice inițiativă, mi-am văzut mîinile executînd ceea ce îmi cerea colonelul. Un cumul de gesturi decisive. Eram opriți pe cer, la mai bine de trei mii de metri altitudine. În jurul nostru, spațiul era săgetat de siluetele cîtorva

avioane de recunoaștere. A fost ca sosirea unui tren în gară. O decelerare sesizabilă, incredibilă, apoi masa aceea de câteva tone s-a oprit pur și simplu. Mintea mea adăugase din reflex un stupid și surprinzător scrișnet de frîne.

Era ceva hidos în imobilitatea avionului. Parcă fusese atins de o moarte îngrozitoare. Aveam senzația de spațiu contaminat. Ca într-o casă sub temelie cărăia descoperi într-o bună zi o altă lume, pereți întunecoși, reci, atacați de o umiditate îmbibată cu mucegaiuri proliferând sub ochii tăi. În burta avionului se petrecuse ceva de neînțeles. M-am gândit la micul orificiu de câțiva centimetri doar, însă n-am îndrăznit să-mi duc ideile mai departe.

- Acum, TROMPETULE!

M-am trezit din leșin când am simțit șocul produs la deschiderea parașutei principale. Pluteam agățat în corzi și unul din avioanele de recunoaștere a făcut o trecere zgomotoasă la nici o sută de metri în dreapta mea. Îmi lăsasem mânușile în FOXTROT-1 și simțeam frigul cuprinzând vârful degetelor deja învinețite. Sus, FOXTROT-1 părea că se dizolvă în adîncul norilor cumulus.

După câteva ocoluri suplimentare, avionul de recunoaștere s-a îndepărtat clătînînd repetat din aripi.

* * *

Cînd a sunat telefonul, nu era nici cinci dimineața, iar mie mi se părea că face o hărmălaie cît niște gonguri chinezești lovite în serie. Am început să bîjbîi cu mîna pe noptieră căutînd receptorul. Cînd l-am atins, răceala obiectului m-a făcut să mă zgribulesc sub pătură. Era un locotenent-colonel, șef al comisiei medicale care mă întorsesese pe toate părțile în ultimele două luni.

- Gata, băiete, m-a anunțat el, am terminat-o cu voi doi. Poți să-ți lei catrafusele și să te duci acasă. În cinci minute vine o mașină să te ia. Apoi a închis, lăsîndu-mă cu sunetul nesuferit al tonului. Am dat din cap și am început să-mi adun îmbrăcămintea. Nimeni nu pronunțase cuvîntul „carantină”, dar așa se numește în termeni uzuali șederea prelungită într-o rezervă izolată din cen-

trul medical al aviației. Mă cam săturasem. La rîndul meu, avusesem și eu niște întrebări de formulat, dar nu s-a grăbit nimeni să-mi răspundă. Eu și pilotul lui FOXTROT-1 trăiam din cînd în cînd într-o ciudată și idestructibilă sincronizare de gesturi și gînduri. El fusese dus la un alt centru de studii medicale, dar distanțele se anulau, ne lega un ritm secret, aceeași plutire peste grila colorată, rețeaua de fascicule de curcubeu din leșinul meu suspendat în corzi de parașută. Dar fiindcă doctorii nu mi-au împărtășit nimic din concluziile lor, n-am suflat nici eu nici un cuvînt despre asta. Colonelul a tăcut și el.

Mașina lor albastră, fără însemne oficiale, m-a dus pînă în pragul casei. Cînd am intrat, m-a izbit aerul închis, dens ca un gaz de luptă, alunecînd pe lîngă mine cu moliciunea călduță a catifelei. Mi-am lăsat geanta jos pe covor și am deschis toate ferestrele. De afară pătrundea lumina cenușie și rece, ca de televizor funcționînd în gol, a dimineții morocănoase de noiembrie. Am fumat cinci țigări, apoi am sunat la aeroport și mi-am rezervat bilet la prima cursă externă care mi-a venit în minte. A trebuit să întorc pe dos două sertare pînă să dau de urma pașaportului. Următorul telefon l-am dat avocatului meu și i-am spus să găsească rapid un agent imobiliar. Coșmelia mea cu fațada din cărămidă aparentă și numărul 84 pictat pe o tăblie supradimensionată, ca o reclamă pentru „1984” – film, carte, desen animat de lung metraj – era de vînzare. Lichidam tot. „Plec. Nu mă mai întorc niciodată”, i-am explicat avocatului uluit.

Deși mai aveam trei ore pînă la plecarea avionului, am chemat un taxi să mă ducă la aeroport. Am plecat doar cu geanta de voiaj și cărțile de credit, ca dintr-o cameră de hotel.

* * *

Cînd vîi spre Köln pe autostrada din sud, orașul nu arată cîne știe ce. O îngrămădeală prelungă de ziduri cenușii, ca de fortăreață. Pare un bloc compact de piatră veche lîngă care freamătă apele verzu ale Rinului. Spațiul respiră însă mai liber în piața Domului.

Ninge mult peste turlele care se pierd în văzduh albit de nori iernatici, navigând deasupra unui cadru de carte poștală. Am trînit ușa taxiului. „Danke schön”, s-a auzit foarte slab glasul șoferului. Mașina a demarat, iar eu am rămas nemișcat, privind în sus spre filfierea încremenită în piatră a heruvimilor așezați decorativ în exteriorul Domului. Fulgii de zăpadă mi se risipeau pe față în puncte reci. Placa de marmură prinsă în apropierea intrării, anunța printre altele că: „Domul din Köln este printre cele mai mari edificii de acest fel din lume”. Urmau și câteva date succinte. Anost.

Lîngă mine a făcănit un aparat de fotografiat și zidurile s-au cutremurat parcă în străfulgerarea albă, dură a blițului. Știam că nu-i vreun turist japonez entuziasmat de arhitectura veche europeană. Chiar și fără să mă uit, știam cine stătea la doi pași în dreapta mea. Am luat-o din loc, intrînd în Dom pe sub bolțile suspendate în lumina difuză care pătrunde prin vitralii. Cred că privit de la înălțimea edificiului, păream o mică pată de murdărie întinsă pe plăcile enorme de piatră șlefuită care pardoseau Domul. A intrat și el. L-am văzut cu coada ochiului. A ajuns în spatele meu și m-a prins ușor de umăr.

— Intrînd acuma după tine, mi-a spus el șoptit, ambianta îmi aduce în minte un citat din Faust: „Sfîrșit! Cuvîntul e nesăbuit. De ce sfîrșit? Umblăm cu fofîrlica”. De data asta, eram convins că domnul colonel știa precis pe cine citează. Uite aici, a continuat el scoțînd ceva din geantă, dar privirile mi s-au fixat pe figura lui. Ultima oară îl văzusem pe aeroportul Katunayake, Colombo. Atunci a lăsat o monedă să alunece în fanta lunetei de lîngă mine. Clinchetul metalic mi-a atras atenția de la peisajul mustind verde tropical de la capătul pistei.

— De fapt, nu-ți trebuie luneta, a hotărît el atunci. Ai să vezi cu ochii tăi, fără lunetă. FOXTROT-1 apăruse dintr-o dată din văzduh așezîndu-se pe pistă la nici douăzeci de metri de pereții de sticlă ai sălii de așteptare. Nimeni de la turnul de control nu știa ce căuta acolo. În jurul nostru se iscase o agitație de

nedescriș, iar domnul colonel mi-a strecurat câteva cuvinte. Mi-a spus că nu pot să-l evit la nesfîrșit. Eu continuam să rămîn cu nasul aproape lipit de geam. Paza aeroportului se apropia bătăioasă în jeepuri. Soldații au făcut cerc în jurul avionului, luînd poziții de tragere. Se așteptau să vadă pe cineva coborînd din carlinga închisă. S-ar fi împușcat unii pe alții dacă ar fi tras.

FOXTROT-1 ne aștepta pe noi. În cele din urmă, de parcă cineva aflat la bord își pierduse răbdarea, avionul s-a ridicat, decolînd într-o manieră neobișnuită. În tăcere. Secvența finală părea un trucaj neizbutit. „Atunci, rămîne pe data viitoare”, mi-a spus domnul colonel, îndepărtîndu-se brusc și eu mi-am schimbat biletul de avion pentru altul care pleca în Europa.

Acum era liniște în jur. Colonelul netezi în fișit de hîrtie fină revista scoasă din geantă. Era un umăr din TIME, ediția internațională.

— Aici scrie cum l-au interceptat rușii consumînd un vagon de rachete anti-aeriene fără să-i poată face nimic. Pur și simplu este indestructibil, adăugă el entuziasmat. O fotografie neclară îl înfățișa pe FOXTROT-1 încolțit de MIG-urile cu stea roșie pe aripi. „Olandezul Zburător sau un produs al războiului electronic”? întreba titlul articolului.

Muzica de orgă vibrează dintr-o dată în zidurile cuprinse de rezonanțe de clopot. M-am smuls de lîngă el și am ieșit afară, în ninsoare.

— Nu mai ai nici un drept să faci asta! a strigat el în urma mea, acoperînd muzica de orgă.

M-am întors la hotel să-mi iau lucrurile. Apoi, nu știu de ce, am cumpărat un bilet de tren pînă la Rotterdam.

James Tiptree, Jr

Houston, Houston, mă auzi?

Premiul Nebula
Premiul Hugo

Lorimer privește în jurul cabinei ticsite, încercînd să asculte glasurile, încercînd să ignore mîncărimea interioară ce-i spune că-și va aminti ceva neplăcut. Zădarnic; retrăia din nou scena aceea, de demult. Intrînd orbește – sau împins? – în ciudata toaletă a liceului Evanston. Descheiat la pantaloni, cu socoteala în mînă, parcă revedea fermoarul întunecat al blugilor înconjurîndu-i cocoșelul alb. Tăcerea... Chipurile curioase, întorcîndu-se să-l privească. Primul chicotit. *Fete*. Se afla în toaleta fetelor.

Tresare acum, după atîția ani, fără să se uite la chipurile femeilor. Cabina mare se curba deasupra capului, asaltîndu-l cu obiectele ei străine: cușetele suprapuse, gherghelul gemenelor, lucrurile din piele ale lui Andy, afurisitele de liane kudzu șerpuiind peste tot, puișorii... Confortabil... Era prins. Prins inevitabil, pe viață, în tot ceea ce detesta. Lipsă de organizare. Trivialități personale, intimități lipsite de sens. Lucruri ce n-aveau să-i reușească niciodată. Ginny: *Nu stai niciodată de vorbă cu mine*. Ginny, iubită, se gîndește involuntar. Durerea nu sosește.

Tresare, auzind rîsul sonor al lui Bud Geirr. Bud glumește cu cîteva, înapoia unui paravan despărțitor. Totuși, îl vede pe Dave. Mătorul Normal Davis se găsește în celălalt capăt al cabinei, profilul său bărbos înclinat asupra unei femei scunde și brunete, pe care

Lorimer n-o poate distinge. Capul lui Dave pare ciudat de mic și ascuțit; de fapt întreaga odale pare ireală. Dînspre „tavan” răsună un cotcodăcit – găina din coșul ei.

În acest moment, Lorimer este convins că a fost drogat.

Surprinzător, ideea nu-l revoltă. Se lasă, de fapt se înclină pe spate, încru-cișîndu-și picioarele în zero-g, privindu-și interlocutoarele. Connie... Constantia Morelos. O femeie înaltă, cu fața rotundă, îmbrăcată cu un fel de salopetă verde. Niciodată nu-l interesaseră discuțiile cu femei. Ironia soartei...

– Cred, vorbește cu glas tare, că-ntr-un anume fel e posibil ca noi să nu fim aici.

Nu pare prea limpede, dar ea încuviințează interesată. Îmi urmărește reacțiile, își spune Lorimer. Femeile sînt otrăvitori, înăscuți. Oare a zis-o cu voce tare? Expresia ei nu s-a schimbat. Izbutește să-și focalizeze privirea. Pielea Conniei îl surprinde cu finețea și aspectul ei sănătos. Tenul este bronzat, chiar și după cei doi ani petrecuți în spațiu. Își amintește că este fermieră. Porii mari, totuși lipsiți de aspectul fărîmicos asociat de obicei femeilor de vîrsta ei.

– Probabil că nu te-ai machiat niciodată, spune Lorimer.

Ea îl privește întrebătoare. Fard, pudră... Nu vă dați cu ele.

– Ah! Zîmbetul dezvelește un dinte spart. Ah, da, cred că Andy le folosește.

- Andy?

- În piese. Piese istorice. Andy se pricepe la de-astea.

- Bineînțeles... Piese istorice...

Creierul lui pare că se extinde, lăsându-se luminat. Acum este extrem de activ, asamblând în structuri nenumăratele fragmente și bucăți. Simte însă că modelele sînt periculoase; dar drogul îl apără, într-un anume fel. Ca amfetaminele. Poate femeile îl utilizează la reuniunile mondene... Nu, și ele sînt atente.

- Iepurașilor, io tot nu-nțeleg, rîde contagios Bud Geirr. Are o voce prietenoasă, plăcută de interlocutori; după doi ani de zile, Lorimer continuă să fie încîntat de ea. Puicuțelor, voi aveți copii-ăși acasă, ce zic ai voștri că vă-nvîrțiți pe-aici cu bătrînu' Andy, eh?

Bud apare cu brațul cuprinzînd umerii uneia dintre gemene. Judy Paris, decide Lorimer; gemenele sînt greu de deosebit. Judy plutește pasivă, lipită de trupul mătăhălos al pilotului: o fată cu sîni proeminenți, într-o salopetă galbenă și largă, cu părul negru despletit. După ei se ivește capul roșcovan al lui Andy. Tînărul ține o minge mare, verde; el pare a avea vreo șaisprezece ani.

- Bătrînu' Andy, zîmbește Bud pe sub mustața deasă și clatină din cap. Cînd eram ca tine, bărbații nu-și lăsau nevestele în juru' meu.

Buzele lui Connie se destind ușor. În creierul lui Lorimer, piesele lunecă spre o nouă schemă. Știi, gîndește el. Știi că știu? Capul îi este larg și limpede, de-a dreptul plăcut. Ușor de gîndit. Femei... În minte nu i se formează o generalizare, doar cîteva fețe vorbitoare ale unei matrici de o stăruitoare inconsecvență. Bineînțeles, omenească. Necesitatea biologică. Totuși... atît de vagă... Fără sens? Sora lui, Amy, *soprano con tremolo: Desigur, femeile pot avea aceeași importanță ca bărbații, dacă ne-ați trata ca pe egali. O să vezi!* Apoi, remărtîndu-se cu idiotul ăla... Ei bine, vede acum!

- Liane kudzu, rostește el. Connie surîde. Toate surîd.

- Ce zici de-asta? Întrebă voios Bud. Te-ai gîndit vreodată c-o să vezi fetițe la zero-g, Davy? Ar-tis-tic! lu-piii! De cealaltă parte a cabinei, capul bărbos al

maiorului se întoarce spre ei, fără să zîmbească. Și bătrînu' Andy le are pe toate. Vezi că-ți oprește creșterea, puștiu'.

Îi dă un ghiont lui Andy și acesta se pomenește în perete. Bud nu poate fi beat, se gîndește Lorimer; nu din cidrul ăla de fructe. Totuși, de obicei nu vorbește cu accentul ăsta de texan. Un drog...

- Hei, nu fi supărat, continuă Bud către băiat. Vorbesc pă bune. Treb'e să le mai ierți, frățioare. Puicuțele-s bune. Știi ce? se adresează el fetei. Ai arăta estra... extraordinar, dacă ți-ai pune-o aluniță. Ți-arăt eu cum bătrînu' Bud e expert. Sper că nu te superi că zic asta. De fapt, și-acum 'mi pari extraordinară.

O apucă de umeri, întînd brațul și-l prinde și pe Andy. Plutesc laolaltă în îmbrățișarea sa, Judy zîmbind aștîțator, aproape frumoasă.

- Ia să mai luăm din chestia asta grozavă. Bud îi împinge pe amîndoi spre raftul-bufet, ornat cu frunze verzi și margarete naturale. Mu'ți ani trăiască! Hai, cu toții... Ia-a mu-u-ulți a-a-anii!

Chipurile se întorc, zîmbind. Zîmbete sincere, se gîndește Lorimer, poate că le plac revelațiile noastre. Simte că are la dispoziție un timp infinit pentru a examina fiecare întîmplare, implicațiile care sînt fațete ale unui cristal rotitor. Eu sînt o cameră de rezonanță. E plăcut să fii observator. Dar și ceilalți observă. Au declanșat ceva. Își dau seama? Sîntem vulnerabili, noi trei și ei cinci în nava asta fragilă. Ei nu știu. Înapoia gîndurilor sale se ascunde ceva scîrbos.

- Să fiu al dracu', hohotește Bud. Fetițelor, mă lasă pă mîna voast'ă. Vă comand, pă dumnezeu' meu. N-am fi aici, or'unde, numa' aici nu. Știi ce, m-am hotărît totuși să rămîn în serviciu. Ce crezi, iubito, au un loc și pentru Bud în programele voast'e spațiale?

- Termină, Bud, rostește încet Dave. Nu vreau să ne audă folosînd astfel numele Creatorului. Barba stufoasă îi conferă o gravitate patriarhală. Dave are patruzeci și șase de ani, cu zece mai mult decît Bud și Lorimer. Veteran a șase misiuni încununată de succes.

- Scuzele mele, maior Dave, jmecher bătrîn. Bud chicotește aparte către fată

Oțiferu' nostru comandant. Un tip nemaipomenit. Hei, doctore! strigă el. Cum te simți? Dai noroc cu mine?

– Noroc, se aude Lorimer spunând, straturile complexe ale sentimentelor sale față de pilot ridicându-se precum un kraken prin minte. Amalgamul simțit în tăcere despre toți Bud și Dave din lume, mezomorfi mari, încăpăținați, voloși, capabili, disciplinați și cu minte înceată, alături de care trebuie să-și petreacă viața. Mezoecto, se corectează, astronautii nu sînt numai mușchi. Îl agreează, a fost atent și precaut. L-au agreeat îndeajuns ca să-l aducă pe *Sunbird* și să-l facă savantul oficial al primei misiuni circumsolare. Doctorașul ăla, Lorimer, e dat dracului, e-n echipaj. Nu-i un căcăcios ca toți savanții ăia. Își face treaba excelent, așa micuț cum este și cu poantele lui seci. Și ține cont cîți ani a jucat bowling, volei, tenis, glezna fracturată la schi, clavicula ruptă la fotbal... Uitați-vă la el, i-un tip șmecher. Toți barosanii bătîndu-l pe umăr și acceptîndu-l. Savantul lor... Atîta doar că nu mai este deloc savant. Noroc că a reușit să lucreze în plasmă după ce și-a dat doctoratul. De cîțiva ani n-a mai pus mîna pe matematică. Prea multe preocupări și interese secundare, timp pierdut explicînd lucruri elementare. Stau cu un picior în fiecare lunte. Încă treizeci de centimetri și cincizeci de kilograme și aș fi aidoma lor. Unul dintre ei. Un alfa... probabil sesizaseră la el faptul că era doar un beta. Îl uzaseră glumele reluate un an de zile pe *Sunbird*? Un an de jucat gin cu Bud și Dave. Blestematul complex de exerciții fizice, prea dur pentru mine. Deși ei nu s-au plîns niciodată. Eram o echipă...

Reveni amintirea pantalonilor deschelați, finalul jenant – fețele rînjind cînd se împleticise afară. Urletele, picăturile scurgîndu-se pe picior. Nepăsător, prefăcîndu-se că rîde. Cretinilor, las' că v-arăt eu. Nu-s o fată!

Vocea lui Bud izbucnește, cîntînd:

– Și la mu'ți ani, vouă, celor de sus! Parodia tonului mîeros de la NASA. Hei, de ce nu le trimitem un mesaj? Felicitări tutu'or pămîntenilor și lunaticilor: La mulți ani, în ce an ne-om găsi! Își îngroașă glasul: Aici e Moș Crăciun, Houston, n-ai văzut de cînd ești așa

ceval Houston, Houston, oriunde-ai fi, cîntă el. Hei, Houston! Mă auzi?

În tăcerea care urmează, Lorimer îl vede pe Dave transformîndu-se în maiorul Norman Davis, comandantul.

Și, fără nici un avertisment, este înapoi cu un an în urmă, în modulul de comandă strîmt și zdruncinat al lui *Sunbird*, venind dinapoia soarelui. Drogul îmi face asta, se gîndește, în vreme ce amintirea îl învăluie; este atît de real... Stop! Caută să se agațe de realitate, de senzația pericolului apropiindu-se, inevitabil.

... Dar nu poate, este acolo, plutind lîngă Dave și Bud în fotoliul triplu, evitînd ca de obicei locul său oficial din mijloc, zărindu-se, alături de ei, reflectat în hubloul orb. Stratul exterior al hubloului a fost opacizat și poate vedea doar o pată strălucitoare, pesemne Spicul, plutind prin imaginea capului lui Dave, care-și poartă bandajul precum o coroană.

– Houston, Houston, aici *Sunbird*, repetă Dave. *Sunbird* cheamă Houston. Houston, mă auzi? Răspunde, Houston!

Șapte minute emisie, șapte recepție, raza de acțiune o sută douăzeci și cinci de milioane de kilometri.

– Am tras lozul cel mare, asta-i, comentează Bud. Repetă expresia aproape zilnic.

– Nu-i adevărat. Ca întotdeauna, glasul comandantului este răbdător. Se verifică. Sîntem prea aproape de Soare, nu-i așa, doctore.

– Radiația reziduală a jetului se găsește în prelungirea noastră, spune Lorimer. Pesemne le este greu să ne depisteze. Pentru a mia oară, constată că, în mod ridicol, se simte mîndru atunci cînd este consultat.

– Rahat, sîntem dincolo de Mercur. Bud clatină din cap. Cum o să aflăm cine a luat campionatul?

Altă întrebare preferată... Un ritual, aici, în noaptea eternă. Lorimer privește Spicul scînteietor, camuflat de reflexia bărbii lui Bud. El însuși are favoriți groși și zbrîliți, precum un Fu Manchu blond. În colțul pupă al hubloului se întvede o bandă strălucitoare: tot ce-a mai rămas din acumulatorii de la babord, distruși de flama solară ce i-a lovit cu o lună în urmă, topind straturile exterioare

ale hublourilor. Tot atunci Dave și-a spart capul de panoul hexalógic. Lorimer fusese izbit în timp ce experimenta cu undele gravitaționale; acum nu mai are încredere în aparatură. Noroc că fluxul de particule a cruțat o porțiune din hubloul prova: au o vizibilitate frontală de aproximativ douăzeci de grade. Zăresc acolo păienjeniișul scînteietor al Pleiadelor.

Douăsprezece minute... treisprezece. Difuzorul păcăne în gol. Paisprezece minute. Nimic.

– *Sunbird* cheamă Houston, *Sunbird* cheamă Houston. Răspunde, Houston! Terminat. Dave pune la loc microfonul. Să-i mai lăsăm o zi.

Așteaptă ritualul. Miine, Packard le va răspunde. Poate...

– O să fie grozav să vedem iar Pămîntul, face pilotul.

– Nu mai utilizăm combustibil, îi reamintește Dave. Am încredere în calculele doctorului.

Nu sînt ale mele, se gîndește Lorimer, sînt lucruri elementare de mecanică cerească; în octombrie, Pămîntul poate ocupa o singură poziție în spațiu. Dar nu spune nimic. Nu spune unui bărbat care, doar intuitiv, găsește soluții remarcabile. Bud este un pilot bun și un inginer și mai bun; Dave este cel mai bun care poate exista. Totuși nu se laudă cu asta.

– Domnul ne ajută, doctore, dacă-L lăsăm s-o facă.

– O să fie al dracu' de nasol, dacă radaru-i paradit, zice Bud visător. Toți se gîndesc la posibilitatea aceasta de o sută de ori pe zi. O să fie al dracu'... Dave se va descurca. De asta economisește combustibil.

Minutele se scurg.

– Asta-i, spune Dave... și o voce răsună în cabină.

– Judy? Subțire și limpede. Glasul unei fete: Judy, mă bucur că te-am găsit. Ce cauți pe frecvențele astea?

Bud expiră încetitor; au înghețat toți, dar Dave deschide brusc emițătorul:

– *Sunbird* te recepționează. Aici misiunea *Sunbird*, chem Houstonul, aici *Sunbird Unu*, cheamă controlul de la Houston. Vă rog să vă identificați. Ne recepționați semnalul? Terminat.

– I-un radioamator, rostește Bud. Ce

meserie are-n ell

– Ai necazuri, Judy? întrebă vocea fetei. Nu aud, e un zgomot groaznic. Așteaptă o clipă.

– Aici misiunea spațială *Sunbird Unu* a Statele Unite, repetă Dave. Misiunea *Sunbird* cheamă centrul spațial de la Houston. Vă suprapuneți cu frecvența noastră. Identificați-vă, repet, identificați-vă și comunicați dacă ne puteți transmite semnalul la Houston. Terminat.

– La naiba, Judy, mai încearcă, vorbește fata.

Lorimer se apropie grăbit de Lurp, transmiiătorul experimental de particule dense la mare distanță, și-i activează arborele motor. Arborele scîrție și geme; din fericire, în momentul flămei solare era oprit, alfel se gripa. Împinge pulsatorul la maxim și începe orientarea manuală a antenei.

– Interceptați transmisiuni oficiale între misiunea spațială a Stateilor Unite și centrul spațial din Houston, rostește amenințător comandantul. Dacă nu puteți anunța Houstonul, întrerupeți transmisia – comiteți un delict federal. Repet, ne puteți comuta pe Houston? Terminat.

– Ești grozav, spune fata. Ce-i Houstonul? De fapt, cine vorbește? Să știi că n-avem timp. Vocea este plăcută, cu un ușor accent nazal.

– Isuse, e aproape, face Bud. E-n spațiu!

– Stai așa. Dave se răsucesce spre radarul improvizat al lui Lorimer.

– Uite. Lorimer indică un punctuleț măturat de raza vectoare în marginea ecranului. Bud s-a apropiat și el.

– O fantomă!

– Mai e cineva aici, pe sus!

– Alo, alo! V-am găsit acum, se aude glasul fetei. De ce sînteți așa departe? Sînteți nebuni... nu vă ardeți?

– Stai așa, intervine Dave. Doctore, ce poziție are?

– Se găsește la peste trei sute de mii de kilometri. Probabil îndepărtîndu-se de noi, în jurul Soarelui. Să fie o misiune sovietică?

– Prea fîrziu. Le-am luat-o înainte.

– Cu o fată? obiectează Bud.

– N-ar fi prima dată. Înregistrezi, Bud?

- 'Nteles-s-s! Zîmbește: Să fiu al naibii dacă părea rusoaică. Cine dracu' mai e și Judy?

Dave se gîndește o clipă, apoi deschide microfonul.

- Aici este maiorul Norman Davis, comandantul navei *Sunbird Unu* a Statelor Unite. Vă avem pe radar. Identificați-vă. Repet, cine sînteți? Terminat.

- Judy, termină cu prostiile, se tînguie vocea din difuzor. Peste cîteva minute te pierdem, nu te gîndești că ne facem griji?

- *Sunbird* către echipajul neidentificat. Aici nu este Judy. Repet, aici nu este Judy. Cine sînteți? Terminat.

- Ce..., începe fata și este întreruptă.

- O clipă, Ann. Difuzorul păcăne. O altă voce: Aici Lorna Bethune, *Escondita*. Ce se întîmplă acolo?

- Sînt maiorul Davis, comandantul misiunii *Sunbird* a Statelor Unite și ne îndreptăm spre Pămînt. Nu recunoaștem nava *Escondita*. Vreți să vă identificați? Terminat.

- Am făcut-o deja. Pare glasul unei persoane vîrstnice și are același accent nazal. Nu există nici o navă *Sunbird*, și nu vă îndreptați spre Pămînt. Dacă-i vreo glumă Andi, n-are nici un haz.

- Nu-i nici o glumă, cucoană! explodează Dave. Aici e misiunea americană circumsolară și noi sîntem astronautii americani. Nu apreciem această interferență. Terminat.

Femeia începe să vorbească, dar vocea se pierde într-un pîrîit de electricitate statică. Pentru o clipă se aud două glasuri. Lorimer are impresia că distinge cuvintele: „programul *Sunbird*”, și încă ceva. Bud umblă la circuitul de reglaj; pîrîitul se transformă înbtr-un țuuit.

- A-ă-ă, maiorul Davis? Vocea este mai slabă Spuneți că vă aflați pe traectoria spre Pămînt?

Dave se încruntă către microfon și încuviințează calm:

- Da.

- Ei bine, nu vă pricepem orbita. Poate că aveți caracteristici speciale de zbor, dar conform datelor noastre pe traectoria actuală nu se află nîmici. Peste un minut sau două, nu vom mai putea recepționa semnalele. A-ă-ă, vreți

să ne spuneți unde vedeți Pămîntul? Nu ne interesează coordonatele, doar constelația.

Dave ezită, apoi ridică microfonul:

- Doctore!

- Poziția aparentă a Pămîntului este în Pești, zice Lorimer. La aproximativ trei grade de P.Gamma.

- Nu, spune femeia. Nu vedeți că e-n Fecioară? Nu puteți vedea?

Privirea lui Lorimer se oprește asupra petei lucitoare a hubloului babord.

- Avem niște avarii..

- Taci, izbucnește comandantul.

- ... la un hublou, cauzate de o fur-tună solară întîlnită la periheliu. Dar, bineînțeles, cunoaștem poziția relativă a Pămîntului la această dată: nouăsprezece octombrie.

- Octombrie? Este martie... cincisprezece martie. Sînteți... Vocea se pierde.

- Front electromagnetic, intervine Bud reglînd aparatul. Toți s-au strîns în jurul difuzorului, în diferite poziții. Lorimer stă cu capul plecat. Zgomotele urcă și coboară precum valurile, nava străină este prea apropiată de orizontul coronal. „Înapoia voastră”, se aude. Alte țuuituri. „Încearcă frecvența... nava... dacă poți, semnalul...” După aceea, nimic.

Lorimer se împinge înainte, privind punctele strălucitoare din hublou. Trebuie să fie Spicul. Dar alungit, de parcă ar exista ceva în spatele lui? Imposibil. Începe să fie agitat, vocile femeilor îi răsună în cap.

- Pune banda, rostește Dave. Să vezi ce-o să le placă la Houston...

Ascultă din nou fata strigînd-o pe Judy, apoi femeia, Lorna Bethune. Bud ridică un deget.

- S-a auzit un glas de bărbat...

Lorimer se străduiește să se concentreze. Banda se termină.

- Stai să pună Packard mîna pe ea. Dave își freacă palmele. Ții minte ce i-au făcut lui Howie? Pretindeau că l-au salvat...

- Ne caută frecvența, rînjește Bud. Cred că sîntem departe. Hei, fii atent c-o să apară acuși, i-aglomerată treaba...

- Dacă vor apărea, comentează Dave. Lasă declanșatorul pe voce, Bud.

Merge și cu baterii.

Lorimer privește scînteierile din Spic, sau Spic-plus-ceva, întrebîndu-se dacă va înțelege vreodată. Acceptarea unui complot, sau înșelătorii, aici în nesfîrșita singurătate... Dacă și străinii gîndesc la fel, este clar. Rostește cu voce tare:

– *Escondita* i-un nume ciudat pentru o misiune sovietică. Mi se pare că în spaniolă înseamnă „ascuns“.

– Mda, face Bud. Știi, mi-am amintit ce accent i-ăsta, australian. Am avut niște gagicuțe australience la Hickam. On-stranlia, da, da! Crezi că Woomara a trimis ceva echipaje mixte?

Comandantul clatină din cap.

– Deocamdată n-au nici o posibilitate.

– Ceva este ciudat, Dave, spune gînditor Lorimer. Parcă mi-aș dori un contact vizual.

– Ai greșit-o, doctore?

– Nu! Pămîntul este acolo unde am spus, dacă e octombrie. În martie, ar apărea în Fecioară.

– Asta-i atunci, rînjește Dave împingîndu-se în fotoliu. Ai dormit cinci luni, Rip Van Winkle? Avem timp să facem o mîină pînă-i dăm drumu’.

– Ce-aș vrea să știi, rostește Bud închizînd emițătorul, e cum arată gagicuța? Să te ajut în costum, domniță? Hei, don’șoară, trage-o și p-asta înăuntru, ha, ha! M-auzi, doctore?

– Da, da. Lorimer își strînge hărțile. Ceilalți trec prin tunel la pupa, în micuța cabină „de zi”, fără să mai comenteze prezența navei, sau navelor, străine. Lorimer este însă mai șocat decît se aștepta: fraza aceea blestemată.

Trece înfiorătoarea perioadă de exerciții. Prînzul: încălzesc conservele la minim, ca să cruțe bateriile. Din nou, pui á la King; Bud își pune ketchup și destramă tăcerea obișnuită cu un banc nostim despre o australiană, care se chinuiește să-l oblige să vorbească după codul nescris din *Sunbird*. După masă, Comandantul revine în modulul de comandă. Bud și Lorimer își continuă rutina de verificare a costumelor și rezervoarelor pentru o EVA ¹⁾ de control a avariilor, imediat ce va scădea nivelul radiațiilor.

1) ExtraVehicular Activity: Activitate extravehiculară (n. tr.)

Tocmai au terminat, cînd îi strigă Dave. Lorimer traversează tunelul și aude o voce de fată:

– ... călătorie idioată. Ce-a zis Lorna? *Gloria* terminat.

Pornește Lurpul și-i orientează antena. Nici un rezultat.

– Sînt în linie cu noi, sau în spate, sau în cvadrantul dinspre Soare, izbucnește el în cele din urmă. Nu-i pot găsi!

Brusc, difuzorul emite un țuit.

– Ar putea fi controlul lor de pe Pămînt, spune Dave. Cum e cu orizontul, doctore?

– La ora cinci nord-vestul Siberiei... Japonia... Australia...

– V-am zis c-am traz lozul ăl mare. Bud cuplează precaut motorul antenei. Ușurel... rama e răsucită, aia-ii!

– Să n-o rupi, zice Dave, deși știe că pilotul nu va face așa ceva.

Pîrîiturile se aud iarăși.

– Hei, putem s-o facem, strigă Bud. Îi putem focaliza!

Se aude o voce de soprană:

– ... în afara orbitei voastre. Încearcă pe lîngă Beta din Berbec.

– Altă femeiușcă: Le-am prins, chicotește încîntat Bud. Acum le-am prins. Gata cu nasoaiele. Maimuțica era răsucită cu sută patru’nouă de grade. lu-piiii!

Se aude din nou prima fată.

– Îi vedem, Margo! Ce mici sînt, cum pot trăi acolo? Poate că sînt extraterestri pitici! Terminat.

– Asta-i Judy, rînjește Bud. Să mă ia dracu’, Dave, e numai în engleză. O fi ceva al ONU-ului.

Comandantul își freacă umerii, își flexează degetele și tace. Ceilalți așteaptă. Lorimer se gîndește ce înseamnă o sută patruzeci și nouă de grade de la Gama Pești.

Peste treisprezece minute, vocea de pe Pămînt rostește:

– Judy, vrei să anunți pe toată lumea? Vă punem înregistrarea. Peste două minute... Ah! cît așteptăm: Zebra pentru Connie: copilul e sănătos. Și avem o vacă nouă.

– Codificat, șoptește Dave,

Urmează înregistrarea. Cei trei bărbați îl aud iarăși pe Dave, chemînd Houstonul pe fundalul zgomotelor

solare. Transmisia este tot mai limpede și se încheie cu femeia anunțând că înapoia lor, în spatele Soarelui, se află o altă navă, *Gloria*.

– Am scotocit istoria, continuă vocea de pe Pământ. La primul zbor *Sunbird* a participat și un maior Norman Davis. Maior era un titlu militar. I-ați auzit spunând „doctore”? La bord se găsea un doctor în științe, Orren Lorimer. Cel de-al treilea membru era căpitanul – tot un titlu militar – Bernhard Geirr. Numai trei, bineînțeles bărbați. Bănuim c-au avut un motor vechi, cu reacție și nu prea mult combustibil. Se pare că prima misiune *Sunbird* a fost declarată pierdută în spațiu. N-au revenit de după soare. Asta se întâmpla pe când au izbucnit marile furtuni solare, înainte de anul două mii. Jan crede c-au fost prea aproape de una din ele... i-ați auzit spunând că au avarii.

Dave mormăie. Lorimer caută să lupte împotriva emoției răscolitoare.

– Sau sînt ceea ce spun, sau sînt fantome, sau sînt extratereștri pretinzînd că sînt oameni. Jan mai spune că s-ar putea ca dizlocările din furtunile acelea să fi contractat timpul local. Gatal Ce-ați văzut acolo? Vreau să zic, pe ecran?

Timpul... n-au mai revenit... Minteia lui Lorimer se concentrează asupra realității celor două bărbi nemișcate, refuzînd să admită cuvintele ce i se pare că le-ar fi auzit: *Înainte de anul două mii*. Limbajul, se gîndește el. Limbajul ar fi trebuit să se schimbe. Se simte mai bine.

O voce adîncă, baritonală întrebă:

– Margo?

În *Sunbird*, toți devin atenți.

– ... cea mare, de acum cincizeci de ani. Glasul păstrează același accent. Am avut mare noroc să fim acolo cînd a izbucnit. Cel mai interesant lucru este confirmarea turbulenței gravitației. Periodică, dar nu sinusoidală. Este violentă, am fost împinși nițel. Spațiul se găsește acolo sub o presiune extraordinară. Credem că se confirmă teoria lui France, că sistemul nostru trece printr-un roi de microgăuri negre. Cît timp nu nimerim într-una din ele...

– France? murmură Bud. Dave îl privește tăcut.

– E greu de închipuit o deplasare temporală. Totuși, iată-i aici, la peste opt sute de kilometri de noi, îndreptîndu-se către Aldebaran. După cum spunea Lorna, dacă încearcă să se orienteze spre Pământ, au dat de bucluc dacă n-au o grămadă de combustibil. Să încercăm să vorbim cu ei? Terminat. Ah, apropo de vacă, grozavi Terminat.

– Găuri negre, fluiere încetișor Bud. Astea-s de-ale tale, doctore. Am trecut printr-o gaură neagră?

– Nu, altfel n-am fi aici. Și Lorimer adaugă în gînd, dacă sîntem aici. Un roi de microgăuri negre... ce se întâmplă atunci cînd fragmente de materie total colapsată se apropie unul de celălalt, sau se izbesc, să zicem în fotosfera unei stele? Contractarea timpului? Terminat! Cu glas tare, rostește: Ne-ar putea spune unele lucruri, Dave.

Comandantul tace. Minutetele trec.

În sfîrșit, se aude vocea de pe Pământ, anunțînd că va încerca să ia legătura cu străinii pe frecvența inițială. Bud privește spre Dave și reglează selectorul.

– *Sunbird Unu?* pronunță încet și nazal fata. Aici centrala *Luna*, către maiorul Norman Davis de pe *Sunbird Unu*. Am interceptat convorbirea voastră cu nava *Escondita*. Nu înțelegem cine sînteți și cum ați ajuns acolo. Dacă într-adevăr sînteți *Sunbird Unu*, credem că ați sărit temporal atunci cînd ați traversat furtuna solară. Fata are accent cockney.

Nava noastră, *Gloria*, se află în apropierea voastră, vă vedem pe radar. Considerăm că aveți probleme serioase cu traiectoria, deoarece i-ați spus Lornei că vă îndreptați spre Pământ și credeți că este octombrie, cu Pământul în Pești. Nu e octombrie, este cincisprezece martie. Repet, după calendarul pămîntesc, este cincisprezece martie, ora douăzeci și două. Ar trebui să vedeți Pământul în Fecloara, lângă Spic. Ați anunțat că aveți avarii la hublouri... Nu puteți ieși, să vedeți? Credem că este necesară o corecție importantă a traiectoriei. Aveți combustibil suficient? Aveți un calculator? Aveți alimente, aer și apă în cantități suficiente? Vă putem ajuta?

Recepționăm pe această frecvență. Luna către *Sunbird Unu*, răspundeți!

Pe *Sunbird* nu clinteste nimeni. Lorimer se luptă cu furtuna interioară. Nu s-au mai întors... Ați sărit temporal... În tăcerea prelungită, izbucnește fărâșul memoriei, pe care se învățase să-l acopere.

- Nu răspunzi?

- Nu fi idiot, replică Dave.

- Dave... O sută patruzeci și nouă de grade reprezintă tocmai diferența dintre Gama din Pești și Spic. Transmisia asta a venit de acolo de unde spun ei că este Pământul.

- Ai dat-o în bară?

- N-am greșit! Înseamnă că este martie.

Dave clipește de parcă l-ar deranja o muscă.

Peste cincisprezece minute, Luna repetă același mesaj, terminând cu: „Răspundeți, vă rog!”

- Nu-i o înregistrare. Bud scoate un chewing-gum și pune staniolul în teancul ordonat dinapola giroscopului. Lorimer se înfioară, privind strălucirea neclară a Spicului. Spicul-plus-Pământ? Neîncrederea îl apasă, îl ametește cu un vârtej de chipuri și glasuri, mirosul șuncii prăjite, scîrțitul balanșoarelui tatălui său, creta pe o tablă curată, picioarele goale ale lui Ginny pe canapeaua înflorată, Jenny și Penny alergînd prea aproape de mașina de tuns iarbă. Fetele ar trebuie să fie mai înalte, acum, Jenny este deja cît maicăsa. Tata trăiește cu Amy în Denver, hotărît să nu moară pînă nu-și vede băiatul acasă. Cînd ajung acasă... O nebunie, Dave avea dreptate; o farsă, o glumă cretină. Limbajul...

Peste cincisprezece minute, vocea feminină sinceră, monotonă, revine și repetă mesajul, accentuîndu-l. Dave este încruntat, dar distant, parcă ascultînd o emisiune sportivă plictisitoare. Lorimer are senzația că bărbatul va închide aparatul pentru a propune o partidă de gîn; ar dori să facă acest gest. Glasul anunță că va trece pe altă frecvență.

Bud schimbă frecvența, mestecînd calm. Acum, vocea se poticnește de cîteva ori. Pare obosită.

Altă așteptare, de o oră. Minteia lui

Lorimer este îndreptată numai asupra punctului strălucitor al Spicului, care-l sfredelește pe dinăuntru. Bud fredonează „Panglici galbene”, apoi amuțește.

- Dave, încearcă iarăși Lorimer, antena noastră este orientată spre Spic. Nu-mi pasă dacă crezi c-am zburat-o, dacă Pământul e acolo va trebui să schimbăm traiectoria. Uite, poate fi o sursă dublă de lumină. Trebuie verificat.

Comandantul tace. Bud nu spune nimic, însă ochii îi pendulează între hublou și panoul de comandă. În colțul panoului este lipit un polaroid al nevastei sale. Patty: o roșcată înaltă, rîzăreată, cu fund ațîțător; uneori, Lorimer o visează. Deși are voce de fetiță. Și așa înaltă... Unii bărbați scunzi aleg femei înalte; lui Lorimer i se pare nedemn. Ginny este cu doi centimetri mai scundă. Fetele lor vor fi mai înalte. Și Ginny insistă să rămînă însărcinată înainte de plecarea lui. Poate, poate un băiat, un fiu... *oprește-te!* Gîndește-te la altceva. Bud... O iubește Bud pe Patty? Cine știe? El o iubește pe Ginny. La o sută douăzeci de milioane de kilometri...

- Judy? Este centrala Luna, sau altcineva. Nu răspund. Vreți să încercați? Fii atentă la ce ne-am gîndit... Dacă într-adevăr vin din trecut, șocul este puternic. Își dau seama că nu-și vor mai revedea lumea. Myda spune că bărbații ăștia au avut copii și femei cu care stăteau; le vor simți teribil lipsa. Interesant pentru noi, dar îngrozitor pentru ei. Poate sînt prea șocați să poată răspunde. Poate sînt speriați, ori ne cred extrateresți, sau chiar halucinați. Înțelegi?

Peste cinci secunde, fata răspunde:

-- Mda, Margo, ne-am gîndit și noi la asta. A-ă-ă, *Sunbird*? Maiorul Davis de pe *Sunbird*? Aici Judy Paris în nava *Gloria*; sîntem la un milion de kilometri de voi, vă vedem pe ecran. Pare tînără și emoționată. Centrala Luna a încercat să vă contacteze; credem că aveți probleme și dorim să vă ajutăm. Nu vă alarmați; sîntem oameni, ai domă vouă. Aprecieri că dacă doriți să ajungeți pe Pământ, ați deviat de pe traiectorie. Aveți necazuri? Vă putem ajuta? Dacă nu funcționează emițătorul, poate sem-

nalizați cu ceva. Cunoașteți Morse? În curînd ieșiți de pe ecran, de aceea ne facem griji. Vă rog, răspundeți dacă puteți; *Sunbird* răspunde!

Dave stă nemișcat. Bud îl privește, se uită apoi de la hublou la difuzor. Lorimer a epuizat surpriza; dorește numai să răspundă glasurilor. Poate să emită un semnal dacă heterodinează fascicolul sondei. Dar cum vor reacționa cei doi?

Vocea fetei se aude din nou, hotărîtă:

– Margo, nu răspund. Să fie morți? Eu cred că sînt extraterestri.

Oare nu sîntem? se-ntreabă Lorimer. Din stația *Luna* se aude alt glas, mai vîrstnic.

– Judy, aici Myda, ne-am gîndit la altceva. Oamenii aceia aveau un regulament disciplinar rigid. Îți amintești din istorie, ordine și comandanți... Ai remarcat faptul că maiorul Davis repeta faptul că e comandant. Asta este o relație dominare-supunere; unul dintre ei ordona, iar ceilalți executau ce li se spunea; nu cunoaștem motivul. Poate le era frică. Vreau să subliniez că dacă acest Davis este șocat sau panicat, ceilalți nu pot răspunde, pînă nu le permite el.

Isuse Hristoase! își spune Lorimer. Doamne Isuse Hristoase! Este reacția de uluire a tatălui său. Dave și Bud nu se clintesc.

– Ce straniu, rostește vocea lui Judy. Dar ei nu știu că se găsesc pe o traiectorie greșită? Adică, comandantul e-n stare să-i facă să iasă din sistemul solar... Nu-i așa?

S-a mai întîmplat, se gîndește Lorimer; s-a mai întîmplat. Trebuie să-i opresc. Trebuie să acționez acum, înainte de-a părăsi ecranele lor. Prin mînte îi aleargă imagini ale sale învingîndu-i pe Dave și Bud. Să-ncerc mai întîi să-i conving...

Cînd deschide gura, îl vede pe Bud foindu-se și, cu o uriașă mulțumire, îl aude:

– Dave, ce-ai zice să aruncăm un ochi? N-are ce strica...

Capul maiorului se întoarce cu un grad sau două.

– Sau să ies și să mă uit, cum zicea gagică? Tonul lui Bud este domol.

După un minut lung, Dave vorbește

neutru:

– Bine... Schimbăm poziția. Mișcă încet brațul; introduce metodic valorile pentru vectorul ce va aduce Spicul în dreptul hubloului funcțional.

De ce n-am putut eu face asta, se întreabă Lorimer pentru a mia oară, verificînd datele. Nu-și răspunde... Și, pentru a mia oară, simte complexul acela inexplicabil față de ei. Cei autentici, alfa... Legăturile lor... Teama încercată în fața giurilor fotbaliștilor din echipa școlii...

– Asta-i tot, Dave, dacă n-are nimic.

Dave pune siguranța de pornire și declanșează calculatorul. Carcasa vibrează. Totul se rotește în cabină, în timp ce punctul luminos al Spicului dispare, reapărînd pe hubloul prova. Cînd în sfîrșit se vede dincolo de geam, Lorimer zărește limpede însoțitorul său. Lumina dublă a rămas; un lucru splendid. Îi face loc lui Bud înaintea telescopului.

– Cea din stînga...

– Acolo e, așa-i, încuviințează Bud. Uită-te, Dave!

Pune ocularul în mîna comandantului. Dave îl ridică încet și privește. Lorimer îi ascultă răsuflarea. Brusc, maiorul apucă microfonul.

– Houston! strigă el răgușit. *Sunbird* către Houston, *Sunbird* către Houston! Răspunde, Houston!

Difuzorul pîrîie.

– Au pornit motoarele... stai, emit!

Apoi tăcere.

Nimeni nu vorbește în cabină. Lorimer privește cele două luminițe din hublou, realități imposibile care se deplasează lent. Reflecția feței lui Bud e ațintită în jos, fără umbră de zîmbet. Barba lui Dave se mișcă în tăcere; rugîndu-se, își dă seama Lorimer. Din tot echipajul, maiorul este singurul credincios. Binecuvîntează scurt și demn prînzurile duminicale. Lorimer simte o milă uriașă; Dave este atît de atașat familiei, celor patru băieți ai săi, gîndindu-se permanent la educația lor, cum îi lua la vînațoare... la pescuit... în excursii... Și Doris, soția lui, vioale și drăgălașă, însoțindu-i în drumeții, gătind și ajutînd comunitatea... Cînd Ginny era bolnavă, le ducea pe Penny

și Jenny la școală. Oameni buni, coloana vertebrală... Visez, se gîndește; peste un minut, voi auzi glasul lui Packard, antena este orientată. S-au scurs șase minute. Tot coșmarul va lua sfîrșit. *Înainte de anul două mii...* oprește-te, limbajul s-ar fi modificat. Gîndește-te la Doris... Are o strălucire, hrînindu-și cei cinci bărbați; femeile care au feciori sînt diferite. Dar Ginny, nevasta lui iubită, nevasta lui, fetele lui... acum bunice? Moarte și transformate în țărînă? *Termină!* Dave continuă să se roage... Cine poate ști la ce se gîndesc? Plînsul lui Dave... Douăsprezece minute, totul e-n regulă. Al doilea indicator a înțepenit, ba nu, se mișcă. Treisprezece. Este un vis, o nebunie. Treisprezece și... paisprezece. Difuzorul hîrîie și pocnește. Acum cincisprezece. Un vis... Sau ne lasă în pace femeile acelea? Șaisprezece...

La douăzeci, mîna lui Dave se mișcă, apoi se oprește. Secundele trec o dată cu spațiul. Aproape treizeci de minute.

- Cître maiorul Davis, la bordul lui Sunbird. Este femeia mai vîrstnică, o voce blîndă: Aici centrala Luna. Reprezentăm centrul de control și comunicații pentru zboruri cosmice. Cu părere de rău, vă anunțăm că la Houston nu mai există centrul spațial. Houston însuși a fost abandonat acum vreo două sute de ani, cînd centrul s-a mutat la White Sands.

O lumină rece, colburie înconjură mîntea lui Lorimer, izolînd-o. Va rămîne așa multă vreme.

Femeia explică iarăși, oferind ajutor, interesîndu-se dacă n-au răniți. Un discurs frumos, demn. Dave continuă să rămînă imobil, privind Pămîntul. Bud îi pune microfonul în mînă:

- Vorbește-le, Dave.

Comandantul îl privește, respiră adînc.

- *Sunbird* către controlul Luna. (Centrala Luna, îl corectează mintal Lorimer.) De acord. Ă-ă-ă, nu avem nici un fel de probleme. De acord cu modificarea traiectoriei; am început s-o recalculăm. Apreciem ajutorul unui calculator. Sugerăm să ne transmitemi coordonatele pentru identificarea poziției. Ă-ă-ă, vom reduce emisiile, pînă verificăm acumulatorii. *Sunbird*, terminat.

Așa a început.

Conștiința îi revine lui Lorimer, plutind prin *Gloria*, aproape un an, sau trei sute de ani, mai tîrziu; privind și fiind privit. Se simte încă mulțumit; răul ascuns n-a irupt la suprafață. Dar este atîta liniște... I se pare că n-a mai auzit glasuri de mult timp. Oare, de mult timp? Poate că drogul acționează asupra timpului biologic, poate a trecut numai un minut, sau două.

- Îmi aminteam, îi spune Conniei, dorind ca ea să vorbească.

- Ai multe amintiri, încuviințează femeia. Oh, iartă-mă... n-ar fi trebuit s-o spun. Îl privește cu simpatie.

- Nu contează. Acum i se pare un vis, lumea lui pierdută, iar aceasta nouă, abia începe să i se deslușească. Pesemne vă părem niște animale ciudate.

- Încercăm să vă înțelegem. Este istorie, înveți evenimentele, dar nu știi cum erau oamenii, cum era viața pentru ei... Sperăm că ne veți spune.

Drogul, gîndește Lorimer, asta încearcă. Să le spună... cum s-o facă? Un dinozaur ar fi putut povesti cum a fost? Prin minte îi trece un montaj de imagini, dominat de parcare din nordul sediului operativ și telefonul lui Ginny din bucătărie, galben cu vinișoare verzi... Femei și liane...

Îi atrage atenția un hohot de rîs. Răzbește din cabina de "gimnastică". Probabil Bud și femeile se joacă cu mingea. Este într-adevăr o idee: menținerea tonusului muscular prin exerciții fizice ușoare. De aceea sînt așa bine făcuți. Încăperea este alcătuită precum o colivie de veverițe, iar cînd mergi, sau urci pe pereți, ea se rotește, învîrtind un cuplaj ce pune în mișcare, printre altele, tamburul dormitorului... Un adevărat Woolagong. De obicei, Bud și Dave aleargă împreună în jurul sferei, aidoma unor maimuțe albe și uriașe. Lorimer preferă ritmul mai lent al femeilor; de altfel, ciclul de aici i se potrivește perfect. Aleargă fie alături de Connie, care nu-i prea vorbăreată, fie cu una dintre Judy, care sînt.

Totuși este tăcere. Neliniștit, privește prin cilindrul mare al cabinei și-i vede pe Dave și Lady Blue la hubloul prova. Înapoia lor stă Judy Dakar, surprinzător

de tăcută. Pesemne admiră Pământul; de câteva săptămîni este un disc în creștere. Barba lui Dave se mișcă; se roagă din nou. Obișnuiește s-o facă, lipsit de ostentație, cu sinceritate, încît Lorimer, ateu convins, nu poate să nu-l admire.

Bineînțeles, cele două Judy l-au întreat pe Dave ce anume murmură. Cînd acesta a priceput că ele nu cunoșteau semnificația rugăciunii și nu văzuseră niciodată o Biblie, a urmat o tăcere adîncă.

- Deci, v-ați pierdut credința, a rostit el în cele din urmă.

- Credem, protestase Judy Paris.

- Pot întreba în ce anume?

- În noi, bineînțeles, replicase fata.

- Tînără fată, dacă ai fi odrasia mea, ți-aș învineți popoul, spusese Dave, fără să glumească. Subiectul nu mai fusese abordat.

Totuși, apreciază Lorimer, se comportase perfect după acel prim șoc. Un Dumnezeu personal, un tată arhetipal, bărbații au nevoie de așa ceva... Dave își trăgea puterea din credință, iar noi ne sprijinim pe el. Poate că liderii trebuie să fie credincioși. Maiorul era mărșă: prietenos, ferm, examinînd răbdător alternativele, hotărînd asupra inevitabilelor discrepanțe din traiectorie într-un mod pe care Lorimer nu-l putea face. Al dracu'...

Memoria îl absoarbe iarăși: se găsește din nou în Sunbird, cu ochii înroșiți, ascultînd flecăreala femeilor și replicile laconice ale lui Dave. Doamne, cum le mergea gura... Însă calculatorul lor verifică. Lorimer trebuie să aibă în vedere o încăpăținare a lui Dave, împotrivirea de-a comunica exact consumul și rezervele de combustibil. Păstrează secrete amănuntele acestea.

Fără să le fie însă de folos; în scurtă vreme, intră în încurcătură. Pământul va trece prea departe de ei, n-au accelerația necesară pentru a i se alătura pe orbită. Există o soluție: să oprească motoarele, încît Pământul să-i ajungă el din urmă, dar asta înseamnă exact un an și nu mai au aer, apă și alimente pentru atîta vreme. În mintea lui Lorimer apare întrebarea dacă rezervele ar fi suficiente unui singur om. O respinge; este problema lui Dave.

Soluția finală: peste trei luni, Venus se va apropia de traiectoria lor și vor putea cîștiga viteză. Se apucă să calculeze.

Între timp, Pământul și *Gloria* se îndepărtează de ei, apropiindu-se de Soare. Cu toată interferența solară, izbutesc să recepționeze transmisiile, dar le pierd după scurtă vreme. Acum cunosc echipajul celeilalte nave: bărbatul este Andy Kay, femeia mai vîrstnică, Lady Blue Parks; se pare că ei sînt navigatorii. Apoi Connie Morelos și cele două gemene, Judy Paris și Judy Dakar, care se ocupă de transmisiuni. Glasurile din *Luna* sînt tot femei: Margo și Azella. Le aud conversînd cu *Escondita*, aflată acum departe, dincolo de Soare. Dave insistă să se înregistreze toate recepțiile. Sînt mesajele între *Luna* și *Gloria*, amestecate cu o mulțime de comunicări personale. Pe măsură ce referirile la vaci, pui și alte lucruri asemănătoare se înmulțesc, Dave renunță la ideea unui posibil cod. În total, Bûd numără cinci glasuri bărbătești.

- Ce chestie, face el. Cînd am plecat, nu le băgau în treburi de-astea. Se vede că acum spațiul a devenit sigur. Lasă-le și pe fetițe să le tremure fundulețele. Chicotește. Cînd o să punem jucăria asta jos, s-a terminat cu stelele pentru bătrînu' Bud, da, dom'le. O plajă și 'j de mii de fripturi, berici și chestii drăguțe. Ehe, sîntem istoria în carne și oase, putem cere gratuități.

Chipul maiorului capătă o expresie care denotă că s-a atins un subiect neplăcut. Spre iritarea lui Lorimer, Dave interzice discuțiile legate de ceea ce-i așteaptă pe Pământ. Transmisiile sînt strict limitate la problemă; cînd Lorimer îi atrage atenția asupra ciudăteniei limbajului nemodificat, comandantul rostește răspicat: „Mai tîrziu!“. Lorimer fierbe; nu concepe un avans de trei sute de ani în viitor fără a fi capabil să afle ceva.

Din convorbirile femeilor au desprins cîteva date. După misiunea lor au urmat alte zece misiuni *Sunbird*, și numai una a eșuat. Iar *Gloria* și nava ei soră au ca scop un zbor de durată în jurul planetelor interioare Pământului.

- Totdeauna mergem cîte două,

spune Judy. Deși planetele alea nu sînt bune, merită totuși să fie văzute.

– Pentru Dumnezeu, Dave, întrebă-le cîte planete au fost explorate? pledează Lorimer.

– Mai tîrziu.

După vreo cinci prînzuri, Luna intervine.

– *Sunbird*, Pămîntul alcătuiește o istorie pentru voi, rostește glasul lui Margo. Știam că nu doriți să vă lrosiți energia întrebînd, așa că ne-am gîndit să vă transmitem cîteva lucruri. Rîde: E mai greu decît ne-am așteptat; nimeni de-aici nu s-a ocupat de istorie.

În sinea lui, Lorimer îi aprobă; ce i-ar fi putut spune el unui om din anul 1690 care ar fi dorit să afle ce s-a petrecut cu Cromwell – oare atunci a trăit Cromwell? – și care n-a auzit niciodată de electricitate, atomi sau SUA.

– Să vedem, probabil cel mai important lucru este reducerea numărului de locuitori ai Pămîntului; sîntem cu puțin peste două milioane. La scurt timp după epoca voastră a avut loc o epidemie mondială. Nu ucidea oamenii, dar le-a redus numărul. În cea mai mare parte a lumii nu mai erau copii. A-ă-ă, sterilitate. Cel mai puțin afectată a fost țara denumită Australia. Bud ridică un deget.

Nici în nordul Canadei n-a fost foarte rău. Supraviețuitorii s-au adunat în sudul statelor americane, unde puteau cultiva cereale și existau cele mai bune fabrici și mijloace de transport. În restul lumii nu mai locuiește nimeni, însă uneori facem excursii în zonele acelea. A-ă-ă, avem cinci activități importante; parcă le numeați „industrii”, nu? Alimentație, asta înseamnă agricultură și pescuit. Telecomunicații, transport și spațiu cosmic, adică noi. Plus fabricile necesare. Cred că trăim mult mai simplu decît voi. Vă întîlnim urmele la tot pasul și sîntem recunoscători. Ah, o să vă intereseze să aflați că folosim zepeline, așa cum făceați și voi; avem șase. Iar a cincea activitate o reprezintă creșterea și educarea copiilor. A nou născuților. E destul de clar? Am folosit un manual elementar pe care-l aveam pe aici.

Bărbații încremeniseră; Lorimer ține o cutie cu carne tocată, care s-a răcit. Bud începe să mestece, apoi se

îneacă:

– Două milioane de oameni și posibilitate de explorări spațiale? Tușește. Incredibil!

Dave privește gînditor difuzorul.

– Sînt multe pe care nu ni le-au spus...

– O să-i întreb, face Bud. Bine?

– Bine, încuviințează comandantul.

– Mulțumim pentru istorie, Luna, rostește Bud. Multe mulțumiri. Totuși, nu putem înțelege cum mențineți un program spațial cu numai două milioane de oameni. Ne puteți oferi niște amănunte?

Între timp, Lorimer caută să-și stăpînească tremurul degetelor. De la opt miliarde la două milioane... Europa, Asia, Africa, America de Sud, America însași... dispărute... Nu mai erau copii. Sterilitate mondială, provocată de ce anume? Ciurma bubonică, foamea din Asia... acelea fuseseră decimări. Aici fusese însă ceva mult mai teribil. Ba nu, aidoma restului: mai presus de înțelegere. O lume pustie, acoperită de gunoale.

– *Sunbird*? spune Margo. Da, trebuia să mă fi gîndit că sînteți curioși. Avem doar patru nave și se mai construiește încă una. Pe cele două de aici le cunoașteți. Celelalte sînt *Indira* și *Pech*, aflate acum în jurul lui Marte. Poate că domul de pe Marte datează din epoca voastră... Deși aveți stații-satelit, nu? Și, bineînțeles, domul de pe Lună... mi-am amintit acum, exista pe vremea epidemiei. Au încercat să întemeieze colonii, să... î-i-î, să procreeze copii, dar epidemia a răzbătut și acolo. S-au luptat din greu... Vă datorăm multe vouă, bărbaților. În istorie scrie totul, cum ați inițiat un program de viață și educație, pentru evitarea regresului... A fost o realizare uriașă. Ah... și inscripția comemorativă de-aici conține unul dintre numele voastre. Lorimer... Ne place să mergem în tot felul de locuri, să călătorim... Una dintre devizele noastre spune că oamenii sînt niște hoinari.

– Auziți ce aud și eu? întrebă Bud, clipind comic.

Dave continuă să fixeze difuzorul.

– Nici un cuvînt despre formele de guvernare, vorbește el încet. Nici un cuvînt despre condițiile economice.

Discuțăm cu o ceată de maimuțoi.

- Să-i întreb?

- Stai un pic... În regulă, care-le nume le șefului statului și conducătorul programului spațial. Și... nul atît.

- Șeful statului? repetă Margo. Adică regine și regi? Stați puțin, v-o dau pe Myda. O să vorbească ea despre Pămînt.

- *Sunbird*? se aude glasul femeii vîrstnice. Da, știm că aveți activități foarte complexe... guvernele voastre... Cu așa puțini oameni, nu mai avem deloc tipul acesta de structură formală. Participanții la activități diferite se reunesc periodic, iar telecomunicațiile noastre sînt bune, de aceea toți sînt informați. În fiecare activitate ești răspunzător pentru ceea ce faci. Știți, ne schimbăm prin rotație. De cele mai multe ori, din cinci în cinci ani; Margo, de pildă, a lucrat pe zeppeline, iar eu am trecut prin cîteva fabrici și ferme și, desigur... î-î-î... educația este generală. Cred că asta-i una din marile diferențe față de voi. Bineînțeles, lucrează toată lumea. Iar acum lucrurile sînt mult mai stabile. Modificările sînt foarte lente. V-am răspuns satisfăcător? Desigur, puteți întreba oricînd Registratura; acolo se ține evidența tuturor. Dar nu putem... ă-ă-ă... să vă ducem la șeful nostru, dacă asta doreați. Rîde cu veselie; E o glumă de-a noastră. Trebuie să vă spun, reia cu seriozitate femela, că ne bucură că vă putem înțelege așa bine. Facem eforturi mari să nu distrugem limbajul, ar fi tragic să pierdem legătura cu trecutul.

Dave ia microfonul.

- Îți mulțumim, *Luna*. Ne-ai comunicat multe lucruri interesante. *Sunbird* terminat.

- Cîte din astea sînt adevărate, doctore? Bud își scarpină creștetul cîrlionțat. Ne citesc o povestire științifico-fantastică de-a ta?

- Povestea adevărată vine mai tîrziu, spune Dave. Problema noastră e să ajungem acolo.

- Asta-i ceva care nu stă prea bine.

Spre sfîrșitul zilei, situația arată și mai rău. Nu este bună nici una dintre traiectoriile lui Venus. Lorimer verifică pe calculator: același rezultat.

- Cred că nu merge, Dave, rostește

el în cele din urmă. Parametrii sînt prea strînși. Mi-e că ne-am ars...

Comandantul își freacă gînditor pumnul. Apoi încuviințează din cap.

- Bine. O să căutăm soluția optimă împreună cu Pămîntul.

- Spune-le să ne salute, dacă trecem pe lingă, rinjește Bud.

Stau tăcuți, contemplînd viitorul: o moarte lentă în spațiul cosmic, peste vreo optsprezece luni. Lorimer se întreabă dacă poate pune cealaltă întrebare, cea neplăcută... Bănuiește de pe acum răspunsul lui Dave. Oare va avea curajul și tăria s-o facă?

- Alo, *Sunbird*, intervine glasul de pe *Gloria*. Ascultați la ce ne-am gîndit. Credem că dacă folosiți tot combustibilul, vă puteți apropia mult de orbita noastră și v-am putea agăța de acolo. În felul ăsta, folosiți forța de atracție a Soarelui. Noi putem manevra oricum, dar n-avem accelerațiile voastre. Aveți costume și propulsoare, nu? Adică, puteți parcurge cîteva kilometri prin spațiu?

Cei trei bărbați se privesc; Lorimer ghicește că n-a fost singurul care speculase ideea.

- E bine, *Gloria*, rostește Dave. Să vedem ce spune *Luna*.

- De ce? întrebă Judy. E treaba noastră, nu periclităm nava. N-o să mai vedem Venusul; cui îi pasă? Avem suficiente alimente și apă, și putem rezista și la un aer mai îmbîcsit.

- Au dreptate gagicile, zice Bud. Așteaptă în tăcere.

- Ne-am gîndit și noi la asta, Judy, apare vodea din *Luna*. Nu sîntem sigure că înțelegeți riscurile. ă-ă-ă... scuză-mă, *Sunbird*. Judy, dacă reușiți să-i luați, va trebui să petreceți aproape un an în navă cu trei bărbați *dintr-o cultură foarte diferită*. Myda spune să vă amintiți de istorie; este riscant, orice ar zice Connie. *Sunbird*, scuză-mă dacă am fost dură. Terminat.

Bud zîmbește larg, aidoma celorlalți.

- Vin trogloditii, chicotește el. Fac pe ei de groază.

- Margo, sînt tot oameni, protestează Judy. Nu numai Connie, dar și noi sîntem de acord. Andy și lady Blue spun că ar fi foarte interesant. Dacă reușește, bineînțeles. Nu-i putem lăsa

fără să-necercăm.

– Așa este, replică *Luna*. Totuși, mai există o problemă. Ei pot aduce maladii. *Sunbird*, știu că ați fost izolați vreme de paisprezece luni, dar Murti spune că, pe timpul vostru, oamenii erau imuni la microorganismele care nu mai există acum. De asemenea, unele din cele existente v-ar putea dăuna. Vă puteți îmbolnăvi cu toții, și pierdem nava.

– Ne-am gândit la asta, Margo, intervine Judy. Dar, uite, ce-i: dacă vreodată se va lua contact cu ei, cineva tot trebuie s-o facă, nu? Deci situația noastră este ideală. Până ajungem jos, veți ști... Și te-nțreb: cum am putea oare să ne îmbolnăvim, toți, atât de repede, încât să nu ne putem plasa pe o orbită stabilă, de unde să ne puteți recupera?

Așteaptă.

– Hei, dar ce-i cu epidemia aia? Bud își netezește preocupat părul. Nu m-ar amuza să mă cazeze într-un spital.

– Preferi să stai aici? întrebă Dave.

– Prostii, se aude un alt glas din *Luna*. *Sunbird*, sînt Murti, responsabil cu sănătatea. Cred că singurul pericol ar putea fi o reacție meningeală, consecință a epidemiei. Doctorul Lorimer are vreo sugestie?

– Vă dau imediat legătura, spune maiorul. Totuși, mai înainte doresc să vă informez că la data lansării misiunii noastre procentul de violul făcute de cadrele spațiale ale Statelor Unite era de zero virgulă zero. Garantez comportarea echipajului meu, dacă puteți garanta pentru al vostru. Acum va vorbi doctorul Lorimer.

Desigur, Lorimer nu le poate spune nimic util. Discută despre vaccinul poliomeletic, care din fericire utilizează viruși morți, și despre numeroase boli de copii, acum inexistente. Nici un cuvînt despre epidemie.

– *Luna*, o să-necercăm, declară Judy. Nu putem sta cu brațele încrucișate. Să calculăm traiectoria, pînă nu se îndepărtează și mai mult.

Din momentul acesta pe *Sunbird* nu mai există odihnă; se programează și re-verifică programele pentru diferite traiectorii. Într-adevăr, viteza *Gloriei* este scăzută, deși nava e capabilă de manevre. *Sunbird* va trebuie să parcurgă cea mai mare parte a distanței

pînă la punctul de joncțiune oprind deplasarea actuală.

Atmosfera se destinde o singură dată, atunci cînd *Luna* chemă *Gloria* și-o anunță pe Connie ca pe toată durata șederii bărbaților la bordul navei, femeile din echipaj să poarte îmbrăcămintea clasică.

– Nu costumele de zbor, Connie, sînt prea strîmte. Este femeia mai vîrstnică, Myda. Bud chicotește. Eventual, salopetele, continuă Myda. Iar cînd bărbații se dezechipează, Andy va fi singurul care să-i ajute. Fetele să se țină deoparte. La fel pentru somn și nevoile fiziologice. Connie, este important să supraveghezi tot timpul respectarea acestor reguli. Există multe tabuuri foarte complicate. Prin bliper vă transmitem o listă de instrucțiuni; vă funcționează receptorul?

– Da, le-am folosit pentru lucrarea lui France, cu găurile negre.

– Perfect. Spune-i lui Judy să fie pregătită. Acum ascultă-mă cu atenție, Connie. Andy să citească lista. Repet, să citească *cu atenție* fiecare cuvînt. Ai înțeles?

– Bine, ce naiba! răspunde Connie. Am înțeles, Myda.

– Cred c-am pierdut distracția, băieți, se plînge Bud. Bunicuța Myda ne pregătește terenul.

Rîde chiar și Dave. Mai tîrziu, cînd prin difuzor răzbate țiuitul modulat ce conține un întreg mesaj, se încruntă din nou.

– Astea erau lucrurile interesante...

Sînt introduse ultimele corecții, și *Luna* confirmă calculele.

– L-am rulat, Dave, raportează Lorimer. E strîns, dar există cel puțin două opțiuni viabile. Asta dacă duzele principale sînt perfect funcționabile...

– Le verificăm acum.

Este istovitor; au găsit o îndoitură la deflectorul unui lagăr al motorului babord și au transpirat patru ore încercînd s-o îndrepte. Lorimer vede spațiul abia pentru a treia oară, însă este prea obosit ca să-i pese.

– Mai mult nu putem, îi oprește în cele din urmă comandantul. Va trebui să compensăm psihic.

– O să reușești, Dave, spune Bud. Hei, amintiți-mi să schimb stațiile din

costume.

Pe plan psihic... Lorimer revine în realitate, ghemuit în cabina mare și aglomerată de pe *Gloria*, privind-o pe Connie. Au trecut ore de când visează?

— Vreo două minute, zîmbește femeia.

— Îmi aminteam momentul întâlnirii...

— Ah, da. N-o să-l uităm niciodată.

Nici eu... Îl derulează din nou prin minte. Nesfîrșitele ore urmînd primei accelerații ce o zgîlțise atît de puternic pe *Sunbird*, încît fuseseră nevoiți să înghită pilule contra greții... Vocea lui Judy citindu-le distanțele:

— Grozav, patru sute de mii... Nemaipomenit, *Sunbird* ești aproape de trei, e sigur c-o să întri sub o sută... Dave izbătise, ca întotdeauna.

Sonda lui Lorimer este zadarnic; abia după ce se vor stabili suficient pentru jetul final, va putea zări punctul cel luminos apărînd pe ecran. Îndreptîndu-se, dătător de speranțe, spre punctul teoretic de joncțiune.

— Acum e totul sau nimic.

Accelerarea finală transformă înaintea într-un vârtej teribil, cu stele rotindu-se înapoia hubloului. Pilulele nu sînt de nici un ajutor și alimentarea duzelor stabilizatoare se defectează. Vomează cu toții, înainte de-a reuși pomparea manuală a combustibilului și încetinirea deplasării.

— Gata, *Gloria*. Vino să ne iei. Aprinde luminile, Bud. Ne punem costumele.

Luptîndu-se cu greața, se îmbracă, cu gesturi intrate în rutină, în cabina strîmtă. Brusc, se aude glasul lui Judy:

— Te vedem, *Sunbird*! Îți vedem luminile! Ne puteți zări?

— Nu-i timp, spune Dave. Bud, pe jumătate echipat, arată spre hublou.

— Uite! Uitați-vă acolo!

Lorimer se holbează și, înainte de-a voma, i se pare că vede o lumină palidă printre stelele rotitoare.

— Îți mulțumim, Tatăl Nostru, rostește în șoaptă comandantul. Gata, doctore, dă-i drumu. Împachetarea!

Strădanile de-a ieși împreună cu modulele de propulsie și niște corzi îi împiedică să gîndească la altceva. Abia după ce plutesc, legați laolaltă și propulsați de jetul lui Dave, Lorimer

poate privi.

Soarele dispăre în stînga. La cîtiva metri dedesubt, *Sunbird* se rostogolește gol, pîrînd absurd de mic. În fața lor, infinit de departe, există un punctuleț, prea galben și neclar pentru a fi o stea. Se înfioară: este *Gloria*, pe tangenta de joncțiune.

— Ți dați drumul, ? răsună Judy în căști. Nu vrem să mai frînăm și să consumăm combustibil. Pentru joncțiune, apuciem viteza de cincizeci de kilometri pe oră.

— În regulă. Dă-mi propulsorul tău, doctore.

— La revedere, *Sunbird*, adaugă Bud. Dă-i drumu', Dave.

Legat de cei doi bărbați masivi, Lorimer stă confortabil, ca un copilăș, tras peste abis. Are toată încrederea în maior, consideră că niciodată nu poate da greș, pierzîndu-se în spațiu. Oare Dave îl disprețuiește? se întrebă Lorimer; tăcerea aceea reprezintă, parțial, disprețul pentru cei ce pot utiliza numai simboluri, cei care nu stăpînesc materia?... Încearcă să-și înfrîneze spasmele stomacului.

Drumul este lung și întunecos. *Sunbird* se transformă într-o lumină ștearsă, accelerînd treptat pe traiectoria spirală ce va lua sfîrșit în Soare, laolaltă cu prețioasele lor înregistrări, vechi acum de trei sute de ani... Împreună cu pachetul de fotografii și scrisori pe care Lorimer l-a pus de două ori în buzunar, dar l-a lăsat de fiecare dată. Din cînd în cînd, se zărește *Gloria*, crescînd de la pîlpîire la un vîlmășag de semiluni luminoase.

— Hopa, ia uite, rostește Bud. Nu-i de mirare că nu pot accelera, chestia asta-i un cargou. S-ar face bucăți...

— Este o navă. Coarda e strînsă, doctore?

În căști răsună vocea lui Judy:

— Vă zăresc luminile! Mă vedeți? V-a mai rămas combustibil pentru frînare?

— Afirmativ la amîndouă, *Gloria*, răspunde Dave.

În acest moment, Lorimer e răsucit iarăși spre înainte și vede... o va revedea mereu: nava pe fundalul stelelor, iar pe partea ei întunecată luminile ce reprezintă femeile din cosmos, așteptîndu-i. Trei... ba nu, patru; o

lumină înaintează către ei. Dacă e asigurată cu un cordon, trebuie să se găsească la cel puțin un kilometru depărtare.

- Salut, eu sînt Judy Dakar! Glasul sună apropiat. Mamă, ce mari sînteți! Totu-i bine? Aveți suficient oxigen?

- Nici o problemă.

În realitate, aerul este rînced și umed; prea multă adrenalină... Dave pornește iarăși propulsoarele și fata crește brusc, venind către ei: un păianjen argintiu, legat de un fir. Costumul pare cochec și flexibil; strălucește precum oglinda, iar accesoriile sînt destul de puțin voluminoase. Minunile viitorului, Paragraful Unu, se gîndește Lorimer.

- Ați reușit, ați reușit! Legați-vă! Frînează!

- Ar trebui niște cuvinte istorice, murmură Bud. Dacă ne lasă să vorbim.

- Bună, Judy, spune calm Dave. Mulțumim pentru primire.

- Contact! Strigătul ei le sparge urechile. Gata, Andy! Frînează, frînează... duza e-ncolol

Sînt trași cu forță, descriind un arc de parabolă spre navă. Dave folosește ultima încercătură de reacție. Parabola se frînge.

- Nu mai face așa! țipă Judy. Oh, iartă-mă. Se agăță de ei ca o maimuțică; Lorimer îi poate zări ochii, gura excitată. Incredibil. Ai grijă, nu-i întinsă!

- Zi, scumpo, vorbește baritonal Andy. Lorimer se răsucesc și-l vede departe, la capătul cordonului, trăgîndu-i încetîșor. Bud se oferă să ajute, dar este refuzat.

- Doar țineți-vă, rostește o voce de matroană. În mod vădit, Andy nu face pentru prima oară operațiunea. Se apropie, răsucindu-se încet, precum niște pești cosmici. Lorimer constată că nu mai poate distinge luminițele *Sunbirdului*. Cînd este smucit înapoi, *Gloria* s-a transformat într-un roi haotic de proeminențe și spițe dispuse în jurul unui uriaș cilindru central. Zărește fel de fel de echipamente îngrămădite împrejurul navei. Nu seamănă cu romanele științifico-fantastice.

Andy încolăcește cordonul. Lîngă el plutește o altă siluetă. Pe măsură ce se

apropie, Lorimer își dă seama că cei doi sînt destul de scunzi.

- Prindeți cablul, le spune Andy. Urmează clipa de modificare a inerției.

- Bun-venit pe *Gloria*, maior Davis, căpitane Geirr și doctore Lorimer. Sînt Lady Blue Parks. Cred că doriți să intrați cît mai repede. Dacă vă puteți cățăra, dați-i drumul, vom trage mai tîrziu echipamentul.

- Mulțumim, doamnă.

Pun o mîna înaintea celeilalte pe cordonul principal. Acesta este rugos și are o aderență perfectă. Judy îi privește din lateral, zîmbind larg în vreme ce înfășoară cordonul. La ecluza de intrare în navă îi așteaptă o siluetă mai înaltă.

- Salut, eu sînt Connie. Cred că putem intra cîte doi. Vreți să veniți cu mine, maior Davis?

Parc-ar fi un accident de avion, se gîndește Lorimer, pe cînd Dave o urmează pe femeie. Sînt dirijați de niște fetițe extrem de politicoase.

- Bordel cosmic, rînjește Bud. Ce zici de asta? Are chipul scaldat în sudoare. Lorimer îi face semn să intre; echipamentul lui este mai puțin greu.

Bud intră împreună cu Andy. Lady Blue așteaptă lîngă Lorimer, iar Judy asigură cordonul lîngă bordaj. Nu pare a avea tălpi magnetice; poate că metalele feroase nu se mai utilizează în spațiul cosmic. Judy începe să tragă cordonul principal cu un vinci simplu, manual, iar Lady Blue îl privește cu un ochi critic.

- Am făcut și eu de-astea, îi spune Lorimer. Bărbatul distinge trăsături turțite și ochi negri, strălucitori. Are impresia că este jumătate negresă.

- Trebuie să aranjez antena de la pupa. Judy plutește spre ei.

- Mai tîrziu, rostește Lady Blue. Amîndouă zîmbesc către Lorimer. Apoi chepengul se deschide și bărbatul intră o dată cu Lady Blue. Ecluza se închide; se aude șuieratul aerului, iar costumul lui Lorimer se desumflă.

- Să te ajut? Și-a deschis casca, iar vocea este sonoră și vie. Lorimer apucă precaut încuietorile cu mânușile sale greoaie și ea-îi desface casca. Prima răsufare îl surprinde, îi trebuie o clipă să recunoască aerul curat. Apoi se deschide chepengul interior și pătrunde

o lumină verzuie. Este condus înauntru. Înnoată printr-un tunel scurt. Din față, de după un colț, se aud glasuri. Se agață de un mîner și se oprește, simțind cum inima i se zgîrcește în piept.

Cînd va da colțul, lumea pe care o știe va fi moartă. Dusă, năruită, pierdută pe vecie o dată cu *Sunbird*. Va pătrunde, irevocabil, în viitor. Un om din trecut, un călător prin timp. În viitor...

2

Se împinge înainte.

Viitorul este un cilindru vast și luminos, a cărui întreagă suprafață interioară e acoperită cu obiecte necunoscute și frunze verzi. Înaintea lui plutește un spectacol straniu: Bud și Dave, fără căști, părînd enormi în costumele albe și cu echipamentele auxiliare. Cîțiva metri mai departe se află două persoane cu capetele neacoperite, în costume lucitoare, și o fată brunetă purtînd o salopetă roz, largă.

Toți îi privesc, pur și simplu cu gurile căscate, în expresii identice de surpriză plăcută. Chipul care trebuie să fie al lui Andy zîmbește larg, aidoma unui copil la grădina zoologică. Lorimer observă că este un băiat neașteptat de tînăr, în ciuda vocii groase; voinic, blond, cu obraji pufosi. Lorimer constată că deabia îndrăznește să privească femeia în roz și nu poate spune dacă este uluitor de frumoasă sau obișnuită. Cea înaltă, cu costumul pe ea, are chipul lucios, banal.

De deasupra se aude un sunet incredibil, pe care izbuteste să-l recunoască în cele din urmă: un cotodăcit. Lady Blue apare lîngă ei.

– Gata, Andy și Connie, terminați cu zgîitul și ajutați-i să-și scoată costumele. Judy, Luna e la fel de curioasă să afle ce s-a întîmplat.

Tabloul revine la viață. După aceea, Lorimer își amintește doar ochii: ochi strălucitori și curioși, măsurîndu-i cizmele, ochi zîmbitori la vederea echipamentului... și, permanent, rîsetul acela sprintar. Andy rămîne să-i ajute la dezechipat, clipind cînd vede garniturile, lucru pe care doctorul îl găsește stînjeneritor. Pare ușor și sprinten în costumul său pe jumătate deschis. Lorimer

se luptă cu ultimele legături, gîndindu-se, un băiat! Un băiat și patru femei pe orbita solară, zburînd spre Marte în navele lor mari și greoaie. Ar trebuie să se simtă umilit? Este doar recunoscător, acceptînd un halat scurt și un flacon cu ceai, pe care cineva – Connie? – i-l întinde.

Judy cea în costum apare cu corzile lor. Bărbații îl urmează pe Andy prin alt coridor, Bud și Dave ținîndu-și poalele halatelor mici. Andy se oprește la un chepeng.

– Sera asta e a voastră, este toaleta voastră. E drept că veți fi înghesuiți, dar aveți o grămadă de soare.

Înauntru este o junglă strălucitoare; peste tot frunze, picături de apă sclipitoare, frunziș fremătînd. Ceva se mișcă brusc – o lăcustă.

– Răsuciți mînerul ăsta, arată Andy două conducte intersectate. Pistonul tasează fecalele, intră într-un compost și de-acolo iese pămîntul. Măzăricea aceea este azot greu – un oxidator excelent. Pompăm CO₂ înauntru și oxigen afară. E un Woolagong adevărat.

Privește critic modul în care Bud încearcă mecanismul.

– Ce-i un Woolagong? întrebă Lorimer zăpăcit.

– Oh, una dintre inventatoarele noastre. Unele invenții de-ale ei sînt stranii. Cînd avem un dispozitiv de-ăsta îi zicem Woolagong. Zîmbește. Puii mînîncă semințele, iar insectele și șopîrlele se hrănesc cu frunze. Cînd o seră intră în zona de întuneric, culegem recolta. Cu atîta lumină, cred că putem crește o capră, nu? Voi nu aveți animale pe navă, așa-i?

– Nu, răspunde Lorimer, nici măcar o iguană.

– Ne-au promis un ponei Shetland, de Crăciun, zice Bud. Surprins, Andy li se alătură rîsetelor.

Lorimer are capul încețoșat; vinovată nu este numai oboseala; anul petrecut în *Sunbird* i-a atrofiat capacitatea de receptare a noului. Folosește Woolagongul, apoi ies toți trei și merg în cabina de comandă a *Gloriei*, unde Dave ține un scurt discurs către Luna și i se răspunde cu grație.

– Acum trebuie să oprim abaterea de la traiectorie, rostește Lady Blue.

Lorimer a observat bine, este o mulătră de vîrstă mijlocie. Connie pare și ea de origine exotică; celelalte sînt tipuri europene.

– Să vă aduc ceva de mîncare, zîmbește cald Connie. După aceea, poate că doriți să vă odihniți. V-am rezervat toate paturile. Vorbește cu un accent identic cu al celorlalte.

Cînd ies din cabină, Lorimer zărește ochii lui Dave și înțelege cum se simte maiorul ca pasager al unei nave străine; fără să dețină comanda, fără să decidă traiectoria, fără să audă comunicațiile cu solul.

Aceasta este ultima observație coerentă a doctorului; alături de gustul minunat al unor mîncăruri ciudate. Este condus prin sala de gimnastică, spre puțul de la dormitorul-tambur. Sînt șase orificii aidoma unor irisuri; trece prin cel indicat și ajunge înaintea unei salte. În perete sînt fixate rafturi și o masă.

– Pentru excreții... Prin iris intră brațul lui Connie, indicînd un fel de saci. Dacă ai vreo problemă, scoate capul și strigă. Apa este aici.

Lorimer plutește pur și simplu către saltea, prea obosit ca să mai răspundă. Spre uimirea sa, plutirea începe în mod curios să se îngreuleze; tăcut, tamburul a pornit să se rotească. Cade recunoscător pe saltea, din ce în ce mai „greu”. Aproape o zecime de g, se gîndește, poate mai mult și continuă să crească. Se prăbușește în cel mai odihnitor somn pe care l-a avut în anul acesta lung și obositor.

Abia a doua zi, află că în cabina de gimnastică au fost Connie și altele două, rotind tamburul oră după oră, fără pauză sau efort, pălăvrăgînd în timpurl mersului.

Cum vorbesc, își spune, revenind în prezent. Zgomotul supărător îi redeșteaptă amintiri, vocile lui Ginny, Jenny și Penny la telefonul din bucătărie, mai înainte glasul mamei, al lui Amy, soră-sa... Interminabile... Despre ce pot oare vorbi, discuta într-una?

– Despre ce? Despre orice, se aude de lîngă el vocea, acum reală, a lui Connie. E normal să împărțim totul.

– Normal... Ca furnicile, se gîndește. Își agită antenele ori de cîte ori se

întîlnesc. Unde-ai fost, ce-ai făcut? Taca-taca. Cum te simți? Ah, așa și așa... la-la-la, taca-taca. Precum un stup. Femeile n-au simțul respectului de sine. Spun orice, nu contează strategia cuvintelor, pericolul întunecat al rostirii „lucurilor” pe nume. Nu se pot abține.

– Furnici, albine... Connie rîde, arătîndu-și dintele spart. Ne vezi, realmente, ca pe niște insecte, așa-i? Pentru că sîntem femei?

– Vorbeam cu glas tare? Iartă-mă... Își alungă visele.

– Nu, n-ai de ce să te scuzi. E trist să auzi despre sora ta, despre fetele tale și despre... despre soția ta. Cred că erau minunate... Ești foarte dirz.

Dar se gîndise numai o clipă la Ginny și la ele... ce bolborosise? Ce efect avea drogul?

– Ce ne faceți? Întrebă alarmat, aproape furios, trezit acum.

– E-n regulă, zău... Îi atinge mîna, caldă și puțin sfioasă. Îl folosim cînd vrem să aflăm ceva. De obicei, este plăcut. E un compus al levenoraminei, un anti-inhibant; nu te înceteșează, ca alcoolul. Ai să vezi, în curînd vom fi acasă. Avem responsabilitatea de-a cunoaște și înțelege, dar voi sînteți închiși înăuntrul vostru. Îl privește blind. Nu te simți rău, nu-i așa? Avem antidotul...

– Nu... Deja, panica i-a dispărut. Explicația femeii pare suficient de rațională. Nu sîntem închiși, rostește, sau încearcă să rostească el. Vorbim... Caută un cuvînt care să acopere logica, restrîngerea masculină. Poate obiectivitate? Vorbim atunci cînd avem ceva de spus... Fără nici o legătură, își amintește de Forrest, un coordonator al misiunii, celebru pentru bancurile lui macabre. Altfel s-ar strica totul, adaugă Lorimer. Ați zburat din sistem... Nu este exact ceea ce dorea să spună, dar o lasă așa.

Brusc, din colțuri opuse ale cabinei răsună vocile lui Dave și Bud, deșteptînd în mintea sa povestirea răului. Nu ne cunosc, se gîndește. Ar trebui să fie atente, să se oprească... Totuși se simte prea senin, dorește să reflecteze asupra noilor înțelesuri ale celor știute, asupra schemei, în sfîrșit întrezărită.

- Mă simt lucid, izbutește să spună.
Vreau să mă gândesc...

Connie pare încântată.

- Denumim asta efect ataraxic. E atât de plăcut...

Ataraxia, calmul filozofic... Da. Însă în adâncuri se ascund monștri, gîndește, sau chiar rostește el. Partea întunecată... Partea întunecată a lui Orren Lorimer, un ego fierbinte, neclar și complex, așteptînd strunit din scurt. Sînt atât de vulnerabile... Nu știu ce le putem face... Un vîlmășag de imagini: Judy răstignită în cabina de gimnastică, fără salopeta roz, deschisă lui. Imagini rapide cu ei trei preluînd controlul navei, legînd femeile, neajutorate, zbătîndu-se, violente. Echipaajul... ocupă stația-satelit, pornește cu o navetă spre Pămînt. Ostateci... Să facă orice, nici o apărare, indiferent... Bud a spus asta? Dar Bud nu știe, își amintește el. Dave bănuiește că se ascunde ceva, însă crede că-i vorba de socialism sau de ceva păcătos. Cînd vor afla...

Cum a descoperit el? Plus și simplu ascultînd, toate lunile astea. Le ascultă pîlăvrăgele mai mult decît ceilalți, „fraternizînd” cum spune Dave... Desigur, la început ascultau cu toții. Ascultau, priveau și reacționau neajutorati înaintea trupurilor de femei, curbele moi, atât de aproape sub veșmintele subțiri, amăgitoare, gurile și ochii magnetici, mirosul lor, atingerea electrizantă. Urmărindu-le cum se ating între ele, cum îl ating pe Andy, rîzînd, dispărînd în cabina lor comună, tăcuți. *Ce se întîmplă? Pot? Nevoia... am nevoie...*

Puterea lor, resentimentul feroce... Bud murmura și mîriia fără de înțeles, în ciuda avertizărilor maiorului. Continua să-l șicaneze pe Andy, pînă cînd Dave interzisese orice aluzie. Însuși Dave era vizibil încordat și citea mult din Biblia sa. Lorimer își descoperi propriul trup, luîndu-se după femei precum un ogar asmuțit, sperînd, pentru numele lui Cristos, că în cușete nu existau microfoane.

Tot ce aflaseră fusese că instrucțiunile Mydei trebuie să fi fost extreme. Implacabil, atmosfera era anti-septică, iar discreția impenetrabilă. Andy ignora politicos orice iscodire. Nici

un cuvînt sau faptă nu le dezvăluise ce se petrecea, dacă se petrecea ceva; Lorimer își amintea perfect weekend-ul petrecut în tabăra de cercetași a lui Jenny. Antrenamentul masculin le venise prompt în ajutor și se resemnaseră cu ideea încheierii misiunii pe un super-*Sunbird* grotesc, înconjurați de o ceată de cercetași și cercetașe.

Altfel, primirea lor nu putea fi mai ospitalieră. Vizitaseră nava și aveau propria lor „cameră de zi” într-o magazie dezafectată. Intrau cînd doreau în cabina de control. Lady Blue și Andy le dăduseră caiete de sarcini și manuale și le explicau fiecare circuit și dispozitiv dinăuntrul sau dinafara *Gloriei*. Luna le transmisesese o grămadă de texte științifice și date asupra sateliților, navătocmai au terminat, cînd îi strigătelor și coloniilor de pe Marte și Lună.

Dave și Bud plonjaseră într-un desfriu ingineresc. Așa cum bănuiseră, *Gloria* este acționată de o centrală de fisiune folosînd minerale lunare. Propulsia ionică este doar cu puțin superioară modelelor experimentale din timpul lor. Deocamdată, minunile viitorului par constituite numai din modificări ingenioase.

- E primitivă, le spune Bud. N-au făcut altceva decît să sacrifice totul în favoarea unei funcționări simple și ușor de întreținut. Pe cuvîntul meu, dacă nu pot alimenta manual combustibilul... Să nu mai vorbesc de armături! I-un exces de excese.

În curînd, interesul tehnic al lui Lorimer dispăre. Ceea ce dorește într-adevăr este să fie singur un timp. Face o încercare jalnică de-a trece în revistă cele cîteva aparent noi descoperiri din domeniul său, dar constată că nu se poate concentra. Ce dracu', își spune, de trei sute de ani nu mai sînt fizician. Se simte ușurat că a scăpat de celula strîmtă din *Sunbird*; a deprins obiceiul să plutească de unul singur prin navă, să folosească excelentul telescop de 400 mm, să observe ciudățeniile echipajului.

Cînd descoperă că Lady Blue joacă șah cu plăcere, instaurează o rutină de două jocuri pe săptămîină. Personalitatea femeii îl intrigă; are rez-

erva și aura unei autorități. Deși l-a oprit pe Bud să-i spună „căpitan“.

– Aici nu comandă nimeni... în termenii voștri. Sînt doar cea mai bătrînă. Bud revine la „doamnă“.

Are un stil solid, pozițional, ceva mai dezordonat decît al unui bărbat, dar cu capcane elegante. Lorimer află surprins că nu există decît o deschidere nouă, un gambit interesant al damei, denumit Dagmar. În trei secole doar o singură noutate în privința teoriei deschiderilor? Cînd ceilalți se întorc, după ce i-au ajutat pe Andy și Judy Paris să repare un transformator auxiliar, le comunică cele aflate.

– Nici în alte privințe n-au făcut prea multe, spune Dave. Scuză-mă, Andy, dar majoritatea lucrurilor noi datează dinainte de epidemie. Programul spațial pare că bate pasul pe loc. La proiectul cu Titan lucrați de optzeci de ani.

– O s-ajungem și acolo, zîmbește Andy.

– Hei, Dave, rostește Bud. Judy și cu mine vă provocăm la un bridge, pe următorul prînz cu pui. Cine pierde mîncă șopîrlele.

Mîncarea este extraordinară. Lorimer se învîrte prin bucătărie, ajutîndu-i pe cei care gătesc, gustînd din semințele și rădăcinile preparate, ascultînd pîlăvrăgelile. Îi plac pînă și șopîrlele. A început să se îngrașe, ca și ceilalți. Dave hotărăște dublarea exercițiilor fizice.

– Vrei să merg pe jos pînă acasă, Dave? răcnește Bud. Însă lui Lorimer îi place, pedalează sau merge pe tambur, în vreme ce femeile discută sau ascultă benzile. Muzică familiară: identifică un amalgam ciudat de Haendel, Brahms, Sibelius, prin Strauss pînă la balade și jazz-rock. Fără versuri. Totuși, el a selectat o sumedenie de texte informative.

Din istoria promisă află mai multe despre epidemie. Se pare că a fost un virus aerian, scăpat din laboratoarele militare franco-arabe, care a suferit o mutație datorită poluării aerului.

– Aparent a afectat numai celulele reproducătoare, le spune lui Dave și Bud. Mortalitatea n-a crescut, dar sterilitatea a devenit aproape universală. Probabil o substituție moleculară în

codul genetic al gameților... Efectul principal pare să fi avut loc asupra bărbaților. Se menționează reducerea nașterilor de băieți, ceea ce sugerează că distrugerea a avut loc asupra cromozomului Y, fatal pentru fetusul mascul.

– Mai e periculos, doctore? întrebă Dave. Ce-o să ni se întîmple cînd ajungem jos?

– Nu se știe... Acum rata natalității e normală, cam doi la sută și-n creștere. Totuși poate că populația actuală este imună. N-au utilizat nici un fel de vaccinuri.

– Există o singură cale de-a afla, rostește grav Bud. Mă ofer voluntar.

Maiorul de-abia îl privește. Extraordinar, se gîndește Lorimer cum încă mai comandă. Fără forță, pentru Dumnezeu! O echipă unită...

De asemenea, istoria menționează răzmerițele și luptele ce-au avut loc în toată lumea, atunci cînd umanitatea s-a descoperit sterilă. Orașe bombardate și incendiate, masacre, panică, violuri în masă și răpiri de femei, armate devastatoare de bărbați desperați, culte sîngeroase... Nebuni... Totul însă foarte pe scurt, acum mult timp... Liste onorifice. „Veșnicii recunoscători bravelor care au păstrat Laboratorul Medical Denver“... După aceea, drama procurării de heliu pentru dirijabile.

După trei sute de ani totul este praf, se gîndește. Ce cunosc eu despre îngrozitorul război de trei sute de ani, desfășurat cu trei secole înainte de mea? *Războaiele au devastat Europa vreme de două generații...* Nici măcar un nume.

Descrierea organizării politico-economice este și mai sumară. Așa cum spunea și Myda, se pare că n-au guverne.

– Este o formă de sistem similară unui credit social liber acceptat, îi spune lui Dave. Ceva ca o zonă de trecere permanentizată. O construiesc încetîncor. Bineînțeles, n-au nevoie de armată. Nu-s sigur dacă au măcar bani, sau dacă recunosc proprietatea privată. Am observat o referință favorabilă la comunismul chinez timpuriu, adaugă și-l vede pe maior strîmbîndu-se. Totuși, nu-s legați de o comunitate. Călătoresc mult. Cînd am întrebato pe Lady Blue

despre poliția și sistemul lor de legi, mi-a spus să aștept și să discut cu istoricii de profesie. Registratura aceea pare a fi tocmai așa ceva și nu un organ politic.

– Asta e o chestie, Lorimer, spune cu gravitate Dave. Nu mai insista. Nu ne destăinuie totul.

– Ați văzut că nu vorbesc niciodată despre soții lor? rîde Bud. Le-am întreb-
bat pe vreo două ce le fac bărbații, și pe
cuvînt dacă n-au stat să se gîndească.
Da' toate au copii. Să mor eu, dacă
acolo jos nu-i ceva de groază, chiar
dacă bătrînu' Andy se poartă de parcă
n-ar ști pentru ce-i făcută chestia ala...

– Geirr, cît timp mai sîntem pe
această navă, nu doresc să te mai
interesezi de viața lor particulară.
Niciunul din voi. E un ordin!

– Poate nu există familii. Le-ați auzit
vreodată vorbind despre o alta că s-ar fi
măritat? Și asta-i singurul lucru din
capul unei gagici. Fiți atenți că au inter-
venit niște schimbări...

– Era de așteptat ca relațiile sociale
să se fi modificat într-o oarecare
măsură, rostește Lorimer. În primul
rînd, multe femei lucrează în industrie,
cum îi zic ei. Dar în același timp există
și familii: de exemplu, Lady Blue are o
soră într-o fabrică de aluminiu și alta
într-un spital. Mama lui Andy este pe
Marte, iar sora lui lucrează la
Registratură. Connie are unul sau mai
mulți frați în flota de pescuit de lîngă
Bilexi, iar sora ei o va înlocui pe navă în
următoarea călătorie; acum e la incuba-
toare.

– Asta-i vîrfurile aisbergului...

– Nu cred că vîrfurile aisbergului e
foarte sinistru, Dave.

Totuși, pe undeva, începe să-l
frămînte și pe Lorimer. Lipsesc multe
evenimente. Căsătorii, idile, necazuri cu
copiii, gelozii, probleme financiare,
poziții sociale, avere, bani, boli, chiar
înmormîntări – toate nimicurile cotidiene
care o ocupau pe Ginny și prietenele ei
par să fi dispărut din conversațiile acestor
femei... Dispărut. Să aibă Dave
dreptate? Să li se ascundă ceva, un
aspect semnificativ?

3

– Sînt surprins că limbajul a rămas

același, îi spune într-o zi lui Connie, în
timpul exercițiilor fizice.

– Ah, am avut grijă de asta. Urcă pe
un spalier superior fără să folosească
mîinile. Ar fi fost o pierdere îngrozitoare
dacă n-am fi putut înțelege cărțile. Știi,
copiii învață de pe aceleași benzi origi-
nale... Bineînțeles, sînt și unele cuvinte
de origine mai recentă, un jargon, dar
educatorii noștri au învățat textele cla-
sice pe dinafară; asta ne ține laolaltă.

Judy Paris intervine de pe bicicletă:

– Voi, copii dragi, nu veți cunoaște
niciodată opresiunile pe care le-am
suferit, declamă ea ironic.

– Judy astea vorbesc prea mult, face
Connie.

– Recunoaștem. Amîndouă izbuc-
nesc în rîs.

– Atunci, înseamnă că mai citiți așa-
zisele mari opere ale noastre, literatura
și poezia? întrebă Lorimer. Ce citiți,
H.G. Wells? Shakespeare? Dickens... Î-
î-î... Balzac, Kipling, Brian? Tușește:
Brian fusese o carte favorită a lui Ginny.
Cînd citise el însuși pentru ultima oară
din Shakespeare?

– Ah, istoricele, spune Judy. Cred că
sînt interesante. Aspre. Nu sînt prea
realiste. Bănuiesc că pentru voi erau,
adaugă ea generoasă.

Apoi încep să discute dacă lumina nu
este prea puternică la cloști, lăsîndu-l
pe Lorimer să se întrebe cum au ajuns
să-și piardă realitatea, toate cele con-
siderate de el drept eternele adevăruri
ale ființei umane. Dragostea, conflictul,
eroismul, tragedia... „nerealiste”, cu
toatele? În sfîrșit, membrii unui echipaj
spațial n-au fost niciodată oameni de
cultură; totuși, femeile citesc mai mult...
Ceva s-a schimbat, simte asta. Ceva
destul de important pentru a afecta
natura umană. Poate o dezvoltare
fizică; o mutație? Ce se află, în reali-
tate, sub hainele acelea largi?

Cele două Judy îi oferă încă un
cîrmei.

Face exerciții alături de ele, ascultînd
cum vorbesc despre o persoană legen-
dară, numită Dagmar.

– Cea care a inventat deschiderea la
șah? întrebă Lorimer.

– Da. Face orice; cînd e bună, e
nemaipomenită.

– Era și rea cîteodată?

Una dintre Judy rîde.

– Îi poți spune „problema Dagmar”. Are tendința de-a organiza totul. E grozav cînd reușește, dar adesea o ia razna; se crede regină, sau cine știe ce... Dup-ai-a trebuie să întindă plasa de fluturi.

Totul la timpul prezent... Însă Lady Blue zicea că Gambitul Dagmar este vechi de un secol.

Longevitate, se gîndește; Dumnezeule, asta ne ascund. Să zicem că au o perioadă de viață dublă sau triplă față de cea normală; asta ar schimba cu siguranță psihologia umană, le-ar afecta multe dintre reacții. Poate o maturitate întîrziată? Cînd am plecat noi existau cercetări asupra întineririi celeulei endocrine. Ce vîrstă au fetele astea, de pildă?

Caută o întrebare, dar Judy Dakar intervine:

– Eram în creșă cînd a luat-o razna. Însă e bună, mai tîrziu am iubit-o.

La început, Lorimer nu înțelege despre cine-i vorba.

– E aceeași Dagmar? Întrebă el. Trebuie să fie foarte bătrînă.

– Ah, nu... e sora ei...

– Soră după o sută de ani?

– De fapt, fiica sorei ei. *Nepoata* ei. Începe să pedaleze mai repede.

– Astea-s Judy, spune din spate sora ei geamănă.

Încă o soră... Toți despre care aude par să aibă un număr extraordinar de surori. O aude pe Judy Paris adresîndu-se surorii ei gemene:

– Cred că mi-o amintesc pe Dagmar de le creșă. Ea a început cu uniforme. Culori și numere pentru toți...

– Nu se poate, nu erai născută, răspunde Judy Dakar.

Din nou liniște.

Lorimer se răsuțește și le privește. Două chipuri îmbujorate făcînd același gest: scuturarea părului negru din ochi. Identice... Totuși, Dakar nu pare nițel mai matură, chipul ei puțin mai ridat?

– Credeam că sînteți gemene...

– Ah, Judy vorbesc multe, spun ele – zîmbesc vinovate.

– Nu sînteți surori, murmură el. Sînteți ceea ce noi numeam cloni.

Tăcere.

– Mda, face Judy Dakar. Noi le

numim surori. Ot, mamă! Nu trebuia să-ți spuneam; Myda zicea c-o să vă tulbure. E adevărat că pe vremea voastră era interzis?

– Da. Experimentele cu vieți omenești erau considerate imorale. Personal însă nu mă simt lezat.

– Ah, asta-i minunat, rostesc amîndouă. Noi te considerăm diferit, continuă Judy Paris, ești mult mai u... mai asemănător nouă. Te rog, nu le spune celorlalți, vrei? *Te rog!*

– A fost un accident faptul că am fost amîndouă aici, adaugă Judy Dakar. Myda *ne-a prevenit*. Nu mai poți aștepta puțin? Două perechi identice de ochi negri îl imploră.

– Bine, încuviințează el, încetișor. Deocamdată, nu le voi spune prietenilor mei. Dar dacă vă păstrează secretul, va trebui să-mi răspundeți la cîteva întrebări. De exemplu, cîți oameni sînt creați artificial, în felul ăsta?

Începe să-și dea seama că este puțin tulburat. La dracu', Dave are dreptate, ni se ascund unele lucruri. Această bravă lume nouă este oare populată de sclavi sub-umani, conduși de creiere atotstăpînitoare? Zombi decorticați, muncitori lipsiți de stomac sau sex, cortexuri umane conectate la mașini? Prin minte i se perindă experimente monstruoase. Fusesse iarăși naiv. Femeile acelea, aparent normale, puteau fi grănicerii unei lumi hidoase.

– Cîți?

– Sîntem numai unsprezece mii, vorbește Judy Dakar. Cele două Judy se privesc, confirmîndu-și ceva din ochi. Nu sînt obișnuite cu minciunile, se gîndește Lorimer, oare e bine? Judy Paris îi distrage atenția:

– Nu putem înțelege de ce vă împotriveați experimentelor...

Lorimer încearcă să le spună, să le explice oroarea manipulării unor identități umane, a creării de viață anormală. Amenințarea individualității, puterea înspăimîntătoare pentru miinile unui dictator.

– Dictator? Îl îngîină una dintre ele. Le privește chipurile și explică:

– Cînd pui oamenii să facă lucruri cu care nu sînt de acord. Cred că-i trist...

– Exact asta gîndim despre voi, izbucnește Judy cea tînără. De unde

știți *cine sînteți voi?* Sau, cine este oricare altul? Sînteți toți singuri, fără surori cu care să puteți împărți! Nu știți ce ați putea face, sau ce ar fi interesant de încercat... Voi toți, amăriți... vă poticneți, căutîndu-vă calea, și munceați în zadar!

Glason îi tremură. Uimit, Lorimer vede că femeile au ochii umezi.

– Mai bine, să... să-i dăm drumul, spune cealaltă Judy.

Pornesc iarăși tamburul și, încetul cu încetul, Lorimer află amănunțele. Nu sînt embryoane sigilate în eprubete, zic ele indignate. Mame ca toate mamele, mame tinere, cele mai bune. Nucleul somatic al unei celule este implantat într-un ovul fără nucleu și reimplantat în pîntece. Ambele au fost însărcinate cu cîte două „surori”, imediat ce ieșiseră din adolescență și le-au crescut o vreme, pînă au plecat. Creșele sînt permanent pline cu mame.

Rîd, auzind ideea lui referitoare la longevitate; cu excepția unor norme mai sănătoase de viață, nu s-a îmbunătățit nimic.

– De obicei, atingem nouăzeci de ani, îl asigură ele. Recordul nostru a fost Judy Eagle, care a avut o sută și opt. Dar spre sfîrșit era senilă.

Inițial, clonarea datează de la epidemie. A făcut parte din primele eforturi de salvare a rasei, atunci cînd nu s-au mai născut copii.

– Absolut perfect, spun ele. Avem fiecare cîte o carte; e o bibliotecă întreagă. Toate înregistrările. Noi avem cartea lui Judy Shapire. Dakar și Paris sînt prenumele noastre, acum numele se dau după orașe. Rîd amîndouă, încercînd să nu vorbească simultan despre modul cum fiecare Judy adaugă memoria individuală, aventurile, problemele și descoperirile ei în genotipul comun tuturor.

– Orice greșeală este folositoare celorlalte. Bineînțeles, încerci să nu greșești... sau măcar să faci o greșeală nouă.

– Unele din bătrîne nu sînt prea realiste, continuă cealaltă. Presupun că pe vremuri lucrurile erau altfel... Noi extragem părțile care ne plac mai mult. Și lucrurile practice; toate Judy trebuie să se păzească de un cancer al pielii.

– Însă trebuie să citim totul la fiecare zece ani, spune Judy Dakar. E inspirator! Pe măsură ce îmbătrînești, înțelegi lucruri pe care nu le-ai priceput înainte.

Derutat, Lorimer încearcă să-și închipuie cum ar fi să audă vocile nenumăraților Orren Lorimer răspîndiți de-a lungul a trei secole. Lorimeri care au fost matematicieni sau instalatori, artiști, vagabonzi sau criminali. Explorarea și completarea permanentă a personalității. Apoi o duzină de Lorimeri trăind simultan: Lorimeri bătrîni, Lorimeri copii... Cît despre nevestele și copiii celorlalți Lorimeri... le-ar accepta, sau le-ar respinge? Nu știe.

– Voi v-ați făcut înregistrările?

– Nu, sîntem prea tinere. Doar notițe, în caz de accident.

– Noi vom apărea în ele?

– Precisel! Rîd voioase, după aceea devin serioase: N-o să ne divulgi, cu adevărat? întrebă Judy Paris. Va trebui să-i mărturisim lui Lady Blue ce-am făcut. Uf! Dar n-o să le povestești prietenilor tăi?

Nu le-a povestit, se gîndește acum, revenind în prezent. Lîngă ei, Connie bea cidru dintr-un flacon. Constată că și el ține unul în mîină. Totuși, nu le-a spus absolut nimic.

– Judy vor vorbi... Connie clatină din cap, zîmbitoare. Lorimer înțelege că a destăinuit totul.

– Nu contează, i se adresează femeii. Oricum aș fi ghicit. Erau prea multe indicii... Invențiile Woolagong-elor, grijile Mydei, Janele sînt creierii, Billy Dee-ii lucrează atît de greu... Am auzit șase povestiri diferite despre hidrocentrale electrice construite, îmbunătățite sau conduse de una și aceeași Lala Singh. Modul vostru de viață... astea mă interesează mai mult decît pe un fizician obișnuit, adaugă el. Toți sînteți clonați, așa-i? Toți... De exemplu, cu ce se ocupă Connie-le?

– Ai priceput într-adevăr! Îl privește aidoma unei mame al cărei copil a făcut o obrăznicie inteligentă. În sfîrșit... Connie sînt experte în agricultură, în ferme, creșterea plantelor și animalelor. Cele mai multe avem nume de plante. Pe mine mă cheamă Veronica. Desigur, slăbiciunea noastră sînt creșele. Mania

lucrurilor mititele. Avem tendința de-a ne concentra asupra celor mici și vulnerabili.

Ochii ei calzi poposesc asupra lui Lorimer, care se crispează involuntar.

– Ne controlăm însă... Rîde din inimă. Nu toate sîntem așa. Există Connie inginer, și avem două surori mai tinere care îndrăgesc metalurgia. Genotipul are posibilități fascinante atunci cînd încerci. Constantia Morelos, cea originală, a fost chimistă; cîntărea patruzeci și cinci de kilograme și nu văzuse în viața ei o fermă. Connie își privește brațele puternice: A fost ucisă de nebuni; s-a luptat cu arma în mînă. E greu de înțeles... Am o soră, Timothy, care se ocupă de dinamitari și-a făcut două canale, fără să fie măcar o andy.

– O andy, repetă bărbatul.

– Oh, Doamnă!

– Am bănuț și asta. Tratamente androgine timpurii.

Ea încuviințează ezitînd.

– În unele munci aveam nevoie de forța musculară. Cîteva... oricum, Kay sînt destul de puternice. Ufl! Se îndreaptă de spate și se îndoie de parcă ar avea crampe. Oh, sînt atît de bucuroasă că știi... Era extrem de greu. Nu puteam nici să cîntăm...

– De ce nu puteați?

– Ne interzisese Myda; era convinsă că vom face greșeli. Trebuiau schimbate multe cuvinte. Cîntăm foarte mult... Fredonează încetîșor cîteva măsuri.

– Ce fel de cîntece aveți?

– O, de toate felurile. De aventuri, de muncă, de leagăn, de hoinăreală, de necaz, glumețe... orice fel.

– Dar cîntece de dragoste? se hazardează Lorimer. mai există dragostea?

– Bineînțeles, cum să nu iubim? Îl privește șovăitoare. Totuși, poveștile de dragoste rămase de la voi sînt atît de... nu știu... stranii... Macabre, și ciudate. Nu seamăna deloc cu iubirea... Bineînțeles, avem cîntece de dragoste renumite. Unele sînt, și ele, triste: Cel al lui Tamil și Alcmene O, care au fost sortite iubirii. Și Connie sînt nițel sortite. Zimbește sfioasă: Ne place să fim cu Ingrid Anders. Plăcerea e mai mult de partea noastră. Sper că în călătoria mea următoare va fi o Ingrid... E atît de

atrăgătoare, ca un diamant micuț...

În jurul lui, sensurile explodează, scînteind întrebări. Dar mai întîi, Lorimer vrea să completeze fundalul întunecat.

– Unsprezece mii de genotipuri, două milioane de ființe... asta face, în medie, cîte două sute din fiecare. Ea încuviințează. Presupun că variază... Există mai multe de un anumit fel?

– Da... unele tipuri nu mai sînt viabile. Însă n-am pierdut nici unul din cele inițiale. Au încercat să păstreze toate genele. Avem din toate rasele importante și o grămadă de tipuri izolate din cele mai mici. Eu, de pildă, provin din ramura caraibiană. Desigur, n-o să știm niciodată ce s-a pierdut... Totuși, realmente, unsprezece mii este o cifră... Încercăm să le cunoaștem pe toate celelalte, e un hobby.

Ataraxia este străbătută de un fior. Unsprezece mii, punct. Aceasta este adevărata populație a Pămîntului. Se gîndește la două sute de femei înalte, măslinii, cu nume de plante, încîntate de două sute de Ingrid mici și inteligente; două sute de Judy vorbărețe, două sute de Lady Blue sigure pe ele, două sute de Margo, Myda și toate celelalte. Se cutremură. Urmașii, fericitul cortegiu funerar al rasei umane.

– Deci așa se încheie evoluția, rostește el sumbru.

– Nu! De ce? A încetinit doar. Cred că facem totul mai încet decît voi. Ne place să experimentăm *pe de-a întregul*. Avem timp. Se întinde din nou, zîmbind: Avem tot timpul.

– Dar nu mai aveți genotipuri noi. E sfîrșitul.

– Ba da, acum avem. În secolul trecut au reușit să obțină combinarea nucleelor haploide. Putem realiza o celulă-ou striată cu funcția polenului, spune ea mîndră. Adică spermă. Este dificil, nu reușește întotdeauna... Însă acum am descoperit amîndoi X viabili, și vom porni pe o sută de tipuri noi. Bineînțeles, le va veni greu fără surori. Donatorii încearcă să le ajute...

Peste o sută, se gîndește el. Da. Poate că... Dar „amîndoi X viabili“... Ce voia să spună? Pesemne că se referea la epidemie. Izbutise să afle că-i afecta

în principal pe bărbați. Creierul încearcă să rezolve noua problemă, ignorând un sunet îndepărtat, ce caută să-l distragă.

- Afectată a fost o genă, sau mai multe, a cromozomului X, ghicește el cu voce tare. nu cromozomul Y. Iar caracteristica mortală a fost regresivă, așa-i? Un timp n-au existat nici un fel de nașteri, pînă cînd s-au refăcut unii din bărbați, sau au fost izolați timp suficient de lung pentru a putea produce gameți sănătoși, purtători de X. Însă femeile, deși au o rezervă imensă de ovule, n-au mai putut regenera reproducerea. În urma împreunării cu masculii refăcuți, se nășteau numai fetițe, deoarece femela are doi X, și gena incompletă a mamei e compensată de un X al tatălui. Dar cromozomul masculin este XY și el primește doar un X imperfect din partea mamei. Asta e insuficiența mortală: fetusul masculin nu mai exista... O planetă de fete, și bărbații murind. Puținii rămași viabili au murit demult.

- Realmente ai înțeles, spune femeia admirativ.

Zgomotul exterior se amplifică; refuză să-l audă, mai sînt cîteva probleme.

- De aceea, am duce-o perfect pe Pămînt. Nici o problemă... Teoretic, ne putem recăsători și întemeia familia, ba chiar să avem fiice.

- Da, încuviințează Connie. Teoretic...

Brusc, zgomotul îi depășește sistemele de apărare și devine glasul lui Bud Geirr, cîntînd gălăgios. Pare beat. Răsună dinspre sera principală, folosită pentru cultivarea legumelor, nu ca grup sanitar. Lorimer se simte puțin alarmat. Dave ar trebui să fie atent la Bud. Se pare însă că și Dave a dispărut; își amintește că se îndrepta, împreună cu Lady Blue, spre cabina de comandă.

- SOARELE STRĂLUCE PESTE-O FAATĂ DULCEEE, zbiră Bud.

Trebuie făcut ceva, se decide cu durere Lorimer. Se mișcă cu greu.

- Nu te agita, spune Connie. E Andy cu ei.

- Nu știți... habar n-aveți ce-ați stîrnit... Se împinge către chepengul serei.

- IARĂ CÎND O PRIIINDE, COW-BOYU' O-NTIINDE... Rîșet general din

seră. Lorimer bîjbîie prin jungla verde. Dincolo de hățîșul din fasole îl vede pe Bud înotînd, cu gesturi exagerate, după Judy Paris. Andy ride, agățat de cușca șopîrlelor.

Bud o prinde pe Judy de glezne și-o oprește brusc, făcînd să fluture salopeta galbenă. Fata chicotește, cu capul în jos, fără să încerce să se elibereze.

- Nu-mi place, șoptește Lorimer.

- Te rog, nu interveni. Connie l-a apucat de braț și amîndoi se prind de raftul cu scule. Agitația lui Lorimer pare să fi dispărut; va privi, lăsînd să-i revină seninătatea. Ceilalți nu i-au observat.

- Odat' a fost o fată mare... Bud cîntă ceva mai încet. Și n-avea teamă pe cărare, Că cineva mai iute, O prinde și o... hîm, hîm, tușește ostentativ, rîzînd. Hei, Andy, auzi că te strigă!

- Ce? face Judy. N-am auzit nimic.

- Te strigă, puștiu'. Dincolo.

- Cine? întrebă Andy ascultînd.

- Ei, cine dracu'! O lasă pe Judy și vîslește spre Andy. Fii atent, ești un puști nemaipomenit. Nu vezi că eu și Judy avem de discutat niște chestii personale? Îl răsuțește blînd pe Andy și-l împinge către aracii de fasole. I-ajunu' Anului Nou, tîmpitu'.

Andy plutește pasiv printre plante, salutîndu-i cu mîna pe Lorimer și Connie. Bud s-a înapoiat la Judy.

- La mulți ani, pisicuțo, zîmbește el.

- La mulți ani! Făceți ceva special de Anul Nou? întrebă ea curioasă.

- Ce făceam de Anu' Nou... Chicotește și-o apucă de umeri. Da, da, în ajunu' Anului Nou. Ce-ar fi să-ți arăt cîteva din obiceiurile noastre primitive de pe Pămînt, eh?

Fata încuviințează cu ochii lărgiți.

- Mai întîi, ne uram sănătate unu'altuia, uite-așa. O trage spre el și o sărută ușor pe obraz. Cristoase, ce proastă e, rostește cu o voce total schimbată. Ai stat prea mult prin spațiu de una singură și ți-au crescut țîtoancele. Ia uite ce-i aici...

Se joacă neglijent cu bluza ei. Lorimer înțelege că bărbatul nu-i conștient. Nu știe că este drogat, că-și rostește gîndurile cu voce tare. Și eu am făcut așa... Oh, Doamne... Își reia poziția înapoia lentilelor sale din cristal, observator în lumina protectoare a eter-

nității.

- Și dup-aia, ne-ndulceam nițel... Din nou, glasul cel prietenos. Bud trage fata și mai aproape, mângiind-o pe spate. Funduleț rotofei... Își lipsește gura de a ei; Judy nu i se opune. Lorimer urmărește mișcările lui Bud, mâinile i se plimbă pe fesele ei, apoi pe sub haine. Izolat, dincolo de ecranul său protector, sexul i se cutremură. Judy mișcă din brațe la întâmplare.

Bud se oprește să respire, cu o mână la fermoarul pantalonilor.

- Nu te mai holba, spune el răgușit. Înc-un cuvânt și-o să vrezii ce se poate face cu gura aia mare. Oho, e ca oțelu'... Asta ți-e ziua norocoasă, curvulițe... Îi dezgolește acum sîni, niște sîni mari. Îi dezmiardă: Doi ani căcăcioși în găoaza cosmosului, murmură Bud. Nu mai pot, ia uite-le... țiți-țiți-țițișoarele...

O sărută din nou, iute, și-i zîmbește.

- Ți place? o întreabă cu o voce tandră și-și înfundă gura pe sfîrcurile sînilor, mâinile căutînd pe sub pantalonii fetei. Ea tresare și murmură ceva. Arterele lui Lorimer pulsează de plăcere și spaimă.

- Cred... cred că trebuie oprit, izbutește el să mintă, sperînd că nu va rosti mai multe. Dincolo de zvîcnetul timpelor, o aude pe Connie șoptind:

- Nu te teme, Judy e foarte puternică.

Spaima îl înfloară. Habar n-au...

- Curvo, mormăie Bud, aici trebuie să fie o gaură, ce-i cu ea, a înghețat? O clipă, chipul lui Judy se întrezărește din părul despletit, un ungher al minții lui Lorimer constatînd că fata pare amuzată și stînjinită. Este răsucită expert în aer de către Bud, care-i controlează corpul, trăgîndu-i jos pantalonii galbeni. Oh, Dumnezeule... smocul negru de păr pubic, coapsele albe și cămoase... o femeie perfect normală, nici o mutație. Oh, Dumnezeule... Dar brusc apare o siluetă plutitoare: Andy zburînd deasupra lor și ținînd ceva în mâini.

- Ai pățit ceva, Judy? întreabă Andy.

Chipul lui Bud îl privește roșu:

- Șterge-o!

- N-o să vă deranjez.

- Isusel! Bud se întinde și-l apucă pe

Andy de umăr, continuînd s-o fixeze cu picioarele pe Judy. Asta-i treabă de bărbat, puștiu', nu-nțelegi? Șterge-o!

Cu o mișcare rapidă, îl trage pe Andy spre el și-l izbește peste față, trimițîndu-l în corzile lianelor.

Hohotește apoi și se întoarce la Judy. Prin sliț, Lorimer îi poate zări sexul erect. Vrea să avertizeze, să le arate pericolul, dar nu se poate sus-trage plăcerii fierbinți care-l înconjoară, topîndu-i carapacea de cristal. Haide, mai mult... avid, îl vede pe Bud morfîndu-i iarăși sîni, după aceea întorcînd-o brusc, ținîndu-i încheieturile la spate cu o mână, picioarele lui imobilizîndu-le pe ale ei. Fesele dezgolate ale fetei apar, rotunde ca niște luni enorme.

- Funduleț, mormăie Bud. Hopa sus, tîrfulițo, aha-a-a... O trage tare în el.

Judy țipă și începe să se lupte zadarnic. Carapacea lui Lorimer s-a topit și fierbe. Prin clocote încearcă să pătrundă stafii. Ceva se mișcă, o stație reală... spre uimirea sa îl vede din nou pe Andy, plutind spre corpurile împunate, ținînd un obiect care bizăie. O... nul... o cameră de filmat. Ce prostie!

- Pleacă! încearcă să strige.

Bud întoarce capul și-l zărește.

- Puști idiot... Brațul lui lung se întinde și prinde cămașa lui Andy. Cu picioarele o ține pe Judy. Termin eu cu tine. Pumnul îl izbește pe Andy în gură și camera îi zboară din mâini. De data aceasta, Bud nu-i dă drumul, ci continuă să-l lovească, rostogolindu-se laolaltă prin aer.

- Stai! Lorimer se descoperă strigînd și trece prin rețeaua aeriană de plante. Termină, Bud! Dai într-o femeie!

Chipul furios se întoarce spre el.

- Întinde-o, doctore! Nu-ți băga nasul!

- Andy este o femeie, Bud! Lovești o fată. Nu-i bărbat!

- Ce? Bud privește fața însîngerată a lui Andy. Îi scutură pieptii cămășii. Unde-i sint țitele?

- N-are sîni, dar e femeie. Adevăratul ei nume este Kay. Toate sînt femei. Las-o în pace, Bud!

Bud privește androginul, picioarele fixate pe Judy, penisul în aer. Andy își ridică brațele într-un mod vag combativ.

- Un hermafrodit? rostește încet Bud.

Un nenorocit de hermafrodit? Trebuie să mă conving...

Se ferește abil și strecoară o mână între picioarele lui Andy.

– N-are! răcnește el. N-are oușoare! Scuturându-se de rîs, îi eliberează simultan pe Andy și Judy. No-o-! se oprește și o prinde pe fată de pâr. Un hermafrodit! Alo, herma! Își apucă sexul, bălăngăindu-l spre Andy. Să mori de ciudă, herma! Apoi o smucește pe Judy, care a urmărit tot timpul, fără să se împotrivescă. Uită-te bine, gagicol Vezi ce-are Bud pentru tine? Asta voiai, este? De cînd n-ai mai văzut un bărbat adevărat, ia zil!

Un rîs isteric îl zguduie pe Lorimer; farsa este mai puternică decît teama.

– N-a văzut bărați în viața ei, niciuna dintre ele n-a văzut. N-ai înțeles, imbecilul? Nu mai există bărați, au murit toți, acum trei sute de ani.

Bud se oprește încet din rîs și se răsuțește către Lorimer.

– Ce-am auzit, doctore?

– Nu mai există bărați! Au murit cu toții, din cauza epidemiei. Numai femeile au mai rămas în viață pe Pămînt.

– Vrei să zici c-a... C-acolo jos sînt două milioane de femei și nici un bărbat? Rămîne cu gura căscată. Numai hermafrodiți, ca Andy... Stai puțin? De unde au copii?

– Îi cresc artificial. Toate sînt virgine.

– Doamne... Mîna lui Bud apucă penisul aplecat și-l clatină absent pînă se întărește din nou. Două milioane de găurici, acolo jos, așteptîndu-l pe bătrînu' Buddy. Doamne! Ultimu' bărbat de pe Pămînt... Tu nu intri la socoteală, doctore. Și Dave are alte fixuri în cap.

Începe să-și maseze sexul, continuînd s-o țină pe Judy de pâr. Mișcarea îi deplasează, încetîșor, înapoi. Lorimer vede că Andy/Kay a apucat din nou aparatul de filmat. Pe fața băiețească a apărut o pată stelată de sînge; probabil și-a spart buza. El însuși se simte dilatat în aerul dens. Nu este lucid.

– Două milioane de crăpături, repetă Bud. Nici o familie, peste tot numai pisicuțe... Pot face tot ce vreau, oricînd. Gata cu rahatu'. Își întetește mișcările. O să facă cozi de kilometri pînă le vine

rîndu'. O să se bată-ntre ele. Toate pentru mine, regele Buddy... La dejun o s-am fragi și fete mari. Cu țîțe barosane și focoase, dom'le... Și vreo două țîrfulițe să-mi lingă toată ziua frișcă de pe socoteală... Oho, o să fie cu concursuri! De-acu', numa' ce-i bun pentru Buddy. Nu tu, vaco! O smucește de pâr pe Judy. Puștoaice cu găurica strîmță. O să le pun pe curvele alea bătrîne să le țină fierbinți tot tîmpu'. Se încrunță ușor, continuînd să-și frece penisul.

Într-un colț clinic al minții, Lorimer bănuiește că drogul întîrzie ejacularea. Își spune că ar trebui să fie ușurat de comportarea lui Bud, dar simte o teamă obscură.

– O să le fiu dumnezeu, bolborosește Bud. O să-mi facă statui peste tot, cu chestia înaltă de-un kilometru... Maiestatea Sa... O să mi-o proslăvească... Buddy Geirr, ultimu' mascul de pe Pămînt. Să vadă asta George, sau băieții, ar face pe ei de ciudă.

Se încrunță din nou.

– Nu se poate să fi dispărut toți... Ochii îi rătăcesc, pînă-l găsește pe Lorimer. Hei, doctore, trebuie să mai fi rămas ceva bărați pe-acolo, nu? Măcar doi-trei...

– Nu. Lorimer scutură din cap cu greutate. Toți au murit, toți.

– Raھا! Bud se răsuțește, privind-i. Trebuie să mai fi rămas... la ziceții! Înaltă spre el fața lui Judy. Ia zi, țîrfo!

– Nu; e adevărat, încuviințează fata.

– Nici un bărbat, îngîna Andy/Kay.

– Mințiți! Bud se încovoae, dînd din pelvis și accentuînd frecarea. Trebuie să mai fie ceva bărați, sînt sigur... Se ascund prin munți, asta fac... Vînează, trăiesc în sălbăticie... Bătrîni sălbatici, știu precis!

– De ce trebuie să fie bărați? Întreabă Judy.

– Cum de ce, curvă proastă? N-o privește. Idioato, pentru că nimic altceva nu contează, de-aia... Există bărați, țapi bătrîni, da' bun, așa ca Buddy...

– Acum o să ejaculeze spermă? șoptește Connie.

– Mai mult ca sigur, răspunde, sau intenționează s-o facă, Lorimer. Spectacolul prezintă doar un interes clinic, își spune, nimic periculos. Cu o

mînă Judy apucă un săculeț din plastic. Cu cealaltă mînă se ține de părul pe care i-l smucește Bud. Este probabil foarte dureros.

- Aha, aha, gîfiiie încîntat Bud, bagă mare, bagă-n ea... Cu o mișcare bruscă, apropie capul lui Judy de vîntrele lui; Lorimer surprinde expresia calmă a fetei. De-aia ai gură, cățea ce ești, haide la-o, ia-o! Ah-h-h, ah-h-h... Irupe un jet alb. Brațul lui Judy îl urmărește cu săculețul, în vreme ce se răsucesc prin aer.

- Geirr!

Surprins de răcnet, Lorimer se întoarce și-l vede pe Dave - maiorul Norman Davis - în intrarea serei. Cu brațele întinse le ține îndărătul său pe Lady Blue și cealaltă Judy.

- Geirr! Am spus ceva referitor la comportarea în interiorul acestei nave, și n-am spus-o să mă aflu în treabă! Lasă femeia în pacer!

Picioarele lui Bud se mișcă dezordonat; nu pare să fi auzit. Judy înoată printre ele, culegînd ultimele picături.

- Tu ce naiba faci acolo?

În liniștea din seră, Lorimer își aude glasul:

- Presupun că ia un eșantion de spermă.

- Lorimer? Ți-ai pierdut mințile? Du-l pe Geirr în cușeta lui

Bud se rotește încetșor.

- Ah, reverendul Leroy, vorbește el fără intonație.

- Ești beat, Geirr. Du-te în pat!

- Am noutăți, Dave, urmează Bud cu aceeași voce monotonă. Fac pariu că nu știi că sîntem ultimii bărbați de pe Pămînt. Jos sînt două milioane de fete mari.

- Sînt conștient de asta, îl întrerupe Dave furios. Ești un bețiv nenorocit. Lorimer, ia-l de aici!

Lorimer nu simte nici un mușchi tresărindu-i Glasul furios al maiorului a înlăturat spaima; a creat o stare ciudată, de speranță învăluitoare.

- Nu mai trebuie s-o iau de la capăt... Capul lui Bud se clatină a negație într-o parte și cealaltă, în vreme ce plutește spre Lorimer. Nimic nu mai contează. S-a șters totu'. Pen'ce? Se încruntă Bătrînu' Dave i-un bărbat. O să-l las să-și ia cîteva. Alea mai încuiate...

Doctoru' săracu' i-un olog, da' mai bine decît nimic, poți și tu să-ți ce-ți place... O s-avem ferme și pămînt mult. Hei, o să facem curse de mașini; jos trebuie să fie un milion de automobile vechi... O să vînam... Și-o să-i găsim pe bărbații ascunși în munți...

Andy, sau Kay, zboară către el, ștergîndu-și sîngele.

- Nu, nu! zbiară Bud, întinzîndu-se după femeie. În momentul acela Judy îl izbește în triceps.

Bărbatul scoate un urlet ce se stinge, membrele îi tresar apoi plutește inert, cu chipul destins și senin. Respiră, vede Lorimer răsufîind ușurat, urmărindu-le cu atenție cum întind trupul mătăhălos. Judy își ia pantalonii de pe liane și încep să-l împingă printre plante. Duce cu ea aparatul de filmat și săculețul.

- Îl pun în congelator? o întreabă pe Connie, cînd trec pe lîngă ei. Lorimer privește într-o parte.

- Da, încuviințează femeia. Cum te simți, Kay?

- Am simțit, spune Andy/Kay, printre buzele umflate. Am simțit furie fizică, voiam să-l lovesc! Pfi!

- Puneți-l în patul meu, spune Dave. A apărut în lumina soarelui, lîngă răsăturile cu lăptuci. Lady Blue și Judy Dakar stau cu spatele la perete, urmărindu-l. Lorimer își amintește ce anume voia să-l întrebe.

- Într-adevăr știa, Dave? Că toate sînt femeii?

Dave îl privește gînditor, plutind, cu soarele strălucindu-i în barba și părul castaniu. Adevăratele trăsături ale unui bărbat... Lorimer se gîndește la propriul său tată, o figură ștearsă, ca și el. Se simte mai bine.

- Tot timpul am știut că-ncearcă să ne mintă, Lorimer. Acum, cînd femeia aceasta a recunoscut faptele, înțeleg întreaga tragedie.

Vorbește cu glasul lui de duminică, bînd și potolit. Femeile îl privesc interesate.

- Sînt copiii rătăciți. L-au uitat pe Cel care i-a creat. Timp de generații, au trăit în beznă.

- Par a se descurca..., își aude vocea Lorimer. Sună prostesc.

- Femeile nu sînt capabile să con-

ducă nimic. Ar trebui să știi asta, Lorimer. Este patetic ceea ce au făcut aici. Au înregistrat și însemnat timpul, atît! Sărmane suflete... Maiorul suspină grav. Nu-i vina lor. Sînt conștient de asta. De trei sute de ani nu le-a mai călăuzit nimeni. Ca niște găini cu beregățile retezate...

Lorimer își recunoaște propriul gînd; îngrămădirea dezordonată, flecară, trivială a două milioane de celule protoplasmice.

– Bărbatul este capul femeii, rostește Dave. Corintieni, unu unsprezece trei. Altfel nu există disciplină. Își destinde brațul ridicînd crucifixul, în timp ce plutește spre peretele din liane și corzi. Bătăie de joc. Abominabil!

Ajunge lîngă plante și se întoarce.

– Am fost trimiși aici, Lorimer. Acesta este planul Domnului. Eu am fost trimis aici. Nu tu, tu ești la fel de rău ca ele. Al doilea nume al meu este Pavel, adaugă pe un ton de conversație. Soarele strălucește pe crucifix, pe chipul său, o viziune apostolică, pură și puternică. În ciuda rezervelor intelectuale, Lorimer simte tresărirea unui nerv de mult uitat.

– Tată ceresc, trimite-mi putere, se roagă încetîșor Dave, ținînd ochii închiși. Ne-ai salvat din pustie, ca să aducem lumina Ta în această lume suferindă. Îți voi aduce înaintea pe fecioarele păcătoase. Le voi fi tată neînduplecat, dar milos, în numele Tău. Ajută-mă să-i învăț pe copii legea Ta cea sfîntă și să respecte poteca adevărului. Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Timotei doi unsprezece. Să aibă fii, care să o conducă și să sfîntească numele Tău.

O poate face, se gîndește Lorimer, un bărbat ca el ar putea readuce totul înapoi la viață. Poate că există un secret, un plan tainic. Am abandonat prea repede. N-am curaj... Devine conștient de șoaptele femeilor.

– Banda e pe terminate, vorbește Judy Dakar. N-ajunge? Se repetă.

– Așteaptă, murmură Lady Blue.

– Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cîrmuiască toate neamurile cu un toiag de fer, Apocalipsa doisprezece cinci, rostește tare Dave. Deschisese ochii și privea intens crucifixul. Pentru că Domnul

iubea într-atît lumea, încît și-a trimis singurul său fiu.

Lady Blue înclină din cap; Judy se împinge spre maior. Lorimer înțelege și în gîtlej i se ridică protestul. Nu trebuie să-i facă asta lui Dave, să-l trateze ca pe un animal, pentru Hristos, un bărbat...

– Dave! Ai grijă, n-o lăsa lîngă tine! strigă el.

– Pot să privesc, domnule maior? E așa frumos, ce este? Judy s-a apropiat, întinzînd mîna spre crucifix.

– Are o hipodermică, ai grijă!

Dave se răsucise deja.

– Nu profana, femeie!

Întinde crucea spre ea, ca o armă, atît de amenințător, încît fata zboară puțin înapoi, dezvăluind așul lucitor din palmă.

– Șarpe! O lovește în umăr, trimițînd-o în sus. Blasfemie! Bine, reia el pe tonul său normal, de-acum o să facem un pic de ordine. Toată lumea trece la perete.

Uluit, Lorimer zărește o armă, un pistol cenușiu în cealaltă mîină a lui Dave. O avea asupra lui încă de la decolare pesemne. Speranța și ataraxia se destramă, este iarăși azvîrlit în realitatea disperată.

– Maior Davis, rostește Lady Blue. Se îndreaptă spre el, toate, către armă.

Dumnezeule, oare nu știi ce este?

– Stop! urlă Lorimer. Faceți ce vă spune, pentru Dumnezeu! E o armă balistică, vă poate ucide. Trage cu bucățele de metal. Începe să se deplaseze spre maior.

– Înapoi, gesticulează Dave cu arma. În numele Statelor Unite ale Americii și a Domnului Dumnezeu, preiau comanda acestei nave!

– Dave, lasă arma. Doar nu vrei să le-mpuști?!

Dave îl zărește și mișcă țeava.

– Te previn, Lorimer. Treci lîngă ele. Cînd e treaz, Geirr i-un bărbat adevărat. Privește femeile care plutesc mirate către el și înțelege. În regulă, lecția numărul unu. Fiți atenți!

Ochește atent colivia șopîrlei și trage. Se aude o detunătură. O șopîrlă explodează în sînge. Țipete... Un clopoțel mecanic începe să sune, acoperind vacarmul.

- Spărtură! Toți se agită, două trupuri se grăbesc înspre celălalt capăt al încăperii. În confuzia generală, Lorimer îl vede pe Dave apropiindu-se calm de ușă, cu pistolul pregătit. Se trage de-a lungul dulapului cu scule pentru a-i tăia calea. Se prinde de o canistră goală, care alunecă și-i lasă zbatându-se în aer. Clopoțelul de alarmă se oprește.

- Vei rămâne aici pînă cînd mă hotărâsc să trimit după tine, anunță Dave. A ajuns în prag și împinge ușa masivă. Lorimer înțelege că vrea să-l încuie în seră.

- Nu, Dave! Ascultă-mă, vrei să ne ucizi pe toți? Este zguduit de semnalele de avertizare interne; știe acum la ce-a fost bun tot voleiul acela și este speriat de moarte. Dave, ascultă-mă!

- Gălăgie! Îndreaptă pistolul către el. Ușa se clintește. Lorimer proptește talpa de ceva solid.

- Păzea! O bombă!

Azvîrlu cu toată puterea canistra masivă spre capul lui Dave și se lansează după ea.

- Păzea! În timp ce plutește lent și neprotejat, aude arma detunînd iarăși, țipetele femeilor... Pesemne că Dave a greșit ținta, este greu să tragi de deasupra capului, apoi coboară și-l prinde de păr. Ceva îl izbește în stomac, este piciorul maiorului, dar l-a apucat cu brațul după gît; bărbatul masiv se sucește și-l scutură de colo-colo.

- Luați-i arma! Luați-o! Lovește și este lovit. Cînd simte că-i slăbește strînsoarea, un braț izbește pe lîngă el în umărul lui Dave, proiectîndu-l pe amîndoi în chepeng. Dave a fost scos din luptă.

Lorimer se desprinde, vede privindu-l chipul contorsionat al maiorului.

- Iudă...

Ochii i se închid. S-a terminat.

Doctorul privește în jur. Lady Blue ține arma, privind pe țevă.

- Pune-o jos, bolborosește el. Femeia continuă examinarea.

- Hei, mulțumesc! Andy/Kay îi zîmbește de dedesubt, frecîndu-și falca. Toate surîd, și-i vorbesc cu căldură, simțindu-se între ele. Au hainele rupte. Judy Dakar are un ochi învinețit; Connie ține de coadă o șopîrlă moartă.

Dave plutește lîngă ele, respirînd

neregulat, cu fața spre soare. Iudă... Lorimer simte cum îi cedează ultimul scut de apărare și năvălește pustietatea. *Pe punte-mi zace căpitanu'...*

Andy care-nu-e-bărbat vine și încheie haina lui Dave, are grijă de el și începe să-l tragă afară. Judy Dakar îl oprește, ca să înfășoare lanțul crucifixului în jurul încheieturii mîinii lui Dave. Cineva rîde fără răutate.

Pentru o clipă, Lorimer este înapoi în toaleta de la Evanston. Dar au dispărut toate fetele chicotitoare. Au dispărut pentru totdeauna, o dată cu băieții cei mari, așteptîndu-l afară ca să rîdă de el. Se gîndește că Bud avea dreptate. „Nimic nu mai contează.“ Îl izbesc mînia și durerea. Știe acum de ce anume se teme; nu de vulnerabilitatea lor, ci de-a lui.

- Erau bărbați buni, rostește el cu amărăciune. Nu erau răi. Nu știți ce înseamnă răutatea. Voi le-ați făcut-o, voi i-ați dărîmat. I-ați împins să facă toate nebuniile astea... A fost interesant? Ați învățat destule? Vocea începe să-i tremure. Toți avem impulsuri agresive. Dar ei și le-au înfrînat întotdeauna. Întotdeauna! Pînă ce i-ați drogat voi...

Îl privesc în tăcere.

- Dar nimeni nu și le eliberează, spune în cele din urmă Connie. Vreau să zic, impulsurile acelea...

- Erau bărbați buni, repetă trist Lorimer. Știe că vorbește în numele tuturor, al Părintelui Dave, al bărbăției lui Bud, al său, al Cro-Magnonului, poate chiar al dinozaurilor. Sînt un bărbat. Și, la dracu', sînt furios. Am dreptul ăsta. Noi v-am dat toate, noi le-am făcut pe toate... Noi am înălțat civilizația voastră și cunoștințele voastre, confortul, medicina și visele voastre. Totul... V-am protejat, ne-am ucis ca să vă protejăm, să vă apărăm pe voi și pe copiii voștri. A fost greu... A fost o luptă, o luptă singeroasă și permanentă. Sîntem duri... Trebuie să fim, nu-nțelegi? Nu puteți înțelege asta, pentru Dumnezeu?

Din nou, tăcere.

- Încercăm, suspină Lady Blue. Încercăm, doctore Lorimer. Desigur, ne bucurăm invențiile voastre și vă apreciem rolul revoluționar. Dar știți, mai există o problemă... Din cîte am înțeles, în ge-

neral ne protejați de alți bărbați, nu-
așa? Chiar acum, am asistat la o
demonstrație. Ați reînviat istoria pentru
noi.

Ochii ei căprui zîmbesc; o matroană
de culoarea ceaiului ținînd în mîna un
pistol.

- Însă lupta s-a terminat de mult.
Cred c-a luat sfîrșit o dată cu voi. Ne
vine greu să vă lăsăm să hoinăriți pe
Pămînt și, pur și simplu, n-avem locuri
speciale pentru cei cu problemele voas-
tre emoționale.

- De altfel, nu credem c-ați fi prea
fericiți, adaugă sinceră Judy Dakar.

- I-am putea clona, spune Connie.
Există mame care s-ar oferi voluntare.
În special cele tinere; am putea încer-
ca...

- Am mai discutat asta. Judy Paris
bea din rezervorul cu apă. Își clătește
gura și scuipă pe stratul de pămînt,
privind neliniștită spre Lorimer. Acum
trebuie să ne îngrijim de spărtura aia,
de vorbit putem vorbi și mîine. Și
poimîine, și răspoimîine... Îi zîmbește,
frecîndu-se între picioare fără să-și dea
seama. Sînt sigură că multe femei vor
dori să vă vadă...

- Puneți-ne pe o insulă, rostește
obosit Lorimer. Pe trei insule. Privirea
aceea; cunoaște privirea aceea de milă
preocupată. Mama și sora lui aveau
aceeași uitătură, atunci cînd pisicuța
bolnavă le intrase în curte. O
mîngîiaseră, o hrăniseră și-o duseseră
cu gingășie la veterinar, să fie gazată.

Îl încearcă un dor profund și complex
pentru femeile pe care le-a cunoscut,
Ginny... Dumnezeule... Sora lui, Amy...
Săraca Amy era atît de grijulie cu el,
cînd erau copii... Gura i se strîmbă.

- Problema pe care v-o puneți, con-
tinuă el, este următoarea: dacă vă
asumați riscul de-a ne oferi drepturi
egale, cu ce am putea contribui noi?

- Exact, încuviințează Lady Blue.
Toate zîmbesc ușurate, neînțelegîndu-
i adevărata stare.

- Ați putea să-mi dați antidotul acum,
spune Lorimer.

Connie plutește spre el, o femeie
masivă, cu inimă caldă, pe de-a întregul
străină.

- M-am gîndit c-o să-l preferi într-o
sticlută. Îi zîmbește deschis.

- Mulțumesc. Flaconul este roz.
Spune-mi atît, se adresează lui Lady
Blue, care privește urmele lăsate de
gloanțe, cum vă autointitulați? Lumea
Femeilor? Eliberarea? Amazonia?

- De ce așa? Ne spunem ființe
omenești. Îl privește absentă, apoi
revine la gaurile din perete. Omenire,
umanitate... Înaltă din umeri: Rasa
umană.

Băutura este răcoritoare și i se pare
că-l cuprinde o pace și o libertate... Sau
moartea.

*În românește de
Mihai-Dan Pavelescu*

DE AUR ERA NAVA OH! OH! OH!

Agresiunea a început departe de aici. Războiul cu Raumsog veni la vreo douăzeci de ani după marele scandal al pisicilor care, pentru o vreme, amenința să priveze întreaga planetă Pămînt de santaclara, drogul absolut necesar. A fost un război scurt și amar.

Bătrînul Pămînt luptă cu arme ascunse, o dată ce numai armele deghizate puteau să mențină o suveranitate atît de veche – suveranitate care dură mult, pînă cînd decăzu într-o primordialitate titulară printre comunitățile omenirii. Pămîntul corupt, isteț și obosit a cîștigat pentru că cei ce îl conduceau nu au pus nicicînd vreo altă considerație înaintea supraviețuirii. Iar de astă dată erau, în cele din urmă, amenințați cu adevărat.

Războiul cu Raumsog nu a fost niciodată cunoscut majorității cetățenilor, dacă nu punem la socoteală reînvierea vechilor legende despre navele de aur.

1.

Pe Pămînt, lorzii Instrumentalității țineau consiliu. Președintele privi în jur și spuse:

– Așadar, domnilor, am fost cu toții mituiți de către Raumsog. Fiecare din noi a fost plătit separat. Eu însumi am primit șase uncii de stroon în formă pură. Puteți să vă lăudați cu afaceri mai bune?

De jur împrejur, consilierii anunțară cifra mitelor primite.

Președintele se întoarse spre secretar:

– Notează mitele în dosar și fă apoi dosarul să dispară.

Ceilalți încuviințară cu gravitate.

– Acum trebuie să luptăm. Mita nu este de ajuns. Raumsog a amenințat că va ataca Pămîntul. Nu e bine că l-am lăsat să amenințe, dar, evident, nu intenționăm să-l lăsăm să atace.

– Cum vrei să îl oprești, Lord Prezident? mormăi un consilier bătrîn și întunecat. Scoțînd la iveală navele de aur?

– Exact.

Președintele arăta al naibii de serios.

Murmurele începură în jurul camerei. Astronavele de aur fuseseră folosite cu multe secole înainte împotriva unor forme de viață neumane. Se găseau ascunse undeva în nonspațiu și doar cîțiva oficiali ai Pămîntului știau cît de reale erau. Chiar la nivelul lorzilor Instrumentalității, consiliul nu știa precis ce erau acele nave.

– O navă, spuse președintele lorzilor Instrumentalității va fi de ajuns.

Așa a și fost.

2.

Pe planeta sa, dictatorul Lord Raumsog află totul cîteva săptămîni mai tîrziu.

– Ce spui? făcu el. Ce tot spui? Nu există o navă de asemenea dimensiuni. Astronavele de aur sînt doar o legendă. Nimeni nu a văzut vreodată o fotografie de-a lor.

– Iată o fotografie, Înălțimea Voastră, spuse ofițerul.

Raumsog o privi.

– E o înșelătorie. O fotografie trucată. I-au modificat mărimea. Dimensiunile sînt false. Nimeni nu are o navă de mărimea asta. N-ar putea fi construită,

sau, dacă ar fi, n-ar putea fi manevrată. Pur și simplu nu există așa ceva...

Se mai bălăie câteva clipe, pînă ce-și dădu seama că oamenii săi priveau la fotografie și nu la el. Se calmă.

Cei mai îndrăzneți dintre ofițeri îi rezumă situația:

– Nava aceasta este lungă de nouăzeci de milioane de mile, înălțimea Voastră. Străluce ca focul, dar se mișcă atît de repede încît nu ne putem apropia de ea. A intrat în mijlocul flotei noastre aproape atingîndu-ne navele și a rămas douăzeci sau treizeci de miimi de secundă. Ea este, ne-am zis. Ne-am convins că este viață la bord: raze de lumină unduiau; ne-au cercetat, apoi au dispărut înapoi în nonspațiu. Nouăzeci de milioane de mile, înălțimea Voastră. Bătrînul Pămînt mai are încă ghimpi; nu știm ce vrea nava.

Ofițerii își priviră stăpînul cu o încredere neliniștită. Raumsog oftă:

– Dacă trebuie să luptăm, vom lupta. Putem distruge și această navă. La urma urmelor, ce înseamnă dimensiunile în spațiu interstelar? Ce importanță are dacă măsoară nouă mile, sau nouă milioane, ori nouăzeci de milioane?

Oftă iarăși:

– Totuși trebuie să spun că nouăzeci de milioane de mile e grozav de mult pentru o navă. Nu știu ce au de gînd să facă cu ea.

Într-adevăr, nu știa.

3.

E curios – curios și înspăimîntător – ce pot face oamenii din dragoste pentru Pămînt. Tedesco, de exemplu.

Faima lui Tedesco ajunsese departe. Chiar printră Căpitanii de zbor, ale căror gînduri se opreau rareori asupra unor astfel de lucruri, Tedesco era cunoscut pentru felul în care își purta mantia de serviciu și pentru strălucirea insignelor autorității. Tedesco mai era cunoscut și pentru felul său molatec de a fi, ca și pentru luxurioasa viață sibaritică pe care o ducea. Mesajul îl găsi pe Tedesco în postura sa obișnuită.

Era întins pe o pernă de aer, iar creierul său avea centrul plăcerii conectat la o rețea electrică. Era atît de cufundat în voluptate, încît mîncarea,

femeile, îmbrăcămintea, cărțile din apartamentul său fuseseră cu totul nesocotite și date uitării. Pierduse amintirea oricărei desfătări, în afara celei a electricității lucrînd asupra creierului.

Atît de mare era plăcerea, încît Tedesco se lăsase conectat la rețea timp de douăzeci de ore fără întreruperi – evidentă încălcare a legii, ce hotărîse șase ore ca maximum de voluptate.

Mai mult, atunci cînd sosi mesajul – transmis către creierul lui Tedesco prin intermediul unui cristal infinezimal, fixat acolo pentru transmiterea mesajelor atît de secrete, încît nici gîndul la ele nu trebuia să fie interceptat – cînd sosi mesajul, Tedesco nu izbuti să se smulgă din marasmul fericirii și al uitării de sine.

„Navele de aur – navele de aur – Pămîntul e în pericol“.

Tedesco se frămînta. „Pămîntul e în pericol“. Cu un oftat de fericire, izbuti să apese butonul care întrerupea alimentația. Și, cu un oftat pentru cruda realitate, aruncă o privire lumii înconjurătoare și se pregăti de lucru. Trebuia să se întîlnească cu lorzii Instrumentalității.

Președintele lorzilor Instrumentalității îl trimise pe Lordul Amiral Tedesco să comande nava de aur. Nava, mai mare decît câteva stele la un loc, era o incredibilă monstruozitate; Cu secole înainte pusese pe fugă agresorii neumani dintr-un uitat colț al galaxiei.

Lordul amiral se întoarse să-și continue bridge-ul. Cabina era mică, șapte metri pe zece. Aria de control a navei măsura numai patruzeci de metri. Restul era doar carcasa de aur a navei truate, nimic altceva decît o subțire și incredibil de rigidă crustă, cu mici sîrme metalice împrejur, pentru a da iluzia unui metal greu și a unei puternice apărări.

Cele nouăzeci de milioane de mile erau adevărate. Dar asta era tot.

Nava era o uriașă înșelătorie, cea mai mare sperietoare închiptuită vreodată de mintea omenească.

Veacuri de-a rîndul așteptase în nonspațiu, între stele, să fie scoasă la iveală. Acum, neajutorată și vulnerabilă,

mergea la luptă împotriva lui Raumsog, dictatorul războinic și smintit, și împotriva hoardei sale de crucișătoare grele și foarte reale.

Raumsog înlăturase regulile navigației spațiale. Ucisese luptătorii telepați. Închisese Căpitanii de zbor. Folosise proscriși și ucenici într-ale navigației pentru a jefui imensele nave interstelare și armase greu vasele captive. Într-un sistem social care nu cunoșcuse un război adevărat, cu atât mai puțin un război împotriva Pământului, lucrare cum nu se putuse mai bine.

Mituișe, escrocăse, făcuse propagandă. Se aștepta ca Pământul să cadă înainte chiar de a fi amenințat. Își lansă atacul.

Dar, o dată cu atacul, Pământul se schimbă deodată. Ticăloșii corupți deveniră ceea ce înainte erau doar cu numele; conducătorii și apărătorii omenirii.

Tedesco fusese un elegant filfizon. Războiul îl schimbă într-un căpitan agresiv, manevrând cel mai mare vas al tuturor timpurilor ca și cum ar fi fost o rachetă de tenis.

Repede și sigur, tăie calea flotei lui Raumsog.

Tedesco își conducea nava cu rapiditate în toate direcțiile.

Apăru înaintea înamicului și îl ocoli.

Se ivi din nou înaintea dușmanului. O lovitură bine țintită de pe una din nave putea să distrugă o iluzie de care atârna soarta întregii omeniri. Nu trebuia să-l lase să tragă.

Tedesco nu era un nesăbuit. Lupta în felul său straniu, dar nu putea să nu se întrebe unde va avea loc adevăratul război.

4.

Prințul Loveduk purta acest nume ciudat pentru că avusese un strămoș chinez care iubea rațele sub forma lor pekineză – suculentele rațe prăjite îi stârneau ancestrale visuri de extaz culinar.

Străbunica sa, o lady englezoaică, spuse: „Lord Lovaduck¹⁾, ți se potrivește numele ăsta!” – și patronimicul fusese

1) Expresie ce indică uimire („Dumnezeule!”) – n.t.

adoptat cu mândrie. Lordul Lovaduck avea o navă ce purta un nume simplu și amenințător: Nimeni.

Nava nu era trecută în registrul spațial și nici el nu făcea parte din Ministerul Apărării Spațiale. Vasul era doar atașat pe lângă Oficiul de Cercetare și Statistică – sub denumirea de „vehicul” – pentru trezoreria Pământului. Lordul posedă doar sisteme de apărare elementare. Cu el pe vas mergea și un idiot cronopatic, ce avea să joace un rol esențial în vitalele manevre finale. Mai mergea cu el și un monitor. De obicei acesta stătea țeapăn, cataleptic, fără să gîndescă – excepție făcînd o parte a memoriei sale cu care nota inconștient fiecare mișcare mecanică iminentă a navei; era gata în orice clipă să-l distrugă pe Lovaduck, pe idiotul cronopatic și chiar nava, dacă aceștia ar fi încercat să scape de sub autoritatea Pământului, sau dacă s-ar fi întors împotriva lui. Viața unui monitor era grea, dar cu mult mai bună decît execuția pentru crimă, care era alternativa obișnuită. Monitorul nu făcea necazuri. Lovaduck avea și o colecție de arme, alese cu o delicioasă grijă pentru atmosfera, clima și condițiile precise de pe planeta lui Raumsog.

Mai avea cu el și un talent psionic, o biată fetiță nebună, care scîncea într-una și pe care lorzii Instrumentalității refuzaseră cu cruzime să o vindece, deoarece puterile ei erau astfel mai mari. Fetița era o interferență etiologică de gradul trei.

5.

Lovaduck își conduse mica navă pînă în atmosfera plenei lui Raumsog. Plătise bani grei pentru căpitania vasului și intenționa să-i scoată înapoi. Chiar într-un mod frumos, dacă aventuroasa lui misiune ar fi reușit.

Lorzii Instrumentalității erau conducătorii corupți ai unei lumi corupte, dar învățaseră să întoarcă corupția în folosul unor țeluri civile și militare și nu aveau de gînd să dea greș. Dacă Lovaduck pierdea, ar fi făcut foarte bine să nu se mai întoarcă deloc. Nici o mită nu l-ar fi salvat. Nici un monitor nu l-ar fi lăsat să scape. Dar dacă

reușea, ar fi fost aproape la fel de bogat ca un nord-australian, sau ca un negustor de stroom.

Lovaduck își materializă nava doar atît cît să prindă planeta prin radio. Străbătu camera și pămuii fata peste față. Fetița începu să se zbată, stîrnită. Pe cînd era în culmea excitației, el îi trînti o cască în cap, o conectă la sistemul de comunicație al navei și trimise straniile radiații emoționale psionice asupra întregii planete.

Fata era un schimbător de probabilitate. Acțiunea fu încununată de succes: pentru cîteva clipe, în fiecare colț al planetei, sub apă și pe apă, în cer și pe sol, șansa dădu greș cu puțin. Se întîmplară accidente, avură loc lupte, nenorocul se mișcă între limitele probabilității imediate. Toate se pîtrecură în aceeași clipă. Rumoarea era înregistrată îndată ce Lovaduck își deplasa nava într-o nouă poziție. Acestea erau momentele cele mai critice. Pătrunse adînc în atmosferă. Fu reperat imediat. Arme puternice îl căutau, arme capabile să ardă întreaga atmosferă și să aducă fiecare făptură de pe planetă într-o stare de alertă terorizată.

Nici o armă cunoscută pe Pămînt nu putea să-l apere împotriva unui asemenea atac.

Lovaduck nu se apără. Cuprinse umerii idiotului cronopatic și îl ciupi pe bietul handicapat, care fugi luînd nava cu el. Nava se mișcă înapoi în timp trei-patru secunde, pînă în clipele dinaintea primei detectări. Toate instrumentele de pe planeta lui Raumsog erau în derută. Nu găseau nimic asupra căruia să acționeze.

Lovaduck era gata. Își descărcă armele, care nu erau deloc nobile.

Lorzii Instrumentalității se purtau cavalerește și iubeau banii, dar cînd viața și moartea erau în joc, nu mai țineau seama de bani, de credite și nici chiar de onoare. Luptau ca niște animale din trecutul îndepărtat al Pămîntului – luptau pentru a ucide. Lovaduck descărcase o combinație de otrăvuri organice și anorganice cu un înalt indice de împrăștiere. Șaptesprezece milioane de oameni, nouă sute cincizeci de mii din întreaga populație aveau să moară în aceeași noapte.

Îl pămuii încă o dată pe idiotul cronopatic. Bietul nepăstuit scînci. Nava zvîcni înapoi în timp încă două secunde.

În timp ce descărca tot mai multă otravă simțea mecanismele de detecție căutîndu-l.

Porni spre cealaltă față a planetei, deplasîndu-se pentru ultima oară înapoi în timp, aruncă restul încărcăturii de carcinogene virulente și se năpusti cu nava în nonspațiu, în limitele extreme ale nimicului. Aici era departe de atingerea lui Raumsog.

6.

Nava de aur a lui Tedesco se îndrepta liniștită spre planeta în agonie, urmată îndeaproape de luptătorii lui Raumsog. Ei deschiseră focul, dar nava scăpă surprinzător de iute pentru un vehicul atît de uriaș, o navă mai mare decît orice soare văzut vreodată pe cerul unui colț al spațiului. Dar, pe cînd se apropiau, în difuzoarele vaselor de urmărire se transmiseseră:

„Capitala este pustiită.“

„Raumsog e mort.“

„Nici un răspuns din nord.“

Se comunică prin radio, flota porni și începu manevrele de împresurare. Nava de aur mai apără o dată, apoi dispăru, aparent pentru totdeauna.

7.

Lordul Tedesco se întoarse la apartamentele sale și la curentul la care își conectă centrul plăcerii din creier. Dar, pe cînd se tolănea pe jetul de aer, mina îi se opri din mișcarea de apăsare a butonului ce trebuia să pornească curentul. Își dădu seama, deodată, că încerca o desfătare. Contemplarea navei de aur și a misiunii pe care o îndeplinise – singur, cu viclenie, fără a fi lăudat de toate lumile pentru vitejia sa – îi stîrnea o plăcere mai mare decît cea produsă de curentul electric. Se lăsă pe spate, în jetul de aer și se gîndi la nava de aur, iar voluptatea resimțită astfel era mai puternică decît tot ce încercase vreodată pînă atunci.

Urmare la pagina 181

ZID DE UMBRĂ UMBRA DE ZID

Războiul se terminase de mulți ani, dar întinericul nu voia să se risipească. În august, la amiază, lumina solară avea intensitatea unui clar de luna „dina-
inte”.

Lui McLaurin însă nu-i păsa de intensitatea luminii solare nici cât negru sub unghie. În îngheșuiala din monorai, strivit între un grup de negrese bătrâne și o matahală cu șapcă roșie, bărbatul se străduia să-și desfacă nodul de spaimă din pîntece. Foaia de imprimantă din buzunar era ușoară, în fond. Conținutul ei era apă-sător.

Avea nevoie de un credit substanțial, ECU sau Yeni, pe cât posibil, nu de dolarii vlăguiți de inflație pe care îi primea ca salariu. Când coborî pe peronul suspendat, călcînd peste ambalaje de gumă de mestecac cu hormoni și peste bucăți prăfuite de afișe electorale, se hotărîse să traverseze granița dintre legalitate și ilegalitate.

* * *

Ideea cea mare îi sosi acasă, așezată între

rîndurile exemplarului de „WESTERN COAST ASAHI SHIMBUN” care se revărsa molcom din fax. Rîndurile la care percută aveau următorul conținut:

„Ăstăzi la orele 14.00 GMT, în cadrul unei licitații publice desfășurate la Centrul Pompidou, Sucursala Europeană a Firmei AKAI a achiziționat o porțiune din Zidul Berlinului, cuprinzînd picturi de Thierry Noir. Porțiunea a fost adjudecată pentru suma de 15 milioane ECU (două sute șazececi și cinci de milioane dolari americani).”

Un val de mulțumire îl cuprinsese. Știa precis cum avea să facă rost de bani.

Thierry Noir se găsea congelat într-un modul criogenic aflat în subsolul unei clădiri a corporației NAKAMURA. Iar McLaurin lucra cu programul de personalitate artistică „THIERRY NOIR” în chiar clădirea aceea.

Nimic mai simplu.

În seara aceea se deplasă în Bay Area. Pe o stradă vizitată cam rar de gunoieri, într-un bloc neogotic dărăpănat,

locuia Alex Dickinson. În timp ce urca în liftul împeștriat de graffiti, McLaurin încercă să rememoreze ultima întîlnire cu el. Nu-și mai amintea decât că vechiul său prieten își grefase atunci niște mușchi de impala de care era foarte mîndru.

Liftul opri și bărbatul traversă holul mochetat în albastru pal și străjuit de o hologramă veche a Domului din Köln. Sună la ușa lui Alex și așteptă răbdător pînă cînd sistemul de siguranță îi identifică modelul irisului drept.

Apoi ușa se deschise și McLaurin pătrunse în antreul care mirosea vag a parfum franțuzesc și a lichior fin. Dickinson era suficient de bogat ca să se mute în Beverly Hills, dar prefera să nu atragă atenția asupra sa.

— Hai, bătrîne, intră!

Orientîndu-se după sunetul vocii, îl descoperi pe Alex în sala de antrenament, împingînd din greu și cu satisfacție o halteră care-i șterse vizitatorului zîmbetul de pe față.

— Ce faci?

— Uite, o țin pe Maggie

în formă.

Așa se numise anti-
lopa împala de la care-și
grefase mușchii.

Alex ridică haltera pen-
tru ultima dată și o așeză
pe stativ.

- Du-te în sufragerie,
servește-te cu ceva; eu
merg să fac un duș. Vin
într-un minut.

Dickinson venea din
New York și McLaurin
știa precis cât dura minu-
tul acela.

- Încearcă într-o
jumătate de minut, nu
vrei?

Intră în sufrageria
mobilitată cu o combinație
ingenioasă de acaj și
piele brun roșcată și, scu-
fundându-se într-un fotoliu
generos ca uterul matern,
încercă să se relaxeze.

Alex sosi chiar după
un minut, mirosind discret
a Yves-Saint-Laurent. Îl
găsi pe McLaurin jucându-
se absent cu o unghieră
ieftină sud-coreeană că-
reia începuse să i se co-
jească cromul pe la mu-
chii.

- Deci care-i necazul?

- Sînt în rahat pînă în
gît.

- Se cam vede. Ar fi
bine să nu faci valuri.

McLaurin zîmbi fără să
vrea.

- Necazul e că mă
deplasez în jos.

- Da, asta e ceva. Să
știi însă că au mai pățit-o
cîtiva...

- Știu, însă îmi doresc
să n-o pățesc eu. Am
nevoie de bani.

- Te pot împrumuta.

- Mulți bani. Preferabil
unii pe care să nu tre-
buiească să-i înapoiez.
Așa că plănuiesc o
extragere. Am însă ne-
voie de tine pentru partea

informatică. E necesară
alterarea dosarului meu
din băncile de date
NAKAMURA, așa încît,
cînd mă vor pune sub
urmărire, să pornească
de la un set de date false.

- Văd că știi deja tot
ce trebuie, zîmbi Alex.
Crezi că mai ai nevoie de
mine?

- Poate și tu ai nevoie
de jumătate din profitul
net.

- Stai liniștit, c-o facem
noi și pe-asta. Încearcă
totuși să operezi unele
ajustări. „Net” e un cuvînt
cam îndoielnic. „Brut”
sună mult mai frumos, nu
crezi?

McLaurin atinse buzu-
narul în care se găsea
foaia de imprimantă,
strînse buzele și aprobă
încet din cap. Nu-i dădea
mîna să se tirguie.

* * *

Seara tîrziu, după ce
plecă de la Alex, prinse
un taxi, un Honda electric
și se deplasă în centru,
sub revărsările multico-
lore de lumină. Doi ado-
lescenți thailandezi,
slăbuți și îmbrăcați în
blugi răpănoși de la sol-
duri, se oferiră să-i spele
parbrizul cu o emulsie
ieftină și niște clone de
bureți naturali, dar le făcu
semn să renunțe. Și așa
protocolul pentru Horny
Richie îl costase tot
salariul pe săptămîna
aceea.

Oficial, Richie era
importator-exportator de
obiecte antice, însă
majoritatea cunoscuților
săi știau că era un
Furnizor. El era omul
care să-ți furnizeze un
client pentru marfa ce-ți
trîgea degetele, contra

unul procent modest. Se
numea Richard Duck-
horne, dar clienții și pri-
etenii îi spuneau Horny
Richie, iar el se mîndrea
cu porecla dată, căci
ajunsese la o vîrstă cînd
n-o mai merita pe deplin.

Bătrînul avea o pasi-
une: colecționa cărți și
reviste fantastice și
științifico-fantastice. De
ce se încăpățîna să
adune maculatură, în loc
să folosească discuri
optice, nimeni nu înțe-
legea. Oricum, legea
nescrisă pentru ca Horny
Richie să te primească
era să-i duci o carte SF,
cu cît mai veche, cu atît
mai bună.

Îl cumpărase o ediție
britanică de buzunar a
Fundăției lui Asimov, cu
ilustrațiile copertelor de
Chris Foss. Era genul de
vechitură cu care erau
plictisiți copiii care mai
mergeau la școală și pe
care Richie o avea în cel
puțin cincisprezece ediții
diferite.

Trecu prin gangul cu
mirosuri fetide, care se
căsca între un magazin
de blănuri clonate și unul
cu aparatură casnică tai-
waneză, apoi urcă scara
prost luminată, cu trepte
măcinate și hîrtii prăfuite
de prins muște. Horny
Richie afirma că nu
repara treptele tocmai că
să-și rupă gîtul prietenii
lui de la controlul fiscalului.

Furnizorul îi deschise
relativ repede. Avea o
față de Moș Crăciun, însă
Moș Crăciun nu percepea
procentele și dobînzile la
care se obrăznicise
Richie în ultima vreme.

- Ia te uită ce surpriză!
Tînăr! McLaurin în carne
și oase. Intră, te rog. Te

așteptam de mai multă vreme, de cînd cu licitarea Daliurilor, știi tu. Chiar m-am mirat că n-ai apărut pînă acum. Ia un loc pe undeva.

Telefonul piui repetat și Richie se întinse să-l apuce:

- Da, chiar el. Interesant. Bine, îl trimit imediat pe Jimmy. Îl știiți, Jimmy M'Bogo. Da. Bine, la revedere.

Sună scurt. Un negru înalt și athletic, cu o ja-chetă argintie și blugi negri, intră pe o ușă laterala.

- Da, domnule.

- Jimmy, ia Volks-ul și du-te pînă-n Bay Area, la adresa asta. E plească la cît cere, dar tîrguie-te și scoate-o mai ieftin. Ai jumătate din diferență la prima de Crăciun.

McLaurin profită de prilej și scoase telefonul din priză.

- Richie, fă-mi rost de un client pentru un „țeapăn”.

Richie rumegă cîtăva vreme informația, timp în care își aprinse o țigară.

- O chestie de asta nu faci decît o singură dată. Pe urmă nu te mai angajează nici o corporație, iar copiii celor pe care îi pîrlești te găsesc, mai devreme sau mai tîrziu. Ce te-a apucat?

McLaurin se foi pe scaun:

- Nu-mi cere prea multe detalii. Îmi trebuie un client și un mijlocitor financiar. Poți să-mi găsești unii siguri?

- Depinde cît plătești. Totuși, între noi fie vorba, dacă tot ai dat și pielea de pe tine pentru cura antidrog, la ce-ți trebuie o

lovitură ca asta? Cauți motive pentru o nouă cură?

- Las-o moartă, Richie. Ce, te-au vizitat evangheliștii și ai aflat și tu de J.C. și tot tacîmul?

Furnizorul se întunecă:

- Știi că nu-mi place să glumești despre asta...

Știa. Deși Richie avea cîteva decenii de cînd trăia în Frisco, tot mai purta pe haine crucea albă pe baza căreia se făceau selecțiile pentru lagăre în Europa, pe timpul războiului. Asta nu-l împiedica însă să spună uneori: „Dați guvernului ce-i al guvernului, lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu și nu uitați procentul meu”.

- Bun, hai să discutăm afaceri. Pe cine vrei să extragi și cînd?

- Thierry Noir. Îți telefonez cînd ajung acasă și-ți spun cînd. Oricum, într-una din zilele-astea.

- Cînd ai făcut-o, treci pe la mine. Nu te repezi direct încoace, să n-ai vreo surpriză. Două blocuri în susul străzii e un orb care chinuie un ROLAND. E cu cotizația la zi în sindicatul cerșetorilor, dar e omul meu. Dacă drumu-i liber, orbul imită cum poate pelteaua MTV din momentul ăla. Dacă s-a întîmplat ceva, masacrează clasicii, Vangelis și chestii de-astea. Ia-ți PVS-ul la tine și reglează-l pe MTV. În caz că drumul nu-i liber, mergi la „CHING THAI”, în cartierul chinezesc și întrebă-l pe băiatul de la ușă dacă n-are două pi-pițe și niște betaendorfină. El o să te ducă la un colaborator de-al meu.

- Bine, atunci te caut cînd ajung acasă.

În trecere spre ieșire, McLaurin reintroduse telefonul în priză. Acesta sună instantaneu și Richie sări să răspundă:

- Da, da, eu. Bună seara. (Salut. Te-aș conduce, dar sînt cumplit de ocupat.). Da. Și eu m-am mirat c-a tăcut telefonul mai mult de cinci secunde. A, nu. A trecut pe-aici un prieten de-al meu, singurul care are tupeul să-l scoată din priză...

* * *

Acasă, pe prag, îl aștepta un chinez care părea să aibă cincisprezece ani. Purta un bluzon de piele neagră, puțin cam larg pentru el și fuma „iarbă”.

- Tu McLaurin?

- Da, eu.

- Dickinson a trimis pachet la tine. A zis zece pari.

Scotoci prin buzunare și adună suma cerută. Adolescentul zvîrli chiștocul, trasor benign pierzîndu-se în bezna holului, apoi se ridică și-i înmîină un pachet. McLaurin îi deschise, inspectă conținutul și-l apucă de guler pe chinez.

- Unde-i cartea de credit?

- Ce carte de credit?

- Nu-ncerca să mă protestezi. Scoate cartea de credit sau te dau pe mîna lui Dickinson.

Adolescentul se înmuie și scoase drep-tunghiul de plastic, apoi o luă la fugă pe scări. McLaurin intră, încuie ușa și îi telefonă lui Alex:

- Salut, am primit

plicul.

- Totul în regulă?

- A vrut să-mi sperie cartea, dar mi-am dat seama la timp. M-a taxat cu zece dolari.

- Și pe mine, rîse Alex. Nu-i nici o problemă, așa ajungi milionar. Așa a început și bătrînul Arnie. Dintr-un dolar făcea doi.

- Sigur; îi xerocopia.

Bunul și bătrînul Arnie... Tatăl unei corporații multinaționale, posesor al primelor șase bănci din lume. „Fiecare om poate și trebuie să devină puternic”. Murise luna trecută, la nouăzeci și șapte de ani.

- McLaurin, mai trăiești? Nu visa cu ochii deschiși pentru că am încă ceva să-ți spun. Studiază bine OD-ul pe care ți l-am trimis. Am analizat toate informațiile, apoi am selectat varianta optimă. Le-am făcut profilele de reacție psihofectivă celor cu care vei veni în contact și am pus la punct un scenariu convingător. Urmează întocmai instrucțiunile și n-avea grijă; de restul mă ocup eu. Baftă, bătrîne!

- Să fie.

Rămase o vreme lângă telefon, cu o expresie mohorâtă întipărită pe figură. Într-un târziu își reveni din picoteala care-l cuprinsese, apăsă tasta pentru întreruperea tonului și introduse discul optic cu instrucțiuni în fanta IBM-ului său compatibil NYOKO.

* * *

Ora de plecare la serviciu sosi fără ca McLaurin să fi apucat să doarmă. Făcu un duș și

se schimbă; bău o cafea și înghiți o porție sleită de pizza, aproape fără să le simtă gustul. Coborî, apoi se îndreptă către garajul subteran care se găsea trei blocuri în josul străzii. Un ins măruntel stătea de vorbă cu o rusoaică; tipul se cocoțase pe bordură să poată discuta de la egal la egal:

- Cît vrei?

- Cincizeci die iecu pientri o oră.

Mititelul se înneacă de rîs:

- Ce știi să faci pentru atîția bani?

Rusoaica ridică dezarmată din umeri:

- Drăgăstie.

- Fii serioasă. Nici autorizație n-ai...

Restul se pierdu în vuetul străzii, printre torsul felin al motoarelor și murmurul obsedant al difuzoarelor.

Ușile glisante de sticlă incasabilă ale garajului subteran erau deschise. Cineva proptise o cărămidă în dreptul uneia din ele, blocînd-o. Pôstere decolorate și zdrențuite ticeau zidurile, asemenea unor mucegaiuri cu iz de uzină de vise. Dinspre colțurile mai îndepărtate se făcea simțit un miros vag de urină.

Chemă liftul. Cînd ușile se deschiseră, împrejurul lui se mai strînseseră cîteva persoane. Liftierul clefăia gumă de mestecat, era gras și mirosea a parfum ieftin.

McLaurin coborî ultimul, la al șaselea nivel. Automobilele așteptau cuminti și tăcute. Lumina era difuză și inegală, alternînd cu zone de

semiîntuneric. Își găsi Fordul cu hidrogen între un Mercedes și un Nissan pe pernă de aer. Pe un stîlp de beton de alături, un pop-star de mîna a treia, ferfenițit, se schimbase la culoare datorită scurgerilor dintr-o țevă ruginită de pe tavan.

Porni motorul și urcă rampa spre exterior. La ieșire trecu cartea de credit prin fanta dispozitivului de plată HYUSAI. Începuse ultima zi de lucru la NAKAMURA.

* * *

Sediul NAKAMURA din Frisco ocupa un monolit de oglindă întunecată pe strada 11. Cînd era copil, McLaurin credea că turnul era Baraddur, fortăreața Stapinului Inelelor, însă pe măsură ce crescuse aflase că puterea inelelor fermecate era o joacă în comparație cu posibilitățile corporațiilor multinaționale. „Liberitatea unui zaibatsu se termină acolo unde începe libertatea altui zaibatsu.”

Portarul filialei, un negru bătrîn și simpatic, îi făcu semn cu mîna:

- Vă salut, domnu' McLaurin. Vă îmboğățiți, pe cîntea mea.

- Dece, domnu' Nicholson?

- Pe criza asta de hidrogen, dumneavoastră veniți la serviciu cu mașina.

Rîse și șofă mai departe. Parcă mașina strategic, în apropierea principalei căi de acces în clădire. După ce depăși ușile glisante și gărzile

din serviciul de ordine interioară, desprinsе folia de protecție de pe spațele unui dreptunghi de plasti-piele adezivă, activă microfonul laringeal și emițătorul, apoi netezi plasti-pielea pe gît. Își introduse receptorul în urechea stîngă. Nimeni din mulțimea forfotitoare de funcționari nu-l băga în seamă.

Tastă codul biroului său pe telecomandă comului..

– Biroul de proiectare a decorurilor interioare, îi murmură o voce în ureche.

– Betty, sînt McLaurin. Am să întîrzii pentru că mă documentez în alt sector. Îmi trebuie niște reproduceri după Noir care nu sînt stocate în banca noastră de date.

– O.K.

Tastă o nouă combinație.

– Ai pornit, nepoate? întrebă Alex.

– Sînt în holul mare.

– Nici o grijă, nepoate, te urmăresc pas cu pas.

Urcă în liftul sobru, cu mocheta brună, puțin mai deschisă la culoare decît pereții. Un McLaurin tot atît de tensionat îl privea din oglindă.

Apăsă butonul pentru subsolul „morgii”, apoi trecu codul de bare al cartelei prin dreptul lectorului. „Chiar, cum o fi reușit Alex să falsifice codurile și parolele?”

Ușile liftului se deschiseră înainte ca el să fi găsit răspuns la întrebare.

* * *

Depozitul de celebrități criogenare al corporației

NAKAMURA avea un sistem de securitate despre care McLaurin nu poseda decît cunoștințe destul de vagi. Există însă și un paznic uman, Ike Mansfield, iar planurile lui Alex Dickinson îl apreciaseră drept punctul de minimă rezistență.

– Bună dimineața, domnule Mansfield.

– Cine-i? răsună o voce tremurată de bătrîn.

– Sînt de la biroul de proiectare a decorurilor interioare. McLaurin mă numesc. Am fost trimis să-l iau pe Thierry Noir.

Dintre șirurile de rafturi albe pe care stăteau aranjați reprezentanți ai artei, științei și culturii din ultima jumătate de secol, se ivi un bărbat arțăgos, de vreo șaizeci de ani, îmbrăcat cu un halat albastru. În gura întredeschisă îi stră-luceau cîțiva dinți din rubine sintetice de du-zină.

– Ce e, domnule? Ai venit să faci vreo glumă proastă? Și-au mai bătut unii joc de mine azi-dimineață, mi-au schimbat codurile de acces și de-abia am reușit să intru.

– Am venit să-l iau pe Thierry Noir.

– Fii, domnule, serios. De aici n-a plecat nimeni de vreo zece ani. Și cînd a plecat ultima oară unul, un arhitect, dracu' să-l ia cum îl chema, a fost plin subsolul de băiețeei de la pază.

– Domnule Mansfield, deschide ușa. Am OD-ul cu codurile de acces și un ordin scris, cu semnătura directorului adjunct pentru probleme de artă.

– Și ce faci dumneata

cu congelatorul ăla care valorează miliarde?

– Nu știu. Urmează să plec undeva cu șeful meu și încă doi sau trei superiori de-al lui. E o problemă confidențială, nici n-ar fi trebuit să vorbesc despre asta. Hai, deschide!

Ike Mansfield se îndu-plecă și ușa de sticlă groasă se deschise, lăsînd un spațiu prin care să intre McLaurin, după care se închise la loc. Mansfield aruncă o privire pe display-ul ultrascanului de lîngă intrare:

– Văd că ești curat. Nici arme, nici programe de atac, nimic. Ia dă-mi OD-ul ăla.

Se supuse. Spaima îl înghețase așa de tare încît se simțea la el acasă între celebritățile din rafturi.

– Da, se verifică. Da' nu cred că o treabă ca asta se face așa, de unul singur, fluierînd și cu mîinile în buzunare.

– Nici eu nu credeam, dar uite că trebuie s-o fac.

– Dă și ordinul ăla scris. Prin prezenta... așa și pe dincolo... McLaurin... și-așa mai departe... Kyichi Takechita, director... Dracu' să-i ia cu mîzgălelelor lor idioate cu tot.

Mansfield scoase din buzunar telecomanda ind-comului și formă codul de la biroul lui Takechita. McLaurin simți că inima încearcă să-i iasă din torace. Brusc începu să aibă nevoie de o doză de crank.

– Domnul Takechita? Vă salut. Sînt Ike Mansfield, de la depozitul crio. A venit un domn cu

o hîrtie de la dumnea-voastră. Zice că l-ați trimis să-l ia pe asta, pe Thierry Noir. Da? Da, bine, mulțumesc. Vă salut.

– Să vă aștept cu schimburi la ieșire, domnu' McLaurin? Îi bubui în creier vocea lui Alex.

– Lua-te-ar...

– Ai spus ceva?

– Nu, nimic, domnule Mansfield. Hai să-l luăm pe Noir.

Bătrînul îl conduse printre șirurile de rafturi. Faianța albăstrui și gresia de pe jos scripeau de curățenie. „Jepenii” își dormeau senini somnul cel lung, sub alveolele de sticlă mată.

– Asta e, domnule. Aduc imediat un transportor.

Deci, asta era. O instalație de serie, cu o alveolă ca toate celelalte...

Tresări cînd bătrînul Mansfield sosi cu transportorul pe pernă de aer. Paznicul moșmondi cîteva minute la comenzile sistemelor de securitate, apoi îi făcu semn să-l ajute:

– Așa, apucă-i de jos. Hop! Da' greu mai e. Așa. Hai că-l ghidez eu pînă la lift.

Deși paznicul vorbea în continuare, McLaurin încetă să-l mai audă. Tensiunea nervoasă îl cuprinsese ca într-o mîină de uriaș, strîngîndu-l și răsucindu-l pînă cînd nu mai rămase din el decît un ghem de spaimă.

Nu se dezmeticî decît cînd ușile liftului se deschiseră. Ajunsese în holul cel mare.

* * *

Holul mochetat cu verde-gazon nu i se păruse niciodată atît de aglomerat. Zeci de persoane îl salutară și fiecare părea să aibă suspiciune în privire. Începuse să se simtă cumplit de stînjenit; simțea cum cite o picătură de transpirație i se desprindea de la sub-suori și cum pornea roștogolindu-se peste torace, spre abdomen. Avea senzația că în secunda următoare cineva are să strige după el sau să-l înhațe. Trecu prin lumina candelabrelor baroce, alb la față ca o coală MINOLTA. Cînd în sfîrșit ajunse în dreptul gărzilor de la ieșire, o voce răutăcioasă îi șopti în minte: „Aici se termină totul. Ești norocos că ai ajuns așa departe”.

– Încotro?

– Destinație strict confidențială. Aveți aici OD-ul cu parolele și ordinul cu semnătura lui Kyichi Takechita.

Recitase totui cu privirea ațintită pe pușcagraser MAUSER-ZEISS purtată pe umăr de cel care i se adresase.

– Să vedem. Mai trebuie confirmarea directorului general al filialei. Sid, vezi dacă prinzi legătura AV.

McLaurin continua să fixeze MAUSER-ZEISS-ul. Nu mai era în stare să respire, nici să vorbească, doar își plimba privirile pe carcasa metalică de un negru lucios, care mirosea a înaltă tehnologie și a precizie ucigașă.

– Vă salut, domnule Kagoyama. Un anume McLaurin, angajat aici, a

primit ordin să scoată din clădire capsula criogenică în care se află Thierry Noir. Susține că scopul transportului este strict confidențial. Aprobați ieșirea?

Chipul mongoloid de pe monitor aprobă.

– Da, știu despre ce e vorba. Puteți să-i permiteți să iasă. Unul dintre voi să-l ajute la descărcarea capsulei în automobil.

Ușile se deschiseră și o rază de lumină se răsfrînge de pe laserul auxiliar de detectare a țintei. McLaurin se scutură ca eliberat de vrajă, apoi își desprinsese privirea de pe M-Z.

– Da, aș aprecia ajutorul unuia dintre voi.

* * *

Ieși din clădirea NAKAMURA în timp ce inima-i bătea nebunește. Se felicita că-și luase Ford, deși fusese tentat de calitatea superioară și de prețul mai scăzut al unui Honda. Capsula criogenică de abia intrase în portbagaj. Știa sigur că nu ar fi încăput în portbagajul unei Honda.

– Nepoatul Trezeș-te-te, omule!

Vocea din țeastă îl făcu să tresară.

– Da, unchiule.

– Du-te cît poți de repede la amicul tău. Totuși nu depăși viteza legală. Verific ceva și revin.

Încercă să se dezmeticească. Oboseala începuse să-l doboare. Aglomerația de pe străzi îi obosiseră ochii și mintea. Se concentra asupra șofatului. Și-ar fi dorit să-i

încredințeze computerului de bord adresa lui Richie, dar nu putea risca.

Frîna în dreptul garajului, apoi își aminti de avertismentul furnizorului și urcă pe strada înclinată. După două blocuri, își puse casca audio-video PVS, deschise geamul în dreptul orbului și ascultă. Nu, nu semăna deloc. Încercă și alte canale cu muzică. Zadarnic. Probabil că Richie avea necazuri.

Îi cuprinse panica.

- Unchiule!

- Vești triste, nepoate. La un sfert de oră după ce-ai plecat s-a dezlănțuit un circ cumplit.

- S-au prins?

- Exclus. I-am dus de nas cum scrie la carte. Șeful tău și doi prieteni de-ai lui au vrut să facă aceeași mișcare. Era cu prietenii, înțelegi?

Prieteni. Amici. Adică oamenii Triadelor.

- Așa că predă coletul, ia banii și fă o excursie mai lungă, bătrîne. Scapă-ți pielea cât poți de repede.

Legătura se întrepruse.

- Alex...

Simple de spus: „predă coletul”. Dar n-avea cui să-l predea.

Își aminti apoi de „CHING THAI” și de parolă.

Demară pe fundalul asurzitor al lui „WRING THAT NECK”, o vechitură despre care nimeni nu-și mai amintea cine o compusese. Arahnoghidul orbului se legăna ca un bezmetic. Ai fi putut jura că mașinării îi place muzica.

* * *

Avea senzația că pe minte i se lăsase o ceață. Triadele n-aveau să-l caute tocmai în locul lor de baștină. Ce s-o fi întâmplat cu Horny Richie? Moș Crăciun cu barbă albă. Trebuia să-și lase și el barbă, să-și cumpere alți ochi. Data trecută, când își grefase ZEISS-ul în orbita stîngă, stătuse o săptămînă și mai bine pe întuneric, cu ochii bandajați. Întuneric ca în cutia TV-ului tri-D în care se ascunsese la șase ani, să nu-l găsească Flippy, cokerul lor de fabricație chinezească. Flippy cu blănița moale și urechi calde...

Un cor de claxoane îl făcu să tresară. Culoarea semaforului se schimbă.

Luminile orașului, firmele cu tuburi fluorescente, forfota de pe străzi și zgomotul obsedant al difuzoarelor se transformă într-un sirop gros care îi trecea prin minte, depunînd nenumărate straturi aluvionare de oboasă. Se miră de ce nu înțelege denumirile firmelor, apoi pricepu că ajunsese în cartierul chinezesc. „CHING THAI” era pe o stradă... A, da, a treia la stînga după pagoda cea mare, și de-acolo a doua la dreapta.

Opri lîngă bordură și coborî geamul lateral.

- Heil Tu, ăla cu brățară de os. Cum se ajunge la pagoda cea mare?

- Ții înainte. După linia monorai, faci stînga. Vrei crank?

- Nu

- leftin.

- Bagă-ți-l undeva! Demară. Mintise. Îi trebuia o doză.

* * *

Trecu de intrarea pe străduța unde se afla „CHING THAI”. Își aminti însă la timp de magazinul cu microsofturi ieftine din capătul străzii, întoarse și intră. „CHING THAI” era un restaurant curățel, dar spaghetetele din cereale hidroponice aveau un gust infect, iar mugurii de bambus, arahidele și alte delicatose atinseseră prețuri astronomice.

Firma restaurantului era montată pe o scheletărie de țevi metalice, bambus și prăjini din fibră de sticlă, toate asamblate cam la întâmplare. Lîngă intrare, un băiețel vietnamez își schimba microsoftul din mufa de la baza craniului. Altcineva care să semene a gorilă de local nu se vedea. Coborî din mașină.

- Tu ești omul de ordine?

Mittelul aprobă.

- Și dacă lese cu bătaie, ce faci, strigi după ajutor?

Pistolul cu ace apăru în mîna copilului ca prin farmec, apoi dispăru la fel de repede. Un deget arătător indică ceva dincolo de McLaurin. Privi peste umăr. Din șirul de lampioane de peste drum, unul se stinsese. Linia dintre lampionul stins și mîna copilului trecea prin dreptul său. Probabil acul îi trecuse pe lîngă ureche fără ca el să-l simtă. Își simți gura uscată.

- N-ai niște beta-endorfină și două pipițe?

- Vino cu mine.

Intră într-un gang, pe lângă un salon de masaj care servea drept acoperire pentru o clinică medicală clandestină. McLaurin îl urmă în semiîntunericul populat de șobolani.

Apartamentul în care intrară era sordid doar în exterior. Interiorul era ergonomic, funcțional, numai cu câteva elemente care să amintească Extremul Orient. Bărbatul care-l primi arăta mai curînd a european. Părul blond, tuns perie, ochii albaștri și ochelarii John Lennon, Classic nu se potriveau cu cartierul.

- Vin din partea lui Richard Duckhorne. Am capsula cu Thierry Noir în portbagaj.

- Mă numesc Michael Yasuda. Zece la sută și rezolvăm.

- Richie a zis șapte la sută.

- Richie e mort.

Deci oamenii Triadelor ajunseseră la Richie.

- O.K.

Yasuda scoase un Luger dintr-un sertar al biroului, îl încarcă grijuliu și-l introduse într-un toc de piele de sub braț.

- Haidem. Îți explic pe drum.

leșiră din apartament, apoi ajunseră în stradă și, după ce Yasuda îi recomandă băiețelului să fie cu ochii în patru, urcară în Fordul lui McLaurin.

- Aveam legătură audio permanentă cu Richie, explică furnizorul. Amicii i-au scotocit prin banca de date. Tîmpitul avea dosare cu clienții; își imagina că gheața lui e destul de solidă ca să n-o

spargă nimeni, în vecii vecilor. Băieții Triadelor i-au spart-o cît ai zice pește, iar programul de ștergere a datelor n-a apucat să ajungă la dosarul tău. Așa că Amicii au setul cu datele tale reale.

Pe Richie l-au aranjat frumos. l-au tăiat toți mușchii spatelui, să nu se mai poată mișca, apoi au dat foc casei și i-au lăsat ușa larg deschisă, să iasă dacă dorește. De-asta ți-am cerut suplimentul de trei procente: sînt riscuri prea mari.

Tu ai scăpat ieftin cînd ai trecut pe la Richie, aveau doar dosarul falsificat, de la NAKAMURA. Dar a doua oară nu cred că-i mai păcălești.

Acum veștile bune. Mergem să ne întîlnim cu reprezentanta clientului, Marie Rochefort se numește. Clientul e un greu, acționar principal la CITROËN, ALCATEL și la alte firme mai mărunte. La nevoie ar putea să cumpere toate filialele NAKAMURA de pe Coasta de Vest. E și colecționar de artă, pe Noir îl cumpără din banii de coșniță, fără știrea consiliului de administrație.

Spălarea contului ne-o face Gustav Friedriksson din Stockholm. Dacă se întîmplă ceva, contactează-l. Ai aici adresa lui.

McLaurin introduse cartea de vizită laminată în plastic în buzunarul de la piept al hainei. Paralel cu șuvoiul de informații debitat de Yasuda, se miră în sinea lui cum de renunțase Michael la trăsăturile mongoloide în

favoarea celor cauzaziene, cînd tendința generală era invers.

* * *

- Nepoate?

- Da, unchiule.

-Acesta-i ultimul mesaj pe care ți-l transmit. Sistemele de securitate m-au avertizat că Amicii m-au detectat. Eu dispar, și te sfătulesc să faci același lucru.

- Hei, unchiule!

- Da?

- Ești un tip tare. N-am să uit niciodată cum i-ai păcălit pe tipii de la ordinea interioară.

- Îmi încerc programele de penetrare și atac pe gheața Pentagonului, nepoate. Ce are succes acolo, merge și în alte părți. Era să uit... Trimite partea mea, sub formă de cărți de credit, la poșta centrală din Paris, post restant. Patru cărți de credit cu sume egale, pe patru nume cît de cît ciudate. Vezi ce găsești prin cărțile de telefon din țările lumii a treia. Te salut, nepoate, și ai grijă de tine.

* * *

- Băiatul de consolă? se interesă politico Yasuda.

McLaurin aprobă din cap.

- Oprește aici.

Se supuse. Furnizorul părea încordat.

- Nu știi cum de s-a întîmplat, dar te-ai apucat să extragi un tip pe care și-l doreau Triadele, iar ei s-au mișcat atît de repede încît aproape te-au blocat. Merg s-o contactez pe Marie Rochefort. Dacă nu mă

întorc personal în cinci minute, pleacă, schimbă undeva mașina și du-te în L.A.

Scoase altă carte de vizită:

– Caută-l pe furnizorul ăsta. E sub influența Triadelor, dar are să te ajute. Ar avea mai mult de câștigat decît dacă te-ar da pe mîna lor. Triadele lucrează fără probe și fără martori.

Yasuda coborî din mașină și se pierdu în mulțime. McLaurin închise ochii și-și rezemă fruntea pe antebrațe, peste volan. Îi era aproape greață de la oboseală.

Îl trezi piuitul telefonului. Tresări, buimac, și bîjbîi după receptor.

– Da?

– Sînt Yasuda. Am contactat-o pe Marie Rochefort. Vîno încoace. Nu-i nici o problemă. FĂ CUM ȚI-AM SPUS ȘI NU MAI PIERDE TIMPUL.

Se auzi tonul. McLaurin izbuti să așeze receptorul pe suportul său la a treia încercare. Abia apoi înțeleșul ascuns al cuvintelor furnizorului își croi drum prin mintea lui obosită.

Îl prinseseră și pe Yasuda. Îi tăiaseră legătura cu clientul. Acum probabil erau prin apropiere.

Răsuci cheia în contact și demară. În clipa cînd dădea colțul, luneta îi zbură în țandări.

Spalma îl pompă adrenalina în sînge. Apăsă acceleratorul. Scotoci în torpedo printre nimicuri pînă găsi cutia cu microsofturi, își scoase obturatorul din mufa neurală și introduse un soft cu străzile din San Fran-

cisco. Lotul de date i se ivi deodată în minte, cu claritatea și precizia unei holograme.

Alese un traseu destul de încîlcit, pe străzi lăturalnice, care ducea spre periferiile sud-estice, iar de acolo spre sudul metropolei, unde în secolul trecut fusese Sacramento. O vreme răsunară în urma lui împuscături și sirene de poliție. Trecu pe roșu, viră pe străzi înguste, populate de copii firavi și cîini vagabonzi, traversă intersecții în trombă, stîrnind furtuni de claxoane și într-un tîrziu ajunse în periferia estică, unde nu se plăteau impozite, nu se făceau reparații și unde stăpîneau întunericul și frîgul.

Goni mai departe, răsturnînd în trecere tarabe de placaj cu softuri chinezești și țigări birmaneze. Strivi grămezi informe de legume mucăgăite, împrăstie haite de cîini, găini speriate și găști de motarzi. Virînd nebunește, nimeri adesea pe senzuri interzise, sfișîind rufe jilave întinse la uscat și ciocnind pu-bele abia ghicite sub mormanele de gunoaie. Ajunse în cele din urmă într-o fundătură cu ziduri din cărămidă aparentă roșie, de pe care vop-seaua și straturile de funingine se cojeau în deplină înțelegere, dezvăluind betonul igros și mucos de dedesubt.

Un polonez beat, cu dinții putrezi, dormea încolăcit pe treptele unei case. McLaurin zări un mulatru la o fereastră de

la parter.

– Heil! Te interesează o afacere bună? Fă-mi rost de o mașină cu pernă de aer.

Mulatru! ieși, scobindu-se în dinți cu unghiile murdare.

– Care-i treaba, uomule?

– Fă-mi rost de o pernă de aer și capeti o cartelă de credit.

– Frecții. Nimeni de aici nu folosește cărți de credit. Io am un Rover, da' tre'să scoți lozu'. N-ai loz, n-am Rover, uomule.

Un animal înnebunit îi rodea abdomenul. Se pomeni scoțîndu-și ZEISS-ul din orbita stîngă, apucîndu-l cu degetele și trăgînd de el pînă cînd nervul optic și mușchii oculari se rupseră, pleznînd, și un întuneric pulsînd de durere sîngerîndă îi cuprinse jumătate din vîz. Îi întinse ZEISS-ul mulatruului:

– Ia-l. Ți las și Fordul, numai dă-mi Roverul.

– Bine, uomule. Văd că iești strîns rău cu ușa. Îl duse aproape de mîină într-un garaj populat de păianjeni și șobolani, unde, sub om pătură groasă de praf, dormita un Rover cu pernă de aer de pe timpul războiului. Mulatru! îi încarcă rezervoarele cu aer comprimat și-l scoase în stradă.

– Are destul aier pînă în L.A.

– Dă-mi'o mîină de ajutor, izbuti să pronunțe printre pulsațiile de durere care-i iradiau din orbită.

Cărară cu greutate capsula criogenică pînă la portbagajul Roverului, pătînd-o cu picături de

sînge în partea lui McLaurin.

— la zi, uomule, totuși poate vrei să-mi lași cartea aia de credit. Îți dau un Smith & Wesson și-o cutie dă cartușe, poa' să-ți trebuiască.

McLaurin încuviință. Mulatrul dispăru în garaj și aduse un pistol înfășurat într-o cîrpă murdară și o cutie din carton ferfenițit, pătată de ulei, pe fundul căreia se rostogoleau cîteva cartușe. McLaurin îi întinse cartea de credit cu numele său, apoi încărcă revolverul cu atenție, urcă la volanul Roverului, ieși în stradă și porni spre extremitatea sudică a metropolei.

* * *

La ieșirea din Frisco fusese construită o ecluză ce permitea menținerea aerului cald în interiorul domului Fuller care acoperea orașul fără să blocheze însă circulația spre celelalte metropole de pe Coasta de Vest.

McLaurin se temea ca nu cumva Amicii să-l aștepte la ecluză. Ajunse tocmai înainte de închiderea porților interioare și se strecură în grupul compact de mașini care așteptau. Porțile glisară tăcute în urma lui. În timpul celor două minute în care se pregătea deschiderea porților exterioare, se simți ca un șoarece prins în cursă. Privi în spate, prin ușile transparente și-i văzu acolo: șeful său direct, un asiatic în costum și un Andy, care parcurgea mulțimea de

mașini din ecluză cu un fascicul de lumină polarizată. Înnebunit de spaimă, cu inima la gît, urmări pînza subțire de lumină care se apropia încet, dar sigur, scrutînd rînd pe rînd vehiculele și pasagerii. Fasciculul plan al androidului începu să se tîrască pe mașina de alături. Cînd scanarea acesteia se încheie, porțile exterioare se deschiseră și McLaurin demară.

Autostrada îl înghiți. Hologramele publicitare se proiectau pe cerul înnegurat, în timp ce stroboscoape agresive imprimau pe mii de retine imagini subliminale. Megafoanele revărsau muzică și reclame, reclame și muzică. McLaurin ajunse să regrete izolarea fonică și parbrizul polarizat al Fordului său. Prin zvîcnetul bezmetic al luminii stroboscoapelor, lucrurile începură să devină inconsistente, contururile și formele căpătară fluiditate.

Se întrebă cît avea să dureze XEROX SAU NIMENI ALTCINEVA pînă cînd va ajunge TOBAC COLA în L.A. MOON VĂ IUBEȘTE. Bulevardul Amurgului, AKAI, serele cu palmieri, KODAK, Hollywood mustind de vedete japoneze, I.A. TOSHIBA CEL MAI BUN PRIETEN, filmele titrate în engleză, MITSUBISHI BANK-UN SECOL DE CORECTITUDINE, straturile viscoase de oboseală din care se zbate să iasă, PANASONIC, CE ALTCINEVA? jumătatea stîngă a feței acum amorțită,

PHILIPS, ochiul care se închide de la sine, IBM-GARANȚIA SUCCESULUI.

Trase pe dreapta, mișcîndu-se parcă într-un clei tulbure. Duzele tușiră și tăcură. Roverul căzu pe sortul de cauciuc cu un bufnet și o zguduitoră. Un ultim gînd îi traversă mintea încețoșată: „Dacă adorm aici, în frigul ăsta, nu mă mai trezesc”.

* * *

Și totuși se trezi. Avea senzația că-i înghețase și măduva oaselor. Nu mai vedea aproape deloc. Nici gînduri coerente nu mai putea forma. Tremura spasmodic fără să poată alunga frigul cumplit care i se cuibărise în corp și lacrimile i se revărsau neștiute din ochiul sănătos. Cineva deschise portiera Roverului, apoi brațe puternice îl apucară și-l duseră într-un loc încălzit, unde adormi din nou.

Cînd se trezi vedea cu ambii ochi. Se găsea într-un pat cu cearșafuri albe dintr-o cameră mică și un infirmier tocmai pleca, purtînd pe brațe un vraf de hîrtie de imprimantă cu electroencefalograme trasate verde aprins. În locul infirmierului intră Alex:

— Mai trăiești, bătrînelule?

McLaurin aprobă din cap. Se simțea slăbit.

— Am niște vești pentru tine. M-am gîndit că-i mai bine să le afli acum, ca să le analizezi cît timp mai stai în clinică.

Ai un pancreas nou, așa cum ai dorit. Am găsit foaia de imprimantă

din buzunarul tău și am înțeles de ce erai așa de disperat. Într-adevăr, cel vechi dezvoltase un cancer. Ai și o pereche de ZEISS nouă.

- Din banii pentru...

- Nu. NAKAMURA a plătit totul. Stai, nu te agita. Au știut de la bun început. Altfel n-ar fi mers treaba ca pe roate. N-ar fi mers deloc.

- Deci tu...

- Da, lucrez pentru ei. Proiectul Triadelor transpirase. Tu ai fost folosit ca să-i atragi pe o pistă falsă. În cursul urmăririi, o parte din oamenii lor infiltrăți în corporație au fost identificați și eliminați.

- Dar capsula...

- Capsula conținea un Andy pregătit din timp. Nu putea fi folosit adevăratul Noir. Ar fi fost prea riscant.

- Și eu...

- Tu ai ajutat la eliminarea unor membri ai crimei organizate din sînul corporației și conducerea NAKAMUREI te-a răsplătit în consecință. Organizațiile criminale s-au extins prea mult și cineva trebuie să lupte împotriva lor. Te las să te odihnești, bătrîne.

Alex ieși. Înainte de a închide ușa, flutură mîna în semn de salut. Lumina fluorescentă făcu să-i strălucească butonul de la manșetă. Un ornament

de fibră de sticlă, delicat ca un fulg de zăpadă. O crizantemă de neon în miniatură. Simbolul Yakuzei.

* * *

Thierry Noir a mai pictat o lungă perioadă de timp. Operele sale s-au vîndut în continuare la prețuri fabuloase. Niciodată nu i-au fost plătite creațiile, nici la prețul pieței, nici mai ieftin. Dar el se obișnuise cu asta încă din secolul trecut.

McLaurin nu l-a întilnit niciodată.

Urmare din pagina 170

8.

Pe Pămînt, lorzii Instrumentalității aflară cu încîntare că nava de aur distrusese orice urmă de viață pe planeta lui Raumsog. Primiră omagii din toate lumile populate de oameni. Lovaduck, idiotul, fetița și monitorul fură spitalizați. Din mințile lor fu ștearsă orice arșintire a ceea ce făptuiseră.

Lovaduck apăru în fața lorzilor Instrumentalității. Credea că luptase pe nava de aur, dar nu-și mai amintea ce făcuse acolo. Nu știa nimic despre vreun idiot cronopatic. Nu-și mai aducea aminte de micul său „vehicul”. Lacrimile îi brăzdau fața cînd lorzii Instrumentalității îi dădură cea mai înaltă decorație și îi înmînară o imensă sumă de bani. Îi spuseră: „Ai slujit cu cinste și acum ești liber. Binecuvîntarea și recunoștința omenirii vor fi pururea cu tine...”

Lovaduck se întoarce pe domeniile

sale îndoindu-se că serviciul său va fi fost atît de mare. Avea să se întrebe mereu, în secolele ce-l mai rămăseseră de trăit, cum poate un om să fie un erou atît de temut și să nu-și amintească ce a făcut pentru asta.

9.

Pe o planetă foarte îndepărtată, supraviețuitorii unui crucișător al lui Raumsog erau eliberați din spital. Printr-un ordin special, primit direct de pe Pămînt, în mințile lor se intervenise astfel încît să nu poată niciodată dezvălui adevăratele motive ale înfrîngerii. Un reporter încăpățînat se ținu după unul din acești navigatori. Dar, după multe ore de beție cruntă, răspunsul supraviețuitorului fu același:

„De aur era nava - oh! oh! oh! De aur era nava - oh! oh! oh!”

Traducere -

Dan Merișca

Muzica sîngelui

Premiul Nebula
Premiul Hugo – 1984

In natură există un principiu, care nu cred că a mai fost subliniat vreodată. În fiecare ceas, un miliard de trilioane de microorganisme – bacterii, microbi, animaluși – se nasc și mor, fără a juca un rol prea important, cu excepția existenței lor și a acumulării minusculelor efecte. Ele nu percep în profunzime. Nu suferă mult. Moartea a o sută de miliarde dintre ele n-ar avea aceeași importanță ca decesul unei singure ființe umane.

Între nivelele de mărime ale tuturor creaturilor, mici precum microbii, sau de mărimea oamenilor, există o egalitate de "elan", așa cum crenguțele unui copac înalt, strînse laolaltă, egalează volumul ramurilor de dedesubt, iar toate ramurile sînt egale cu volumul tulpinii.

Acesta, cel puțin, este principiu. Cred că Vergil Ulam a fost primul care l-a încălcat.

Nu-l mai văzusem pe Virgil de cel puțin doi ani. Amintirile mele despre el nu prea se potriveau cu bărbatul bronzat, zîmbitor și bine îmbrăcat, care se afla înaintea mea. Cu o zi în urmă, stabilisem telefonic să prînzim împreună, iar acum, față în față, stăteam lîngă ușile duble și largi ale cantinei salariaților Centrului Medical Mount Freedom.

– Vergil? am întrebat. Dumnezeu, Vergil!

Vergil!

– Mă bucur să te văd, Edward.

Mi-a scuturat mîna cu putere. Slăbi-se zece sau douăsprezece kilograme și ceea ce rămăsese părea mai bine proporționat. În universitate, Vergil fusese puștiul scilpitor de inteligent, cu fața puhavă, părul răvășit și dinții strîmbi, care lega clanțele ușilor la priza de curent și ne servea cu un puncî după care urinam albastru. Nu avusese niciodată vreo prietenă, cu excepția Eileeniei Termagent, posesoarea multora dintre caracteristicile lui fizice.

– Arăți fantastic, i-am spus. Ți-ai petrecut vara în Cabo San Lucas?

Ne-am așezat la rînd și-am ales mîncarea.

– Bronzul, răspunse el, ridicînd un pahar de cacao cu lapte, provine de la trei luni petrecute sub o lampă de ultraviolete. Dinții mi i-am îndreptat după ultima noastră întîlnire. O să-ți explic și restul, dar avem nevoie de un loc unde să putem vorbi fără să fim auziți.

L-am condus în colțul fumătorilor, unde trei pufăitori înrăiți erau împărățiați printre șase mese.

– Zău, vorbesc serios, am repetat, pe cînd goleam tăvile. Te-ai schimbat. Arăți bine!

– M-am schimbat mai mult decît vezi tu. Tonul glasului venea parcă din

coloana sonoră a unui film și replica fu însoțită de o ridicare dramatică a sprâncenelor: Ce mai face Gail?

– Gail făcea bine, i-am spus, preda la o școală de infirmiere. Ne căsătorisem cu un an în urmă. Ochii lui Vergil au coborât asupra mîncării dinaintea lui – ananas, brînză, plăcintă cu cremă de banane – și m-a întrebat, cu o voce răgușită:

– Altceva mai observi la mine?

– Nu, i-am răspuns, după ce l-am privit atent.

– Uită-te mai bine!

– Nu sînt sigur... Ah, da, nu porți ochelari. Ai trecut la lentile de contact?

– Nu. Nu-mi mai trebuie.

– Și ești înțolțit la mare fix... Cine te îmbracă acum? Sper că, pe lîngă bun gust, are și sex-appeal.

– Candice nu-i... în privința hainelor, nu-i meritul ei. Pur și simplu, am o slujbă mai bună și dispun de mai mulți bani de cheltuielă. Întîmplător, în ceea ce privește îmbrăcămintea, am gusturi mai bune decît în privința mîncărilor.

Zîmbi, vechiul zîmbet auto-deprecia-tor al alui Vergil, terminat însă printr-un rînjit.

– Oricum, urmă el, ea m-a părăsit, pe mine m-au concediat și acum trăiesc din economii.

– Stai așa, l-am întrerupt. Cam multe deodată... De ce nu le iei pe rînd? Ai avut o slujbă. Unde?

– La Corporația Genetron. Acum șaisprezece luni...

– N-am auzit de ei.

– O s-auzi! Luna viitoare își lansează acțiunile pe piață. O să fie omor! Au dat lovitura cu BAM. Biocipuri...

– Știu ce sînt BAM-urile, l-am oprit. Cel puțin, teoretic... Biocipuri Aplicabile Medical.

– Au câteva care funcționează.

– Ce? Era rîndul meu să înalț

sprîncenele.

– Circuite logice microscopice. Le injectezi în corpul uman, încep să lucreze acolo unde li se spune și scapi de griji. Au fost avizate de doctorul Michael Bernard.

Asta era destul de impresionant. Reputația lui Bernard era impecabilă. Nu numai că se asociase cu grangurii ingineriei genetice, dar, înainte de-a se retrage din meseria de neurochirurg, cel puțin anual, venea cu cîte ceva deosebit. Apăruse pe copertile lui Time, Mega și Rolling Stone.

– Toate astea sînt deocamdată secrete – acțiunile, lovitura, Bernard, totul... Privi în jur și șopti: Deși, fă ce vrei! Am terminat cu blestemații!

Am fluierat încetșor.

– Mă îmbogățești, da?

– Dacă asta dorești... Sau mai poți petrece puțin timp cu mine, înainte de-a fugi la agentul de bursă?

– Bineînțeles că pot!

Nu se atinsese nici de brînză, nici de plăcintă. Mîncase, totuși, cîteva felii de ananas și băuse laptele.

– Povestește-mi, l-am îndemnat.

– Păi, în facultate m-am orientat spre munca de cercetare în laborator. Cercetare biochimică... În plus, am avut dintotdeauna o înclinație spre calculatoare. Așa că, în ultimii doi ani m-am pus la punct...

– Vînzînd soft-uri lui Westinghouse?

– Îmi pare bine că prietenii mei nu uită. Așa am intrat în legătură cu Genetron, exact cînd începuseră totul. Aveau sponsori grei și toate echipamentele de laborator la care mă gîndisem că ți-ar trebui vreodată. M-au angajat și-am avansat rapid.

După patru luni, eram cercetător independent. Am descoperit cîteva lucruri noi, flutură el nonșalant din mîna, apoi am apucat-o pe niște căi tangente, pe care ei le considerau pre-

mature. Am continuat și mi-au luat laboratorul; l-au dat unui tip insipid... Am reușit să salvez o parte din experimente, înainte să mă concedieze. Numai că n-am fost prea prudent... sau atent. Așa că, acum, experiențele se desfășoară în afara laboratorului.

Întotdeauna îl considerasem pe Vergil ambițios, puțin aiurit și nu teribil de sensibil. Relațiile lui cu reprezentanții autorităților nu fuseseră niciodată pașnice. Pentru el, știința era aidoma unei femei pe care n-o poți avea, pentru ca, brusc, să-ți deschidă brațele, cu mult înainte de-a fi gata pentru o iubire matură – lăsându-te să te temi că vei risipi pentru totdeauna ocazia, vei pierde trofeul, vei avea un fiasco de proporții... Aparent, așa se întâmplase cu el.

– În afara laboratorului? Nu pricep...

– Edward, vreau să mă examinezi. Să-mi faci un consult amănunțit. Poate și analizele pentru cancer. După aceea, o să-ți explic mai multe.

– Vrei consultul de cinci mii de dolari?

– Orice poți face. Ultrasunete, RNM, termogramă, totul!

– Nu știu dacă pot obține acces la tot echipamentul. Scannerul a fost instalat numai de-o lună, sau două... Ce dracu', nu puteai ceva mai...

– Atunci, ultrasunete. N-o să-ți trebuiască altceva.

– Vergil, eu sînt obstetrician, nu tehnician de laborator din filme. OBS-GINE, ținta tuturor bancurilor... Dacă te transformi în femeie, poate că reușesc să te ajut.

Se aplecă înainte, aproape atingînd plăcinta cu cotul, dar oprindu-se în ultima clipă, la numai cîțiva milimetri de ea. Vechiul Vergil ar fi iz-bit-o în plin.

– Consultă-mă atent și-o să... Își îngustă ochii și clătină din cap: Fă-mi analizele.

– Deci, te programez la ultrasunete. Cine plătește?

– Sînt pe Blue Shield. Zîmbi și ridică o carte de credit medicală. Am avut pe mîină și fișele personale de la Genetron. Orice credit medical pînă la o sută de mii de dolari nu este verificat și nici suspectat.

* * *

Dorea secret absolut, așa încît am aranjat totul. Am completat formele chiar eu. Atîta vreme cît facturile erau corecte, majoritatea analizelor se puteau face fără aprobări oficiale. N-am pus la socoteală și timpul meu. La urma urmei, Vergil mă făcuse să urinez albastru. Eram prieteni.

Sosi tîrziu, seara. Programul meu se terminase, dar l-am așteptat la etajul al treilea al aripii denumite, de către infirmiere, Laboratoarele Frankenstein. Ședeam într-un scaun portocaliu, din plastic. Cînd apăru, părea măsliniu în lumina tuburilor fluorescente.

Se dezbracă și l-am instalat pe masă. De la început am observat că gleznelor îi păreau umflete, totuși nu aveau edeme. Le-am pipăit de cîteva ori. Aparent erau în regulă, dar arătau ciudat.

– Hm, am mormăit.

Am trecut paletele peste Vergil, alegînd zonele mai dificil de explorat și am programat datele în sistemul de realizare al imaginilor. După aceea, am rotit masa și-am introdus-o în deschizătura emailată a echipamentului de diagnosticare ultrasonică, „gaura bîzz”, cum îi ziceau infirmierele.

Am integrat datele din gaura bîzz cu cele culese de palete și l-am scos pe Vergil, apoi am cerut imaginea video. Într-o secundă, imaginea se compuse, apărînd sub forma scheletului bărbatului.

Rămase așa trei secunde – mie îmi

căzuse falca – trecu pe organele din torace, după aceea musculatura și, în cele din urmă, sistemul vascular și pielea.

– Ai avut de mult accidentul? I-am întrebat, încercînd să-mi ascund tremurul din glas.

– N-a fost un accident. A fost intenționat.

– Isuse, te-au bătut, ca să nu divulgi secretele?

– Nu m-ai înțeles, Edward. Uită-te din nou. Nu sînt infirm.

– Uite, aici sînt îngroșate, i-am arătat gleznele și coastele tale... structura asta zig-zagată... În mod limpede, cîndva au fost rupte. Plus...

– Privește coloana, zise el.

Am rotit imaginea pe monitorul video.

Doamne Dumnezeule, mi-am spus. Era fantastic! O colivie de proiecții triunghiulare, îmbinîndu-se în moduri pe care nu le puteam urmări, cu atît mai puțin înțelege. Am întins mîna și-am încercat să-i pipăi coloana vertebrală. Vergil ridică brațele, uitîndu-se în tavan.

– Nu găsesc..., am vorbit cu glas tare. E complet netedă.

M-am oprit, i-am privit pieptul, apoi l-am apăsat pe coaste. Erau protejate cu ceva dur și flexibil. Cu cît apăsam mai tare, cu atît teaca respectivă devena mai dură. Atunci am observat o altă modificare.

– Hei, am exclamat. N-ai sfîrcuri.

Se vedeau două pete mici, pigmentate, însă nici urmă de sfîrcuri.

– Vezi? făcu Vergil, punîndu-și halatul alb. Sînt reconstruit, din interior spre exterior.

* * *

Reamintindu-mi orele acelea, mă imaginez spunînd:

– Povestește-mi!

Poate că este mai bine că nu țin minte ce-am spus de fapt.

Mi-a explicat cu digresiunile lui caracteristice. Ascultîndu-l, mi se părea că încerc să descopăr conținutul unui articol din ziar printr-o junglă de liniuțe, paranteze și trimiteri la subsol.

Simplific și condensez:

Genetron îi dăduse sarcina fabricării biocipurilor prototip, circuite miniaturale alcătuite din molecule de proteine. Unele circuite erau fixate pe cipuri din siliciu, puțin mai mari de cîtiva microni, fiind trimise după aceea prin arterele cobailor pînă în zone marcate chimic, pentru a face conexiuni cu țesutul animalelor, încercînd să atenueze și chiar să controleze infecții provocate în laborator.

– Asta a fost o chestie, zise el.

Am recuperat microcipul cel mai complex, sacrificînd cobaiul și l-am analizat – am introdus partea de siciliu într-un monitor video. Calculatorul ne-a arătat mai întîi grafice liniare, apoi diagrama caracteristicilor chimice a unsprezece centimetri de vas sanguin... după aceea, a pîs totul laolaltă și a creat imaginea. Am străbătut vizual unsprezece centimetri din artera cobaiului. N-ai văzut niciodată atîția cercetători topăind, îmbrățișîndu-se și bînd nenumărate borcane cu zeamă de ploșnițe.

Zeama de ploșnițe era etanol de laborator, amestecat cu piper.

În cele din urmă, siliciul a fost complet eliminat în favoarea nucleoproteidelor. Vergil nu intră în detalii, dar am înțeles că descoperiseră o modalitate de-a transforma molecule uriașe – de mărimea ADN-ului, însă mai complexe – în calculatoare electrochimice, folosind structurile ribozomi pentru „codificatori” și „lectori”, iar ARN-ul drept „bandă”. Vergil reușise să imite

reproducerea prin separare și reasamblarea în nucleoproteidele lui, încorporînd schimbări de program în puncte cheie, prin inversarea perechilor nucleotide.

– Genetron voia să mă treacă pe ingineria supergenelor, pentru că asta era noutatea pretutindeni. Realizarea a fel de fel de experimente, unele fără altă bază decît imaginația noastră. Eu însă aveam alte idei.

Învîrți degetul arătător în jurul urechii și scoase niște sunete adecvate:

– Apare în scenă savantul nebun, eh? Rîse, apoi redeveni sobru: Am injectat cele mai bune nucleoproteide în bacterii, ca să ușurez duplicarea și combinațiile. După aceea, am început să le las înăuntru pentru interacțiunea dintre circuite și celule. Erau programe euristice; învățau mai mult decît le programasem eu. Celulele transmiteau calculatoarelor informații codificate chimic, calculatoarele analizau și luau hotărîri, iar celulele deveneau inteligente. Cînd spun „inteligente”, mă refer la nivelul unor anelide. Închipuiește-ți o *E.coli* cu inteligența unui vierme anelid!

– Îmi închipui, am încuviințat.

– Apoi, am pornit, pur și simplu, pe cont propriu. Aveam echipamentul, tehnicile de lucru și cunoșteam limbajul molecular. Combinînd nucleoproteidele, putem obține biocipuri dense, realmente complexe, niște creiere miniaturale. Am efectuat niște cercetări, ca să văd cît de departe puteam ajunge, teoretic. Rămînînd la bacterii, eram capabil să realizez un biocip cu capacitatea de analiză a creierului unei vrăbii. Dă-ți seama ce dezamăgit am fost! După aceea, am întrezărit o cale de amplificare a complexității de o mie de ori, utilizînd ceva considerat de noi drept o pacoste: trîncăneala cuantificată dintre elementele fixe ale cir-

cuitelor. La dimensiunile microscopice la care lucram, cea mai mică modificare putea distruge un biocip. Am realizat însă un program care putea prezice efectul tunel al electronilor, profitînd de el. Am subliniat aspectele euristice ale calculatorului, folosind schimbul de informații pentru sporirea complexității.

– Aici m-ai pierdut, i-am spus.

– M-am folosit de avantajul aleatorului. Circuitele se puteau auto-repara, comparau între ele băncile de memorie și corectau greșeli. Tot dichisul! Le-am dat instrucțiuni bazice: Mergeți și vă înmulțiți. Îmbunătățiți-vă! Ce naiba, trebuie să fi văzut cum arătau cîteva culturi după o săptămînă... Era extraordinar! Evoluau pe cont propriu, aidoma unor orășele. Le-am distrus pe toate. Cred că dacă aș fi continuat să le hrănesc, unul din vasele petri și-ar fi dezvoltat picioare și-ar fi plecat din incubator.

– Glumești... L-am privit atent: Nu glumești...

– Omule, ele știau ce înseamnă îmbunătățirile! Știau unde trebuiau să meargă, numai că erau limitate, aflîndu-se în interiorul unor bacterii, cu atît de puține resurse...

– Cît de inteligente erau?

– Nu pot fi sigur... Se asociau în grupuri de o sută pînă la două sute de celule, fiecare grup comportîndu-se ca o unitate autonomă. Un asemenea grup ar fi putut avea inteligența unei maimuțe rhesus. Schimbau informații prin cili, își transmiteau date din memorii și comparau concluziile. În mod clar, organizarea lor era diferită de cea a unui grup de maimuțe. De pildă, universul le era cu mult mai simplu. Cu aptitudinile de care dădeau dovadă, erau stăpînele vaselor petri. Am pus în interiorul vaselor organisme fage; n-au avut nici o șansă. S-au folosit de

fiecare posibilitate de-a crește și a se transforma.

– Cum se poate așa ceva?

– Ce anume? Părea surprins că nu acceptam totul la valoarea respectivă.

– Să îngrămădești atât de multe în chestii așa mici... O maimuță rhesus nu-i calculatorul tău cel simplu, Vergill!

– Poate n-am fost destul de clar, făcu el, iritat în mod vizibil. Am folosit calculatoare nucleoproteidice. Sînt ca ADN-ul; dar toate informațiile pot interacționa. Știi cîte perechi de nucleotide se găsesc în ADN-ul unei singure bacterii?

Trecuse multă vreme de la ultima mea lecție de biochimie. Am clătinat din cap.

– În jur de două milioane! Adaugă structurile ribozomi modificate – cincisprezece mii, fiecare cu o greutate moleculară de vreo trei milioane – și numără combinațiile și permutările! ARN-ul este aranjat ca o bandă Moebius, înconjurată de ribozomi, bifînd instrucțiunile și producînd lanțuri proteinice... Ochii îi străluceau și erau ușor umezi: În plus, nu spun că fiecare celulă era o entitate distinctă. Cooperau între ele.

– Cîte bacterii ai distrus?

– Miliarde... Nu știi... Pufni: Ai dreptate, Edward. Planete întregi de *E.coli*.

– Și nu te-au concediat atunci?

– Nu. În primul rînd, nu știau ce se întîmpla. Am continuat să combin moleculele, mărimdu-le dimensiunile și complexitatea. Cînd bacteriile și-au atins limitele, mi-am recoltat sînge, am separat globulele albe și le-am injectat cu biocipuri dintre cele noi. Le-am urmărit, le-am dat să rezolve labirinturi și mici probleme chimice. Erau geniale! La nivelul lor, timpul se scurge mult mai rapid – distanțele străbătute de mesaje sînt mici, iar mediul înconjurător mai simplu. După aceea, am uitat să înre-

gistrez o fișă sub codul meu în calculatoarele laboratorului. Niște șefi de lucrări au găsit-o și au bănuț ce aveam de gînd. Toți au intrat în panică. S-au gîndit că din cauza cercetărilor mele, aveam să ne trezim, în cîrcă cu toți observatorii sociali din țară. Au început să-mi distrugă cercetările și să-mi șteargă programele. Mi-au ordonat să sterilizez globulele albe! Cristoase!

Și-a scos halatul și a început să se îmbrace.

– Am avut la dispoziție numai o zi, sau două. Am separat celulele cele mai complexe...

– Cît de complexe?

– Se uneau în grupuri de cîte o sută de celule, la fel ca bacteriile. Fiecare grup poseda o inteligență de nivelul unui copil de zece ani. Pentru o clipă mă privi atent: Tot te îndoiești, nu? Vrei să-ți spun cîte perechi de nucleotide se găsesc într-o celulă de mamifer? Am reglat calculatoarele să profite din plin de capacitatea globulelor albe. Zece miliarde de perechi de nucleotide, Edward! Zece la a zecea! Și n-au corp mare, care să le preocupe și să le consume cea mai mare parte din timpul de gîndire...

– Bine, am încuviințat. M-ai convins. Ce-ai mai făcut?

– Am amestecat celulele într-o eprubetă cu sînge și mi-am făcut o transfuzie. Începu să-și încheie nasturii cămășii și-mi zîmbi: Le-am programat cu toate caracteristicile posibile, la cel mai înalt nivel, folosind numai enzimele. După asta, aveau să se descurce singure.

– Le-ai programat să se înmulțească și să-și îmbunătățească performanțele? am repetat.

– Cred că-și dezvoltaseră niște caracteristici culese de biocipuri în faza de *E.coli*. Globulele albe puteau comunica între ele cu memorii extrudate. Mai

mult ca sigur, descoperiseră moduri de-a ingera alte tipuri de celule și a le altera, fără să le omoare.

– Ești nebun...

– Uită-te pe monitor! Edward, de atunci n-am mai fost bolnav! Eu, care făceam guturai într-una. În viața mea nu m-am simțit mai bine.

– Sînt înăuntru tău, găsesc fel de fel de lucruri și le transformă...

– Cred că acum fiecare grup are inteligența comparabilă cu a ta, sau a mea.

– Ești complet țicnit!

Înalță din umeri.

– M-au concediat. Credeau că o să încerc să mă răzbun pentru ceea ce-mi făcuseră. Mi-au interzis accesul în laboratoare și, pînă acum, n-am avut ocazia să văd ce se petrece înăuntru meu. Au trecut trei luni de zile!

– Deci... Mintea îmi lucrează frenetic: Ai slăbit, deoarece ți-au îmbunătățit metabolismul grăsimilor. Oasele sînt mai puternice, coloana a fost complet refăcută...

– Nu mă mai doare spinarea, chiar dacă dorm pe salteaua veche.

– Și inima pare diferită...

– Nu știam de inimă, examină Vergil imaginea video mai de aproape. Referitor la grăsime – mă gândisem la așa ceva. Îmi puteau spori numărul globulelor roșii, aranjînd metabolismul. În ultima vreme nu mi-a fost chiar așa foame. Nu mi-am schimbat obiceiurile de masă – poftesc cam la aceleași mizerii – totuși, ajung să consum doar ceea ce-mi trebuie. Nu cred că ele știu, încă, ce este creierul meu. Bineînțeles, au prelucrat toate chestiile glandulare – dar n-au imaginea *de ansamblu*, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ele nu știu că eu *exist* aici. Să știi însă că au început la ce servesc organele de reproducere.

M-am uitat la imagine, apoi iarăși la

ei.

– Ah, arată absolut normal, chicoti ei, frecîndu-și scrotul cu un gest obscen. Altfel, cum crezi că lipeam o tipă trăznet cum e Candice? Era tocmai după o noapte cu un tehnician. Pe atunci arătam binișor, nu erau bronzat, dar zvelt, cu haine ca lumea... Și-a dat seama că habar n-avusese ce înseamnă, de fapt, tehnician. Ți-a plăcut poanta? Micile mele genii ne-au ținut trei jumătate de noapte. Cred că aduceau îmbunătățiri la fiecare număr. Parcă aveam febră, nu alta...

Zîmbetul îi dispăru.

– După asta, într-o seară, a început să mă furnice pielea. M-am speriat rău de tot. Am crezut că scăpasem lucrurile din mîină. M-am întrebat ce aveau să facă, dacă traversau bariera singelui din creier și mă descopereau – aflau adevăratele funcții ale creierului? De aceea am început o campanie care să le țină sub control. M-am gîndit că motivul pentru care voiau să intre în piele îl constituia simplitatea circuitelor situate pe o suprafață. Mult mai simplu decît problema menținerii unor lanțuri de comunicație înăuntru și în jurul mușchilor, organelor și vaselor de sînge. Pielea era mult mai directă. De aceea, am cumpărat o lampă cu cuarț...

Îmi observă expresia nedumerită.

– În laborator distrusesem proteinele din celulele-biocipuri, expunîndu-le la lumină ultravioletă. Am alternat lampa de bronzat cu tratamentele cu cuarț. Deocamdată, se pare că le-am oprit să iasă prin piele și mi-a dat și un bronz frumos.

– Ți-a dat și un cancer al pielii, am comentat eu.

– Probabil că se vor ocupa ele de asta. Sînt ca poliția...

– Bine! Te-am examinat și mi-ai povestit ceva care mi se pare greu de

crezut... ce vrei să fac?

– Edward, nu sînt chiar atît de indiferent pe cît par. Sînt îngrijorat! Ar fi bine dacă aş găsi o modalitate de-a le controla înainte ca să afle de creierul meu. Gîndeşte-te, sînt de ordinul trilioanelor acum, şi fiecare este inteligentă! Cooperază într-o anumită măsură... Probabil că, în momentul ăsta, sînt fiinţa cu cea mai multă inteligenţă din lume, iar ele nici măcar n-au început să acţioneze împreună. N-aş vrea să preia ele controlul...

Izbucni într-un rîs neplăcut.

– Să-mi fure sufletul, mai ştii? Gîndeşte-te, poate există vreun tratament care să le blocheze. Poate le înfometăm cumva... Încearcă să te gîndeşti! Sună-mă, îşi încheie el cămaşa.

Îmi întinse o foaie cu adresa şi numărul său de telefon. Apoi, se apropie de claviatură şi şterse imaginea de pe ecran şi memoria consultului.

– Numai tu, adăugă el. Deocamdată nimeni altul. Şi, te rog... grăbeşte-te!

Era ora trei dimineaţa, cînd Vergil a ieşit din încăpere. Mă lăsase să-i iau sînge, după aceea îmi scuturase mîna – cu palma umedă, nervoasă – şi mă avertizase să nu mă infectez cu probele.

Înainte de a părăsi spitalul, am trimis sîngele printr-o serie de analize. Rezultatele aveau să fie gata în ziua următoare.

Le-am ridicat în timpul pauzei de prînz, apoi am distrus toate eşanţioanele. Am făcut-o ca un robot. Mi-au trebuit cinci zile şi nopţi aproape nedormite, ca să accept cele văzute. Sîngele îi era destul de normal, deşi aparatele pusese diagnosticul unei infecţii. Număr mare de leucocite – globulele albe – şi histamine. În cea de-a cincea zi am crezut.

Gail ajunsese acasă înaintea mea,

dar era rîndul meu să pregătesc masa. A pus unul din discurile şcolii în echipamentul de casă şi mi-a arătat opere de artă video, realizate de elevii ei. Am privit tăcut, am mîncat cu ea în linişte...

Am avut două vise; făceau parte din acceptarea mea finală. În primul – care m-a făcut să mă zvîrcolesc între cearşafuri – asistam la distrugerea planetei Krypton, planeta natală a lui superman. Miliarde de genii superumane mureau răcnind, sub ziduri de foc. Am legat catastrofa de distrugerea probelor de sînge ale lui Vergil.

Al doilea vis a fost şi mai înspăimîntător. Visam că New York-ul viola o femeie. La sfîrşitul coşmarului, femeia năştea embrioane mititele de oraşe, toate învelite în pelicule transparente, pătate de sînge.

L-am sunat pe Vergil în dimineaţa celei de-a şasea zile. Mi-a răspuns după patru apeluri.

– Am nişte rezultate, i-am spus. Nimic concludent. Vreau însă să-ţi vorbesc. Putem să ne întîlnim?

– Bineînţeles, a încuviinţat el. Deocamdată stau în casă.

Glasul îi era crispat; părea obosit.

Apartamentul lui Vergil era situat într-un cartier luxos, aproape de malul lacului. Am luat liftul, ascultînd reclamele muzicale şi privind hologramele dansînd şi oferind produse, apartamente pentru închiriat, precum şi pe administratoarea clădirii, anunţînd activităţile sociale ale săptămîinii.

Vergil îmi deschise şi-mi făcu semn să intru. Purta un halat în carouri, cu mîneci lungi şi papuci din velur. Într-o mîină, strîngea o pipă neaprinasă. Se îndepărtă de mine şi se aşeză, fără nici un cuvînt încleştîndu-şi spasmodic degetele.

– Ai o infecţie, i-am spus.

– Da?

– Atîta arată analizele sîngelui...

N-am avut acces la microscopul electronic.

– Nu cred că-i o infecție, făcu el. La urma urmei, sînt propriile mele celule. Probabil e vorba de altceva... un semn al prezenței lor, al transformării. Nu ne putem aștepta să înțelegem tot ce se întîmplă.

Mi-am scos haina.

– Uite ce-i, i-am spus, acum chiar că m-ai băgat la idei.

Expresia de pe chipul lui m-a făcut să mă opresc: era un fel de beatitudine delirantă. Privea tavanul și-și umezea buzele cu limba.

– Ești drogat? l-am întrebat.

Scutură din cap, apoi încuviință o dată, foarte încet.

– Ascult...

– Ce?

– Nu știu. Nu sunete... nu tocmai... Ca o muzică... Inima, toate vasele de sînge, frecarea sîngelui prin artere și vene. Activitatea... Muzică în sînge...

Mă privi ciudat:

– De ce nu ești la slujbă?

– E ziua mea liberă și Gail are ore.

– Poți rămîne?

– Cred că da, am înălțat din umeri.

Presupun că sunam bănuitor. Priveam în jur, prin apartament, căutînd scrumiere, ghemotoace de hîrtie.

– Edward, nu sînt drogat, vorbi el.

Poate greșesc, dar cred că se întîmplă ceva important. Cred că ele descoperă cine sînt eu.

M-am așezat în fața lui Vergil, privindu-l atent. Nu mă băga în seamă. Era absorbit de un proces interior. Cînd am cerut o cafea mi-a arătat bucătăria. Am fierț apă într-un ibric și-am luat din dulap o cutie de ness. Am revenit, cu ceașca, la scaunul meu. Vergil își răsucea capul într-o parte și alta, ținînd ochii deschiși.

– Dintotdeauna ai știut ce vrei să ajungi, nu? m-a întrebat.

– Mai mult sau mai puțin...

– Ginecolog... O idee deșteaptă. Niciodată n-ai avut idei proaste. Eu eram altfel... Aveam țeluri, dar nu direcții. Ca o hartă fără drumuri, numai cu localități. Mă durea în cot de toată lumea, mai puțin de mine. Pînă și de știință... Un simplu mijloc... Sînt surprins c-am ajuns atît de departe. Îi uram pînă și pe-ai mei.

Strînse puternic brațele fotoaliului.

– S-a întîmplat ceva? l-am întrebat.

– Îmi vorbesc, răspunse el și închise ochii.

Vreme de o oră păru adormit. l-am verificat pulsul, care era puternic și regulat, i-am pipăit fruntea – puțin cam rece – și mi-am mai făcut o cafea. Răsfoiam o revistă, cînd a deschis ochii.

– E greu de spus ce înseamnă timpul pentru ele, zise Vergil. Le-au trebuit trei, poate patru zile, ca să înțeleagă limbajul și principalele concepte umane. Acum se ocupă de asta. De mine. Chiar în clipa asta!

– Cum adică?

Afirma că de neuronii lui erau conectați mii de cercetători. Nu putea oferi detalii.

– Să știi că-s ale naibii de eficiente, adăugă el. Încă nu m-au stricat.

– Ar trebui să mergi la un spital.

– Ce dracu' ar putea ei să-mi facă? Te-ai gîndit la vreo modalitate de control? La urma urmei, sînt celulele din trupul meu!

– M-am gîndit... Le putem înfometa. Aflăm diferențele metabolice.

– Nu sînt sigur că vreau să scap de ele, reflectă Vergil. Nu fac nici un rău.

– De unde știi?

Clătină din cap și ridică un deget.

– Așteptă! Acum, încearcă să înțeleagă ce este spațiul. Pentru ele este cam greu; diferențiază distanțele după concentrațiile chimice. Cred că în

concepția lor, spațiul era analog cu intensitatea gustului.

– Vergil...

– Ascultă! Gîndește-te, Edward! Era excitat, totuși își păstra calmul: Observă! Înăuntru se petrece ceva important. Ele comunică peste fluide, prin membrane. Reglează ceva – viruși? – ca să transporte datele stocate în lanțurile acidului nucleic. Cred că rostesc „ARN”. Asta are un sens. Este una dintre căile pe care le-am programat. Dar și niște structuri de tip protoplasmic. Poate că aparatele tale au considerat că asta-i infecția: comunicațiile din sîngele meu, pachetele de date... Gustul altor individuali... Egali... Superiori... Subordonați...

– Vergil, te ascult, totuși cred c-ar trebui să mergem la un spital.

* * *

Asta-i spectacolul meu, Edward, rosti el. Eu sînt universul lor. Sînt uluite de noile dimensiuni.

Pentru o vreme, tăcu. M-am apropiat de scaunul lui și i-am ridicat mîneca halatului. Brațul era străbătut în toate direcțiile de linii albe. Eram gata să telefonez după o ambulanță, cînd se ridică și se întinse.

– Îți dai seama, vorbe Vergil, cîte celule din corp ucidem cu fiecare gest al nostru?

– Sun după o ambulanță.

– Nu! Tonul lui m-a oprit. Ți-am spus, nu sînt bolnav, asta-i spectacolul meu. Știi ce mi-ar face într-un spital? Vor fi ca niște troglodiți, încercînd să repare un calculator în același mod în care își repară toporul din piatră. Ar fi o farsă...

– Atunci, eu ce caut aici? m-am răstit furios. Nu pot face nimic. Și eu sînt un troglodit!

– Tu ești un prieten, m-a fixat Vergil.

Aveam impresia că nu eram privit numai de el.

– Vreau să stai aici să-mi ții tovărășie. Dar, adăugă el chicotind, nu sînt tocmai sigur.

Vreme de două ore se plimbă prin apartament, atingînd lucrurile, privind pe ferestre, pregătindu-și încet și metodic prînzul.

– Știi, spuse Vergil pe la amiază, ele pot realmente să-și simtă propriile gînduri. Adică, citoplasma pare să aibă o voință a ei, un fel de viață subconștientă, echilibrînd rațiunea recent dobîndită. Ele aud „zgomotele” chimice, sau... ceea ce fac molecularele înăuntru.

La ora două i-am telefonat lui Gail să-i spun că întîrziam. Mi-era aproape rău de atîta tensiune nervoasă, dar am încercat să-mi păstrez glasul calm.

– Ți-i amintești pe Vergil Uiam? Stăm la o parolă, la el acasă.

– Totul e-n regulă? m-a întrebat ea.

Era oare? În mod hotărît, nu!

– Perfect, i-am răspuns.

– Cultură! exclamă Vergil, apărînd lîngă mine. Am spus la revedere și-am închis. Ele se scaldă permanent în fluxul de informații. Contribuind la sporirea lui... Este un fel de gestalt. Ierarhia e absolută. Celulele care nu interacționează corespunzător sînt vîinate de fagocite specializate. Viruși anumiți, pentru indivizi sau grupuri. Nici o scăpare! O dată înțepată de virus, celula se dilată, explodează și se dizolvă. Totuși, nu este o dictatură. Cred că, efectiv, ele au mai multă libertate decît într-o democrație. Ceea ce vreau să spun este că se deosebesc foarte mult de la individ la individ. Înțelegi? Se deosebesc în alte feluri decît cele cunoscute de noi.

– Stai așa, l-am prins de umăr. Vergil, mă dai peste cap! Nu mai rezist mult. Nu înțeleg, nu-s convins...

- Nici acum?

- Bun... să zicem că-mi oferi interpretarea corectă. Cel puțin, așa cum o vezi tu... Te-ai gândit și la consecințe? Ce înseamnă toate astea și unde ar putea duce?

Intră în bucătărie, bău un pahar cu apă, apoi reveni lângă mine. Expresia i se schimbase din uimire copilărească în grijă sobră.

- Niciodată nu m-am priceput la așa ceva.

- Ți-e frică?

- Mi-a fost. Acum nu sînt sigur... Își pipăi nodul de la cravată. Uite, nu vreau să crezi că te-am ocolit, c-am trecut peste capul tău, sau așa ceva... Ieri m-am întîlnit cu Michael Bernard. M-a dus în clinica lui particulară și-a luat probe pentru analize. Mi-a zis să renunț la ultraviolete. Azi dimineață mi-a telefonat, înainte de-a suna tu. Spunea că totul se verifică. Și mi-a cerut să nu mai spun nimănui.

Se opri și expresia lui redeveni visătoare.

- Orașe de celule, continuă el. Edward, ele împing tuburi gen-pilii prin țesuturi, răspîndesc informația...

- Termină! am răcnit. Se verifică? Ce se verifică?

- După cum spunea Bernard, am în sistem „cîțiva macrofagi“ extrem de dezvoltati. Și el a constatat modificările anatomice.

- Ce vrea să facă?

- Nu știu. Probabil va convinge Genetronul să redeschidă laboratorul.

- Asta-ți dorești?

- Nu-i vorba numai de laborator.. Să-ți arăt! De cînd am oprit tratamentul cu UV... Continui să mă transform...

Își descheie halatul și-l lăsă să lunece pe podea. Pe tot corpul, pielea lui era străbătută de linii albe. Pe spate, liniile începuseră să formeze un fel de încrețituri.

- Dumnezeule, am rostit.

- În curînd n-o să mai fiu bun decît pentru laborator. N-o să mai pot ieși în public. Ți-am mai zis, spitalele n-ar ști ce să facă.

- Ești... le poți vorbi, le poți spune să încetinească, am bolborosit, conștient de ridicolul cuvintelor mele.

- Da, e adevărat, pot, dar nu-i obligatoriu ca ele să mă asculte.

- Credeam că ești dumnezeul lor, sau așa ceva.

- De neuronii mei nu sînt conectați cele importante. Sînt cercetători, sau cel puțin alu o funcție similară. Ele știu că eu exist aici, știu cine sînt, dar asta nu înseamnă că au convîns nivelele superioare ale ierarhiei.

- Sînt în dispută?

- Așa ceva... Oricum, nu-i chiar atît de rău. Dacă se redeschide laboratorul, am și eu o casă, un loc unde să lucrez. Se uită pe fereastră, așteptînd parcă pe cineva. Numai ele mi-au mai rămas. Nu le este frică, Edward. Pînă acum nu m-am simțit niciodată atît de atașat de ceva. Zîmbi din nou, transpus: Mă simt responsabil față de ele. Ca o mamă...

- Nu poți ști ce vor face.

Vergil scutură din cap.

- Nu, vorbesc serios. Spui că sînt asemenea unei civilizații...

- Ca o miș de civilizații!

- Așa... și se știe că civilizațiile au și probleme. Război, mediu înconjurător...

Mă agățam de orice pai, încercînd să potolesc o panică sporind mereu. Nu aveam competența de-a rezolva astfel de enormități. Nici eu, nici Vergil. El era ultima persoană pe care aș fi considerat-o înțeleaptă și obiectivă în privința unor probleme cu adevărat importante.

- Dar eu sînt singurul care poate păți ceva.

- Nu știi asta... Isuse, Vergil, uită-te ce-ți faci!

- Mie, numai miel! Insistă el. Nimănui altcuiva.

- Bun, deci Bernard îi convinge să redeschidă laboratorul, iar tu te muți acolo și devii cobai. Apoi?

- Se vor purta frumos cu mine... Doar sînt mai mult decît bunul și bătrînul Vergil Ulam. Sînt o galaxie, o super-mamă!

- Vrei să zici, o super-gazdă!

Acceptă comparația cu indiferență.

Nu mai puteam rezista. Am plecat, invocînd niște pretexte transparente și m-am oprit în holul clădirii, încercînd să mă calmez. Cineva trebuia să-l convingă să renunțe. Pe cine ar fi ascultat? Fusese la Bernard...

Și se părea că Bernard fusese nu numai convins, ci foarte interesat. Indivizii de genul lui Bernard îi păcăleau pe Vergil Ulamii din jur, numai dacă simțeau că era în avantajul lor.

Am avut o inspirație și m-am decis s-o urmez. Am căutat un telefon public, mi-am introdus cartea de credit și am sunat la Genetron.

- Aș dori să-l anunțați pe Dr. Michael Bernard, i-am spus centralistei.

- Cine-l caută, vă rog?

- Serviciul lui de răspunsuri. Avem o urgență și se pare că semnalizatorul personal nu-i mai funcționează.

Peste cîteva minute, parcă nesfîrșite, Bernard veni la aparat.

- Care dracu' ești? Întrebă el încetșor. N-am un serviciu de răspunsuri.

- Mă numesc Edward Milligan. Sînt prieten cu Vergil Ulam. Cred că avem niște probleme comune pe care le-am putea discuta...

Am stabilit o întîlnire pentru dimineața următoare.

Am mers acasă și-am încercat să găsesc niște scuze ca să nu merg la slujbă a doua zi. Nu mă puteam con-

centra asupra tratamentelor, nu puteam oferi pacienților atenția necesară...

Vinovăție, mînie, teamă...

* * *

Așa m-a găsit Gail. Am pregătit împreună masa. După ce-am mîncat, am privit amîndoi, pe fereastra dinspre golf, luminile orașului aprinzîndu-se în amurg. Cîțiva grauri cluguliră pajiștea galbenă în ultimele minute de lumină, apoi zburară cu un filfît ce zăngăni geamurile.

- Ceva este în neregulă, rosti Gail încetșor. Vrei să-mi spui despre ce-i vorba, sau să te porți ca și cînd totul ar fi normal?

- Nu s-a întîmplat nimic. Sînt nervos. Treabă multă la spital...

- Oh, Doamne, se ridică ea. Vrei să mă lași pentru tipa aia, Baker...

Doamna Baker cîntărea o sută optzeci de kilograme și-și dăduse șeama de-abia în luna a cincea că era însărcinată.

- Nu, i-am răspuns apatic.

- O binecuvîntată ușurare, făcu Gail, mîngîindu-mă ușor pe frunte. Știi bine că genul ăsta de introspecție mă înebunește.

- Păi... e ceva despre care, încă, nu am ce spune, așa că..., am bătut-o ușor pe braț.

- Ești dezgustător de superior. Mă duc să-mi fac un ceai. Vrei și tu?

Acum ea era în toane proaste, iar eu încordat.

De ce să nu-i spun totul? m-am întrebat. Un vechi prieten se transformă într-o galaxie...

Am strîns masa. În noaptea aceea, incapabil să dorm, mi-am ridicat perna lîngă perete, m-am așezat în capul oaselor, am privit-o pe Gail și-am încercat să separ ceea ce știam că era

adevărat de ceea ce nu era.

Sînt medic, mi-am spus. O meserie tehnică, științifică. Trebuie să fiu imun la chestii de genul șocul viitorului.

Vergil Ulam se transforma într-o galaxie...

Cum te-ai simți înghesuit de un miliard de chinezi? Am zîmbit în întuneric, dar în aceeași clipă mi-a venit să plîng. Ceea ce avea Vergil înăuntrul lui era neînchipuit mai straniu decît chinezii. Aparte de orice aș fi putut înțelege cu ușurință. Poate că n-aș fi înțeles niciodată.

Știam, totuși, ce era real. Dormitorul, luminile orașului, palide prin perdelele subțiri, Gail dormind... Foarte important! Gail, în pat, dormind...

Coșmarul reveni. De data aceasta, orașul intră pe fereastră și-o atacă pe Gail. Era imens, cu țepi și coarne aprinse și mîrîia într-un grai pe care nu-l puteam înțelege, alcătuit din claxoane, vriet de mulțimi și zgomot de șantiere. Am încercat să-l opresc, dar a ajuns pînă la ea – și s-a transformat într-o ploaie de stele, revărsîndu-se peste pat, peste toate. Am tresărit, m-am trezit și-am rămas așa pînă în zori, m-am îmbrăcat o dată cu Gail, am sărutat-o și-am savurat realitatea buzelor ei omenești, neviolat.

Am plecat să mă întîlnesc cu Bernard. Primise un apartament într-un spital mare din centru; am urcat cu liftul pînă la etajul șase, înțelegînd ce puteau însemna faîma și averea.

Apartamentul era aranjat cu gust, serigrafii delicate pe pereții furniruiți, mobilier din sticlă și oțel cromat, carpete crem, bronzuri chinezești, măsuțe și servante din lemn natur.

Mi-a oferit o ceașcă de cafea și-am acceptat-o. A luat loc în nișa pentru dejun, iar eu m-am așezat vizavi de el, ținînd ceșcuța în palmele umede. Bernard purta un costum sur, avea părul

grizonat și profilul energic. Avea în jur de șaiszeci și cinci de ani și semăna cu Leonard Bernstein.

– În legătură cu cunoștința noastră comună, încep eu. Domnul Ulam... Sclipitor! Și, nu voi ezita s-o spun, curajos.

– Este prietenul meu. Sînt îngrijorat de soarta lui.

Bernard ridică un deget.

– Curajos și... un timpit fără pereche. Ceea ce se petrece cu el n-ar fi trebuit să se întîmple niciodată. Poate c-a făcut-o datorită tensiunii nervoase, dar asta nu-i o scuză. În sfîrșit, faptele sînt consumate. Înțeleg că ați discutat...

Am încuviințat.

– Dorește să revină la Genetron.

– Bineînțeles. Acolo are tot echipamentul. Probabil că se va stabili acolo, pînă rezolvăm lucrurile.

– Rezolvați... cum? De ce?

Nu gîndeam prea limpede. Mă durea puțin capul.

– Mă pot gîndi la o mulțime de utilizări pentru niște elemente de calculator, mici, superdense și cu o bază biologică. Dumneata, nu? Genetron a mai deschis și alte căi, însă aceasta pare complet deosebită.

– Cam la ce v-ați gîndit?

– Nu prea am libertatea să-ți spun, surîse Bernard. Oricum, va fi ceva revoluționar. De aceea, este absolut necesar să-l aducem în laborator. Trebuie inițiate experimente pe animale. Bineînțeles, vom începe din recoltări. Aceste... hmmm... coloniile ale lui Vergil nu pot fi transferate. Ele se bazează pe globulele albe din sîngele lui. De aceea, trebuie să formăm colonii care să nu declanșeze reacții de respingere în alte animale.

– Ca o infecție?

– Cred că se pot face unele analogii... Vergil însă nu este infectat.

- Așa indică analizele făcute de mine...

- Aceia sînt, probabil, biții de informație care-i circulă prin sînge, nu crezi?

- Nu știu.

- Știi ceva, mi-ar place să vii la noi, după ce-l instalăm pe Vergil. Experiența ta ne-ar putea fi folositoare.

La noi... Lucra mîină în mîină cu Genetron. Putea fi obiectiv?

- Ce ciștiți dumneata de aici?

- Edward, dintotdeauna m-am situat în avangarda profesiei mele. Nu există nici un motiv ca să nu-i ajut. Cunoștințele mele în domeniul funcționării creierului și sistemului nervos, precum și cercetările pe care le-am dirijat în neurofiziologie...

- Puteți ajuta Genetronul, oprind o anchetă guvernamentală, am spus.

- Asta-i o afirmație foarte nedelicată. Grosolană și neadevărată...

- Se poate... Oricum, sînt de acord; aș dori să vizitez laboratorul lui Vergil. Dacă o să mai fiu primit, după nedelicatete și altele...

Mă privi pătrunzător. Într-o echipă de cercetători condusă de el, n-aveam să-mi fac de cap; pentru o clipă, gîndurile îi erau aproape vizibile.

- Sigur că da.

Bernard s-a ridicat o dată cu mine. Mi-a întins mîina. Avea palma umedă. Era tot atît de nervos cît și mine, deși nu se trăda exterior.

* * *

Am revenit în apartamentul meu și-am rămas acolo pînă la amiază, citind, încercînd să-mi ordonez gîndurile. Să iau o hotărîre. Ce era real... ce trebuia să protejez...

Există o limită în privința schimbărilor pe care le poate accepta cineva: inovații, da, însă aplicare lentă. Nu

forțată. Oricine are dreptul să rămîină neschimbat pînă hotărăște altfel.

Cel mai important eveniment științific de la...

Iar Bernard avea să-l forțeze. Genetron avea să-l forțeze. Nu mă puteam obișnui cu gîndul.

- Neo-luditele, mi-am spus.

O acuzație murdară.

Cînd am apăsător numărul lui pe panoul de securitate al blocului, Vergil mi-a răspuns aproape imediat.

- Da? Părea bine dispus: Urcă! Sînt în baie. Ușa-i deschisă. Vergil se afla în cadă, cufundat pînă la gît în apa roz. Îmi surîse vag și plescăi cu mîinile.

- Parcă mi-am tăiat venele, nu? mă întrebă încetșor. Nu-ți face griji. Acum, totul e perfect. Genetron o să mă ia înapoi. Tocmai m-a sunat Bernard.

Arătă spre telefonul și interfonul din odaie.

M-am așezat pe capacul toaletei; lîngă dulăpiorul de prosoape, am observat lampa de ultraviolete, scoasă din prînză. Becurile erau aliniat pe etajera de deasupra chiuvetei.

- Ești sigur că asta vrei? am întrebat eu, gîrbovindu-mă.

- Da, așa cred. Se pot îngriji ca lumea de mine. Strîng totul și diseară am plecat. Mă ia Bernard cu limuzina lui. Stil! De acum încolo totul este stil!

Culoarea roz din apă nu semăna cu săpunul.

- E spumă de baie? l-am întrebat. Brusc, mîntea mi s-a dechis parcă și m-am simțit vlăguit; înțelesesem o altă nebulie, mai evidentă și mai inevitabilă.

- Nu, răspunse Vergil.

Știam deja...

- Nu, repetă el, provine din pielea mea. Ele nu-mi spun totul, dar cred că trimit cercetași. Astronauți...

Mă privi cu o expreie nu tocmai îngrijorată; era mai degrabă curios să

vadă cum reacționez.

Confirmarea lui mi-a crispat mușchii stomacului, parcă așteptînd o lovitură. Nici măcar nu considerasem posibilitatea respectivă, poate pentru că mă concentrasem asupra altor aspecte.

– Este prima dată? am șoptit.

– Da, rîse Vergil. Mă bate gîndul să le dau drumul în canal. Să le las să descopere cum este, de fapt, lumea.

– S-ar duce peste tot...

– Bineînțeles!

– Cum... cum te simți?

– Acum e destul de bine. Trebuie să fie cîteva miliarde. Plescăi din nou în jur: Ce zici? Să scot dopul?

Iute, aproape fără să gîndesc, am îngejunchiat lîngă cadă. Degetele mi s-au întins după cordonul lămpii și l-am băgat în priză. Conectase clanțele la curent, îmi colorase urina în albastru, făcuse o mie de glume proaste și nu se maturizase niciodată; niciodată nu înțelesese că era destul de scilpitor ca să lovească, realmente, lumea, niciodată n-avea să învețe ce însemna prudența.

Întinse mîna spre dopul căzii.

– Știi, Edward, am...

Nu mai termină niciodată. Am răsturnat lampa în cadă, sărind înapoi din fața jetului de aburi și a scînteilor. Vergil urlă, tresări și se contorsionă, apoi totul rămase nemișcat, cu excepția sfîrșitului slab și permanent și a fumului înălțîndu-se din părul lui.

Am ridicat capacul toaletei și am vomat. După aceea, strîngîndu-mi nările cu degetele, am intrat în salon. Picioarele mi-au cedat brusc și m-am așezat pe canapea.

După o oră, am căutat prin bucătăria lui Vergil și am găsit decolorant, amoniac și o sticlă de Jack Daniel's. M-am întors în baie, ferindu-mă să privesc direct spre Vergil. Am turnat în cadă whiskyul, apoi clorura de var și

amoniacul. Clorul începu să bolborosească și am plecat, închizînd ușa după mine.

Cînd am ajuns acasă telefonul suna. N-am răspuns. Putea fi spitalul. Putea fi Bernard. Sau poliția... Mă închipuiam, încercînd să explic totul poliției. Genetron avea să tacă; Bernard n-ar fi fost de găsit.

Eram epuizat, toți mușchii îmi erau încordați din cauza tensiunii și nu știu cum poți denumi ceea ce simți după...

Genocid?

În mod sigur, asta nu părea real. Nu puteam crede că tocmai exterminasem o sută de miliarde de ființe inteligente. Distrusesem o galaxie. Părea un banc. Însă n-am rîs.

Nu era deloc greu de crezut că ucisesem o ființă omenească, un prieten. Fumul, siguranțele topite ale lămpii, priza arsă și șnurul fumegînd...

Vergil...

Scufundasem lampa în cadă în care stătea Vergil.

Mi s-a făcut rău. Coșmare, orașe violînd-o pe Gail (dar prietena lui, Candice?)... Eliberarea apei ce le conținea... Galaxii împrôscate peste noi... Ce oroare! Totuși, oîță minunăție potențială – un nou mod de viață, simbioză și transformare...

Fusesem destul de atent, ie ucisesem pe toate? M-a străbătut un fior. Mîine, m-am gîndit, o să-i sterilizez apartamentul. Nu știu cum, nici nu m-am gîndit la Bernard.

Cînd a venit Gail adormisem pe canapea. Am deschis ochii, pe jumătate amețit, și ea m-a privit atentă.

– Te simți bine? m-a întrebat, așezîndu-se pe marginea canapelei.

Am încuviințat.

– Ce mîncăm?

Buzele nu mi se mișcau așa cum doream. Cuvintele erau înfundate. Mi-a pus mîna pe frunte.

– Edward, ai febră, a spus ea. Și încă febră mare...

M-am împleticit pînă în baie și-am privit în oglindă. Gail a venit după mine.

– Ce s-a întîmplat?

Sub guler, în jurul gîtului, se vedeau linii. Albe, ca niște autostrăzi. Intraseră de multă vreme în mine, de zile întregi.

– Palme umede, am șoptit.

Atît de evident...

* * *

Cred că amîndoi am fost în pragul morții. La început m-am luptat, dar după cîteva minute eram prea vlăguit ca să mă pot mișca. Peste o oră Gail se găsea în aceeași situație.

Zăceam pe covor, în salon, scăldat în transpirație. Gail era întinsă pe canapea, cu chipul de culoarea talcuului, ochii închiși, aidoma unui cadavru pregătit pentru îmbălsămare. O clipă am crezut că era moartă. Așa sfîrșit, cum mă simțeam, clocoteam – de furie, de ură, vinovat de propria mea slăbiciune, de încetineala cu care percepeam toate posibilitățile. Apoi, nu mi-a mai păsat. Eram prea slăbit să mai clilesc; am închis ochii și-am așteptat.

Simțeam un ritm în brațe și picioare. Cu fiecare zvîcnet al sîngelui în mine se revărsa un fel de sunet, precum o orchestră, dar de mii de ori mai puternică, însă fără să cînte la unison; interpretînd simultan mii de simfonii. Muzica sîngelui... Sunetul deveni mai acut, dar mai armonizat, interferențele undelor dispărînd și transformîndu-se în bătăi armonice.

Bătăile păreau că se topesc în mine, în zgomotul propriei mele inimi.

La început, au înfrînt reacțiile noastre de respingere. Războiul – și a fost un război la o scară încă necunoscută pe Pămînt, cu miliarde de combatanți – a durat peste două zile.

Atunci cînd am recăpătat suficientă putere ca să ajung pînă la chiuveta din bucătărie le puteam simți lucrînd asupra creierului, încercînd să descifreze codul și să descopere zelul din protoplasmă. Am băut pînă mi s-a făcut rău, apoi am băut iarăși, dar cu grijă și i-am dus un pahar lui Gail. A sorbit doar puțintel. Buzele îi erau crăpate, ochii injectați și încercănați. Pielea recăpătase puțină culoare. Peste cîteva minute amîndoi mîncam cu disperare în bucătărie.

– Ce dracu' a fost *asta*? a întreat ea.

N-aveam putere să-i explic. Am cojit o portocală și-am împărțit-o în două.

– Ar trebui să sunăm un doctor, a continuat Gail.

Știam însă că n-aveam să facem așa ceva. Deja recepționam mesaje; devenea clar că orice senzație de libertate era iluzorie.

La început mesajele erau simple. În gîndurile mele se manifestau amintiri ale unor comenzi, nu comenzile în sine. Nu trebuia să părăsim apartamentul – un concept destul de abstract pentru cei care controlau situația – și nici să luăm legătura cu altcineva. Ni se permitea să mîncăm anumite alimente și să bem apă, deocamdată.

După dispariția febrei transformările au fost rapide și importante. Aproape simultan Gail și cu mine am fost imobilizați. Ea stătea la masă, eu eram îngenuncheat pe podea. De-abia o puteam zări cu coada ochiului.

Pe brațul ei apăreau proeminențe urmărind liniile albe.

Învățaseră destule în Vergil; cu noi foloseau tactici complet diferite. Vreme de două ore am simțit o mîncărime generală – două ore de iad – înainte ca ele să reușească să mă descopere. La scara lor efortul de generații era răsplătit și comunica ușor și direct cu

inteligența aceea uriașă și stîngace care le controlase, cîndva, universul.

Nu erau crude. Cînd au înțeles conceptul lipsei de confort s-au străduit să-l amelioreze. S-au străduit chiar prea tare. Timp de încă o oră m-am scaldat într-un ocean de extaz, rupt de orice contact cu ele.

A doua zi, în zori, ni s-a permis să ne mișcăm iarăși; mai exact, să mergem la baie. Existau anumite excreții pe care nu le puteau controla. Le-am evacuat – urina mea era purpurie – și Gail mi-a urmat exemplul. Ne-am privit, absenți, în baie. Apoi ea a reușit să surîdă.

– Îți vorbesc? m-a întrebat.

Am încuviințat.

– Atunci, nu sînt ne bună.

În următoarele douăsprezece ore controlul lor păru că slăbește la anumite niveluri. În intervalul respectiv am reușit să aștern majoritatea rîndurilor de față. Bănuiesc că în interiorul meu se dădea un alt război. Gail putea efectua mișcărilor, limitate, de pînă atunci, dar nu mai mult.

Cînd a revenit controlul absolut, am fost instruiți să ne îmbrățișăm. N-am ezitat.

– Eddie..., a șoptit Gail.

Numele meu avea să fie ultimul sunet auzit din exterior.

Ștînd în picioare, am crescut laolaltă. După cîteva ore picioarele ni s-au lungit și lățit. Apoi, extensiunile s-au întins la ferestre, ca să absoarbă lumina soarelui și, în bucătărie, după apa din chiuvetă. În curînd, filamentele au atins toate colțurile încăperii, smulgînd tencuiala și tapetul de pe pereți, husele mobilelor și umpluturile saltelelor.

În zorii următoarei zile transformarea era completă.

Nu mai știu exact cum arătam. Presupun că semănăm cu niște celule – niște celule mari, plate și cu filamen-

te – acoperind aproape întreaga suprafață a apartamentului. Cei mari îi vor imita pe cei mici!

Mi s-a cerut să continui cu scrisul, dar în curînd nu va mai fi posibil. Inteligența noastră variază zilnic, pe măsură ce sîntem absorbiți în mințile dinăuntru. În fiecare zi, individualitatea noastră se reduce. Sîntem, într-adevăr, dinozauri uriași și stîngaci. Memoria noastră a fost preluată de miliarde, iar personalitățile noastre s-au răspîndit în sîngele transformat.

În curînd, centralizarea nu va mai fi necesară.

Sînt informat că a început invazia canalizării. Cei din clădire suferă modificări.

În cîteva săptămîni, după vechile concepte temporale, vom ajunge cu toate forțele în lacuri, fluvii, oceane.

Mi-este greu să întrezăresc viitorul. Fiecare centimetru pătrat al planetei va abunda în gîndire. Peste cîteva ani, poate mult mai devreme, ele își vor supune propria lor personalitate... atîta cît este.

Atunci, vor apare ființe noi. Imensitatea capacității lor de gîndire va fi neverosimilă.

Acum, toată ura și teama mea au dispărut.

Le pun – ne pun – o singură întrebare:

De cîte ori s-a mai întîmplat lucrul acesta în alte părți? Niciodată, nici un fel de ființe n-au străbătut spațiul, pentru a vizita Pămîntul. N-ayeau nevoie...

Descoperiseră universuri în fire de nisip.

*În românește de
Dan Mihai Păvelescu*

Spider Robinson

Melancolia elefanților

Premiul Hugo - 1983

Sătea în tansă, concentrându-se asupra ne-concentrării, pînă sosi timpul să se pregătească pentru întîlnire. Statul părea să producă obișnuita seninătate, să pună totul în perspectivă. Mîna nu-i tremură cînd se fardă; trăsături liniștite o priviră din oglindă. De fapt, era ușor surprinsă cît de calmă era, pînă ce ieși din liftul hotelului în garaj și fu atacată de hoț. În loc să-l imobilizeze, îl ucise. Evident nu fusese o acțiune gîndită, echilibrată - tam-tamul oficial și hîrțogăraia o puteau întîrzia. Iritată pe ea însăși, înghesui cadavrul sub un turism Westinghouse, nou și strălucitor, despre al cărui proprietar știa că este pe Lună și merse mai departe spre propria ei mașină. Avea să aranjeze lucrurile mai tîrziu, și avea să coste. Nici o mîină de ajutor - se strădui să-și recîștige cel puțin aparența liniștii, ieșind din garaj și pornind spre nord.

Nimic nu trebuia să intervină în această întîlnire, sau în rolul jucat de ea.

Zeci de ani - om și Dumnezeu știe cîți dolari, se gîndi, convergînd în, poate, o jumătate de oră de conversație. Atîtea eforturi, atîtea speranțe. Bineînțeles, ne semnificativ la scara Marii Rulete... dar cînd pui totul în balanță vizavi de o jumătate de oră de discuții, e ca și cum ai pune în echilibru o casetă pe vîrfurile unui ac: ajunge mai puțin de un gram să distrugă un diamant. Trebuie să fii mai dură decît diamantul.

Decît să-și de-opacizeze un parbriz și să urmărească Washington, D.C., scurgîndu-se pe sub ea, preferă să deschidă televizorul. Absorbi și integră

știrile, în speranța că avea să existe ceva de ultimă oră care să poată fi folosit în avantajul ei în decursul discuției; nu auzi nimic. După scurtă vreme, mașina i se adresă:

- Asolizarea, doamnă. Solicitare de ID retinal.

Cînd coborî, de-opaciză apoi deschise geamul, prezentă permisul și ID-ul unui pușcaș marin în albastru, și fu acceptată imediat. La indicația pușcașului, re-opaciză parbrizul și predă comanda mașinii calculatorului de casă, iar cînd mașina se parcă și opri, coborî fără grabă. Un bărbat pe care-l cunoștea o aștepta, zîmbitor.

- Dorothy, mă bucur să te revăd.

- Bună, Phillip. Ești drăguț că m-ai așteptat.

- Arăți minunat în seara asta.

- Ești foarte amabil.

N-o enervau politețurile inutile. Avea nevoie de sprijinul lui Phillip, poate chiar pe viitor. Se gîndi însă cîte nenumărate fraze fuseseră toate de folosință, devenind lipsite de sens după secole de repetiții. În nici un caz nu era un gînd nou.

- Dacă vii cu mine, o să te primească imediat.

- Mulțumesc, Phillip. Ar fi vrut să-l întrebe în ce poziție era bătrînul, dar știa că-l punea pe bărbat într-o poziție dificilă.

- Am impresia că ești norocoasă; în seara asta bătrînul pare să fie bine dispus.

Îi mulțumi printr-un zîmbet și decise că dacă Phill avea să-i facă vreun avans, să-l accepte.

Coridoarele prin care o conduse erau largi, înalte și lungi; clădirea era veche, din epoca energiei ieftine. Pînă și în Washington, puțini ar fi îndrăznit să trăiască într-un asemenea mediu irositor de energie. Extrem de puținele obiecte reîntăreau impresia creată chiar de dimensiunile locului: pereți goi de sus pînă jos, întreruși cam din patruzeci în patruzeci de metri de un obiect de artă teribil de simplu, valorînd cel puțin un megadolar, și etalat cu gust. Un vas din porțelan alb, neîmpodobit, perfect, vechi de peste o mie de ani, pe un pedestal din lemn de vișin neșlefuit. O tulburătoare fotografie color a unui drum de țară acoperit cu zăpadă, reproducă pe mătase transpusă pe foiță de argint; timpul zilei se schimba în vreme ce treceai pe lîngă ea. Un glob din cristal, cu diamentrul de un metru, în care dansa o hologramă a nemuritoarei Shara Drummond; deoarece încetase spectacolele înainte de apariția tehnologiei holo, era pesemne o costisitoare reproducere pe calculator. O incintă micuță și etanșă din sticlă conținea prima sculptură în vid realizată vreodată, legendara Piatră-stelară a lui Nakagawa. Fiecare îi solicita atenția, vîrîndu-i-se în gînduri; o distrăgeau atît prin ei înșiși, cît și reamintindu-i mărimea averii proprietarului lor. A te apropia de omul acela în propria lui casă, indiferent dacă fără grabă sau în viteză, însemna a fi umilit. Ea înțelegea că efectul era intenționat, și nu-l putea depăși; asta o incita, iar asta o irita. Se strădui să se detașeze.

La capătul coridoarelor aparent nesfîrșite era un lift. Phillip o pofti înăuntru, atînsese un buton, rapid fără să-i dea ocazia să observe care anume, și se opri în prag.

- Bătă, Dorothy.

- Mulțumesc, Phillip. Ceva subiecte de evitat?

- Păi... nu pomeni de hemoroizi.

- S-a făcut.

Ei zîmbi.

Ușa liftului se închise și uită de existența lui Phillip.

Fîntețe conștiente sînt nenumărate;

jur să le salvez pe toate. Pasiunile amăgitoare n-au limite; jur să le distrug pe toate. Adevărul este nelimitat; j...

Ușa liftului se deschise, retezînd Jurămîntul lui Boddhisattra. Nu simțise cînd se oprise - totuși știa că trebuie să fi coborît cel puțin o sută de metri. Ieși din cabină.

Încăperea era mai vastă decît se așteptase; cu toate acestea uriașul fotoliu automat o domina cu ușurință. De asemenea, fotoliul părea să domine - cel puțin vizual - pe ocupantul său. O impresie eronată, deoarece acesta domina întreaga clădire masivă, tot ceea ce se afla în ea și, în mare măsură, înutul unde se afla. Deși nu părea prea impunător.

O simfonie de arome era în plină desfășurare, pasajul scortîșoarei din Copilăria lui Bulachevski. Întîmplător era și un favorit al ei, și asta îi dădu curaj.

- Bună seara, domnule senator.

- Bună seara, doamnă Martin. Bun venit în casa mea. Scuză-mă că nu mă ridic.

- Bineînțeles. Ați fost extrem de amabil să mă primiți.

- Plăcerea și privilegiul meu. La vîrsta mea un bărbat apreciază o șansă de-a primi o femeie atît de frumoasă și inteligentă ca dumneata.

- Domnule senator, cînd începem să stăm de vorbă?

Bărbatul înălță acea parte a feței care avusese cîndva o sprînceană.

- Deocamdată n-am spus nimic adevărat. Nu vă ridicăți pentru că nu puteți. Amabilitatea de-a mă primi mă costă trei abil disimulate favoruri și o grămadă de bani gheață. Cu mult peste prețul curent; mă priviți fără tragere de inimă. Aveți cel puțin opt amante de care știu eu, pe lîngă care sînt o matroană stearsă. Venind încoace am tănuit un leș proaspăt pentru că n-am îndrăznit să întîrziu; am puțin timp la dispoziție și o problemă urgentă. Putem începe?

Își ținu respirația și spuse o rugăciune în gînd. Tot ceea ce reușise să afle despre senator îi zicea că acela

era modul corect de a-l aborda. Așa să fi fost oare?

Chipul de mumie se fisură într-un zîmbet larg.

- Chiar acum. Doamnă Martin, îmi plăci și ăsta-i adevărul. Nici eu n-am mult timp la dispoziție. Ce dorești de la mine?

- Nu știți?

- Pot ghici, dacă vrei. Urăsc ghicitul.

- Sînt profund implicată și lupt în mod public pentru anularea lui S. 4217896.

- Da, totuși după cîte știu ai fi putut să vii aici să-ți trădezi poziția.

- Cum? Încercă să nu-și arate surpriza. Ce vă face să credeți așa ceva?

- Organizația dumitale, doamnă Martin, este mare, serios finanțată și destul de eficientă, însă are ceva ce nu înțeleg.

- Ce arnume?

- Obiectivul vostru. Argumentele voastre sînt slabe și neverosimile, iar cînd vi se atrage atenția asupra acestui lucru, pur și simplu continuați în același fel. Am întîlnit de multe ori oameni adoptînd poziții aparent ilogice - totuși întotdeauna am fost capabil să văd logica, dacă am continuat s-o caut atent. Dar după cîte îmi dau seama, S'896 va funcționa spre avantajul clar și de durată al grupului pe care afirmi că-l reprezintă, artiștii. În organizația voastră există prea multă inteligență pentru a-i rezolva obiectivele. Deci trebuie să mă întreb pentru ce militezi, și de ce. O posibilitate este că dorești să renunți la chestia asta cu copyright-ul, în schimbul a ceea ce vrei de fapt. Mă urmărești?

- Domnule senator, eu militez pentru artiști - și într-o accepțiune mai largă...

Păru îndurerat, sau mai degrabă, mai îndurerat.

- ... "pentru toată omenirea", oh, Dumnezeule, doamnă Martin ce naiba,

- Știi căați auzit asta de nenumărate ori, și ați zis-o probabil de tot atîtea ori. El rînji răutăcios. Aceasta e una din acele rare ocazii cînd este adevărat. Cred că dacă S'896 e adoptată, specia noastră va suferi traume semnificative.

Ridică o mină scheletică, și se trase de buza inferioară.

- Acum că am stabilit care ți-e poziția, cred că-ți pot economisi o grămadă de bani. Încheind această întrevvedere, și avînd grijă ca bacșișurile plătite pentru o jumătate de oră din timpul meu să fie rambursate proporțional.

Simți un gol în inimă, dar păstră glasul neschimbat.

- Chiar fără să ascuți logica ascunsă ce stă înapoia argumentelor noastre?

- Ar fi absurd și cred să te fac să-ți începi declamația, doamnă. Realitatea este că nu te pot ajuta.

- Ar fi dorit să plîngă, dar își refuză cu furie permisiunea. Control, îi șoptea o parte a minții, în timp ce o altă parte răcnea că un bărbat ca acela nu folosea cu ușurință cuvintele "nu pot". Însă, precis se înșela. Poate că era doar o încercare de tocmeală.

Nu-și trăda conflictul interior prin nici un semn; vocea îi era calmă și măsurată.

- Domnule, n-am venit aici să vă influențez. Pur și simplu doresc să vă informez personal că organizația noastră intenționează să facă o donație pentru alegeri, lipsită de obligații, în valoare de...

- Doamnă Martin, te rog! Înainte de-a te compromite, îți repet, nu te pot ajuta. Indiferent de suma oferită.

- Este considerabilă.

- Sînt sigur. Cu toate acestea, e insuficientă.

Știi că nu trebuia să întreb.

- Domnule senator, de ce?

El se încruntă, o imagine înspăimîntătoare.

- Uitați ce-i, continuă ea cu o disperare aproape vizibilă acum, păstrați despăgubirile, dacă merită cît un răspuns! Pînă nu voi fi convinsă că misiunea mea este complet lipsită de speranțe, nu trebuie s-a abandonez; cel mai rapid mod de-a mă scoate din biroul dumneavoastră este să-mi răspunzi. Scannerele de-aici n-au cercetat destul de amănunțit; știți că nu vă pot compromite.

Încuviință, continuînd să se încrunte.

- Bine. Nu-ți pot accepta donația, deoarece am acceptat deja una de la

altă sursă.

Cea mai secretă teamă a ei se împlinise. Luase deja bani de la ceilalți. Singurul lucru pe care trebuie să-l facă orice politician, indiferent cât de puternic, este să se lase cumpărat. Se terminse.

* * *

Toată panica și tensiunea ei dispăruseră, înlocuite de o tristețe atât de mare și de convingătoare încât, pentru o clipă, crezu că ar fi putut realmente să-i oprească inima.

Prea târziu! Oh, dragul meu, am ajuns prea târziu!

Mohorită își dădu seama că existau prea mulți oameni în viața ei, prea multe responsabilități și legături. Avea să treacă cel puțin o lună pînă să se poată sinucide în mod onorabil.

- ...vă simțiți bine, doamnă Martin? rostea bătrînul, cu îngrijorare cîntîndu-i-se în glas.

Strînse disciplina în jurul ei precum o mantie familială.

- Nu, domnule, mulțumesc. Mulțumesc că vorbiți deschis. Se ridică și-și netezi fusta. Iar în privința...

- Doamnă Martin!

- ...ospitalități dum... Da?

- Nu vrei să-mi spui care sînt argumentele dumitale? De ce n-ar trebui să suport pe '896?

Clipi atentă.

- Tocmai ați spus că ar fi inutil și crud.

- Dacă aș avea cea mai mică speranță, da, așa ar fi. Dacă nu dorești să-ți pierzi vremea, nu te silesc. Dar sînt curios.- O curiozitate intelectuală?

Bătrînul păru că se îndreaptă puțin - cu siguranță, o iluzie, deoarece o coloană-proteză nu este flexibilă.

- Doamnă Martin, întîmplător sînt legat de un anumit curs de acțiune. Asta nu înseamnă că nu-mi pasă dacă acțiunea e bună sau rea.

- Ah. Se gîndi cîteva clipe: Dacă vă conving, n-o să-mi mulțumiți.

- Știu. Ți-am văzut expresia feței acum cîteva minute, și... mi-a reamintit

de o noapte cu mulți ani în urmă. Noaptea cînd a murit maică-mea. Dacă ai în tine o asemenea tristețe, și eu pot prelua o parte a ei, ar trebui să încerc. Stai jos.

Se așeză.

- Zi-mi acum: Ce-i atît de îngrozitor în legătură cu extinderea copyright-ului pentru a face față realităților vieții moderne? De obicei încerc să audiez ambele părți înainte de-a accepta o donație pentru campanie - dar asta pare atît de deschisă și închisă, atît de directă...

- Domnule senator, legea asta e o binecuvîntare pe termen scurt, pentru unii artiști - și un dezastru pe termen lung pentru toți artiștii, de pe Pămînt și aiurea.

- Care-i dezastrul de care vorbeai? întrebă el.

- Cea mai gravă traumă psihică suferită pînă acum de om. O privi atent și se încruntă din nou.

- O asemenea posibilitate nu apare în materialele voastre.

- Așa ceva ar fi precipitat trauma. În prezent, doar cîteva persoane o cunosc, chiar și în organizația mea. Vă spun dumneavoastră pentru că ați cerut-o, și pentru că sînt sigură că sînteți singura persoană care înregistrează această conversație. Pariez că veți șterge caseta.

El clipi și-și supse amintirea dinților.

- Bun, dă-i drumul.

N-avea nevoie să-și aleagă cuvintele.

- Știți cît de veche e asta, domnule senator?

- Tot atît de veche cît omul, bănuiesc. De fapt, poate fi parte din definiție.

- E un răspuns bun. Nu uita. Însă pentru intențiile și scopurile prezentului, ai putea la fel de bine să zici că arta e cu puțin mai veche de 15.600 de ani. Asta-i vîrsta celei mai vechi opere de artă păstrate, desenele rupestre de la Lascaux. Bineînțeles, pictorii de peșteri cîntau, și dansau, ba chiar povesteau istorii - însă aceste arte n-au lăsat dovezi mai durabile decît memoria unui om. Poate că povestitorii au învățat următorii cum să-și păstreze creațiile.

Nenumărate alte generații aveau să treacă pînă să se inventeze și standardizeze o metodă practică de notare a muzicii. Dansatorii au învățat abia în ultimele cîteva secole cum să consemneze dovezile, fie ele și rudimentare, ale artei lor.

Memoria rasială a speciei noastre a devenit tot mai lungă după Lascaux. Progresul cel mai mare a apărut odată cu inventarea scrisului: dimensiunea memoriei noastre a trecut de la cîteva generații pînă la cîte s-au scurs de la apariția Bibliei. Totuși a fost necesar un efort masiv pentru a susține o memorie atît de lungă; era dificil să copiezi de mîină manuscrisele mai repede decît le puteau distruge barbarii, molimele, sau alte calamități naturale. Soluția evidentă a fost tiparul: crearea și împrăștierea unui număr atît de mare de copii ale unui manuscris sau operă de artă încît unele să supraviețuiască la orice catastrofă.

Însă odată cu tiparul s-a născut o nouă idee. Brusc, arta se putea comercializa în masă, și putea deveni o afacere profitabilă. Scriitorii au hotărît că ei trebuiau să dețină dreptul de a-și copia operele. Noțiunea de copyright aștepta să se nască.

Apoi în ultimii o sută cincizeci de ani au avut loc cele mai mari salturi din memoria rasială a omenirii. Tehnologiile de înregistrare. Vizuale: fotografie, film, video, xerox, holo. Audio: low-fi, hi-fi, stereo și digital. Apoi calculatoarele, ultimul stadiu al stocării de informații. Fiecare din aceste tehnologii au generat noi forme de artă, și modalități noi de păstrare a vechilor forme de artă. Și fiecare necesita o reevaluare a ideii de copyright.

Cunoașteți sistemul pe care-l avem acum, neschimbat de la mijlocul secolului douăzeci. Copyrightul încetează să mai existe la cincizeci de ani după decesul celui care-l deține. Însă mărimea rasei umane a crescut impresionant din anii 1900 - la fel și durata medie de viață. În statele dezvoltate, majoritatea oamenilor se pot aștepta acum să trăiască o sută douzeci de ani;

iar dumneavoastră sînteți cu mult mai bătrîn. De aceea, în mod natural, S'896 încearcă acum să extindă copyrightul la eternitate.

- Bun, o întrerupse senatorul, și ce-i rău în asta? Ar trebui ca opera unui om să înceteze de-a mai fi a lui pur și simplu pentru că a neglijat să mai respire? Doamnă Martin, chiar dumneata ai fi bogată tot restul vieții, dacă legea se votează. Dorești într-adevăr să renunți la geniul răposatului dumitale soț?

Fără să vrea, strînse din ochi.

- Iartă-mi stilul direct, dar asta-i ceea ce înțeleg cel mai puțin în poziția dumitale.

- Domnule senator, dacă încerc să teaurizez roadele geniului soțului meu, mi-aș putea schilodi rasa. Nu pricepeți ce implică un copyright pe vecie? Este memorie rasială perpetuă! Legea aceea va oferi rasei umane o memorie de elefant. Ați văzut vreodată un elefant vesel?

Ei rămase tăcut o vreme. Apoi:

- Tot nu sînt sigur că am înțeles problema.

- Nu trebuie să vă simțiți complexat, domnule. Problema a existat sub nasul nostru, cel puțin optzeci de ani, și nimeni n-a remarcat-o.

- Cred că este vorba de un fel de incapacitate înăscută de intuiție matematică, comună celor mai mulți oameni. Avem tendința de-a confunda orice număr suficient de mare cu infinitul.

Se strădui să-și regăsească ideile.

- Bun, în majoritatea minților, "infinitul" e echivalent cu numere mult mai mici. Milioane de ani ne-am privit oceanele, și-am zis: "Sînt infinite. Vor accepta de-a pururi gunoaiile și resturile noastre." Am privit cerul, și-am zis: "E infinit; va absorbi o cantitate infinită de fum." Ne place ideea infinitului. O problemă ce conține infinitul este rezolvată cu ușurință. Cît timp puteți polua o planetă înfinit de mare? Simplu: pe vecie. Oprit gîndirea.

Apoi, într-o bună zi, sîntem atît de mulți încît planeta nu mai pare infinit de mare.

Așa încît mergem în altă parte. Nu-i așa că în restul sistemului solar există resurse infinite? Cred că sînteți unul dintre puținii oameni în viață, îndeajuns de înțelepți să-și dea seama că în sistemul solar nu există resurse infinite, și îndeajuns de abil pentru a introduce acest lucru în planurile lor.

Acum, senatorul părea tulburat. Sorbi ceva printr-un pai.

- Care-i legătura cu problema dumitale?

- Vă amintiți de un caz vechi de vreo optzeci de ani, referitor la cîntecul "My Sweet lord" de George Harrison?

- Dacă mi-l amintesc? Eu am făcut documentarea. Firma mea a cîștigat.

- Firma dumneavoastră a convins tribunalul că Harrison preluase linia melodică a cîntecului de la un alt cîntec, numit "He's So Fire", scris cu peste zece ani înainte. La scurt timp după aceea, Yoko Ono a fost acuzată că furase "You're My Angel" din clasicul "Makiri Whoopee", scris cu peste treizeci de ani mai devreme. Ba chiar moștenitorii lui Chuck Berry au acționat în judecată pe moștenitorii lui John Lennon pentru "Come Together". După aceea, pe la sfîrșitul anilor optzeci, Molima Plagiatorilor a invadat tribunalele. De-atunci sezonul de vînătoare al compozitorilor populari a rămas deschis pînă în ziua de azi. Însă adevăratul scandal s-a petrecut la sfîrșitul secolului, cînd s-a dovedit că Ringsong al lui Bridle era "substanțial similar" cu unul din concertele lui Corelli. Există optzeci și opt de note. O sută șaptezeci și șase, pentru o ureche îndeajuns de bună să audă pătrimile. Adăugați pauzele și altele, diferitele măsuri. Alegeți un număr pentru maximul de note ce pot fi conținute de o melodiă. Nu cunosc cifra pentru numărul maxim posibil de melodii - sînt prea multe variabile - dar sînt convinsă că-i destul de mare.

Sînt sigură că nu-i infinită.

Apoi, multe din acele posibile aranjamente de optzeci și opt de note nu vor fi percepute ca muzică, ca melodie, de urechea omenească. Poate mai mult de jumătate. Ele nu vor fi îrednabile,

ascultabile - unele vor fi chiar neplăcute la auz. O altă mare parte o vor constitui cele asemănătoare între ele, cele aproape efectiv identice: dacă se schimbă trei note din Sonata Lunii, nu s-a creat ceva nou.

Nu cunosc numărul maxim de melodii diferite posibile, și iarăși sînt convinsă că-i destul de mare, și sînt sigură că nu-i infinit. Domnule senator, sîntem șaisprezece miliarde de oameni, mai mulți decît toți oamenii care au trăit pînă acum. Grație tehnologiei noastre, mai mult de jumătate dintre noi n-au nimic important de făcut; cînzeci și patru la sută din omenire apare la impozite cu ocupația artist. Deoarece sintetizatorul este afit de ieftin și complex, majoritatea acestor artiști sînt muzicieni, și foarte mulți sînt compozitori. Știți ce-nseamnă să fii compozitor în ziua de azi, domnule senator?

- Cunosc cîtiva.

- Care mai compun încă?

- Păi... trei dintre ei.

- Cît de des creează o bucată nouă?

Pauză.

- În medie, să zicem odată la cinci ani. Hm-m-m. Pînă acum nu m-am gîndit la asta, dar...

- Știați că în prezent din fiecare cinci cereri de copyright adresate Sectorului Muzical, două sînt respinse din prima căutare pe calculator?

Chipul bătrînului nu mai exprima surpriza, exceptînd scopurile teatrale, de peste un secol; cu toate acestea, știu că-l zguduise.

- Nu, nu știam.

- De ce să fi știut? Cine să discute despre așa ceva? Însă rămîne un fapt. Un alt fapt este acela că, atunci cînd se ia în considerare creșterea numărului de compozitori în activitate, rata cererilor adresate Biroului de Copyright scade considerabil. Există mai mulți compozitori ca oricînd, însă productivitatea lor individuală descrește. Cine-i compozitorul în viață cel mai popular.

- Hm-m... cred că individul acela, Vachardra.

- Corect. El compune de vreo cînzeci de ani. Dacă ați începe acum să

cîntați fiecare notă scrisă vreodată de el, succesiv, ați termina în vreo douăsprezece ore. Wagner a scris peste șaiszeci de ore de muzică - numai Inelul are douăzeci și una de ore. Beatlesii - în esență, doi compozitori - au produs peste douăsprezece ore de muzică originală, în mai puțin de zece ani. De ce numele mari din trecut erau atât de prolifiche?

Aveau de unde găsi multe combinații plăcute de optzeci și opt de note.

- Aha, șopti senatorul.

- Să revenim la anii șaptezeci. Vă amintiți cazul de plagiat cu Rădăcini? Și zecile de cazuri asemănătoare ce l-au urmat? Cam în aceeași perioadă, un scriitor pe nume van Vogt a acționat în judecată realizatorii unui film de succes, Alien, pentru plagierea unei povestiri scrise de el, în urmă cu patruzeci de ani. Doi alți scriitori, Boya și Ellison, au dat în judecată un post de televiziune pentru furtul unei idei de serial. Toți trei au câștigat.

Aceasta a încheiat principiul legal potrivit căruia copyrightul nu se aplică ideilor, ci aranjamentelor de cuvinte. Numărul aranjamentelor de cuvinte este furt, însă numărul ideilor e mult mai mic. Bineînțeles, ele pot fi repovestite în nenumărate feluri - Poveste din cartierul de vest e o rescriere excepțională a lui Romeo și Julieta. Însă acest lucru a fost posibil doar pentru că Romeo și Julieta aparțin domeniului public. Nu uitați că din numărul infinit de istorii ce pot fi narate, un anumit număr vor fi slabe.

Iar în privința artiștilor vizuali - ei bine, cîndva un bărbat a demonstrat în condiții de laborator capacitatea de-a distinge corect între optzeci și una de nuanțe de culori. Cred că aceasta-i limita superioară. Există o cantitate maximă de informație ce poate fi absorbită de ochi, și o mare parte a ei va fi echivalentă zgomotului.

- Dar... dar... Se spunea despre bătrîn că nu ezitase niciodată, indiferent de condiții. Dar vor exista mereu schimbări... noi descoperiri, noi orizonturi, noi atitudini sociale ce vor inspira arta cu noi...

- Însă nu cu viteza de apariție a artiștilor. Cunoașteți celebra sciziune din literatură de la începutul secolului douăzeci? Mainstream-ul a abandonat în esență Romanul de Idei, după Henry James, și și-a întors atenția colectivă asupra Romanului de Personaj. Pînă la mijlocul secolului, i-au supt pînă și măduva și continuă și astăzi să mai molfăie osul. Dar între timp, un grup mic de scriitori, disperați în dorința de-a scrie despre ceva nou, să povestească un lucru nou, au inventat un gen nou, numit science fiction. Ei au explorat viitorul în căutarea ideilor. Viitorul infinit - ca și cărbunele, petrolul sau cuprul infinit pe care le aveau pe-atunci. În mai puțin de un secol, l-au golit; de peste cincizeci de ani în science fiction n-a mai existat o idee cu adevărat originală. Fantasy-ul a fost dintotdeauna supra-numit "literatura posibilităților infinite" - dar există pînă și o teoretică limită superioară a "absolutului imposibil", și mai avem puțin pînă acolo.

- Putem crea noi forme de artă, spuse ei.

- Domnule senator, oamenii au încercat de multă vreme să creeze noi forme de artă. Aproape toate au fost abandonate. Pur și simplu, n-au plăcut.

- O să-nvățăm să ne placă. La dracu, va trebui s-o facem.

- Și vor fi de folos, pentru o vreme. În ultimele două secole s-au născut mai multe forme noi de artă decît în anteriorul milion de ani - deși niciuna în ultimii cincisprezece ani. Simfonii olfactive, sculpturi tactile, sculpturi cinetice, dans în gravitație - zero - toate sînt domenii noi și fertile, și generează munți de noi copyrighturi. Munți de mărime finită. Restricția finală este aceasta: noi deținem doar cinci simțuri cu care putem aprecia arta, și asta-i un număr finit. Pot să beau un pahar cu apă, vă rog?

- Totuși nu de acest aspect mi-este frică, domnule senator. Teoretica moarte termică a exprimării artistice este ceva de care, realitate, s-ar putea să nici nu ne apropiem. Totul se va prăbuși cu mult înainte de momentul

respectiv.

Se opri să-și adune gândurile, și sorbi din suc. O parte a minții ei observă că era în ton cu motivul recurent al scorțoșoarei din simfonia olfactivă a lui Bulachevski, care continua.

- Secole întregi, artiștii s-au auto-amăgit cu gândul că ei creează. De fapt, nu fac așa ceva. Ei descoperă. În natura realității există în mod inerent un număr de combinații a tonalităților muzicale care vor fi percepute drept plăcute de către un sistem central nervos uman. Milenii întregi, le-am descoperit, pasive în univers - și ne-am spus că le-am "creat". A crea implică posibilități infinite, a descoperi implică posibilități finite. Ca specie, cred că vom reacționa prost când vom fi băgați cu nasurile în faptul că sîntem descoperitori, nu creatori.

Se opri și se îndreaptă. Fără motiv, o dureau picioarele. Închise ochii și urmă:

- La cea de-a patruzecia aniversare a căsătoriei noastre, soțul meu a scris un cântec pentru mine. În muzica aceea era dragostea noastră, unică, specială și intimă; era melodia cea mai frumoasă pe care o auzisem în viața mea. Era extraordinar de fericit că o scrisese. Din ultimele lui zece compoziții, distrusese cinci deoarece erau derivative, iar celelalte căzuseră la solicitarea copyrightului. Însă aceasta era nouă, specială - glumea, spunînd că-l inspirase iubirea mea. În ziua următoare s-a prezentat la Biroul de Copyright, și-a aflat că fusese un șlagăr popular pe vremea copilăriei lui, și mai fusese, fără succes, prezentată de paisprezece ori ca originală. După o săptămână, și-a ars toate manuscrisele și benzile, și s-a omorît.

Rămase tăcută și senatorul nu vorbi.

- "Ars longa, vita brevis", zise ea în cele din urmă. De mii de ani, maxima aceasta oferă un fel de alinare. Însă arta este lungă, nu infinită. "Vraja se destramă". Într-o bună zi o vom epuiza - doar dacă nu putem învăța s-o refolosim ca orice altă resursă finită. Glasul îi căpătă putere: Domnule senator, legea aceasta nu trebuie votată, chiar dacă va trebui să mă opun cu

forța. Poate că nu voi câștiga - dar mă voi lupta cu dumneavoastră! Unui copyright nu trebuie să i se permită o durată mai lungă de cincizeci de ani - după care trebuie șters din băncile de memorie ale Biroului de Copyright. Avem nevoie de amnezie selectivă voluntară, pentru Descoperitorii Artei să continue să producă fără tulburări psihice. Faptele trebuie să fie reamintite - dar visele? Se înfioră. ...visele ar trebui uitate când ne trezim. Sau într-o bună zi ne vom pomeni că nu mai putem dormi. Avînd opt miliarde de artiști cu ani efectivi de muncă în număr de peste o sută, nu mai putem permite unor persoane să-și păstreze de-a pururi descoperirile. Trebuie să facem așa cum a făcut-o rasa umană de un milion de ani - să uităm, și să redescoperim. Pentru că, într-o bună zi, numărul înfinit de maimuțe nu mai va avea nimic altceva de scris decît operele complete ale lui Shakespeare. Și mai mult ca probabil că nici nu vor ști cînd o vor face.

Terminase acum, nu mai avea nimic de spus. Se terminase și simfonia olfactivă, al cărui ultim motiv se destrăma încet în aer. Nici un ceas nu ticăia, nici un aparat nu zumzăia. Tăcerea fu deplină, aproape o jumătate de minut.

- Dacă trăiești destul de mult, roști încet senatorul în cele din urmă, nu există nimic nou sub soare. Se foi în fotoliul cel urlaș. Dacă ești norocos, mori mai devreme. De cincizeci de ani n-am mai auzit un banc nou. Păru, că se îndreaptă de spinare: O s-o opresc pe S.4217896.

Ea înlemni, șocată. După o vreme, se girbovi puțin și reîncepu să răsuflă. Atît de multe sentimente se luptară pentru întîietate, încît de abia avea timp să le identifice. Nu putu să vorbească.

- În plus, continuă el, nu voi spune nimănui de ce o fac. Va începe sfîrșitul carierei mele în viața publică, pe care nu mă gîndisem niciodată s-o părăsesc, dar tu m-ai convins că trebuie s-o fac. Sînt atît bucuros, cît și..., chipul i se încordă de durere, și extrem de trist că tu mi-ai spus de ce trebuie s-o fac.

- Și eu sînt, domnule, șopti ea aproape neauzit.

O scrută cu atenție.

- Există înfruntări după care nu te poți simți bine chiar dacă învingi. Numai două feluri de oameni se angajează în asemenea înfruntări: proștii, și persoanele deosebite. Cred că dumneata ești o persoană remarcabilă, doamnă Martin.

Ea se ridică, vărsînd paharul.

- Mai bine eram proastă, plînsese, simțind cum își pierde auto-controlul.

- Dorothy! tună el.

Tresări, de parcă o lovise.

- Domnule? rosti automat.

- Nu-ți pierde controlul! E un ordin. Ești prea încordată; s-ar putea să nu ți-l mai regăsești.

- Și ce dacă? întrebă ea cu amărăciune.

El își utiliza acum întreaga putere a glasului, glasul care oprise cel puțin un război.

- La dracu, cîți prieteni crezi că are un om de vîrsta mea? Crezi că sînt atît de obișnuite mințile care gîndesc ca tine? Acum noi împărțim afacerea asta, și astfel sîntem prieteni. Ești cea dintîi

persoană care iese din liftul ăla și mă surprinde cu adevărat după un sfert de secol. Și în curînd, cînd se va duce vorba că m-am retras, oamenii nu vor mai ieși din lift. Gîndești ca mine, și nu mi pot permite să te pierd. Zîmbi, și zîmbetul păru că-i dizolvă cîteva decenii de pe chip: Ține-o tot așa, Dorothy, și ne vom alina reciproc în teribila noastră cunoaștere. Da?

Pentru un minut întreg, ea se concentra exclusiv asupra respirației, încetinind-o și egalizînd-o. Apoi, cu grijă, își testă sentimentele.

- Într-adevăr, spuse surprinsă, este mai bine... să împărți.

- Orice este.

Îl privi, și încercă să surîdă, și în cele din urmă izbuti.

- Mulțumesc, domnule senator.

El îi răspunse la zîmbet, în vreme ce ștergea toate înregistrările conversației.

- Spune-mi Bob.

- Bine, Robert.

*În românește de
Dan-Mihai Pavelescu*

Roger Zelazny

Un trandafir pentru Eclezias

În dimineața în care am fost acceptat, mă ocupam cu traducerea în marțiană a unuia dintre madrigalurile mele. Intercomul a bîzîit scurt, iar eu am zvrilit creionul cît colo, și am apăsat comutatorul.

- Domnule Ge, răsună vocea de controlto a lui Marton, bătrînul mi-a spus să-l găsesc pe "îngîmfatul ăla de versificator" și să-l trimit la el. Deoarece nu există decît un singur și blestemat de poet...

- Nu lăsa ambiția să te copleșească, am rostit eu și am închis.

Deci, în sfîrșit, marțienii se decisaseră! Am scuturat vreun centimetru de scrum și am tras primul fum de cînd aprinsesem țigara. O așteptare de o lună încerca acum să răbufnească, dar nu reușea. Îmi era teamă să parcurg cei cincisprezece metri și să-l aud pe Emory rostind cuvintele pe care știam deja că le va rosti; și teama năvăli pe primul plan, împingînd la o parte cealaltă senzație.

M-am strădui să termin o strofă, înainte de a mă ridica.

Am ajuns lîngă ușa lui Emory într-o clipă. Am ciocănit de două ori, iar el mi-a deschis, mormăind:

- Intră.

- M-ați chemat?

M-am așezat iute, ca să-l scutesc de neplăcerea de a-mi oferi un scaun.

- Repede ai mai ajuns... Ai fugit?

I-am ascultat nemulțumit tonul patern.

Dincolo de ochii tulburi, pistruii mici, părul rar și nasul irlandez, vocea era cu cîțiva decibeli mai tare decît a oricărei alte persoane.

Hamlet către Claudius:

- Lucram...

- Hal hal pufni el. Termîna cu chestia asta! Deocamdată nimeni n-a văzut ce

faci de atîta timp.

Am ridicat din umeri și am dat să mă scol.

- Dacă de asta am fost chemat...

- Stai jos!

Se ridică; ocoli biroul și se opri lîngă mine, privindu-mă de sus. Un truc care nu mă mai impresionează.

- Fără discuție, ești cel mai al dracului ticnit cu care am lucrat vreodată! izbucni el ca un taur. De ce naiba nu-mi faci și mie o plăcere, comportîndu-te ca toți oamenii? Sînt gata să recunosc că ești deștept, poate chiar genial, dar... cî, dracu!

Dădu din mîna a lehamite și reveni la locul lui.

- Betty le-a cerut, în sfîrșit, aprobarea, continuă el. Își revenise la tonul normal. O să te primească după-amiază. După prînz, la un jeep și du-te acolo.

- Bine, am spus.

- Asta-i tot.

Am încuviințat și m-am ridicat în picioare. Eram deja cu mîna pe clanță, cînd a rostit:

- Nu trebuie să-ți mai amintesc cît este de important. Nu-i trata așa cum obișnuiești cu noi.

Am tras ușa după mine.

Nu mai țin minte ce am mîncat la prînz. Eram nervos, totuși, instinctiv, știam că n-am voie să ratez. Editorii mei din Boston așteptau niște bucolice marțiene, sau cel puțin o chestie gen Saint-Exupéry despre zborul spațial. Asociația Oamenilor de Știință dorea un raport complet asupra Creșterii și Decăderii Imperiului Marțian.

Aveau să fie mulțumiți. Știam.

Asta-i motivul pentru care toți sînt geloși, motivul pentru care mă urăsc.

Totdeauna izbutesc, și o fac mai bine decât oricare altul.

Am hăpăit ultimele îmbucături și am întins-o spre garaje. Am luat un jeep și am pornit spre Tirillieni.

În jurul mașinii se învîrteau limbi de nisip pe bază de oxid de fier. Zburau peste acoperișul decapotat, trecându-mi prin far și izbind ochelarii de protecție.

Legănându-se și zvicnind ca măgărușul pe care-l călărisem odată în Himalaia, jeepul continua să mă izbească în fundul pantalonilor. Munții Tirillieni țopăiau înaintea mea, apropiindu-se sub unghiuri dintre cele mai curioase.

Mă cățaram pe o colină și am schimbat vitezele cu un scrișnet înspăimîntător. Nu semăna cu Gobi și nici cu Marele Deșert de Sud-Vest. Era peste tot roșu... totul era mort, nici măcar un cactus.

Am ajuns în vârful pantei, însă ridicasem prea mul praful pentru a vedea înainte. Oricum, era lipsit de importanță, capul îmi era doldora de hărți. Am cotit la stînga și am început să cobor, tușind într-una. Un vînt din lateral și terenul solid spulberară norii de nisip. Mă simțeam ca Ulise în Malebolge, cu mîna pe un discurs în terține și căutîndu-l din priviri pe Dante.

Am zărit pagoda din stîncă și am știut că ajunsesem.

Cînd am oprit și am sărit jos, Betty a fluturat din mîna.

- Bună, am făcut, scoțîndu-mi fularul și scuturînd vreun kilogram de nisip. Ia zi, unde merg și pe cine întîlnesc?

Își permise un chicotit mic, mai mult datorită "ia zi"-ului cu care îmi începam frazele, apoi a început să povestească. (Este o lingvistă de talie, așa încît orice cuvîntul din argou o face să tresară.)

Aprețiam stilul înflorit dar la obiect: informațional și alte chestii de astea. Avusesem parte de destule serate ca să-mi ajungă pentru tot restul vieții. I-am privit ochii căprui și dinții perfecți, părul blond întunecat, tuns scurt (detest blondele!) și am decis că mă iubea în secret.

- Doamnă Gallinger, Matriarha vă așteaptă înăuntru pentru a-i fi prezentat. A conștientizat să deschidă biblioteca Templului pentru studiile dumneavoastră.

Se opri ca să-și potrivească părul și se foje pe loc. Se simțea nervoasă sub privirea mea?

- Sînt documente religioase și în

același timp istorice, urmă ea, un fel de Mahabharata. Ar dori ca, atunci cînd le folosiți, să îndepliniți anumite ritualuri, cum ar fi repetarea cuvintelor sacre, atunci cînd întoarceți pagina... o să vă învețe ea.

Am încuviințat din cap de mai multe ori.

- Bine, să-i dăm drumul.

- Ah, încă ceva. Nu uitați cele Unsprezece Forme de Politețe și Grade ale lor. Pentru ei sînt lucruri foarte serioase, și... nu intrați în discuții asupra egalității sexelor...

- Le cunosc tabuurile, am intervenit. Nu-ți face griji. Ai uitat că am trăit în Orient?

Își plecă ochii și mă prinse de mîna. Mi-am desprins-o.

- Ar fi mai bine dacă aș intra înaintea ta.

Mi-am înghițit comentariile și am urmat-o ca Samson în Gaza.

Înăuntru, cele mai ascunse gînduri ale mele au căpătat o corespondență ciudată. Locuința Matriarhei era o versiune, ceva mai abstractă, a felului cum îmi închipuiam corturile semințiilor lui Israel. Spun "abstract" pentru că, de fapt, era o frescă pe cărămidă, reprezentînd interiorul unui cort, cu imaginile unor piei de animale ce păreau cicatrici albastru-otelii lăsate pe pereți de cuțitașul pictorului.

Matriarha, M' Cwyie, era scundă, căruntă, în jur de cincizeci de ani și, îmbrăcată ca o țigancă. În curcubeul ei de fuste voluminoase părea o bilă de popice așezată pe o pernă colorată.

Îmi acceptă reverențele, privindu-mă cu aerul cu care un uliu se uită la un șoarece. Plecapele ochilor negri săriră, însă brusc, atunci cînd îmi auzi accentul perfect. Magnetofonul adus de Betty la toate întrevederile își avea partea leului în chestia asta, și în plus cunoașteam pe dinafară rapoartele lingvistice ale primelor două expediții. Cînd e vorba de prîns accente, sînt un tip dat dracului.

- Tu ești poetul?

- Da, am răspuns.

- Vrei, te rog, să reciti un poem?

- Sînt dezolat, însă numai o traducere perfectă ar sluji atît limbii dumneavoastră cît și poeziei mele, și încă nu vă cunosc bine graiul.

- Da?

- Pentru plăcerea mea și ca un exercițiu de gramatică, am făcut însă asemenea traduceri, am continuat. Aș fi onorat să vă aduc cîteva, cînd voi mai veni.

- Da. Așa să faci.
- Unu-zero pentru mine!
- Se întoarse către Betty:
- Poți pleca.

Betty murmură formalitățile de plecare, îmi aruncă o privire ciudată și ieși. Părea că se aștepta să rămână și să mă "ajute". Ca toată lumea, voia și ea o bucatăică de glorie. Eu eram însă Schliemannul acestei Trol, iar pe raportul Asociației avea să fie un singur nume!

M'Cwyie se ridică și am observat că era realmente scundă. Eu am aproape doi metri și parcă sînt un plop toamna: subțire, roșcat în vîrf și deasupra tuturor.

- Documentele noastre sînt foarte, foarte vechi, începu ea. Betty spune că pentru vîrsta lor voi folosiți cuvîntul "milenii".

Am încuviințat din cap.

- Sînt nerăbdător să le văd.

- Nu se află aici. Va trebui să mergem în Templu; nu pot fi scoase de acolo.

Am devenit pedant.

- Aveți vreo obiecție în a le copia?

- Nu. Îmi dau seama că le respecti, altfel nu le-ai dori alît de mult.

- Excelent.

Părea amuzată. Am întrebat-o din ce cauză.

- Pentru un străin, Limba Nobilă s-ar putea să nu fie prea ușoară.

Brusc, am înțeles.

Nici una dintre expedițiile anterioare nu ajunsese atît de departe. Nu avusesem de unde să știu că existau două limbi, de fapt o chestie de un clasicism banal. Le știam prakrita, acum trebuia să le învăț sanscrita.

- Mama dracului!

- Pardon?

- Este intraductibil, M'Cwyie. Puneți-vă în situația de a trebui să învățați Limba Nobilă în grabă și veți înțelege reacția.

Părea din nou amuzată și-mi spuse să-mi scot pantofii.

Mă conduse printr-un iatac...

...într-o explozie de strălucire bizantină!

Nici un pămîntean nu mai călcuse în această cameră, altfel așa fi aflat. Carter, lingvistul primei expediții, cu ajutorul unei doctorițe, Mary Allen, învățase doar gramatica și vocabularul pe care le știam și eu.

Habar n-aveam că există așa ceva. Însetat, îmi rostogoleam ochii pretutindeni. Înapoia decorului se găsea o

estetică extrem de rafinată. Trebuia să ne reconsiderăm aprecierile asupra culturii marțiene. Pe de o parte tavanul boltit și cu nișe, pe de alta coloanele laterale cu canceluri inverse, apoi... Dumnezeule! Încăperea era imensă. Uriașă. Din exteriorul neîngrijit n-ai fi bănuit niciodată existența unei asemenea capodopere.

M-am aplecat să cercetez filigranul aurit de pe o măsuță ceremonială. M'Cwyie părea nițel înfatuată de zelul meu, dar detestam să fac pe durul cu ea.

Măsuța era încărcată cu cărți.

Cu vîrful piciorului, am urmărit un mozaic de pe dușumea.

- Întreg orașul vostru se află în această clădire?

- Da, intră adînc în munte.

- Înțeleg, am zis, neînțelegînd nimic.

Deocamdată nu-i puteam cere să vizităm totul.

Se apropie de un taburet, lîngă măsuță.

- Să începem prietenia cu Limba Nobilă?

Încercam să fotografiez sala cu ochii, știind că mai devreme sau mai tîrziu, o să vin cu o cameră de luat vederi. Cu greutate mi-am desprins privirea de pe o statueta și am încuviințat.

- Da, să facem prezentările.

Am luat loc.

În următoarele trei săptămîni, de cîte ori încercam să adorm, sub pleoape îmi apăreau gîndăceii literelor. Cerul era un lac de turcoaz liniștit pe care, cînd îmi aruncam privirea, apăreau caligrafii ondulate. În timp ce lucram, beam kilograme de cafea, iar în pauze îi trageam cu cocktailuri din bezendrină și șampanie.

M'Cwyie mă dăscălea cîte două ore în fiecare dimineață și, ocazional, alte două seara. Din momentul în care am avut destule date ca să mă descurc singur, adăugam cîte pasisprezece ore zilnic, pe cont propriu.

Iar noaptea, coboram scara timpului pînă la treptele cele mai de jos.

Aveam din nou șase ani, învățînd ebraica, greaca, latina și aramaica. Aveam zece ani și trageam cu ochiul prin Iliada. Cînd tătucul nu împrăștia focul gheenei și dragostea de aproape, mă învăța să înțeleg Cuvîntul din original.

Doamne! Erau atîtea originale și atîtea cuvinte! Cînd aveam doisprezece ani, am început să sesizez micile diferențe între ceea ce predica el și ce

citeam eu.

Vigoarea replicii lui n-a mai lăsat loc de dezbatere. Era mai rău decât dacă m-ar fi bătut. Mi-am ținut gura și am învățat să prețuiesc poezia Vechiului Testament.

"Doamne, iartă-mă! Tăticule... domnule... iartă-mă! Nu-i așa! Nu-i așa!"

Cînd băiatul a absolvit colegiul cu premii la franceză, germană, spaniolă și latină, tata Gallinger i-a spus fiului său de paisprezece ani și unu nouăzeci, slab ca o sperietoare, că i-ar place să intre în rîndul clericilor. Îmi amintesc răspunsul evaziv al băiatului:

- Domnule, a zis el, mi-ar place să studiez pe cont propriu vreun an și după aceea să urmez niște cursuri pregătitoare de teologie la vreo universitate mai liberală. Cred că sînt prea tînăr ca să intru direct la seminar.

Vocea Domnului:

- Ai darul limbilor, fiule. Poți predica Biblia în orice țară din Babel. Ești născut să fii misionar. Spui că ești tînăr, dar timpul șuieră pe lîngă tine ca vîntul. Începe devreme și vei adăuga vieții tale ani de neuitat.

Anii de neuitat erau toți atîtea cozi de pisică care-mi biciuiseră spatele pînă atunci. Nu-i pot recompune chipul, n-am putut niciodată. Poate pentru că, întotdeauna, mi-a fost teamă să-l privesc.

Iar peste ani, cînd zăcea mort printre coroane de flori, printre enoriași înlăcrimați, printre preoți, chipuri roșii, bătiste, miini bătîndu-te pe umeri, fețe solemne, consolatoare... l-am privit, și nu l-am recunoscut.

Ne întîlnisem cu nouă luni înainte de nașterea mea, acest străin și cu mine. Nu fusese niciodată crud - sever, revendicator, disprețuitor față de grștelile altora - dar nu crud. El a fost ceea ce am avut în loc de mamă. Și frați, și surori. Mă tolerase trei ani la St. John, poate din cauza numelui, fără să știe vreodată ce colegiu spendid și liberal era.

Nu-l cunoscusem însă niciodată, iar bărbatul de pe catafalc nu mai cerea acum nimic. Nu mai trebuia să predic Cuvîntul.

Deși acum o voiam, cu toate că în alt fel. Doream să predic cuvîntul pe care nu-l putusem rosti cită vreme trăise el.

N-am mai revenit la universitate. Aveam o mică moștenire și niște necazuri ca s-o pot obține înainte de optsprezece ani. Dar am reușit.

M-am stabilit în Greenwich Village.

Fără să spun vreunui enoriaș bine

intenționat noua mea adresă, m-am cufundat într-o rutină zilnică de scris poezie și învățat japoneză și hindustană. Mi-am lăsat o barbă ca para focului, am băut expresuri și am învățat să joc șah. Căutam alte căi de mîntuire.

Au urmat apoi doi ani în India, cu Forțele de Pace, chestie care m-a adus la budism, iar volumului meu de versuri, Flautul lui Krishna i-a adus premiul Pulitzer pe care îl merita.

După aceea înapoi în America, să-mi iau titlul, doctoratul în lingvistică și alte multe premii.

În sfîrșit, într-o zi, o navă a ajuns pe Marte. Ființele ce locuiau într-un cuib de dune săhariene vorbeau o limbă aparte. Era fantastică, exotică și coplesitoare din punct de vedere estetic. După ce am asimilat tot ce se cunoștea despre ea și am scris o carte, am devenit cunoscut în noul cerc.

"Du-te, Gallinger! Soarbe din izvorul lor și adu-ne esența lui Marte. Du-te, să înveți despre o altă lume, dar fii rezervat, privește-o cu gingășie, ca Auden, și dă-ne sufletul ei în iambi."

Astfel am ajuns pe o planetă unde soarele este cît o monedă de un penny, vîntul un bici, cele două luni se joacă de-a v-ați ascunselea, iar nisipul blestemat îți irită corneea.

M-am ridicat din zvîrcolelele de pe pat, și am traversat camera spre hublou. Deșertul era un covor portocaliu nesfîrșit, ondulîndu-se deasupra năvalei veacurilor.

- Eu, un străin neînfricat... Aceasta e lumea... ce o voi stăpîni!

Am izbucnit în ris.

Deja aveam Limba Nobilă la degetul cel mic, sau dacă vrei să fii mai elevat, o stăpîneam pe de-a întregul.

Limba Nobilă și cea Vulgară nu erau atît de diferite cum se părea. O cunoșteam suficient de bine pe a doua, ca să răzbat prin lucrurile mai obscure din prima. Gramatica și verbele neregulate cele mai uzuale erau înregistrate în cap; dicționarul creștea zilnic ca o lalea, și avea să înflorească în curînd. De fiecare dată cînd reluam benzile, tulpina i se lungea.

Acum, sosise momentul să-mi solicit inteligența; să fac partea cea mai grea. În mod deliberat, evitasem textele majore, ca să nu le nedreptățesc. Citisem doar comentarii minore, fragmente din poezii, citeva pagini de istorie. În tot ceea ce citisem un lucru mă

impresionase extrem.

Scriau despre lucruri concrete: stînci, nisip, apă, vînturi iar tendința asociată acestor simboluri fundamentale era de un pesimism înspăimîntător. Îmi amintea de unele scrieri budiste, dar și mai mult (mi-am dat seama după ce am scotocit) de părți ale Vechiului Testament. În special, de cartea Ecleziaștului.

Sentimentele și vocabularul erau înrît de asemănătoare încît părea un experiment perfect. Ca și cum l-ai traduce pe Poe în franceză. Fără să fiu vreodată convertit la "drumul lui Malann", aveam să le pot arăta că, odată, un pămîntean gîndise și simțise aceleași lucruri.

Am aprins lumina și printre cărțile mele l-am căutat pe regele Iacov.

"O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Ecleziaștul, deșertăciune a deșertăciunilor; totul e deșertăciune! Ce folos are omul..."

Progresul meu părea s-o uluiască pe M'Cwyie. Se zgîia la mine, peste masă, precum Celălaltul lui Sartre. Am trecut printr-un capitol din Cartea lui Locar. Nu ridicasem ochii, dar îi simțeam privirea țesînd o plasă peste capul, umerii și mîinile mele. Am dat pagina.

Își cîntărea oare năvodul, judecînd mărimea capturii? Pentru ce? Cărțile nu pomeneau de pescari pe Marte. De fapt nu pomeneau deloc de oameni. Spuneau că un zeu, pe nume Malann, sculpase, sau făcuse ceva dezgustător (depinde de versiunea pe care o citeai) și viața apăruse ca o boală în materia anorganică. Spunea că prima ei lege era mișcarea, iar dansul era singura replică admisă din partea organicului... valoarea dansului e justificarea... ficarea... iar dragostea e o boală a materiei organice... Materie anorganică?

Am scuturat din cap. Aproape că adormisem.

- M'narra.

M-am ridicat și m-am întins. Mă fixa acum, concentrată. Am privit-o în ochi, și i-a plecat.

- Am obosit. Aș dori să mă odihnesc. N-am dormit prea mult astă noapte.

Incuvîntă din cap; gest pămîntesc, învățat de la mine.

- Vrei să te relaxezi și să vezi pe viu doctrina lui Locar?

- Cum?

- Vrei să vezi un dans al lui Locar?

- Ah! (Tîmpitele lor de perifraxe și asociații de cuvinte, mai păcătoase decît ale coreenilor!) Bineînțeles. Aș fi fericit să-l văd, indiferent cînd. Și aș dori să vă întreb dacă pot face niște fotografii.

- Acum a sosit vremea. Stai jos. Odihnește-te. Voi chema muzicienii.

leși printr-o ușă prin care nu trecuserăm niciodată.

Ei bine, după Locar, ca să nu mai zic de Havelock Ellis, dansul este cea mai rafinată dintre arte. În cîrînd, aveam să văd cum și-l imagina filozoful lor, mort de secole. M-am frecat la ochi și am încercat niște mișcări de dezmoțire, atingînd podeaua cu vîrfurile degetelor.

Singele a început să-mi pulseze în tîmple și am inspirat adînc. M-am aplecat din nou, și deodată am întrezărit o mișcare la ușă.

Pentru cei trei care intraseră odată cu M'Cwyie, îndoit cum eram, parcă îmi căutam biluțele pe jos.

Am încercat să zîmbesc și m-am îndreptat, cu chipul roșu, nu numai din cauza efortului. Nu-i așteptasem atît de repede.

Brusc, m-am gîndit din nou la Havelock Ellis.

Păpușa cu părul roșu, ce purta un veșmînt diafan asemănător cu un sari, de culoarea cerului marțian, privi în sus, uimită, precum un copil care se uită la un steag roșu din vîrfurile unei prăjini.

- Bună, am zis eu, sau cam așa ceva.

Se înclină, înainte de a-mi răspunde. Evident, fusesem avansat în poziție.

- Voi dansa, rosti linia roșie de pe cameea albă, fața ei.

Ochii, culoarea de vis și straietele se îndepărtară de mine.

Se îndreptă spre centrul încăperii.

Stînd acolo, precum un chip dintr-o frescă etruscă, medita sau privea ornamentele podelei.

Oare mozaicul simboliza ceva? L-am privit și eu. Dacă da, atunci mă depășea; ar fi fost grozav într-o baie, sau o curte interioară, dar mai departe nu pricepeam nimic.

Celelalte două erau tot niște vrăbii, stropite de culoare, ca și M'Cwyie de vîrstă mijlocie. Una se așezase pe podea, țînînd un instrument cu trei strune, care îmi amintea vag de samisen. Cealaltă avea o simplă bucată de lemn și două bețe.

Înainte de a-mi da seama, M'Cwyie își îndepărtase scaunul și se așezase pe podea. l-am urmat exemplul.

Cîntăreața la samisen nu-și terminase de acordat instrumentul, așa încît m-am adresat lui M'Cwyie:

- Cum o cheamă pe dansatoare?

- Braxa, îmi răspunse fără să mă privească și ridică mîna stîngă, gest care însemna: da, și: dă-i drumul, și: începeți.

Instrumentul cu strune pulsă ca o durere de dinți, și un tictac, fantomă a tuturor ceasurilor pe care ei nu le cunoșteau, sări din cubul de lemn.

Braxa era o statuie, mîinile ridicate spre chip, coatele ridicate și lateral.

Muzica devenea o metaforă a focului.

Trosc, pîrr, clap...

Ea nu se mișca.

Fîșitul se preschimbă în susur. Ritmul încetinește. Acum era apa, lucrul cel mai prețios în această lume, clipocind limpede, verde, peste stîncile acoperite de mușchi.

Tot nu se mișca.

Glisade. O pauză.

Apoi, atît de știns, încît la început n-am fost sigur, începui tremurul vîntului. Încet, lin, suspinînd și oprindu-se nesigur. Pauză, suspin, apoi o reluare a temel inițiale, însă mai tare.

Mă dureau într-atît de rău ochii în urma cititului, sau Braxa tremura din creștet pînă în tălpi?

Într-adevăr, se mișca.

Începu un legănat insesizabil. O fracțiune de centimetru la dreapta și la stînga. Degetele i se deschideau ca petalele unei flori, iar ochii erau închiși.

Ii deschise. Păreau de sticlă, privind pierduți dincolo de mine și de pereți. Legănatul se accentua în ritmul percuției.

Acum vîntul se vălurea din deșert peste Tirrellieni, precum talazurile peste un mal. Își mișca degetele; ele erau strîmtoarele. Brațele, pendule încete coborau, mișcîndu-se în sens opus.

Venea furtuna. Începea o mișcare axială, iar brațele îi urmau trupul; numai umerii crispați descriau un opt.

Vîntul! Rostesc, vîntul! Enigmă și sălbăticiune! Muză a lui St-John Perse.

Ciclonul se învolora în jurul ochilor, centrul lui. Își lăsase capul pe spate, dar știam că nu exista plafon între privirea ei, pasivă ca a unui Buda, și cerurile nemîșcate. Poate doar cele două luni înfrereuapeau somnul din Nirvana turcoazului nelocuit.

Cu ani în urmă, în India, le văzusem pe Devadasis, dansatoarele străzii, răsucindu-și văfurile colorate și atrăgînd bărbații. Dar Braxa era mai mult decît

atît: era o Ramadjanî, ca adoratoarele lui Rama, reîncarnări ale lui Vishnu, care dăruise omului dansul: dansatoarele sacre.

Clinchetul devenise monoton; gemătel strunelor mă ducea cu gîndul la razele usturătoare ale soarelui, cu căldura furată de zimții vîntului; albastrul era Sarasvati și Mary, și o fată pe nume Laura. De undeva, auzeam un sitar, vedeam cum învia statua și aveam revelația divinului.

Eram din nou Rimbaud cu hașișul, Baudelaire cu laudanumul, Poe, De Quincey, Wilde, Mallarmé și Aleister Crowley. Pentru o secundă trecătoare, eram tatăl meu în amvonul întunecos, imnurile și acordurile orgii, transmutate în fluxul de lumină.

Era ca o morișcă de vînt, un crucifix imaterial plutind în aer, un suport pentru veșminte, paralel cu solul. Umărul îi era acum dezgolit și sinul drept se mișca în sus și-n jos precum luna pe cer, sfircul roșu apărînd după o cută, pentru o clipă, și apoi dispărînd. Muzica era tot atît de formală pe cît fusese cearta lui Iov cu Domnul. Dansul ei era replica Domnului.

Muzica scăzu în intensitate, dispăru; se întîlnise, se potrivise și primise răspuns. Veșmintele fetei, parcă vii, reveniră la faldurile elaborate de dinainte.

Cădea încet, încet spre podea. Capul i se opri pe genunchii ridicați. Nu se mai mișca.

Era liniște.

După durerea din umeri, mi-am dat seama cît de încordat stătusem. Transpirasem la subsuori și simțeam cămașa udă. Ce ar fi trebuit să fac? Să aplaud?

Am tras cu ochiul către M'Cwyie. Ridicase mîna dreaptă.

Parcă prin telepatie, fata se cutremură din tot trupul și se sculă în picioare. Instrumentistele se ridicară și ele. La fel, M'Cwyie.

I-am imitat, cu piciorul stîng complet amortit și am rostit prostește:

- Minunat.

Am primit trei Forme Nobile diferite pentru "multumesc".

A urmat un vârtej colorat și am rămas singur cu M'Cwyie.

- Acesta este cel de-al o sută șapte-sprezecelea din cele două mii două sute douăzeci și patru de dansuri ale lui Locar.

Am plecat ochii spre ea.

- Indiferent dacă Locar a avut sau nu

dreptate, a găsit o replică superbă anorganicului.

Mi-a zîmbit.

- Dansurile din lumea ta seamănă cu acesta?

- Unele dintre ele. Mi le-am reamintit cînd o urmăream pe Braxa, dar în realitate nu există nimic identic cu ceea ce a făcut ea.

- Este bună, a încuviințat M' Cwyie. Cunoaște toate dansurile.

O însinuare în glasul ei mi-a atras atenția...

Dispăru însă aproape imediat.

- Trebuie să mă întorc la treburile mele. Se îndreptă spre masă și închise cărțile. M' narra.

- La revedere, Gallinger.

Am ieșit pe ușă, m-am suit în jeep și m-am năpustit în noapte, cu aripile deșertului involburîndu-se în urma mea.

II

Abia închisesem ușa după Betty, în urma unei scurte ședințe de gramatică, și am auzit glasurile din hol. Am tras cu urechea.

Falsetul picant al lui Morton:

- Ia ghicil! Mi-a zis "bună" cînd m-a văzut.

- Hal! Explodară plămîinii de elefant ai lui Emory. Pesemne că lunecase, sau îi stătea în drum și voia să te dai la o parte.

- Poate că nu m-a recunoscut. Nu mai doarme de cînd se joacă de-a învățatul limbii aleia. Săptămîna trecută, am fost de gardă noaptea și de fiecare dată cînd treceam pe lângă ușa lui, pe la trei noaptea, azeam magnetofonul. La 5, cînd am terminat garda, era tot acolo.

- Tipul trage tare, admise în silă Emory. De fapt, cred că se droghează ca să rămînă treaz. De cîteva zile, are o privire cam sticloasă. Deși, poate că pentru un poet este ceva obișnuit.

Betty era și ea de față, deoarece interveni:

- Lăsînd la o parte ceea ce credeți despre el, mie o să-mi ia cel puțin un an ca să învăț ce a prins ea în trei săptămîni. Iar eu sînt lingvistă, nu poet.

Pesemne că Morton voia să-i tragă clopotele lui Betty. Așa s-ar explica de ce a lăsat jos arcul cu săgeți.

- În universitate, am studiat și cursul de poezie modernă, începu el. Citeam șase autori: Yeats, Pound, Eliot, Crane Stevens și Gallinger, iar în ultima zi a semestrului, cînd proful se simțea nițel

retoric, ne-a spus: "Aceste șase nume domină veacul și nu le pot opri nici furcile caudine ale criticilor, nici ale iadului".

Mie, continuă, mi-au plăcut enorm Flautul lui Krishna și Madrigalurile. Am fost onorat să fiu ales într-o expediție la care participa și el.

Cu toate astea, de cînd l-am cunoscut, cred că nu mi-a adresat douăzeci de cuvinte.

Apărarea:

- Te-ai gîndit vreodată, spuse Betty, că ar putea fi extrem de sfios în ceea ce privește propria lui persoană? A fost un copil precoce, și probabil că n-a avut prieteni în școală. Este sensibil și foarte introvert.

- Sensibil? Sfios? Emory se sufoca. Tipul e mîndru de parcă ar fi Lucifer și e o mașină de insulte. Apeși butonul pe care scrie "Salut" sau "Bună ziua", și-ți dă cu tîfla. E un reflex la el.

Au mai schimbat cîteva glume și au plecat.

Ei bine, Morton, fii binecuvîntat! Băiețuș pistruiat, atotcunoscător în creșterea iederii! N-am asistat niciodată la un curs despre poezia mea, dar sînt bucuros că cineva a făcut-o. Furcile iadului! Grozav! Poate că rugăciunile lui tătucu au fost auzite undeva, și sînt totuși un misionar!

Numai că...

... numai că un misionar trebuie să convertească oamenii spre ceva. Eu am propriul meu sistem estetic și cred că pe undeva transpiră și nițică moraliă. Dar dacă aș predica într-adevăr, chiar și în poeziile mele, nu m-ar deranja să predic pentru amărăți ca tine. Dacă mă crezi un nătîng, să știi că în realitate sînt snob, iar pentru tine nu e loc în Ceruri, acolo este un loc particular, unde vin să cîneze Swift, Shaw și Peironius.

Și de-ai vedea ce oșpeți avem! Al lui Trimalchio, al lui Emory pe care-l disecăm!

Pe tine te terminăm la supă, Morton!

M-am întors și m-am așezat la birou. Doream să scriu ceva. Ecleeziastul putea aștepta o noapte. Doream să scriu un poem, un poem despre cel deal o sută șaptesprezecelea dans al lui Locar; despre un trandafir ce căuta lumina, urmărit de vînt, bolnav, ca trandafirul lui Blake murind...

Am luat un creion și am început.

Cînd am terminat, eram mulțumit. Nu era grozav, cel puțin nu mai grozav decît trebuia să fie; Limba Nobilă nefi-

ind, totuși, foarte accesibilă. Pe băjbite, am tradus-o și în engleză. Poate o voi include în următoarea mea carte. I-am pus titlul: "Braxa".

În țara roșului și a vântului,
acolo unde noaptea geroasă a
Timpului

îngheață sinii Vieții,
în vreme ce deasupra, două luni -
pisică și ciine pe cărările visului -
se suie și-mi zgirie fără încetare
zborul...

Ultima floare își întoarce capul
arzînd.

Am lăsat-o deoparte și am căutat niște fenobarbital. Brusc, eram foarte obosit.

A doua zi cînd i-am arătat poemul lui M' Cwyll, l-a citit atentă de cîteva ori.

- E frumos, a spus ea. Ai folosit însă trei cuvinte din limba ta. "Pisică" și "ciine" sînt, bănuiesc, două animale mici care se fugăresc unul pe celălalt. Dar ce este "floare"?

- Da, am încuviințat. Nu am întîlnit un termen pentru "floare" în graiul vostru, cu toate că, în realitate, mă gîndeam la o floare de pe Pămînt: trandafirul.

- Cum arată?

- În general, are petale roșii. Parțial, asta am intenționat să exprim prin "capul arzînd". Pe de altă parte, simbolul febrei, părul roșu și focul vieții. Trandafirul are un lujer cu spini, frunze verzi, precum și un miros distinct și plăcut.

- Aș dori să pot vedea unul.

- Cred că se poate. Am să mă interesez.

- Te rog. Ești un..., a folosit termenul pentru "profet" sau "poet religios", ca Ișia sau Locar, ... și poemul este inspirat. Am să-i spun Braxeii despre el.

Am protestat împotriva termenului, dar mă simțeam flatat.

Atunci m-am decis; aceasta trebuia să fie ziua strategică, în care să cer permisiunea de-a aduce aparatul de fotografiat și camera de luat vederi. I-am explicat că doream să copiez toate scrierile, însă n-o puteam face în scris.

Acceptarea ei imediată m-a surprins. M-a doborît însă cu invitația.

- Poți să vii și să stai aici. Vei putea să lucrezi noapte și zi, oricînd dorești... bineînțeles cu excepția momentelor cînd se folosește Templul.

- Mă simt onorat, m-am înclinat eu.

- Bine. Adu-ți aparatele, cînd dorești, și-ți voi arăta o cameră.

- S-ar putea chiar azi după-amiază?

- Bineînțeles.

- Atunci, o să plec chiar acum să-mi aranjez lucrurile pînă după-amiază.

- La vedere.

Mă așteptam la necazuri din partea lui Emory, dar nu cine știe ce. Toți cei de pe navă erau nerăbdători să-i vadă pe marțieni, să vorbească cu marțienii, să vîre ace în marțieni, să-i întrebe despre climatul marțian, despre boli, chimia solului, politică și ciuperci (botanistul nostru era nebun după ciuperci), dar numai patru sau cinci izbutiseră să-i vadă. Echipajul își pierduse aproape tot timpul excavînd orașele moarte și acropolele. Jocul avea reguli severe și băstinașii sîmănau cu japonezii șecolului nouăsprezece, în privința păstrării inviolabilității. Mă așteptasem să întîmpin puțină rezistență și n-am greșit.

De fapt, aveam impresia că toți erau fericiți să mă vadă plecînd.

M-am oprit în laboratorul hidroponic, să vorbesc cu șeful ciupercilor.

- Bună, Kane. A ieșit ceva din nisip?

Pufni. Pufnea mereu. Poate că era alergic la plante.

- Salut, Gallinger. Nu, n-am noroc cu ciupercile, dar cînd ai drum pe afară, uită-te în spatele garajului. Am cîțiva cactuși acolo.

- Grozav. Doc Kane era singurul meu prieten de pe navă, cu excepția lui Betty. Auzi, am venit să te rog ceva.

- Dă-i drumul.

- Vreau un trandafir.

- Ce?

- Un trandafir. Te pricepi tu: un American Beauty roșu, spinos și parfumat.

- Nu cred că poate crește în solul ăsta. Smîrc, smîrc.

- N-ai înțeles. Nu vreau să-l cultiv. Numai floarea.

- Va trebui să folosesc bazinele. Își scărpină craniul pleșuv. Chiar sub un cîmp de forță și tot o să dureze vreo trei luni de zile.

- Vrei s-o faci?

- Bineînțeles, dacă nu te deranjează să aștepti.

- De loc. De fapt, trei luni înseamnă chiar înainte de plecare. Am privit băltoacele noroioase și tăvițele cu răsaduri. Mă mut astăzi în Trielieni, dar pot veni cînd vreau. O să fiu aici cînd înflorește.

- Zi așa, te muți? Moore spunea că sînt un grup închis...

- Atunci înseamnă că sînt în interiorul grupului.

-Așa se pare, deși nu înțeleg cum le-

ai prins limba. E adevărat că am avut necazuri cu franceza și germana la doctorat, dar săptămîna trecută am auzit-o pe Betty făcînd o demonstrație. Pare un amalgam de sunete strănii. Betty spunea că a vorbi în marțiană e ca și cum ai rezolva cuvinte încrucișate imitînd în același timp ciripitul păsărilor.

Am ris și am luat țigara pe care mi-a întins-o.

- E complicată, am recunoscut. Dar e ca și cum tu ai descoperi o clasă nouă de mycetae, pe care ai visat-o noaptea.

Ochii îi străluceau.

- Ar fi grozav! Și să știi, că s-ar putea.

- Poate c-o să reușești.

Chicoti, în timp ce ne îndreptam spre ușa.

- Diseară mă apuc de trandafirii tăi. Ai grijă, nu te ambala pe acolo.

- În regulă. Mulțumesc.

Cum am mai zis, nebun după ciuperci, dar băiat bun.

Locuința mea din citadela Tirelliană era lipită de Templu pe dinăuntru, spre stînga. Era o îmbunătățire considerabilă față de cabina mea străimțată și am fost încîntat să constat că civilizația marțiană progresase suficient pentru a descoperi necesitatea saltelui. De asemenea, patul era lung chiar și pentru mine, lucru absolut surprinzător.

Am despachetat și am filmat cîte ceva din Templu, pe peliculă de 16 și 35, înainte de a mă apuca de cărți.

Am fotografiat pînă cînd am înnebunit să tot întorc pagini fără să știu ce conțin. Am început să traduc o lucrare istorică.

"Lo. În al treizeci și șaptelea an al Evoluției lui Cillen a început ploaia, care a ridicat veselia, căci era o întimplare rară și neașteptată și era o binecuvîntare.

"Dar nu era sămînta dăătoare de viață a lui Malann care cădea din ceruri. Era sîngele universului, ce izbucnea dintr-o arteră. Așa au venit ultimele zile. Incepea ultimul dans."

"Ploaia a adus molima ce nu ucide și ultimele treceri ale lui Locar au început cu ropotul ei".

M-am întrebat ce dracu voia să zică Tamur; era istoric și deci descria niște fapte. Acesta nu era Apocalipsul lor.

Sau era?

De ce nu? Locuitorii din Tirellieni erau rămășițele unei culturi ce fusese, evident, extrem de dezvoltată. Avuseseră războaie, dar nu holocauste; știință, dar puțină tehnologie. O molimă care nu ucidea...? Asta să fie cauza?

Cum, dacă nu era fatală?

Am citit mai departe, dar natura molimii nu era discutată. Am dat paginile, frunzărind mai departe și am privit în gol.

M'Cwyie! M'Cwyie! Cînd vreau să te întreb ceva, ești de negăsit!

Ar fi fost o gafă să o caut? Am decis că da. Eram mărginit la încăperile ce-mi fuseseră arătate cu subînțeles. Trebuia să aștept.

Am înjurat mult și tare, în multe limbi, arzînd fără îndoială urechile sacre ale lui Malann.

Nu părea să vrea să mă trăznească pentru asta, așa încît m-am decis să consider că ziua a trecut și să încerc săltau.

Cred că dormeam de cîteva ore, cînd în cameră a intrat Braxa cu o lampă în mîna. M-a trezit, trăgîndu-mă de mîneca pijamalei.

I-am zis bună. Nici nu prea aveam altceva ce să-i spun.

- Am venit, mi-a spus ea, să aud poemul.

- Ce poem?

- Al tău.

- Aha.

Am căscat, m-am ridicat în capul oaselor și am făcut ceea ce fac de obicei oamenii cînd sînt treziți în mijlocul nopții ca să citească poezii.

- E dragu' din partea ta, dar nu-i o oră cam nepotrivită?

- Nu mă deranjează, zise ea.

Într-o zi, am să scriu un articol pentru Journal of Semantics, intitulat "Tonul vocii: un instrument insuficient pentru ironie".

Oricum eram treaz, așa încît mi-am luat halatul.

- Ce animal e asta? mă întrebă, arătînd dragonul de mătase brodat pe buzunar.

- Fabulos, i-am răspuns. Uite... e tîrziu și sînt obosit. Dimineață am multe de făcut. Iar M'Cwyie poate să-și facă o impresie greșită dacă află că ai fost aici.

- Impresie greșită?

- Știi al naibii de bine ce vreau să spun!

Era pentru prima dată cînd aveam ocazia să folosesc blasfemiile marțiene și dădusem greș.

- Nu, răspunse ea. Nu știu.

Părea înspăimîntată, ca un cățeluș cerșat, care nu înțelege ce a greșit.

M-am potolit. Manția roșie i se potrivea perfect cu părul și cu buzele; iar buzele îi tremurau.

- Gata, gata, n-am vrut să te

necăjesc. În lumea mea există anumite
percepte morale referitoare la, îi, per-
soane de sex diferit care se află împre-
ună într-un dormitor, fără să fie unite
prin căsătorie... Aăă, înțelegi ce vreau
să zic?

- Nu.

Ochii îi erau bucați de jad.

- E un fel de... Ei bine, vorba de sex,
asta-i.

În lampioanele de jad se aprinse o
lumină.

- Vrei să spui că fac copii?

- Da. Asta e! Exact!

Rise. Auzeam înția oară un rîset în
Tirellieni. Un violonist îți atingea iute
corzile cu arcușul. Nu era un lucru pe
de-a întregul plăcut, mai ales pentru că
rise prea mult.

Cînd termină, se aptopie de mine.

- Mi-am adus aminte, spuse ea. Și
noi am avut asemenea reguli etice.
Acum jumătate de Evoluție, pe cînd
eram copilă, existau reguli ase-
mănătoare. Dar, mă privi gata să rîdă,
acum nu mai este nevoie de ele.

Mintea îmi funcționa ca un magneto-
fon în viteza a treiă.

Jumătate de Evoluție! Jumătate de
Evoluție, de Evoluție, de Evoluție! Nul
Ba da!

Jumătate de Evoluție însemna a-
proximativ două sute patruzeci și trei
de ani.

... Timp îndeajuns ca să înveți cele
2224 de dansuri ale lui Locar.

... Timp îndeajuns ca să îmbătrînești,
dacă ești om.

... Mă refer la oamenii de pe Pămînt.

Am privit-o din nou, palidă ca regina
albă într-un șah din ivoriu.

Era umană, jur! vie, normală, sănă-
toasă, jur! femele, trupul meu...

Avea însă două secole și jumătate,
ceea ce o făcea pe M'CWyie să fie buni-
ca lui Mausalem. Eram mai mult decît
măgulit, gîndindu-mă la repetatele com-
plimente adresate talentelor mele de
lingvist și poet. Ființele acelea supe-
rioare!

Totuși, ce voia să spună prin "acum
nu mai este nevoie de ele"? Ce însem-
nase rîsul acela isteric? Dar privirile ciu-
date aruncate de M'CWyie?

Știam că mă apropiasem de ceva
important, pe lîngă fata cea frumoasă.

- Spune-mi, am rostit, folosind Vocea
Nepăsătoare, are vreo legătură cu
"molima care nu ucide", despre care a
scris Tamur?

- Da, răspunse ea, copiii născuți
după Ploaie n-au mai putut avea

urmași, și...

- Și ce? Mă aplecasem înainte, cu
memoria pusă pe "înregistrează".

- ... și bărbații nu mai aveau dorință.

M-am trîntit înapoi pe pat. Sterilitate
rasială, impotență masculină ca urmare
a unui fenomen natural. Oare vreun nor
radioactiv vagabond, cine știe de unde
venit, le pătrunsesse în atmosfera
săracă? Cu mult înainte ca Schiparelli
să vadă canalele, fabuloase ca și dra-
gonul meu, înainte ca acele "canale" să
dea naștere la întrebări, Braxa trăia,
dansînd aici - blestemată în mormînt de
cînd orbul Milton scrisese despre un alt
paradis, pierdut și el.

Am luat o țigară. Bine că-mi trecuse
prin cap să-mi aduc scrumiere. Marte
nu avusese niciodată o industrie a
tutunului. Sau a alcoolului. Prin com-
parație asceții întîlniți în India îmi
păreau dionisiaci.

- Ce este acest tub de foc?

- O țigară. Vrei una?

- Te rog.

Se așeză lîngă mine și i-am aprins
țigara.

- Irită nările.

- Da. Trage în plămîni, ține-l acolo, și
apoi expiră.

Trecu un moment.

- Ooh, spuse ea.

Din nou o pauză, apoi:

- Este sacru?

- Nu, e nicotină, i-am răspuns,
"ersatz" din divinitate.

O altă pauză.

- Nu mă întreba ce înseamnă
"ersatz".

- Nu te întreb. Uneori, cînd dansez,
sînt același lucru.

- O să-ți treacă în curînd.

- Spune-mi acum poemul tău.

Îmi veni o idee.

- Așteaptă puțin, i-am zis, am ceva
mai bun.

M-am ridicat, am scotocit printre ca-
iete, apoi am revenit lîngă ea.

- Acestea sînt primele trei capitole
ale cărții Ecleziaștului, i-am explicat. E
foarte asemănătoare cu cărțile voastre
sacre.

Am început să citesc.

Am citit unsprezece versete, cînd a
strigat:

- Nu mai citi asta! Spune-mi una din
ale voastre!

M-am oprit și am azvîrlit caietul pe o
măsuță. Tremura toată, nu ca în dansul
vîntului, ci oprindu-și lacrimile. Tinea
țigara straniu, ca pe un creion. Stîngaci
am cuprins-o după umeri.

- E atât de trist, spuse ea, ca toți ceilalți.

Mi-am răsucit mintea ca o panglică, am îndoit-o și am făcut fundele de Crăciun, care-mi plac atât de mult. De la nemți pentru marțieni cu dragoste, am reușit o parafrază spontană a unei poezii despre o dansatoare spaniolă. Mă așteptam să-i placă. Am avut dreptate.

- Oh, spuse din nou. Tu ai scris-o?

- Nu, un altul mai bun decât mine.

- Nu te cred. Tu ai scris-o.

- Nu, a scris-o un bărbat pe nume Rilke.

- Dar tu ai adus-o în limba mea. Aprinde un chibrit ca să pot vedea cum dansa.

Am aprins.

- "Focurile veșniciei", murmură ea, și ea le stingea "cu condurii micuți". Aș vrea să pot dansa așa.

- Ești mai bună decât orice țigară, am rîs, suflînd în chibrit.

- Nu, nu sînt. N-aș fi putut face asta.

Țigara îi arsese toată. I-am luat-o dintre degete și am pus-o lîngă a mea.

- Vrei să dansez pentru tine?

- Nu, am răspuns. Du-te să te culci.

Zîmbi și înainte de a-mi da seama, desfăcu faldul roșu de pe umeri. Și totul căzu de pe ea.

Mi-am înghițit nodul din gît.

- Bine, rosti ea.

Așa încît am sărutat-o, în timp ce suflarea mantiei căzute stînsese lampa.

III

Zilele erau ca frunzele lui Shelley: galbene, roșii, cafenii, răscite în vârtejuri colorate de vîntul din vest. Mă înconjurau cu rolele microfilmelor. Aproape toate cărțile erau acum înregistrate. Aveau să treacă ani de studiu intens, ca să trec prin ele, să le apreciez la justa valoare. Martie era încuiat în biroul meu.

Ecleziastul, abandonat și reluat de atîtea ori, era gata să vorbească în Limba Nobilă.

Fluieram cînd nu eram în Templu. Scriam maldăre de poezii de care mi-ar fi fost rușine înainte. Serile, mă plimbam cu Braxa peste dune sau sus, în munți. Uneori dansa pentru mine; iar eu citeam ceva lung, în hexametri dactilici. Ea încă credea că sînt Rilke și aproape mă convinsesem și eu. Iată-mă, stînd în castelul Duino și scriindu-i "Elegiile".

...E straniu să nu mai populezi

Pămîntul,

să nu mai existe obiceiuri cu greu dobîndite,

să tîlmăcești trandafirii...

Nu! Nu tîlmăci niciodată trandafirii! Nu. Miroase-i (smîrc, Kane!), culege-i, bucură-te de ei. Trăiește clipa! Ține-te de ea. Dar nu-i pune pe zeii să explice. Atît de repede se scutură frunzele, vîntul le suflă...

Și nimeni nu ne observa. Sau nu-i păsa de noi.

Laura. Laura și Braxa. Vedeti, rimează, puțin lipsit de armonie. Era înaltă, nepăsătoare și blondă (urăsc blondele!), și tîticu mă întorsese cu susu-n jos, iar eu credeam că ea mă poate răsturna la loc. Dar marele poet beatnic cu barba de luda și privirea de ciine credincios fusese o bijuterie apreciată la petrecerile ei. Și asta a fost totul.

Cum mă blestema mașina în Templul îi blestema pe Malann și Gallinger. Iar vîntul sălbatic sufla din vest, și din spatele lui se apropia ceva.

Erau ultimele noastre zile.

Trecu o zi, fără s-o văd pe Braxa, apoi o noapte.

Apoi a doua. A treia.

Eram pe jumătate nebun. Nu-mi dădusem seama cît de legați devenisem, cît de neșesară îmi era. Cîu asigurarea prostească a prezentului, luptasem împotriva trandafirilor interogativi.

Trebuia să întreb. N-aș fi vrut, dar nu aveam de ales.

- Unde e, M'cwyie? Unde-i Braxa?

- A plecat, îmi răspunse ea.

- Unde?

- Nu știu.

I-am privit ochii de cucuvea. Anatema maranatha îmi venea pe buze.

- Trebuie să știu.

Privi prin mine.

- Ne-a părăsit. A plecat. Cred că sus, în munți. Sau în deșert. Nu contează. Există ceva care să conteze? Dansul se apropia de sfîrșit. În curînd, Templul va fi gol.

- De ce? De ce-a plecat?

- Nu știu.

- Trebuie s-o văd din nou. În curînd decolăm.

- Îmi pare rău, Gallinger.

- Și mie, am răspuns și am trîntit o carte, închizînd-o, fără să rostesc "M'narra".

M-am ridicat

- O s-o găsesc.

Am părăsit Templul. M' Cwyie era o statuie demnă. Pantofii erau tot acolo unde îi lăsașem.

Toată ziua am gonit cu jepul pe dune, fără destinație. Pentru cei de pe Aspic arătam ca o furtună de nisip. În cele din urmă a trebuit să mă întorc să mai iau combustibil.

Emory apăru tiptil.

- Grozav. Arăți ca îngrozitorul om al deșerturilor. Pentru ce-i necesar rodeoul asta?

- Am... mî, am pierdut ceva.

- În mijlocul deșertului? Vreun sonet, pesemne? Ar fi singurul lucru despre care cred că poți face afișa scandal.

- Nu, la dracu! Era ceva personal.

George terminase de umplut rezervorul. Mă îndreptai spre jeep.

- Stai așa! Mă prinse de braț. Nu pleci pînă nu-mi spui despre ce-i vorba.

M-aș fi putut smulge din strîmtoare, dar ar fi putut da dispoziție să fiu adus înapoi și erau destul care ar fi făcut-o cu plăcere. Așa încît m-am străduit să-i vorbesc încet și calm:

- Mi-am pierdut ceasul. Îl aveam de la mama și era o amintire de familie. Aș vrea să-l găsesc, pînă nu plecăm.

- Ești sigur că nu-i în cabină sau în Tirelliieni?

- Am controlat.

- Poate ți l-a ascuns cineva ca să te enerveze. Știi doar că ești cel mai popular tip.

Am clătinat din cap.

- M-am gîndit și la asta. Însă îl purtam întotdeauna în buzunarul drept. Cred că mi-a sărit pe cînd escaladam dunele.

Își îngustă ochii.

- Îmi amintesc că am citit pe coperta unei cărți că mama ta a murit la naștere.

- Așa este, am încuviințat mușcîndu-mi limba. Ceasul era al tatălui ei și dorea să mi-l dea mie. Tata l-a îndeplinit dorința.

- Hmm! a pufnit ei. E nițel cam curios să cauți un ceas din jeep.

Îl pot vedea strălucind în lumină, am încercat lamentabil.

- Oricum, se întunecă. Astăzi n-are rost să mai cauți. Pune-i prețata, se adresa după aceea unui mecanic.

Mă bătui pe umăr.

- Vino să faci un duș și să mîncîci ceva. Mi se pare că ai nevoie de amîndouă.

Dincolo de ochii tulburi, pistrii mici,

părul rărit și nasul irlandez, vocea era cu cîțiva decibeli mai puternică decît a oricărei alte persoane...

Singurele sale capacități de conducător!

Stăteam acolo, urîndu-l! Claudius! Dacă ar fi fost actul al cincilea!

Brusc, ideea dușului și a mîncării îmi ajunsese la creier. Aveam nevoie de amîndouă, din plin. Dacă insistam să mă întorc, puteam trezi și mai multe suspiciuni.

Mi-am scuturat nisip dintr-o mîneacă.

- Aveți dreptate. Pare o idee bună.

- Hai la mine în cabină, să mîncăm.

Dușul era o binecuvîntare, uniforma curată iertarea Domnului iar mîncarea mireasa ca în raiuri.

- Pare bună, am spus.

Ne-am hăcuit tripturile în tăcere. Cînd am ajuns la cafea și desert, m-a întrebă:

- De ce nu te odihnești noaptea asta? Rămii aici și culcă-te. A clătinat din cap.

- Sînt destul de ocupat. N-a mai rămas timp mult și n-am terminat încă.

- Acum cîteva zile, spuneai că ești aproape gata.

- Aproape, dar nu complet.

- Mai spuneai că diseară se ține o slujbă în Templu.

- Așa e. O să lucrez la mine în cameră.

Ridică din umeri. După un timp rosti:

- Gallinger, și am privit spre el, deoarece știam că numele meu înseamnă necazuri. N-ar trebui să mă bag în treburile altuia, continuă el, dar Betty spune că ai o iubită aici.

Nu exista semn de întrebare. Era o afirmație atîrnată în aer. Așteptînd.

"Betty, căteia ce ești! Vacă și cătea! Și pe deasupra, geloasă. De ce-ți bagi nasul unde nu-i treaba ta? De ce nu închizi ochii? Gura?"

- Și? am zis eu, punînd semnul de întrebare.

- Și e de datoria mea, ca șef al expediției, să asigur ca relațiile cu băștinașii să fie de o manieră prietenească și diplomatică.

- Vorbești despre ei ca și cînd ar fi aborigeni. Nimic mai greșit.

M-am ridicat.

- Cînd o să mi se publice lucrările, toți vor ști adevărul pe Pămînt. O să le spun lucruri pe care nici Moore nu le-a visat. O să le spun despre tragedia unei rase osîndite, așteptînd să moară, resemnată și dezinteresată. O să le spun de ce și o să frîngă inimii dure de savanți. Am să scriu despre asta, și o

să mi se dea și mai multe premii, numai că atunci n-o să le mai doresc.

Dumnezeule! Când mă gândesc ce cultură aveau pe când strămoșii noștri vinău mamuți și descopereau focul!

- Ai o iubită acolo?

- Da! am spus. Da, Claudius! Da, taticule! Da, Emory! Am! Dar am să-ți spun acum o bombă. Ei sînt deja morți. Sînt sterili. Peste o generație, nu vor mai exista marțieni.

Mi-am tras răsufierea și am adăugat:

- Vor mai exista doar în lucrările mele, pe câteva microfilme și benzi. Și în cîteva poezii despre o fată căreia nu-i pasă și tot ce poate face în fața morții și nedreptății este să danseze.

- Oh, roști el.

După o pauză:

- În ultimele luni, te-ai purtat ciudat. În anumite ocazii erai chiar politicoș, știi? Mă tot întrebam ce se petrece. Nu știam ce ți se întimpla.

Mi-am plecat capul.

- Ea e cauza raidurilor prin deșert?

Am încuviințat.

- De ce?

Mi-am ridicat privirea.

- Pentru că se află pe undeva pe aici. Nu știu unde, sau de ce. Și trebuie s-o găsec înainte de a pleca.

- Oh, roști din nou.

Se lăsă pe spate, deschise un sertar și scoase un prosop în care se afla înfășurat un obiect. Desfăcu prosopul. Forografia înrămată a unei femei rămase pe masă.

- Soția mea.

Avea o față atrăgătoare cu ochi mari și migdalați.

- Știi, eram în marină, începuserăm să fim ofițeri. Am întâlnit-o în Japonia. În locul din care veneam, se considera că nu-i bine să te însori cu o femeie din altă rasă, și nu m-am însurat. Dar ea mi-a fost soție. Când a murit, eram în celălalt capăt al lumii. Mi-au luat copiii și nu i-am mai văzut de atunci. N-am putut afla în ce orfelinat, sau cămin au nimerit. Așa a fost demult. Puțini o știu.

- Îmi pare rău, i-am spus.

- Să nu-ți pară. Uită, însă, se foi în scaun și mă privi, dacă vrei s-o lei pe Pământ cu tine, fă-o. O să-mi la capul, dar oricum sînt prea bătrîn ca să mai conduc o expediție ca asta. Așa că dă-i bătaie.

Își bău cafeaua rece.

- Ia jeput.

Se răsuci cu scaunul.

Am încercat de două ori să-i zic "mulțumesc", dar n-am putut.

M-am ridicat și am ieșit.

- Sayonara, și tot ce vrei, murmură în urma mea.

- Gallinger! am auzit un strigăt.

M-am răsucit pe călcioie, privind spre rampă.

- Kanel!

Stătea în ușă și nu i se distingeau decît silueta, dar l-am auzit smîrcîind din nas.

Am urcat înapoi.

- Ce s-a întîmplat?

- Uite-ți trandafirul.

Ridică un container din sticlă, cu compartimente interioare. Partea inferioară era umplută cu lichid. De-acolo se ridica tulpina. Partea de sus, ca un pahar de vin roșu în noaptea îngroziitoare, conținea un trandafir mare, de abia deschis.

Mulțumesc, i-am spus și l-am băgat în jachetă.

- Te întorci în Tirellieni, așa-i?

- Da.

- Te-am văzut venind pe navă și ți-am pregătit trandafirul. Am ajuns însă prea târziu la cabina căpitanului. Era ocupat, dar mi-a strigat prin ușă că ești în garaj.

- Îți mulțumesc.

- Ți e tratat chimic. Stă înflorit cîteva săptămîni.

Am încuviințat și am plecat.

Sus în munți. Departe, departe. Cerul era un sloi de gheață pe care nu mai plutea nici o lună. Panta devenea abruptă și măgarușul protesta. L-am biciuit cu jiclorul și merse mai departe. Sus. Sus. Am văzut o stea verde care nu mai clipea și mi s-a pus un nod în gît. Trandafirul încătușat îmi bătea ca o altă inimă în piept. Măgarușul zbiară mult și tare, apoi început să tușească. L-am mai biciuit de cîteva ori, și muri.

Am tras frîna de mină și am coborît. Am început să merg.

Era frig, tot mai frig. Sus, aici. Noaptea? De ce? De ce a fugit? De ce a fugit din oraș cînd coboară noaptea?

Coboram, sulam, ocoleam și treceam prin toate ripele, defileele și trecătorile, cu pașii mei de struț și cu o ușurință pe care nu mi-o cunoșteam.

Au mai rămas două zile, dragostea mea, și m-ai părăsit. De ce? M-am tîrît peste ieșituri, și am sîrit peste creste. Mi-am rînit coatele și genunchii. Am auzit jacheta sfîșindu-se.

Nu răspunzi Malaan? Chiar atît de mult îți urăști supușii? Atunci voi încer-

ca altceva. Vishnu, ești Păstrătorul. Te rog, păstrează-l! Lasă-mă s-o găsec! lahova?

Adonis? Osiris? Thamnuz? Manitu? Legba? Unde-i ea?

Eram departe și sus, și am alunecat.

Pietrele mi-au fugit de sub tălpi, și am ajuns pe o muchie. Degetele îmi înghețaseră. Îmi venea greu să mă înclăștez de stîncă.

Am privit în jos.

Cam vreo patru metri. Mi-am dat drumul și am căzut, rostogolindu-mă.

Atunci am auzit-o, strigînd.

Zăceam fără să mă mișc, privind în sus. Mă chema de undeva din noapte.

- Gallinger!

Zăceam nemișcat.

- Gallinger!

Și apoi nimic.

Am auzit pietre căzînd și am bănuit că venea spre mine, undeva din dreapta.

Am sărit și m-am ascuns în umbra unei stînci.

Apăru din întuneric și se strecură nesigură printre bolovani.

- Gallinger!

Am înaintat și am prins-o de umeri.

- Braxa!

Tipă, apoi începu să plîngă, ghemuindu-se la pieptul meu. Era prima dată cînd o auzeam plîngînd.

- De ce? am întreat-o. De ce?

Se agățase de mine și suspina.

În cele din urmă:

- Credeam că te-ai omorît.

- Poate că așa fi făcut-o, i-am răspuns.

De ce ai părăsit Tirellienii? Și pe mine?

- Nu ți-a spus M'Cywie? N-ai ghicit?

- N-am ghicit și M'Cywie mi-a spus că ea nu știe.

- A mințit. Stie.

- Ce? Ce știe?

Tremură, dar nu rosti nici un cuvînt.

Abia atunci mi-am dat seama că avea pe ea numai costumul de dansatoare. M-am desprins, mi-am scos jacheta și i-am pus-o pe umeri.

- Pentru Malann! am strigat. O să îngheți!

- Nu, a răspuns ea. N-o să îngheț.

Am scos trandafirul din buzunar.

- Ce-i asta?

- Un trandafir, i-am răspuns. Nu-ți poți da seama în întuneric. Te-am comparat odată cu unul. Îți amintești?

- D-da. Pot să-l duc eu?

- Sigur. L-am pus înapoi în buzunarul jachetei. Ei bine? Aștept explicația.

- Chiar nu știi? întrebă ea.

- Nu!

- Cînd a venit Ploaia, se părea că doar bărbații noștri au fost afectați, ceea ce era desul... Pentru că... se pare că... nici eu... n-am fost afectată.

- Oh, am rostit. Oh.

Stăteam acolo și mă gîndeam.

• Bine, și de ce ai fugit? Ce-i rău în a fi însărcinată pe Marte? Tamur greșea. Poporul vostru poate trăi din nou.

Rîse, din nou vioara sălbatică în mîna unui Paganini dement. Am oprit-o.

- Cum? întrebă ea, frecîndu-și obrazul.

- Ai voștri trăiesc mai mult decît pămîntenii. Dacă copilul nostru va fi normal, înseamnă că cele două rase se pot încruși. Trebuie să mai existe femeii marțiene fertile. De ce nu?

- Ai citit cartea lui Locar, rosti ea, și tot mă mai întrebî? Moartea a fost decisă, votată și aprobată scurt timp după dezastru. Dar cu mult timp înainte, discipolii lui Locar știau. Au hotărît-o cu mult timp în urmă. "Am făcut toate lucrurile", spuneau ei, "am văzut toate lucrurile, am auzit și am simțit toate lucrurile. Dansul a fost bun. Acum, trebuie să se sfîrșească".

- Nu poți crede asta!

- Ce contează ce cred eu? M'Cywie și Mamele au decis că trebuie să murim. Titlul lor e acum o bătaie de joc, dar hotărîrile le sînt îndeplinite. A mai rămas o singură profeție și e greșită. Vom muri.

- Nu, am rostit.

- Atunci, ce?

- Vîno cu mine pe Pămînt.

- Nu.

- Bine. Atunci vîno acum cu mine.

- Unde?

- În Tirellieni. Voi vorbi cu Mamele.

- Nu poți! În noaptea asta e o ceremonie!

Am rîs.

-- O ceremonie pentru un zeu care după ce vî doboară la pămînt, continuă să vî lovească?

- E totuși Malann, răspunse ea. Și noi sîntem încă poporul lui.

- Tu și tatăl meu v-ați fi înțeles de minune, am izbucnit. Eu mă duc într-açolo și tu o să vii cu mine, chiar dacă o să te duc pe sus - și sînt mai voinic decît tine.

- Dar nu mai voinic decît Ontro?

- Cine dracu mai e și Ontro?

- El te va opri, Gallinger. El este pumnul lui Malaan.

IV

Am oprit jeepul în fața singurei intrări

pe care o cunoșteam, cea a lui M'Cwyie. Braxa, care văzuse trandafirul la lumina farurilor, îl ținea acum în poală, ca pe un copil, și tăcea. Pe chip avea o privire pasivă.

- Se găesc în Templu acum? am întrebat.

Expresia madonei nu se schimbă. Am repetat întrebarea. Tresări.

- Da, mi-a răspuns, dar nu poți intra.

- Vom vedea.

Am înconjurat jeepul și am ajutat-o să coboare.

Am apucat-o de mână și se mișcă parcă în transă. În lumina lunii ce răsărise, ochii îi arătau ca în ziua când o întâlnisem pentru prima oară, dansînd. Am pocnit din degete. Nu s-a întâmplat nimic.

Am deschis ușa și am condus-o înăuntru. Încăperea era pe jumătate luminată.

Și atunci, pentru a treia oară în seara aceasta, strigă:

- Nu-l răni, Ontro! E Gallinger!

Pînă atunci nu mai văzusem nici un bărbat marțian; numai femei. Nu puteam ști dacă nu era dereglat hormonal.

Am privit în sus spre el.

Trupul pe jumătate gol îi era acoperit de negi și excrescențe. Cred că avea necazuri cu glandele.

Pînă atunci crezusem că sînt cel mai înalt om de pe planetă, dar el avea doi metri treizeci și o greutate corespunzătoare. Știam acum al cui era patul uriaș.

- Înapoi, îmi spuse. Ea poate intra. Tu nu.

- Trebuie să-mi iau cărțile și lucrurile.

Ridică un braț stîng uriaș. L-am urmărit cu privirea. Toate lucrurile mele erau așezate ordonat într-un colț.

- Trebuie să intru. Trebuie să vorbesc cu M'Cwyie și cu Mame.

- Nu poți.

- Viața oamenilor voștri depinde de asta.

- Întoarce-te, bubui el. Înapoi la poporul tău, Gallinger! Lasă-ne în pace pe noi!

Pe buzele lui, numele îmi suna ciudat, parcă aparținînd altcuiva. Oare cît de bătrîn era? m-am întrebat. Trei sute de ani. Patru sute. Fusesse toată viața paznicul Templului? De ce? De ce trebuia să existe un paznic? Nu-mi plăceau mișcările lui. Mai văzusem și alți bărbați care se mișcau așa.

- Întoarce-te, repetă el.

Dacă își rafinaseră artele marțiale pe

măsura dansului, sau, mai rău, dacă arta de-a lupta era la ei parte a dansului, urma să am necazuri.

- Intră, i-am spus Braxei. Dă-i trandafirul lui M'Cwyie. Spune-i că i l-am trimis. Spune-i că sosesc în curînd.

- O să fac așa cum m-ai rugat. Amintește-ți de mine pe Pămînt Gallinger. La revedere.

Nu i-am răspuns și ea trecu de Ontro, în cealaltă cameră, purtînd trandafirul.

- Acum o să pleci? mă întrebă el. Dacă vrei, o să-i spun că ne-am luptat și că aproape m-ai învins, dar te-am doborât și te-am dus leșinat la navă.

- Nu, am răspuns. Pe lîngă tine, sau peste tine tot am să intru.

Se ghemui, întinzînd brațele.

- E un păcat să ridici mîna asupra unui om sfînt, mormăi el, dar o să te opresc, Gallinger.

Memoria îmi era o fereastră încețoșată, lovită de un curent brusc de aer proaspăt. Lucrurile se limpezeau. Priveam în urmă cu șase ani.

Eram student la facultatea de limbi orientale a Universității din Tokio. Era una din cele două seri săptămînale destinate recreării. Stăteam în Kodokan, într-un cerc de zece metri, judogi legat peste șolduri cu centura cafenie. Eram Ikkyu, cu o treaptă sub cel mai scăzut grad de expert. Un diamant cafeniu pe partea dreaptă a pieptului, însemna Jiu-jitsu în japoneză, dar în realitate era atemiwaza, datorită tehnicii de lovire pe care o învățasem mai multe meciuri.

Dar nu luptasem efectiv împotriva unui om, și de atunci trecuseră cinci ani. Știam că-mi pierdusem forma, dar m-am străduit să-mi forțez mintea tsuki no kokoro, ca și luna, reflectîndu-l în întregime pe Ontro.

Undeva, din trecut, o voce șopti: Hajime, începe.

Am luat neko-ashi-dachi, poziția pisicii, iar ochii lui Ontro sclipiră ciudat. Se grăbi să-și corecteze poziția, și atunci am sărit!

Singurul meu truc!

Picioarul stîng mi se întinse ca un arc și la o înălțime de peste doi metri se întîlni cu falca bărbatului, în timp ce încerca să se retragă.

Capul îi zvîcni înapoi și căzu. Un gemăt stins îi ieși de pe buze. "Asta a fost", m-am gîndit. "Îmi pare rău, amice".

În timp ce pășeam peste el, oarecum amețit, mă înhățai și mă trase peste el.

Nu credeam că după lovitura primită mai avea forță să rămână conștient, cu atât mai puțin să se miște. Nu dorisem să-l mai lovesc.

Îmi găsi beregata și mi-o cuprinse cu brațul, înainte de a-mi da seama că acțiunea lui avea un scop.

"Nu! Nu se poate sfârși totul așa!"

Simțeam o bară de oțel peste trahee și carotidă. Am înșeles că era înconștient, iar acesta era doar un reflex întipărit în nenumărații ani de antrenament. Mai văzusem, odată, așa ceva: în shiai. Bărbatul murise pentru că, deși înconștient, continuase să lupte și adversarul lui crezuse că nu lovise suficient. Așa încît, a mai lovit.

Era însă ceva rar, extrem de rar!

L-am izbit cu coatele în coaste și cu capul în față. Strînsoarea mai slăbi, dar nu suficient. Detestam să o fac, dar m-am întins și i-am rupt degetul de la mînă.

Brațul căzu și m-am eliberat.

Zăcea gîfînd, cu chipul crispăt. Mi se rupea inima de uriașul căzut apărîndu-și poporul, religia, urmîndu-i sfatul. M-am blestemat așa cum n-o făcusem niciodată, pentru că trecusem peste el, în loc să-l ocolesc.

Am traversat încăperea, spre grămjoara mea de lucruri. M-am așezat pe cutia proiectului și am aprins o țigară.

Nu puteam intra în Templu pînă nu-mi revenea suflul și nu mă gîndeam la ce aveam să spun.

Cum să te adresezi unei rase care dorea să moară?

Deodată...

S-ar fi întîmplat? Ar fi mers? Dacă le citeam cartea Eccleziastului, dacă le citeam o operă literară mai măreață decît ceea ce scrisese vreodată Locar, la fel de sumbră și de pesimistă, și le arătam că rasa noastră continuase în ciudă condamnării vieții de către un mare poet, dacă le arătam că deșertăciunea de care își bătuse el joc, ne înălțase la ceruri, m-ar fi crezut oare? și-ar fi schimbat voința?

Am aruncat țigara pe podea și mi-am căutat caietul. Mă cuprindea o furie ciudată.

Am intrat în Templu pentru a predica Biblia Neagră a lui Gallinger, Cartea Vieții.

Era liniște.

M'Cwyie citea din Locar, ținînd în mîna dreaptă trandafirul ținta tuturor privirilor.

Pînă cînd am intrat eu.

Pe podea stăteau sute de oameni cu picioarele goale. Am remarcat că cei cîțiva bărbați erau la fel de mici ca și femeile.

Aveam cizmele în picioare.

"Dă-i drumul", m-am gîndit. "Ori pierzi, ori cîștigi... totu!"

Înapoia lui M'Cwyie, în semicerc, stăteau douăsprezece babe. Mamele.

"Pămîntul sterp, pîntecele uscate, atingerea focului."

Am înaintat spre masă.

- Dacă voi muriți, am început să le vorbesc, vă condamnați poporul la a nu cunoaște viața pe care ați trăit-o voi: bucuriile, supărările, împlinirile... Nu este însă adevărat că toți trebuie să moară. Cei care spun asta - mint. Braxa știe, pentru că va da naștere unui copil...

Stăteau acolo, imobile ca și Buda. M'Cwyie se retrăsese între ele.

...copilul meu! am continuat, întrebîndu-mă ce ar fi zis tata despre o asemenea predică.

Toate femeile suficient de tinere vor putea naște copii.

Numai bărbații voștri sînt sterili... Iar dacă ați permite doctorilor viitoarei expediții să vă examineze, poate că și bărbații vor putea fi ajutați. Și dacă nu, vă veți putea perpetua rase cu bărbații de pe Pămînt.

Poporul meu nu este unul neînsemnat, și nici lumea mea. Acum mii de ani, un Locar al lumii noastre a scris o carte în care afirma contrariul. Vorbea ca și Locar, dar noi n-am disperat, în ciuda molimelor, războaielor și foametei. Nu am murit. Una cite una am învins bolile, i-am hrănit pe cei înfometăți, am luptat contra războaielor și poate că le-am învins definitiv. Nu știu.

Am traversat milioane de kilometri de spațiu. Am vizitat o altă lume. Iar Locar al nostru spusese: "De ce să o faci? Oricum, totul este deșertăciune."

Iar secretul, am coborît eu tonul vocii da parcă citeam poezie, secretul este că avea dreptate! Există deșertăciune și există mîndrie! Esența raționalului este să atace întotdeauna proorocul, misticul, zeul. Blasfemia noastră ne-a făcut măreți și ne va susține iar zeii ne-o admiră pe furis... Fără să hulești, nu poți rosti toate numele sacre ale Domnului!

Transpirasem. M-am oprit, amețit.

- Iată cartea Eccleziastului, am anunțat și am început:

"O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eccleziastul, deșertăciune a

deșertăciunilor; totul este deșertăciune!
Ce folos are omul...

Am observat-o pe Braxa în spate, tăcută și concentrată.

M-am întrebat la ce se gîndea.

Și înfășuram orele nopții, precum firele negre ale unei bobine.

Era tîrziu. Vorbisem pînă la ivirea zorilor și continuam să vorbesc. Am terminat Ecleziasul și am început Gallingerul.

Iar cînd am terminat, s-a lăsat tăcere.

Șirul de Bude nu se clintise toată noaptea. După o pauză lungă, M'Cwyie ridică mîna dreaptă. Una cite una, Mamele făcuseră același lucru.

Știam ce însemna gestul.

Însemna: nu, nu mai, încetează și oprește-te.

Însemna că nu reușisem.

Am ieșit încet din cameră și m-am așezat pe lucrurile mele.

Ontro dispăruse. Îmi părea bine că nu-l omorîsem.

După o mie de ani a intrat M'Cwyie.

- Misiunea ta s-a terminat, a rostit ea.

Nu m-am mișcat.

- Prorocirea s-a adevărit, a urmat ea.

Poporul meu este în sărbătoare. Ai învins, om sfînt. Acum, părăsește-ne.

Mîntea îmi era aldoma unui balon desumflat. Am pompat nițel aer în el.

- Nu sînt un om sfînt, am rostit. Sînt un poet de mîna a doua.

Mi-am aprins ultima țigară. Apoi:

- Spune odată, ce prorocire?

- Făgăduința lui Locar, îmi răspunse ca și cînd explicațiile nu erau necesare, că un om sfînt va veni din ceruri ca să ne salveze, în ultimele noastre ceasuri, cînd toate dansurile lui Locar s-au terminat. El va învinge Pumnul lui Malann și ne va aduce viață.

- Cum?

- Așa cum s-a întîmplat cu Braxa, și adineauri în Templu.

- Adică?

- Ne-ai citit cuvintele lui, la fel de mărețe ca și cele ale lui Locar. Ne-ai citit că "nimic nu este nou sub soare". Și ai rîs de cuvintele lui în timp ce le citeai, și ne-ai arătat un lucru nou.

Pe Marte nu a existat niciodată o floare, dar vom învăța să le creștem.

Tu ești Zeflemitorul Sfînt, încheie ea. Cel-Care-Trebuie-Să-Ridă-În-Templu, ai călcat, încălțat fiind, pe pardoseala sacră.

- Totuși, ați votat "nu", am spus eu.

- Am votat să nu îndeplinim planul inițial și să lăsam copilul Braxei să trăiască.

- Oh...

Țigara îmi căzu dintre degete. Ce aproape fusese! Ce puțin știusem!

- Și Braxa?

- Acum jumătate de Evoluție, a fost aleasă să danseze... și să te aștepte.

- Ea spunea că Ontro mă va opri.

M'Cwyie rămase o vreme tăcută.

- Braxa nu a crezut niciodată în profetie. Ceva nu era în regulă cu ea. Fugise, temîndu-se de adevăr. Cînd ai vorbit în Templu și noi am votat, atunci a știut.

- Atunci... nu mă iubește? Nu m-a iubit?

- Îmi pare rău, Gallinger. A fost singura parte a misiunii și pe care nu a îndeplinit-o.

- Misiunea, am repetat obosit...

Misiunemisiunemisiune! Tra-la-lal!

- Îți spune la revedere și nu vrea să te mai vadă...

... și nu-ți vom uita niciodată învățăturile, adăugă ea.

- Să nu le uitați, am rostit automat, înțelegînd brusc marele paradox ce zace în toate miracolele.

Nu credeam un singur cuvînt din evanghelia mea, nu crezusem niciodată.

M-am ridicat ca un om beat și am murmurat:

- M'narra.

Am ieșit, intrînd în ultima mea zi pe Marte.

"Te-am învins, Malann... dar izbînda e a ta! Odihnește-te pe patru-ți înstelat. Lua-te-ar dracu!"

Am lăsat jeepul acolo și am plecat pe jos înspre Asplic, lăsînd în urma mea povara vieții. M-am dus în cabină, am încluiat ușa și am înghițit patruzeci și patru de somnifere.

Cînd m-am trezit, mă aflu în infirmerie și eram viu.

Ridicîndu-mă încet și tîrîndu-mă spre hublou, am simțit freacătoarele motoarelor.

Estompat, Marte era atîrnat deasupra mea ca un pîntec umflat, care se topi, se revărsă și îmi curse pe obraji.

Traducere de
Mihai-Dan Pavelescu

Amplificat sub comanda nr. 30.276

Regia Autonomă a Impresiei
Imprimeria CORESI

CUPRINS

1 - Încotro? - *Ioan Albescu* • 3 - Tunelul timpului - *Cristian și Mihaela Ionescu* • 5 - Corabia umbrelor - *Fritz Leiber* • 31 - Ghici cine bate (la ușă) - *Lucian Merișca* • 35 - Culoarea căzută din cer - *Howard Phillips Lovecraft* • 56 - Genotip de lux - *Cotizo Draia* • 59 - Zburătorii nopții - *George R. R. Martin* • 95 - GALAXIA SF (SF-ul românesc: ce este, ce-ar putea fi? - *Cornel Robu* • 100 - Atipic - *Jaques Goimard* • 102 - Schemă - *Mihail Grănescu* • 103 - Cele mai bine vândute filme sf • 105 - Omul și spațiul cosmic) • 110 - Poveste de război - *Gregory Benford* • 128 - Desprindere lentă - *Silviu Genescu* • 136 - Houston, Houston, mă auzi? - *James Tiptree, Jr.* • 167 - De aur era nava Oh! Oh! Oh! - *Cordwainer Smith* • 171 - Zid de umbră. Umbră de zid - *Florin Pîtea* • 182 - Muzica sîngelui - *Greg Bear* • 199 - Melancolia elefanților - *Spider Robinson* • 208 - Un trandafir pentru Ecleziast - *Roger Zelazny*

CITITI

Colecția de povestiri științifico-fantastice

ANTICIPAȚIA

Cele mai bune povestiri, nuvele și romane SF, adunate într-o revistă!

Plecați în căutarea unei civilizații extraterestre, Zburătorii nopții sunt confrunțați cu fenomene paranormale care decimează echipajul * Pe strania Corabie a umbrelor un alcoolic pe jumătate orb încearcă să-și găsească identitatea, cu ajutorul unei pisici * Oamenii se luptă cu roboții pe unul din sateliții lui Jupiter într-o Poveste de război care poate fi cu totul altceva * Ascultându-și Muzica sângelui un biolog descoperă o incredibilă civilizație * Culoarea căzută din cer cotropește treptat și distruge o fermă într-un scenariu de coșmar și groază * Povestiri despre gheișele viitorului, civilizații dispărute și întâlniri de gradul III într-un almanah ce cuprinde nu mai puțin de șase premii Hugo și Nebula precum și topul celor mai bune filme SF din toate timpurile, teste de calitate astronautice, eseuri critice, precum și cea mai controversată și multipremiată nuvelă americană despre călătoria în timp, un neașteptat cataclism planetar, dar și despre războiul dintre sexe în

Houston, Houston, mă auzi!